

Yêu Lại Từ Đầu

Contents

Yêu Lại Từ Đầu	1
1. Chương 1: Ngỡ Rằng Người Xưa Đến (1)	2
2. Chương 2: Rê Lối Gặp Tình Yêu	6
3. Chương 3: Một Cái Tôi Khác Biệt	9
4. Chương 4: Ngày Tháng Trên Mây	14
5. Chương 5: Khi Tình Chớm Nở	19
6. Chương 6: Xích Đạo Và Bắc Cực	23
7. Chương 7: Đáng Tiếc Không Phải Anh	27
8. Chương 8: Mơ Ước Thuở Đầu	31
9. Chương 9: Tình Yêu Nói Với Em	35
10. Chương 10: Năm Tháng Bỏ Rơi Ai?	39
11. Chương 11: Khoảng Cách Xa Nhất	44
12. Chương 12: Chuyện Lãng Mạn Nhất	48
13. Chương 13: Cứ Đi Để Thêm Chết Chiu	52
14. Chương 14: Điều Đẹp Đẽ Đã Đánh Rơi	56
15. Chương 15: Thế Giới Bên Ngoài	61
16. Chương 16: Mai Nay Còn Chưa Rõ	65
17. Chương 17: Chúng Ta Đã Ước Hẹn Cùng Nhau	71
18. Chương 18: Bản Độc Tấu Của Ký Ức	76
19. Chương 19: Tình Yêu Đau Đớn Thế	83
20. Chương 20: Nếu Tình Yêu Đã Quên	89
21. Chương 21: Tình Nghĩa Chỉ Kể Tri Âm Mới Hiểu	94
22. Chương 22: Đã Từng Yêu Đến Đắm Say	99
23. Chương 23: Núi Lầy Thời Gian	103
24. Chương 24: Lời Thề Không Thốt Ra Câu	106
25. Chương 25: Lời Hỏi Thăm Sau Cùng	110
26. Chương 26: Một Cái Tôi Khác	115
27. Chương 27: Khi Anh Nhớ Em	120
28. Chương 28: Mấy Mùa Đợi Anh	124
29. Chương 29: Xin Em Hãy Đi Cùng Anh	129
30. Chương 30: Những Tháng Ngày Trong Tim	133
31. Chương 31: Duy Có Tình Là Còn Mãi	137
32. Chương 32: Kết Thúc	143

Yêu Lại Từ Đầu

Giới thiệu

Số phận bắt chúng ta mất đi người yêu quý, nếu không, chúng ta mãi mãi cũng không biết được người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-lai-tu-dau>

1. Chương 1: Ngỡ Rằng Người Xưa Đền (1)

Nắng chiều thu xuyên qua vách kính bóng láng, nền nhà loang loáng hắt sáng theo. Phương Nghiên thích đứng tại đây, nhìn dòng xe như mắc cửi, dòng người hối hả, đôi ngả ngược xuôi bên ngoài khung cửa sổ. Vào những khi cửa hàng vắng vẻ, yên tĩnh như lúc này, cô thường đứng đó, trước vách kính trải dài, yên lặng ngắm nhìn trăm hoa đua nở, rực rỡ sắc màu ngoài kia. Thi thoảng Phương Nghiên lại nghĩ, hóa ra hai mặt yên ả và ồn ào của thế giới này cũng chỉ cách nhau một vách kính mỏng.

Nghe tiếng nhân viên chào hỏi, Phương Nghiên bất giác ngẩng đầu nhìn đôi thanh niên nam nữ vừa bước vào. Khoảnh khắc ấy, Phương Nghiên bàng hoàng đến độ chết trân tại chỗ, tưởng đâu ảo giác bỗng xuất hiện giữa thanh thiên bạch nhật. Người đàn ông vừa bước vào có đôi mắt sáng như sao, mày ngang như kiếm, tóc tai gọn gàng, đường nét khôi ngô sáng sủa ấy chính là Giang Đào.

Phương Nghiên hơi ngẩng đầu, ánh mắt đau đáu nhìn đối phương tiến lại mỗi lúc một gần. Bóng hình ấy đã từng quen thuộc với cô biết chừng nào, quen thuộc đến độ cô nắm rõ tần suất của mỗi nhịp thở của anh. Bóng hình ấy chính là dấu ấn khó phai mờ mà vận mệnh đã khắc vào tim cô. Và rồi bỗng nhiên, Phương Nghiên đắm lúng túng, tay chân không biết đặt đâu đành giương mắt nhìn Giang Đào mỗi bước gần cô hơn.

Song, không chỉ Phương Nghiên ngỡ ngàng, mà Giang Đào cũng ngỡ ngàng không kém. Anh kinh ngạc nhìn cô, vẻ sững sờ, ngỡ vực cùng vô số thần thái khó có thể diễn tả bằng lời đều biểu hiện qua ánh mắt. Có lẽ đến chính anh cũng không thể ngờ mình và cô sẽ hội ngộ tại nơi đây.

Tấm gương bản rộng, bóng loáng trong cửa hàng phản chiếu bóng hình hai người, cùng vật nặng lung linh đương nhảy nhót trong nhà, đều gọi lên trong họ cơn xẩy xẩy. Và họ, ở hai đầu khoảng cách ngắn ngủi, cứ nhìn nhau trân trối.

Đang lúc bối rối, một bóng dáng xinh xắn bước tới, nhẹ nhàng khoác tay Giang Đào, hỏi:

- Sao thế anh?

Giọng nói dễ thương, ánh mắt thùy mị, chan hòa yêu thương tựa như dòng nước nhìn Giang Đào, nhưng gương mặt còn xinh xắn hơn cả, hàm răng trắng đi cùng cặp mắt long lanh, thanh tú đầy mê hoặc.

Giang Đào quay sang, mỉm cười, nói:

- Em không tranh thủ chọn quần áo đi? Hôm nay, cả thể lẫn con người anh đều thuộc quyền quản lí của em đấy.

Cô gái cười khúc khích, mắt đưa lúng liếng, phụng phịu nói:

- Chỉ hôm nay mới thuộc quyền quản lí của em thôi á, vậy em khỏi cần tần tiện nữa, phải đánh hấn mẽ mới mới được.

Vừa nói vừa ngắm nghía quần áo dọc theo hai bên kệ tường. Hai nhân viên còn lại của cửa hàng đã quay sang đón tiếp mấy vị khách mới bước vào. Phương Nghiên đành theo chân hai người, ôn tồn giới thiệu:

- Những sản phẩm trưng bày ở đây đều là mẫu mới nhất trong năm nay của chúng tôi. Kiểu dáng độc đáo, mới mẻ, quan trọng là mỗi mẫu chỉ có thiết kế duy nhất một bộ.

Đảo qua mấy vòng xem xét, người con gái ngắm nghía những bộ quần áo sang trọng cắt may tinh tế, bắt đầu lưỡng lự đắn đo, liền quay sang hỏi Giang Đào:

- Anh thấy bộ nào đẹp?

Xem chừng, Giang Đào không mấy bận tâm về kiểu dáng trang phục, nghe cô gái hỏi vậy, anh mới như choàng tỉnh, cười mỉm, nói:

- Đẹp cả, em ưng bộ nào thì cứ mua.

Cô gái nhìn Giang Đào, bĩu môi ra chiều chạnh lòng, đoạn quay ra tham vấn Phương Nghiên.

- Theo chị, bộ nào đẹp?

Phương Nghiên chum chim mỉm cười, nhắc hai bộ đồ treo trên giá cạnh đó tới gần, cô nói:

- Tôi thấy hai bộ này rất hợp với bạn.

Nhìn bộ quần áo trên tay Phương Nghiên, cô gái thoáng vẻ băn khoăn liền hỏi:

- Vậy à? Nhưng mà em thấy cứ bình thường làm sao á.

Tuy cô gái nói vậy, song Phương Nghiên vẫn tươi cười đáp:

- Bạn có thể vào phòng thử, mặc lên người để xem thế nào. Bạn thấy sao?

Nghe lời khuyên của Phương Nghiên, cô gái bụng bảo dạ cũng có lí, bèn mang quần áo vào phòng thử đồ.

Phương Nghiên đứng đó, vốn đợi cô gái kia thử đồ xong bước ra, không ngờ Giang Đào lại tiến tới, nhìn cô ra vẻ thần nhiên,. Anh cười bằng mắt, trong đó chất đầy những tia chế giễu. thậm chí lời thốt ra cũng ngụ ý mỉa mai:

- Không ngờ cho đến ngày nay, gu chọn đồ của em vẫn khá khảm đấy chứ.

Nghe anh nói vậy, Phương Nghiên liền ngẩng đầu nhìn anh. Ưu tư trong cô không biết nói sao cho phải, chưa chat, bối rối, chỉ thoáng chốc mà vô vàn mối sầu rủ nhau ùa về. Con người ấy mỗi khi cười đều đẹp trai như vậy dẫu kiểu cười ấy có thờ ơ vô tình, dẫu khiêu khích lẫn át ánh nhìn anh. Thế mà thời gian cũng chỉ làm nhạt phai nét dè dặt, miễn cảm năm nào, để ung dung khí khái được dồi dào hơn xưa.

- Vì đây là công việc của tôi.

- À, thì ra là công việc.

Giọng điệu của anh nặng nề sự rẻ rung, cứ như vừa nghe một câu chuyện hài hước nào đó, trong khi ánh mắt nhìn Phương Nghiên vẫn sắc như dao.

- Thật không ngờ đại tiểu thư nhà họ Phương cũng biết đi làm, vả chăng còn chọn công việc phục vụ, đoán sắc mặt người đời.

Lời lẽ của anh chỉ càng khiến cô thêm sượng sùng, song cũng chỉ bặm chặt môi, không dám đáp lại. may sao lúc ấy cánh cửa phòng thử đồ bật mở, cô gái mới rồi khấp khởi đi ra. Vừa đi vừa chỉnh trang lại bộ váy đang mặc trên người, cô đứng trước gương xoay hai vòng, đủ tỏ rõ sự hài lòng hết mực. Cô gái hân hoan, nói:

- Giang Đào, em mặc bộ này xinh không?

Bộ váy ấy kiểu dáng thanh thoát gọn gàng vốn phù hợp với phong cách của cô, lại thêm vòng eo cắt vừa khít, càng tôn thêm dáng vẻ hoạt bát thướt tha sẵn có. Giang Đào không khỏi gật đầu tán thưởng:

- Đẹp lắm.

Cô gái đắc chí, hứ một tiếng dài, cổ tình xoay một vòng trước mặt anh, rồi cười vang không sao nín được. Cô quay sang Phương Nghiên:

- Con mắt thẩm mỹ của chị khá thật, sau này mỗi lần mua đồ, em sẽ tìm chị tư vấn.

Phương Nghiên mỉm cười, gật đầu nói câu cảm ơn, đoạn thấy Giang Đào cầm đôi giày bước lại gần, nói với cô gái:

- Đôi đôi giày khác, nhìn càng đẹp hơn.

Nghe anh nói vậy, cô gái liền nhoẻn cười, gật đầu bằng lòng. Vừa dợm đón lấy đôi giày từ tay anh, bỗng thấy anh quay phắt người, chìa đôi giày về phía Phương Nghiên :

- Phiền cô.

Anh nhếch mép cười mát, vẻ dừng đứng xa cách.

Phương Nghiên nhận đôi giày, ngồi khụy xuống giúp cô gái kia tháo giày đi dưới chân, rồi cẩn thận xỏ đôi giày mới vào chân. Cảm lòng không dặng, lệ nhấp nhé bờ mi, lòng dạ không kể hết cơn giận dữ lẫn ngỡ ngàng. Thực chất, chẳng phải chưa từng xỏ giày hộ khách, nhưng đây là nhẽ đã đành, còn ngồi đây lại nhìn cô gái mà Giang Đào dẫn đến. cô biết Giang Đào cố tình khó dễ mình, cô biết mình chỉ vì công việc, không điều chi đáng phải thẹn thùng. Nhưng chả hiểu duyên cớ nào mà Phương Nghiên lại chực rơi nước mắt.

Xong việc cô nhếch cười, đứng dậy. Gắng cầm dòng nước mắt, gương nụ cười trước mặt cặp đôi kia:

- Đôi giày tôn chân lắm, bạn đi rất đẹp.

Người con gái ra chiều hài lòng, cứ đứng hoài trước gương, ngắm nghía đôi giày dưới chân. Còn Giang Đào lại nhìn Phương Nghiên chòng chọc, dường như đang cố nhìn vào mắt cô, nửa ngờ vực nửa băn khoăn, và còn đeo bám một nỗi tha thiết khôn tả.

Xong công việc gói ghém và thanh toán, cô gái kia mới kéo Phương Nghiên bảo:

“Chị Phương Nghiên, chị cho em số điện thoại, để sau này đi mua quần áo, em còn tìm chị.”

Cô gái nói rồi bật cười khanh khách, đoạn tiếp lời:

“Thoạt nhìn bảng tên để trước ngực chị là em ghi vào đầu ngay. Em là Trần Duyệt Nhiên, mọi người quen gọi em là Duyệt Nhiên, chị cũng gọi em như vậy nhé.”

Cô gái đã nói đến thế, Phương Nghiên cũng ngại khước từ, bèn đưa cô ấy danh thiếp của cửa hàng. Không ngờ, Duyệt Nhiên nhận lấy, thoạt trông đã ra chiều hờn mát không chịu:

“Cái này thì em cần làm gì? Chị làm thế rõ là để nịnh nọt em thôi à, cái em cần là số điện thoại cầm tay của chị kia”

Nghe vậy, Phương Nghiên không khỏi liếc mắt nhìn Giang Đào, lòng đoán đo, song không thể cưỡng nổi cô nàng Trần Duyệt Nhiên đang ra sức nhùng nhằng bên cạnh, bèn cười nói:

“Thôi được rồi, tôi viết cho bạn.”

Cô bèn ghi thêm số điện thoại cầm tay của mình lên tờ danh thiếp, rồi trao cô gái.

Xách theo quần áo cùng tấm danh thiếp đề số điện thoại liên lạc của Phương Nghiên, Trần Duyệt Nhiên khoác tay Giang Đào, để lại trên hóa đơn chi tiết của thẻ tín dụng. Ở chữ kí của anh, sự mạnh mẽ lẫn uyển chuyển hiện rõ đến từng nét ngang, dọc, móc, hót-tựa như con người anh vậy.

Không phải cô chưa từng nghĩ, mình sẽ gặp lại Giang Đào trong cuộc đời này. Thậm chí từng có một dạo, cô thường mừng tượng cách trùng phùng giữa mình và anh, từ áo xống đến biểu cảm, từ ánh mắt đến lời cáo biệt, hiện trên mọi phong nền bối cảnh. Cô đã từng ngắm không biết bao nhiêu lần, thoạt đầu là thất vọng, sau đó là oán hờn, dần dà chuyển thành ngán ngẫm. thời gian cứ mặc tình chảy trôi, đã bnhiều năm cuối cùng cũng đã khiến cô nghiệm ra, đời người quanh co, nhưng rồi nào có thoát khỏi bàn tay lèo lái của số mệnh.

Thế mà Phương Nghiên không thể ngờ được rằng mình và anh sẽ gặp lại nhau chính trong một buổi chiều êm đềm và vô cùng bình thường như ngày hôm nay. Một ngày không rung động cũng chẳng lao xao, họ là cặp đôi oan gia ngõ hẹp, chạy đằng trời cũng không khỏi nắng, chỉ đành để lại cho nhau nỗi niềm bang khuâng, và những tràng bối rối đường tơ.

Phương Nghiên nhớ tới người con gái mang tene Trần Duyệt Nhiên, một cô gái ngây thơ hoạt bát, niềm nở chân tình, lại xinh xắn đáng yêu, khoát tay Giang Đào đứng đó. Ai nhìn vào cũng phải chung nhận định, quả là nam thanh nữ tú, kim đồng ngọc nữ, xứng đôi lắm thay..

Nhếch miệng cười với tờ hóa đơn, cô đưa tay vuốt phẳng phiu rồi cất vào ngăn kéo đựng tiền. giờ đây đã gặp anh bằng xương bằng thịt thật rồi, vậy mà vô vàn tấm tức, vô vàn oán giận từng tự sự với lòng lại chẳng thể trần tình thành lời.

Bởi tình cảm giữa anh và cô đã chấm dứt thật rồi, bởi sáng vai bên cạnh anh đã có người con gái khác, bởi anh không còn là Giang Đào của năm xưa. Thế nên có gặp thì đã sao? Năm tháng dần trôi qua, đã thôi kết thúc hết rồi, cảnh cũ nay đã khác xưa, trước sau nào thấy vẫn vương bóng người.

Phương Nghiên khóa cửa hàng, bước ra khỏi khu thương mại, cũng là lúc trời đã nhá nhem tối. Thu về đêm phả hơi se lạnh, Phương Nghiên khép chặt quần áo theo bản năng, cất bước về phía trước, chừng đâu mấy bước chân bỗng nghe thấy giọng nói nửa đùa nửa thật vang lên.

“ Sao thế, gặp lại tình cũ đến chào hỏi cũng không thiết à?”

Phương Nghiên ngỡ ngàng quay đầu nhìn. Thực lòng cô không ngờ Giang Đào lại ở đây. Trên người anh vẫn là bộ quần áo lúc ban chiều, chiếc áo khoác kiểu dáng nửa thoải mái nửa nghiêm trang mở phanh hai vạt, để lộ cổ áo sơ mi không cài cúc bên trong. Màn đêm rực rỡ ánh đèn như tô đậm vóc dáng cao to nơi anh.

Phương Nghiên thờ người đứng đó, chẳng biết phải làm gì, ngoại trừ giương mắt nhìn bóng hình từng quen thuộc nhất với mình mỗi lúc một gần kề.

“ Không lấy làm tự hào à? Người yêu cũ đợi cả một buổi chiều ở đây để gặp em đấy?”

Nói đoạn, Giang Đào liền đảo mắt nhìn Phương Nghiên, rồi như chợt nhớ điều gì, liền tiếp nói:

“ À phải, em là đại tiểu thư nhà họ Phương, sao tôi lại quên bống mất nhỉ? Để người khác đợi chờ cả buổi chiều đã là gì? Nhớ năm xưa, tôi đứng dưới lầu nhà em đợi cả thấy ba ngày, em còn không buồn nhìn lấy một cái cơ mà nhỉ?”

Lời nói của anh như một mũi tên đâm thẳng vào tâm can Phương Nghiên. Đường tên chuẩn xác, tàn ác và vững chãi. Cô nhìn Giang Đào. Chẳng biết phải bối rối hay sầu muộn, bao lời chất chứa trong lòng mà chẳng lời nào thốt ra được .

“ Thiên kim tiểu thư cả đời chẳng bao giờ mó tay vào việc gì như em, bây giờ cũng phải đứng quỳ, hầu người ta xỏ áo thay giày, hay ho thật. Sao rồi, cái cảm giác đoán sắc mặt người đời, nó dễ chịu chứ?”

Có thứ cảm xúc cay xè xộc lên mắt cô, còn trong trái tim lại đọng đầy thứ dư vị chua xót khôn tả. Cô nhìn Giang Đào đang đứng sừng sững ngay trước mặt mình, cuối cùng, vẫn không một lời được thốt ra. Cô dậm nhất bước bỏ đi, song Giang Đào đã giật cánh tay cô lại.

“ Sao thế này, mới vậy mà đã khó chịu rồi à? Ngày xưa chỉ vì muốn ở bên em mà tôi đã chấp nhận đủ điều chướng tai.

Câu nói của anh đã khiến cô đứng vững hơn. Phương Nghiên hất văng cánh tay ấy ra, nhìn thẳng vào anh mà nói:

“ Phải, giờ đây anh công thành danh toại, còn tôi buộc phải nhìn sắc mặt người khác để kiếm cơm ăn. Hẳn bây giờ anh đang hả dạ lắm? Anh sốt ruột đến thế cơ à? Đến nỗi phải bỏ cả một buổi chiều để đợi tôi, để khoe với tôi thành tựu ngày nay của anh to tát ra sao?”

Nhìn dáng vẻ bực bội của cô mà Giang Đào tưởng như không có vẻ gì là hả hê. Anh bước tới, vương tay gạt lọn tóc của cô, giọng điệu ra chiều dí dỏm:

“ Thì ra trong đầu em đang nghĩ điều đó. Sao em không nghĩ rằng, tôi nóng lòng muốn gặp em nhỉ? Đầu sau tôi cũng từng yêu em say đắm cơ mà.

Phương Nghiên hất cánh tay anh ra, cô nói:

“ Chính miệng anh nói, đó là chuyện “ đã từng”. bây giờ tôi nghiệm ra nhiều điều, đã hiểu

“ biết người biết ta” cốt nghĩa thế nào rồi.

“ À, thì ra em cũng hiểu câu “ biết người biết ta” là thế nào rồi cơ đấy.

Giữa dòng xe cộ tấp nập, ánh đèn xe nối đuôi nhau như từng chuỗi ngọc trai rải lay lắt dọc theo hai bên đường. Ánh đèn trên đỉnh cao ốc, ngọn đèn đường sáng choang, những đám mây đa sắc, đã điểm phần tô son àn đêm thêm màu hoa lệ. tiếng nhạc, tiếng còi, những tiếng động huyền ảo khắp thành phố hòa quyện lại tạo thành biển âm thanh dạt dào.

Phương Nghiên và Giang Đào đứng như chôn chân giữa cội trần gian hỗn tạp âm sắc và ánh sáng, mắt vẫn nhìn nhau đắm đắm. Không rõ trong mắt họ là oán hận, là sầu đau, hay chẳng còn chút tiếc nuối, hoặc giả trong ấy chất chứa cả mối tơ vò đang giăng mắc giữa họ. Cho đến sau cùng, Phương Nghiên là người quay gót bỏ đi để lại Giang Đào cứ đứng hòa nơi ấy, dõi theo bóng cô xa dần, và rồi khuất hẳn.

2. Chương 2: Rẽ Lối Gặp Tình Yêu

Nửa đêm Phương Nghiên trần trọc nằm trên giường, nghĩ chuyện gặp gỡ Giang Đào hồi chiều làm cô thao thức mãi. Lòng cô thoáng gợn ngờ ngợ, cảm tưởng anh đã thay đổi thật rồi, mà chưa hẳn là đổi thay. Theo đà suy nghĩ, hình ảnh Giang Đào trong tim lại càng trở nên nhạt nhòa. Cảm lòng không động mới nghĩ, cứ nhìn dáng vẻ anh ngày hôm nay, xem ra anh đã thành công thật rồi. Nói thực ra, điều đó không hề khiến cô bất ngờ, người như anh, chỉ cần vận hạn không quá đen đủi, còn thành công chỉ là chuyện chẳng chóng thì chầy.

Phương Nghiên nhớ lại cảnh tượng gặp gỡ ban đầu giữa mình và anh. Anh của ngày ấy, quật cường và cao ngạo biết bao. Còn mình thì lại ấu trĩ và ngạo mạn quá chừng. Phương Nghiên còn nhớ như in, rang chiều ngày ấy đẹp lắm, tịch dương đỏ rực như lửa, len lỏi đến từng góc ngách trong khuôn viên trường. dưới màn trời ngời ngời ánh sáng, nắng chiều tựa như hóa thành trong veo. Rực rỡ nhất phải kể đến vầng hào quang chói lọi ngự tại chốn xa, chúng tỏa mát dọc đường chân trời, điểm lẹ và sán lạn đến độ tưởng đâu không thấy bờ bên cuối. những màu sắc đậm nhạt tụ lại với nhau, xếp thành nếp, mà vẫn hiện sắc nét.

Phương Nghiên đang chạy băng băng trên con đường dẫn đến căng tin. Thực ra, năm thì mười họa mới được một lần cô đi ăn tại căng tin chẳng qua bữa nay cô và Phó Nhã Lâm có hẹn xem phim, nhất quyết không được trễ, bởi cô chỉ có một người bạn thân duy nhất là Phó Nhã Lâm mà thôi.

Tuy bản thân không quá bận tâm, nhưng cô luôn biết rằng đám con gái ở kí túc xá và cả những đứa bạn gái cùng lớp không hề ưa mình. Tại tính cô bốc đồng, cái tôi cao, lại quen thói cứng chiều, và cũng bởi nhà cô giàu có, cộng thêm vẻ ngoài xinh xắn, thôi thì đủ mọi nguyên nhân cả trong lẫn ngoài gộp lại, cho ra kết quả sau cùng là cô bị các bạn gái đồng trang lứa hòa nhau giữ khoảng cách. Tuy ngoài mặt vẫn thân thiện nhưng chung quy vẫn có một bức tường mà dù nỗ lực mấy cô vẫn không mở được cánh cửa thông sang bên ấy. chỉ có Phó Nhã Lâm là chân tình bầu bạn cùng cô, chẳng trách cô luôn quý trọng người bạn này.

Ba chân bốn cẳng chạy thực mạng để rồi không kịp kim bước chân khi giáp mặt một bóng người đi ngược chiều, theo quán tính cô đâm sầm vào một thân hình chắc nịch. Một tràng loảng xoảng khiến Phương Nghiên nhảy dựng lên, chẳng rõ vì ddahay bởi vì giật mình. Cúi trông vết nước canh màu trắng bắn lên khắp mình mẩy, Phương Nghiên vừa làu bàu vừa nhấc cái áo lên, giữ một khoảng cách với da.

“ Nóng quá, nóng chết mất.

Đang càu nhàu, bỗng sực nhớ ra điều chi, cô liền thất kinh kêu lên:

“ Á trời, toi rồi, kiểu này làm sao đi xem phim với Nhã Lâm được , sắp muộn mất rồi.

Dứt lời, cô đã quỳnh quáng cả lên, không biết phải giải quyết ra sao, quay ra bắt gặp một cậu trai dáng dấp cao to đang trợn trừng trợn trạo.

Không để người kia kịp mở lời, Phương Nghiên đã phẩm phẩm như một mũi tên, cô lên giọng phủ đầu:

“Mù mà ra đường à? Không thấy người ta à?”

Không ngờ cô nàng lại dở thái độ ấy, cậu con trai dậm ra sừng sột, sau rồi, con mắt trợn trừng, cậu lừ lừ nhìn Phương Nghiên mà rằng:

“Này bạn, chính bạn không nhìn đường rồi xô vào tôi, bạn cứ nhắm mắt nhắm mũi chạy, tôi muốn tránh cũng khó.”

Phương Nghiên nghe cậu con trai nói vậy, hai tay đang nhấc quần áo mặc trên người thoáng run lên, bấy giờ mới mắng:

“Cậu còn trơ tráo, cậu tránh sớm thì đã chẳng nên chuyện, ai bảo cậu dè dặt làm gì.”

Cô vừa dứt lời thì máu nóng trong cậu con trai liền bộc phát, giọng cũng cao lên.

“Sao bạn không bảo, bạn chạy chậm một tí, vậy có phải bạn đã chẳng dậm vào tôi?”

Bấy giờ Phương Nghiên mới ngẩng đầu lên nhìn cậu con trai đứng trước mặt, khi hồi hai người còn lao sầm vào nhau. Cậu ta mặc một chiếc áo phông trắng, cổ tròn, trước ngực đề bốn chữ đỏ: Đại học XX-mà sinh viên nào cũng sở hữu một chiếc áo do trường phát vào dịp nhập học. Phương Nghiên cũng có một chiếc, đáng áo đã xấu thì chớ, mà chất thì cũng tệ nửa, nên không bao giờ cô thêm mặc nó vào người lấy một lần, trừ phi trường quy định bắt buộc phải mặc. Chiếc quần bò vô cùng bình thường cậu ta mặc vốn mang màu xanh nhưng đã ngả bạc. Giờ đây, nước canh trắng đã nhờ nhờ bắn khắp quần lẫn áo, còn cái thứ đo đỏ có lẽ là cà chua dính bết trên người cậu. Nhìn đến đó, cơn bực trong người Phương Nghiên cũng giảm đi phần nào, song vẫn bất mãn nói:

“Thôi đừng cũng đừng rồi, có gì gớm chứ? Rồi hơi đi lấy canh”

Cậu con trai tức đến chết trân bèn ngẩng phát đầu lên, gắt rằng:

“Bạn lớn từng này, không ai dạy bạn nói câu xin lỗi à?”

Nghe vậy, Phương Nghiên nào chịu kém cạnh. Cô quay sang bên bảo cậu kia:

“Canh nhà cậu cũng dính đầy người tôi rồi đây này, sao cậu chưa xin lỗi tôi đi? Nói gì thì nói, cậu là đàn ông con trai mà lại nhỏ nhen như đến độ bắt con gái xin lỗi à.”

Nói rồi, cô sực nhớ đến điều gì, liền rút tiền chìa ra trước mặt cậu con trai, nói:

“Đấy, cho cậu, đi mua bộ quần áo mới mà mặc.”

Thấy Phương Nghiên tỏ vẻ khinh khỉnh, cơn giận trong cậu lên tới đỉnh điểm. Mặc cô đứng đấy, cậu khom người nhặt hộp cơm rơi lay lắt dưới đất rồi bỏ đi thẳng, không buồn liếc một cái. Để lại Phương Nghiên thộn mặt đứng đấy trong bao ánh mắt tò mò của sinh viên qua đường.

Trông bóng dáng cậu bạn kia mỗi lúc một xa, Phương Nghiên bầm bực trách cái số mình đen đủi đủ đường, lại thêm nỗi ngán ngấm, chẳng biết phải làm sao, đành hậm hực bỏ đi.

Thay xong bộ quần áo mới, Phương Nghiên nhanh chóng đến phòng chiếu phim trong trường nhưng đã muộn lắm rồi. được cái Phó Nhã Lâm không lạ gì chuyện này, từ xa đã thấy Phương Nghiên hối hả chạy lại, cô bèn chum chím cười đón, đoạn trêu rằng:

“Thôi đừng chạy nữa, muộn rồi.”

Nghe cô bạn nói vậy, Phương Nghiên bèn cười trừ, không nhéo kéo tay Phó Nhã Lâm, kể lể:

“Hôm nay đúng thật không phải lỗi của mình, cậu không biết đấy chứ, hôm nay mình xui tận mạng.”

Cô thuật lại tường tận câu chuyện đụng độ cậu con trai nọ vào giờ cơm tối. Có điều, tình tiết mình lao sầm vào cậu ta, thì cô lại nói giảm nói tránh một cách chóng vánh.

“ Cậu không thấy chứ, gã ấy dữ lắm, mà còn kém phong độ nữa, ăn mặc thì quê mùa một cục.”

Phó Nhã Lâm nghe Phương Nghiên kể lể một thôi một hồi, theo những gì cô hiểu về bạn mình thì đã phần nào đoán ra đầu đuôi câu chuyện. Cô cười bảo:

“ Thôi được rồi đại tiểu thư nhà cậu không phải đục nước béo cò, rồi ra về nữa. Chả biết cậu bạn kia âm ỉ ra làm sao. Nhẽ nào mình còn lạ cái tính khí cậu.”

Nghe Phó Nhã Lâm nói vậy, khuôn mặt gần như tái xanh vì tức giận của cậu ta liền hiện lên trong đầu, khiến Phương Nghiên phải phì cười, rồi lại nghĩ, tuy cậu ta ăn mặc quê mùa nhưng mặt mũi cũng sáng sủa ra phết đấy, hơi có nét của Lương Triều Vỹ, nhất là đôi mắt sâu và sáng. Nghĩ đến đó, Phương Nghiên bỗng phá lên cười sảng khoái.

Dẫu sao cũng muộn giờ phim rồi, hai cô bèn ngồi xuống ghế đá ven đường dưới sân trường, râm rì tán gẫu. Tuy lú lo không ngừng, nhưng thực hắt các cô chỉ nói toàn những chuyện vặt vãnh hàng ngày. Thế mà những chuyện chẳng đâu vào đâu ấy, vào thời điểm đó cũng đủ khiến ta say sưa. Nói mãi, Phó Nhã Lâm bỗng sực nhớ ra một việc, bèn quay sang hỏi:

“ này Phương Nghiên, luận văn mà Hoàng lão tà (1) giao, cậu đã hoàn thành chưa đấy? sắp phải nộp rồi đấy.

(1): Biệt danh được đặt theo nhân vật Hoàng Dược Sư trong tiểu thuyết của Kim Dung, vốn còn được gọi là Hoàng lão tà, Đông tà.

Nhờ Phó Nhã Lâm nhắc mà Phương Nghiên mới nhớ ra vụ luận văn. Cô rú lên kinh hoàng, nhìn Phó Nhã Lâm rồi bảo:

“ Thôi toi rồi, mình quên khuấy đi mất. phen này chết mất thôi. Hoàng lão tà vốn ngứa mắt mình, bao lâu nay mình mà không thận trọng đối phó thì chắc bị lão ấy treo cổ từ lâu rồi. Lần này khó mà thoát được, sắp rơi vào tay lão thật rồi.”

Hoàng lão thực họ Trần, vốn là một trong những giáo sư nổi tiếng của khoa quản trị kinh doanh. Đại học X là trường tốt nhất trong cả nước, hội tụ nhiều nhân vật có tiếng tăm cả trong và ngoài nước. Nhưng lấy lòng vào bậc nhất thì có giáo sư Trần của khoa quản trị kinh doanh, giáo sư Lưu thuộc khoa Toán, giáo sư Dương của khoa Vật Lí, giáo sư Lí của khoa Hóa. Tiếng tăm của các thầy vang dội khắp nơi, tạo được sức ảnh hưởng sâu rộng, họ được mệnh danh là “ bảo vật trấn quốc” của trường X. Đám sinh viên ngầm đặt biệt hiệu dựa vào đặc điểm riêng của mỗi thầy, nào là Đông Tà, tây độc, Nam đế, Bắc Cối. Mà môn quản trị chiến lược của Phương Nghiên lại học đúng Hoàng lão tà.

“ Làm sao đây? Phải làm sao đây? Chỉ còn vắn vện một tuần nữa thôi, có đánh chết mình cũng không nặn ra được bài luận văn nào. Mà khoa vốn nể mặt ba mình mới nhân từ tha ỉnh con đường sống. Giờ không thể để ba mình biết, thế nào ông cụ cũng nện mình như từ.”

Phương Nghiên cuống quýt kéo tay Phó Nhã Lâm, lẩy lẩy lắc l :

“ Nhã Lâm ơi, giúp mình nghĩ cách với”

Trông Phương Nghiên nhăn nhó mặt mày, rối rít như kiến bò chảo lửa, Phó Nhã Lâm vừa bực lại vừa tức cười. Cô nói:

“ Giờ mới biết lo sốt vó chứ gì, thế lúc cậu cúp học để ngủ rồi đi xem phim, thì sao không cuống lên đi.”

Phương Nghiên gục đầu lên vai Phó Nhã Lâm, nửa nũng nịu nửa giở trò, nói:

“ Cái đó thì để mai mốt cậu dạy dỗ mình sau. Bây giờ quan trọng là phải giúp mình nghĩ cách vượt qua cửa ải này đã, nhé, nhé...”

Nghe vậy, Phó Nhã Lâm cũng thôi cười, ngẫm nghĩ một hồi rồi bỗng cất tiếng:

“ Có đây rồi”

Phương Nghiên thấy bạn nói thế liền phấn chấn hẳn lên, mắt mở tròn xoe, hỏi:

“ Sao rồi, nói mau.”

Phó Nhã Lâm mỉm cười, ngó qua cô bạn:

“Chỉ là ý kiến của mình thôi, chả biết được không.”

“Thì cứ nói để xem được hay không?”

Nghe Phương Nghiên giục giã, Nhã Lâm mới gật đầu nói:

“Thì tìm một cao thủ giúp cậu viết luận văn chứ sao”

Phương Nghiên nghe bạn nói vậy, mắt đảo mấy vòng, mặt mày hớn hở hẳn ra:

“Ừ nhỉ, mỗi cậu là thông minh. Cứ tìm người viết luận văn, qua được ải này rồi tính sau.”

Nói thì vậy song mặt mũi Phương Nghiên lại ỉu xiu ra chiều khó khăn. Cô thì thào bảo Phó Nhã Lâm:

“Nhưng tìm ai viết đây hả trời?”

Phó Nhã Lâm ngẫm ngợi rồi nói:

“Tìm Giang Đào thử xem. Cậu ta là học trò cưng của Hoàng lão tà. Kể cả sau này chuyện bị bại lộ, chắc Hoàng lão tà cũng mắt nhắm mắt mở mà cho qua. Vả chăng, hoàn cảnh gia đình Giang Đào có vẻ khó khăn, cứ thử xem thế nào.”

Nghe xong, trái tim đang thấp thỏm của Phương Nghiên cũng bình tĩnh phần nào. Cô nói:

“Vậy quyết thế nhé, phải đi tìm gã Giang Đào kia mới được.”

“Cậu đừng có hí hửng sớm thế, cái cậu Giang Đào này có chí khí, lại sống nguyên tắc lắm, chưa chắc đã được đâu.”

Phương Nghiên không màng bận tâm những gì Nhã Lâm nói, chỉ nghiêm mặt mà nói đùa rằng:

“Bất kể phải dùng khổ nhục kế hay mỹ nhân kế, mình quyết bắt gã Giang Đào viết bằng được luận văn ỉn thì thôi. Cậu cứ chờ mà xem.”

Dứt lời, cô ôm chầm lấy Phó Nhã Lâm, cười rũ người. nhìn cô như thế này, Phó Nhã Lâm cảm lòng không được, cũng tùm tùm cười theo.

3. Chương 3: Một Cái Tôi Khác Biệt

Chiều hôm sau, theo tin tức dò la được, Phương Nghiên liền chăm chỉ tìm đến giảng đường mà Giang Đào lên lớp, đứng chầu chực ngoài cửa. Giang Đào học trên cô một khóa, nay đã là sinh viên năm ba. Anh ta là con cưng của các thầy cô, tất cả các môn đều đạt điểm ưu, năm nào cũng có học bổng. thực ra, sinh viên khoa quản trị kinh doanh mấy ai là không biết Giang Đào, chẳng qua Phương Nghiên ít khi để ý chuyện trường lớp, lại thêm quan hệ bạn bè xa cách, chẳng trách mà cô không biết.

Thấy sinh viên lục tục rời giảng đường, Phương Nghiên vội vã xốc ba lô, chặn đường một bạn sinh viên để hỏi:

“Anh ơi, cho em hỏi, Giang Đào là bạn nào?”

Nghe cô hỏi vậy, người đó liền nhìn cô bằng một ánh mắt dò xét. Sau đó chỉ thẳng vào một bóng người đang tất tả chạy đằng trước:

“Đấy, kia kìa, chính là cái người mặc áo phong trắng”

Phương Nghiên cảm ơn rồi hấp tấp đuổi theo. Cái cậu Giang Đào kia rảo gót nhanh phải biết. Phương Nghiên chạy thở hơi tai mới dần bắt kịp, cô gọi:

“Giang Đào, anh đợi đã...”

Vừa í ới gọi, Phương Nghiên vừa cất bước chạy về phía ấy. thấy bóng người kia khựng lại bước chân, dợm quay lưng lại, có vẻ như đã nghe thấy tiếng mình, Phương Nghiên bèn nở nụ cười don đả, ngẩng lên nói:

“ Anh Giàng...”

Lời còn chưa dứt, mà người đã chết trân tại chỗ.

Chàng trai vừa quay lại cũng sững sốt không kém. Anh nhìn cô, rồi lại nhìn xung quanh không thấy ai tìm mình, mới lạnh lùng hỏi:

“ Bạn gọi tôi đây à?”

Phương Nghiên bối rối ra mặt, cô không ngờ Giang Đào lại chính là cái cậu sinh viên hôm qua cô va vào, thậm chí còn hất văng cả cơm canh của người ta. cô đứng chôn chân tại chỗ, cười không xong, mà không cười cũng dở. Lòng dần khẩn đần đo không biết nên nói toạc ra đề nghị của mình theo kế hoạch đã định hay can trường quay phắt đầu bỏ đi. Thế mà khuôn mặt lăm lăm của Hoàng lão tà, rồi thì vẻ mặt hằm hằm lạnh thấu xương của ba cứ hiện lên trong đầu, sau cùng cô quyết tâm dần bước về phía anh, cất giọng hỏi:

“ Anh là Giang Đào đấy à?”

Cậu trai kia cau mày nhìn cô, ra chiều sốt ruột rồi nói:

“ Bạn tìm tôi có việc gì thế?”

Trên người anh vẫn là chiếc áo phong trắng kiểu dáng y chang ngày hôm qua, nhưng nom có vẻ mới hơn chút đỉnh. Chiếc áo của người khác, hoặc trường tổ chức hoạt động, còn sót lại mấy chiếc mới phát cho sinh viên. Bữa nay anh mặc quần bò đen, dưới chân là đôi giày thể thao đã cũ sờn, song được giặt sạch bong. Tuy chỉ đóng bộ hết sức bình thường, được cái sạch sẽ gọn gàng lại thêm tướng tá cao to rắn rỏi, nên anh đứng đó mà trông tuấn tú sáng sủa vô cùng.

Phương Nghiên ngẩng cao đầu, ra vẻ bất cần, hỏi:

“ Anh viết luận văn cho người khác thường lấy công bao nhiêu? Tôi trả gấp đôi, anh viết giúp tôi một bài, không cần quá xuất sắc đâu, cứ nhanh có là được.”

Giang Đào nhìn Phương Nghiên, đáp lại cái vẻ khinh khỉnh của cô, anh chỉ nhếch mép cười khẩy, rồi quay gót rảo bước đi thật nhanh. Trông Giang Đào ngoảnh mặt đi, Phương Nghiên mới lấy làm bản thân hoang mang. Vốn tưởng vụ này chỉ cần bỏ tiền ra là thuận buồm xuôi gió, vả chăng cứ ngó cách ăn mặc suốt hai ngày nay của Giang Đào, đủ chứng tỏ anh ta có hoàn cảnh sống khá khó khăn, chắc chắn dễ dàng đàm phán. Ai ngờ đầu người này còn chẳng thêm ngó ngàng bận tâm đến cô.

Trông bóng Giang Đào mỗi lúc một xa, cô bất chấp tất cả, đuổi theo, miệng vẫn réo:

“ Ấy, anh gượng đã, tôi còn chưa nói xong mà?”

Chả biết Giang Đào nghe rõ tiếng cô gọi hay không, mà chân cứ thoăn thoắt chả buồn chững lại. Phương Nghiên đành tăng tốc, phăm phăm đuổi theo, trầy trật lắm mới bắt kịp anh ta. Cô hỗn hạo hỗn hển mắng:

“ Anh điếc đấy hả? tôi gọi ra rả như thế mà anh không nghe thấy?”

Anh phớt lờ cô, Giang Đào vẫn đi phăm phăm, Phương Nghiên vừa đuổi theo vừa bảo:

“ Nếu anh chê tiền công ít thì tôi trả gấp ba chỉ cần anh viết nhanh nhanh một tí.

Nói rồi, cô còn gơ ban ngón tay cốt biểu thị. Vay mà Giang Đào chẳng thiết ngó ngang. Tự nhiên Phương Nghiên thấy ngại ngùng, chùng nửa thẹn, nửa ngượng. Ban đầu vốn vững dạ sẽ chuyển thành, nào ngờ đối mặt với dáng vẻ thờ ơ của Giang Đào, cô có cảm giác mình vừa ngã một cú không gượng dậy được. Song lòng lại có gì đó, tựa như một thứ nghị lực, thực giục cô không được bỏ cuộc. Vô vàn cảm xúc rủ nhau trào dâng, khiến Phương Nghiên càng thêm bực mình:

“ Thế anh ra giá đi, bao nhiêu không thành vấn đề, tôi trả được tất”

Nghe cô nói vậy, Giang Đào đột đứng khựng lại. Thấy anh ta đã thôi xăm, cứ ngỡ chiêu trò của mình đã khiến anh thức thời, cô bèn vênh vao nhìn Giang Đào.

Ai ngờ Giang Đào chỉ đáp lại cô bằng ánh mắt khinh miệt. Anh nói:

“ Ngoài tiền nong ra, cô còn biết cái gì khác không? Ví dụ như nói năng lễ độ, tôn trọng người khác chẳng hạn.”

Dứt lời, chẳng buồn nhìn Phương Nghiên một cái, Giang Đào liền bỏ đi thẳng. Chỉ để lại đằng sau một Phương Nghiên còn nguyên nét thẳng thốt trên khuôn mặt.

Mãi tới khi bóng Giang Đào khuất hẳn, Phương Nghiên mới dần tỉnh tâm trở lại. Nhớ cái dáng vẻ vừa nãy của anh, Phương Nghiên liền nghiêng rằng nghiêng lợi hậm hực, song lòng lại manh mún nổi hột hăng đến lạ.

Trông Phương Nghiên vác bộ mặt ỉu xiu như bánh bao chiều đến tìm mình, là Phó Nhã Lâm biết ngay sự bất thành. Có điều chuyện không hẳn nằm ngoài tầm dự đoán của cô, Phó Nhã Lâm xốc tay Phương Nghiên mà an ủi rằng:

“ Thôi không sao, tìm Giang Đào viết hộ nào phải chuyện dễ gì.”

Phương Nghiên ngược đầu nhìn Phó Nhã Lâm, tấm tức tố khổ.

“ Gã Giang Đào này đúng là đồ con lợn, cậu chưa thấy cái vẻ ta đây của gã chứ. Không viết hộ người ta thì thôi, đằng này lại còn bày đặt lên giọng dạy dỗ. mình lớn bằng từng này, trừ ông cụ ở nhà ra, chưa ai kể cả với mình như thế. Kể cả người ta không thích mình đi chẳng nữa, nhưng nể mình là thiên kim tiểu thư, chí ít cũng từ chối lịch sự.”

Nghe Phương Nghiên kể lể, Phó Nhã Lâm không khỏi thở dài trong dạ. Thực ra Phương Nghiên là một cô gái tốt bụng, chẳng qua mọi người luôn bảo thủ, không muốn làm bạn với cô ấy. Mà cô ấy cũng ngại tìm cách, thay đổi cách nghĩ của họ. Thực ra Phó Nhã Lâm biết, Phương Nghiên rất cô đơn, thế nên Phương Nghiên chơi với ai cũng hết lòng hết dạ.

“ Đấy cậu cũng hiểu thiên kim tiểu thư đi nhờ vả người ta, thì cũng phải ra dáng sao cho giống người đi cạy cục chứ. Kiểu gì thì kiểu, ắt phải cúi đầu, lựa lời mà nói sao cho dễ nghe.”

Phương Nghiên nghe Phó Nhã Lâm khuyên giải, bèn bậm môi nhìn cô bạn, hồi lâu mới nói:

“ Thôi mặc, mình không nhờ gã viết nữa, cùng lắm cứ bảo Hoàng lão tà là mình ốm, chưa viết xong.”

“ Cậu nói thế, liệu Hoàng lão tà có tin không? Với thầy bộ môn cậu cũng viện cái có ấy đến ba bận, ai còn tin nữa?”

“ Thế phải làm sao bây giờ? Thôi thôi, kệ, thích ra sao thì ra.”

Phó Nhã Lâm nghe vậy, bèn cười bảo:

“ Ủ, thôi vậy, đằng nào thì lâu rồi chưa thấy ba cậu thăm trường, cậu cứ đợi bao giờ bác tới mà coi. Mình là mình mong lắm đấy, lần nào tới thăm, bác cũng đưa bọn mình đi ăn toàn món ngon.”

Nghe Phó Nhã Lâm nhắc tới ông cụ ở nhà, cảnh tượng mỗi lần ba mình lái chiếc xe Mercedes hiện đại, nghênh ngang phóng qua trường lại tái hiện trong đầu Phương Nghiên, làm lòng dạ cô thêm rầu rĩ. Thực ra, tuy cô chênh mảng chuyện bài vở trường lớp thật đấy, nhưng điểm nào đến nỗi. Mặc dù trường X không phải là đích đến ban đầu của cô, điểm thi đại học năm xưa cũng chỉ vừa vắn đạt điểm chuẩn của trường, nhưng nói gì thì nói, cô cũng tự lựa cánh sinh đấy chứ. Mà nói chính ra, sinh viên cúp tiết, rồi thi thoảng mấy lần không nộp bài tập, nào đã phải chuyện gì gớm ghê. Chẳng qua là ông cụ ở nhà không yên tâm, mới đến trường làm công tác tư tưởng đôi lần, rốt cuộc lại khiến cô con gái trở thành mục tiêu chú ý của toàn thể thầy cô và sinh viên trong trường.

Phương Nghiên nghĩ nát cả óc, mới ử rử ngược đầu nhìn trời, thở dài thườn thục. Ngó Phó Nhã Lâm rồi bảo:

“ Đành thế vậy, vì luận văn của Hoàng lão tà, mình quyết liều phen này vậy. không lấy được luận văn từ tay Giang Đào, quyết không về.”

Buổi tối, từ thư viện đi ra, Giang Đào không ngờ mình sẽ chạm mặt cô gái nọ. lần này, anh cũng chỉ nhìn lướt qua, rồi đi thẳng một mạch băng qua cô ấy. Cô nàng lại bắt đầu í ới gọi:

“ Giang đào, anh gớm đã.”

Giang Đào đành ngán ngẩm dừng lại. anh ngàng đầu nhìn cô, lòng thầm kinh ngạc bởi bờ môi hé cười đi cùng ánh mắt bên lên của cô. Lúc này, dường như cô gái tỏ ra nhún nhường hơn hẳn bữa qua và bữa trưa nay.

“ Chẳng là thế này?”

Phương Nghiên nói hết sức chậm rãi, có vẻ cô đang lựa lời, hoặc đang hạ quyết tâm thì phải. Cuối cùng cô ngược đầu nhìn Giang Đào, lên tiếng nói:

“ Chuyện hôm qua và cả hôm nay nữa, em rất lấy làm tiếc, tất cả là tại em. Em xin lỗi anh, thật lòng là vậy.”

Nhìn Phương Nghiên nghiêm túc ra trò, Giang Đào chực bật cười, mà cũng thấy lạ, chẳng ngờ cô gái này lại đến xin lỗi. ánh đèn ấm áp trong trường tỏa xuống gương mặt cô thứ ánh sáng trong veo tựa như ngọc ngà. Đột nhiên, Giang Đào nhận ra cô bé ấy thực ra cũng khá xinh xắn, đôi mắt to tròn, trong veo, nhìn thấu đáy, sáng như sao.

“ Ủ, được rồi, tôi chấp nhận lời xin lỗi của bạn.”

Dứt lời, Giang Đào dậm bước đi, ngoảnh lại thấy cô vẫn đứng đó, bèn dừng chân lại bảo:

“ Chuyện gì nữa?”

Được lời như cởi tấm lòng, Phương Nghiên liền nói:

“ Anh viết hộ em một bài luận văn nhé? Em không trả tiền nữa.”

Nói đến chuyện “ không trả tiền” cô đâm sượng sùng đôi phần, bèn hạ giọng xuống.

Trông điệu bộ của Phương Nghiên, Giang Đào thầm vỡ lẽ vì đâu cô nàng lại tới xin lỗi. thực không biết nên bực hay là nên cười nữa.

“ Tôi chấp nhận lời xin lỗi của bạn, nhưng không có nghĩa tôi đồng ý viết luận văn hộ bạn. Bạn đi tìm người khác đi/”

Nói rồi liền cất bước dậm bỏ đi.

Không để Giang Đào kịp bước đi, Phương NGHIÊN liền tranh thủ túm lấy cánh tay anh,

“ Nhưng mà em không tìm được ai khác, với cả họ cũng không lợi hại bằng anh, chỉ một tuần đã hoàn thành bài luận văn.”

Giang Đào nhìn Phương Nghiên, đoạn rút tay lại, bảo cô:

“ Xin lỗi, quả thực tôi không giúp bạn được.”

Vậy mà Phương Nghiên lại càng thêm cố đấm ăn xôi. Cô ôm chầm lấy cánh tay anh, nài nỉ:

“ Vậy thì từ nay em cứ bám lấy anh, cho đến bao giờ anh đồng ý thì thôi.”

Nói rồi, cô liền chứng minh với anh bằng dáng vẻ bất chấp của mình.

Giang Đào không nhiều lời hơn nữa, anh quay người bỏ đi, không ngờ vừa cất gót, Phương Nghiên liền tấp tễnh chực theo. Anh rảo bước chân nhanh hơn, cô cũng ba chân bốn cẳng vọt theo. Anh dừng bước, cô cũng khựng lại. Tóm lại, bất kể Giang Đào làm gì, Phương Nghiên liền làm y chang như thế. Sinh viên đi qua ai nấy đều nhìn chòng chọc vào bọn họ bằng ánh mắt tò mò.

Sự đeo bám dai như đĩa của Phương Nghiên khiến Giang Đào hơi bực mình, anh quay phắt lại lừ lừ nhìn cô. Vậy mà Phương Nghiên lại ngàng cao đầu, ra vẻ không chịu thua kém, như thể khiêu khích anh. Giang Đào quay đi, không màng đếm xỉa. anh cầm cúi đi thật nhanh, Phương Nghiên liền hấp tấp đuổi theo. Đến trước một cái cổng, Giang Đào bỗng khựng lại, quay ra bảo Phương Nghiên:

“ Tôi vào nhà vệ sinh, bạn cũng vào theo à?”

Phương Nghiên nghe vậy lập tức đỏ bừng cả mặt, song vẫn khẳng khẳng bảo:

“Vậy em đứng đây đợi anh.”

Mặc xác cô nàng, Giang Đào điềm nhiên bước vào, không ngờ lúc bước ra, Phương Nghiên vẫn lù lù đứng đó. Vẫn thái độ không màng chăm đi theo. Cứ theo cái đà này, không biết cả hai đã đi mấy vòng quanh sân trường rộng lớn. tuồng như đã thấm mệt, Giang Đào bèn đứng yên không nhúc nhích. Phương Nghiên dừng chân cách đó một đoạn ngắn, mắt dõi theo bóng anh.

Đột nhiên Giang Đào quay phắt người, bước gần về phía Phương Nghiên, cất tiếng hỏi:

“Ba bạn giàu lắm kia mà? Không nộp bài thì đã sao?”

Bao ăm ức chất chồng hai ngày bỗng trào cả theo lời anh nói. Cô nhìn Giang Đào, lệ đã theo khóe mắt chứa chan, nhưng gắng để không tràn mi. Cô nói:

“Chính bởi vì ba em có tiền nên em bắt buộc phải nộp bài. Em xin lỗi anh rồi đấy thôi, Chỉ một bài luận văn thôi mà, có phải anh không viết được đâu. Quả thực em cực chẳng đã mới phải tìm anh.”

Nghe Phương Nghiên giải thích mà Giang Đào không nhìn được cười. nhưng thấy bờ mi rơm rớm nước mắt của cô, bỗng lại cảm thấy đây không phải lúc để cười.

Trông Giang Đào tùm tùm cười, nỗi ăm ức trong lòng Phương Nghiên càng được thể dâng trào. Cô sụt sịt nói:

“Thế này anh đã hài lòng rồi chứ?”

Nói đoạn cô liệ quay đầu đi mất. không còn những nhắng nhể bám Giang Đào nữa.

Không rõ bản thân mình vừa thút thít vừa đi bộ được bao lâu, chắc đã thấm mệt, Phương Nghiên bèn nghỉ chân bên ghế đá vệ đường. Ngồi xuống ngắm tới bài luận văn tuần sau phải nộp mà cô không biết phải xoay xở ra sao. Rồi lại nghĩ lại về những người quanh mình, ai nấy đều xa cách khó gần, người ta tuy lịch sự với cô đấy nhưng chẳng ai thực lòng muốn kết bạn cùng cô. Ngay đến cái gã Giang Đào kia cũng dám lên giọng kể cả. sau chót, hình ảnh của người cha hiện lên trong đầu, trong cảm nhận của cô, ông thường xuyên gò ép con gái làm những việc cô ghét, còn những việc con gái thích thì ông lại ra sức ngăn cấm. Cứ miên man nghĩ ngợi, rồi cái sự tức tưởi càng thêm dâng đầy, đến lúc cảm lòng không được, cô òa khóc thành tiếng.

“Tôi không đồng ý viết luận văn hộ bạn thôi có gì mà bạn phải quạu quai thế?”

Một giọng nói bất thành linh vang lên, khiến Phương Nghiên giật thót. Ngẩng lên thì thấy gương mặt Giang Đào. Cô luýnh quýnh đưa tay quệt vội hàng nước mắt rờn rờn hai má, lòng vẫn ăm ức. nước mắt cũ chưa kịp khô, nước mắt mới đã lăn ra. Phương Nghiên đứng phắt dậy, khụt khịt nói:

“Anh thì biết cái gì? Em vốn không thích ngành quản trị kinh doanh, em thích thiết kế thời trang kia. Thế mà ba em ép em phải học ngành này bằng được thì thôi. Em biết đám bạn cùng lớp không ai ưa mình, thầy giáo cũng phải nể nang ông cụ nhà em. Em không muốn thầy lại kể tội trạng của em trước mặt ba mình, nên em mới quyết nộp luận văn.”

Dưới ánh đèn hiu hắt, nom Phương Nghiên có vẻ tiêu tụy. đôi mắt vương lệ, long lanh nước ấy vốn có cái nhìn trong veo nay đã ảm đạm hẳn đi. Khuôn mặt cô vẫn đượm nét ưu tư, đưa cái nhìn mông lung quanh không gian thình vảng của màn đêm phủ trùm khắp sân trường. không biết điều gì đã khiến trái tim Giang Đào đột nhiên chộn rộn, là bởi vì lời cô nói, hay bởi chính con người ấy.

Anh bước lại gần hơn, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh, hỏi cô:

“Nào, bạn muốn viết luận văn gì?”

“Viết về đề tài quản trị chiến lược.”

Phương Nghiên hậm hực đáp. Vừa dứt lời, cô như vỡ lẽ ra điều gì liền quay sang hỏi Giang Đào:

“Anh đồng ý giúp em hả?”

Thoảng trong lời nói có niềm phấn khởi khó kìm nén.

Giang Đào nhìn gương mặt vốn chán chường của Phương Nghiên thoát rạng người hẳn lên, rồi ánh mắt xám xịt cũng chợt sáng bừng. Đôi mắt to tròn, sáng ngời của cô nhìn anh, tuồng như phát ra luồng sáng thực sự. Niềm hân hoan vô bờ đang nở rộ trên gương mặt ấy, Giang Đào có cảm tưởng niềm vui của cô lan sang cả anh, nụ cười bất giác nở rộng trên môi.

“ Để tôi thử xem sao, bạn cần gấp như thế, tôi cũng chưa biết mình viết kịp không.”

Phương Nghiên hấp tấp hỏi:

“ Anh mà đã rat ay thì gạo ắt xay ra cám. Không cần viết xuất sắc quá đâu, cứ đại khái , coi như có để nộp ấy mà.”

Cô líu ríu nói, như thể sợ anh bất thành linh đỗi ý, gương mặt còn chưa thôi thăng thốt.

Giang Đào phì cười thành tiếng. Phương Nghiên không hiểu anh cười điều gì, cô bèn nói:

“ Vậy em biết phải cảm ơn anh ra sao?”

Lời buột ra khỏi miệng, cô bèn bổ sung thêm:

“ ý em không muốn nói đến tiền nong, mà là, em thực lòng muốn cảm ơn anh.”

Phương Nghiên nhìn Giang Đào không rõ nên biểu đạt ý mình ra sao mới phải. càng nói càng lộn xộn, sau cùng đến chính mình cũng ngượng ngùng, bèn cúi đầu cười bẽn lẽn.

Lúc cô cười, khóe mắt cong cong tựa trăng non, vẻ trẻ con lẫn hả hê vẽ lên gương mặt khiến Giang Đào có cảm giác, trái tim bỗng mềm nhũn trước cpp.

Bây giờ ngẫm lại, Phương Nghiên không khỏi ngậm ngùi trong dạ, tháng ngày tuyệt vời xiết bao. Nỗi phiền hà lớn nhất cũng chỉ bao quanh việc không nộp kịp luận văn cho thầy. Cô và Giang Đào của thời ấy thật hồn nhiên ngây thơ. Còn cô và anh của ngày hôm nay đã không thể quay về như xưa nữa, không thể tìm về năm tháng hoa niên rạng rỡ ấy nữa.

4. Chương 4: Ngày Tháng Trên Mây

Phương Nghiên không thể ngờ được rằng Trần Duyệt Nhiên sẽ tìm đến mình. Cô nàng tươi hơn hớn đến cửa hàng nhờ cô giới thiệu mấy bộ váy áo đẹp mắt. Thoạt đầu, cô nàng còn ướm thử mấy bộ mà Phương Nghiên giới thiệu, về sau cô nàng dứt khoát gọi người đóng gói lại, thẳng thừng trả tiền mà không cần mặc thử, chính điều đó khiến Phương Nghiên đâm ngại ngùng.

Khi đã gói gém xong toàn bộ số quần áo, phỏng chừng Trần Duyệt Nhiên vẫn còn điều muốn nói, bèn bảo Phương Nghiên:

“ Chị Phương Nghiên, chị xuống lầu uống tách cà phê với em nhé!”

Không thể tưởng tượng được Trần Duyệt Nhiên lại có đề nghị đó, Phương Nghiên mới thoáng ngỡ ngàng, sau rồi mới đáp:

“ Cảm ơn thiện ý của bạn nhưng tôi rất lấy làm tiếc. bạn xem cửa hàng nườm nượp khách thế này, tôi quả thực không dứt ra được.

Trần Duyệt Nhiên vẫn khăng khăng nằn nì:

“ Có sao đâu, để em nói với quản lí một tiếng, chị ấy hẳn sẽ đồng ý thôi, trừ phi chị không muốn đi với em.”

Nói rồi Trần Duyệt Nhiên liền đi xin phép quản lí cho Phương Nghiên xuống lầu uống cà phê với mình. Quản lí biết Trần Duyệt Nhiên là khách VIP, bèn vội vã đồng ý, thậm chí còn giục Phương Nghiên đi au.

Đã đến nước này, Phương Nghiên cũng đành đồng ý. Thấy Phương Nghiên bằng lòng, Trần Duyệt Nhiên tươi tắn ra mặt, liền kéo tay cô bước ra ngoài. Trần Duyệt Nhiên là cô bé hoạt bát đáng yêu, cử chỉ có phần ngây ngô khiến Phương Nghiên không nhịn được cười.

Quán cà phê chả mấy ai, chỉ dăm ba người ngồi thành nhóm, râm rì chuyện trò, thi thoảng từ quầy bar lại phát ra tiếng máy pha cà phê, cùng hương thơm lãng của hạt cà phê rang thơm vào không khí, mang đến vị đắng đắng quyện lẫn chút ngọt ngào. Nắng ngoài kia xinh tươi rớt qua vách kính, ánh sáng lấp lánh như đang nhảy nhót. So với đám người hối hả rảo bước bên ngoài ô cửa sổ, thì không khí trong quán cà phê êm ả và thanh thoi hơn cả.

Ổn định xong chỗ ngồi, Trần Duyệt Nhiên gọi cà phê, rồi nhìn Phương Nghiên, hoan hỉ nói:

“Thực ra, bữa nay Giang Đào đã hứa đưa em đi xem kịch, nhưng em ra ngoài sớm quá. Sắm sửa xong quần áo vẫn dư dả thời gian, em lại không muốn ngồi đợi lẻ loi một mình, bèn kéo chị ra ngồi với em, chị không phiền chứ?”

Nhìn khuôn mặt tươi tắn mang đầy vẻ lãng mạn ngây thơ của Trần Duyệt Nhiên, Phương Nghiên thấy chạnh lòng khôn tả, song vẫn mỉm cười lắc đầu.

Hai người ngồi được một chốc, điện thoại cầm tay của Trần Duyệt Nhiên bỗng đổ chuông. Thấy cô bé liếc nhìn số điện thoại hiển thị trên máy, rồi lập tức hồ hởi phả chần, Phương Nghiên nắm chắc, hẳn là Giang Đào đã đến. Quả nhiên, Trần Duyệt Nhiên nói với người ở đầu dãy bên kia:

“Em ngồi ở quán cà phê dưới lầu với Phương Nghiên, anh qua đón em nhé.”

Trần Duyệt Nhiên cúp máy, ngẩng đầu, cười bảo Phương Nghiên:

“Giang Đào gọi đấy.”

Trông điệu bộ cô ấy háo hức vô cùng, môi chúm chím cười suốt. CÔ bé nhìn Phương Nghiên, buột miệng nói:

“Chắc, Giang Đào mặt nào cũng tốt, trừ cái vụ bận bịu ra. Cứ tưởng về nước sẽ đỡ hơn, không ngờ về rồi lại càng lu bù hơn trước.”

Trần Duyệt Nhiên vẫn tíu tít trò chuyện, nhắc thấy Giang Đào bước vào liền hồi hỉ hơn hẳn.

Quán cà phê không đông lắm, chỉ dăm ba vị khách,. Cô bé nhanh nhẩu đứng dậy, vẫy tay với Giang Đào. Ánh mắt Trần Duyệt Nhiên theo từng bước chân anh. Nụ cười chân tình từ tận đáy lòng chảy lan khắp đầu mày khóe mắt.

Thấy cô, anh cũng hé miệng cười, rảo bước lại gần, ân cần hỏi:

- Đợi lâu rồi hả?

- Được một lúc rồi, nhưng mà Phương Nghiên ngồi đây với em nên một chốc một lát cũng không thành vấn đề.

Nghe cô nói, Giang Đào mới ngẩng đầu lên nhìn Phương Nghiên, ánh mắt lạnh lùng lướt qua nhanh gương mặt cô, anh khẽ gật đầu cho phải phép:

- Anh Giang đến rồi, vậy tôi xin phép về cửa hàng.

Trần Duyệt Nhiên cười bảo:

- Ấy đợi đã, em vào buồng vệ sinh một lát rồi cả đám cùng đi luôn, được không?

Cô ấy nói đến vậy, Phương Nghiên cũng đành gật đầu rồi ngồi về chỗ.

Trần Duyệt Nhiên vào buồng vệ sinh, để lại Giang Đào và Phương Nghiên đối mặt nhau. Giang Đào ngồi xuống, khuấy li cà phê uống dở của Trần Duyệt Nhiên, đoạn buông lỏng chiếc thìa, ngẩng đầu nói:

- xem ra, bây giờ em thay đổi thật rồi, tôi nhớ trước kia em chả nề ai bao giờ.

Phương Nghiên ngồi lặng người, không nói không rằng. Giang Đào chưa chịu dừng ở đó, anh nhếch miệng cười rồi bảo:

- Chả phải em nhanh nhẹn nhanh miệng lắm à? Sao lại im như thóc thế kia?

Cuối cùng, những lời của anh đã khiến PHương Nghiên phải ngẩng lên. Anh mắt nhìn chăm chăm anh, tưởng như cô muốn nhìn thấu trái tim anh. Cô cất tiếng:

- Cả nề khách hàng cũng là một phần trong công việc của tôi, thế thôi.g

Giang Đào phá lên cười khi nghe câu trả lời:

- À, giờ thì đại tiểu thư cũng hiểu hai chữ “ Công việc” cắt nghĩa thế nào rồi đấy à?

- Vậy anh muốn tôi phải làm sao? Cứ mãi trẻ người non dạ như xưa, phải khốn cùng túng quẫn, hoặc khóc lóc ỉ ôi vì hối hận? những việc ấy tôi không làm được đâu. Tôi làm bằng tất cả thực lực của mình, đổi lại tiền lương mà tôi xứng đáng nhận được . kể cả bây giờ gặp lại người thành đạt như anh, tôi chả việc gì phải lấy làm xấu hổ cả.

Lời nói của cô kéo theo nụ cười dần tắt ngấm trên môi anh. Ngắm nhìn cô bằng cặp mắt xét nét, đoạn anh nói:

- Giá mà chín năm trước em cũng nghĩ như vậy, thì em nói xem, liệu chúng ta có ngày hôm nay không?

Lòng cô cay đắng trước những gì anh nói, hai mắt đầy lệ rung rung chực tuôn. May sao Trần Duyệt Nhiên quay về đúng lúc ấy, thoát trông hai người, cô bé đã thấp thỏm nói:

- Hai người đang nói gì à?

Không để giang Đào kịp mở lời, Phương Nghiên đã vội vã nhoẻn cười, bảo Trần Duyệt Nhiên

- Không có gì, tôi chỉ đang nói, anh Giang quả là may mắn khi có người bạn gái hết lòng săn sóc như bạn.

Trần Duyệt Nhiên nghe xong liền cười vang, đoạn quay sang nguyệt Giang Đào.

- Anh mà cũng thế cơ á?

Đáp lại cô, Giang Đào chỉ cười nhạt, rồi quàng vai Trần Duyệt Nhiên

- Đi thôi, sắp mở màn rồi.

Phương Nghiên dõi theo Giang Đào từ lúc mở cửa xe, đến khi dìu Trần Duyệt Nhiên vào trong, trông anh phong độ lắm, tay còn gác lên nóc xe kia đấy. Đóng chặt cửa xe, Giang Đào ngược đầu đưa mắt nhìn cô, Phương Nghiên vội vã trở gót quay đi. Cô rảo bước thoăn thoắt mỗi lúc một nhanh, cố ngăn mình không ngoảnh đầu ngoái lại, mà lệ rung rung sau bao lâu kìm nén cứ thế giọt dài vắn ướt hai bên má.

Đối với cô, Giang Đào đã từng ân cần hết mực, chỉ là tất cả đã lùi vào quá khứ mất rồi., việc xưa nay đã in dấu niêm phong bởi số phận, biết bao người, cùng cả khoảng thời gian dài đằng đẳng đang chắn giữa họ.

Tan ca, Phương Nghiên đến tìm Phó Nhã Lâm, hai người ngồi đối diện nhau trong một quán cơm nhỏ ven đường. ánh đèn vàng vọt tụ thành từng quầng sáng lơ mơ trong làn hơi nước. Bằng thao tác thuần thục và nhanh nhẹn, phục vụ quán bưng khưng trên tay, vừa hô hào vừa lảng xăng như con thoi giữa các bàn chật ních khách khứa. trong tiếng ồn ào lúc trầm lúc bổng, lảng động mùi vị thức ăn rất đổi bình thường của cuộc sống, Phương nghiên ngồi đó, tỏ rõ một nỗi cô đơn.

Phó Nhã Lâm nhìn cô, bèn hỏi:

- Có phải xảy ra chuyện gì không?

Không nhìn bạn, Phương Nghiên nâng cốc nước trước mặt, uống một hơi đến cạn. Đặt cốc xuống bàn xong, cô mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn Phó Nhã Lâm rồi nói:

- Giang Đào về rồi.

Nghe tin ấy, Phó Nhã Lâm thoảng ngây người, rồi ngơ ngác nhìn Phương Nghiên:

- Giang Đào á?

Bỗng như sực nhớ ra điều gì, Nhã lâm liền ra chiều sững sốt, đến giọng cũng cao hẳn lên:

- Cậu gặp anh ta rồi hả?

Phương Nghiên gật đầu, nói:

- Anh đẩy dẫn bạn gái tới cửa hàng mua đồ, rồi gặp mình ở đó. Xem chừng bây giờ anh ấy đã là người thành đạt rồi.

Lời chưa dứt, Phó Nhã Lâm đã sốt ruột ngắt ngang.

- Anh ta có bạn gái rồi á? Giang Đào có bạn gái á? Sao anh ta lại có bạn gái được?

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của bạn, Phương Nghiên khó nhịn được cười, nhưng rất nhanh, nét mặt cô rũ xuống:

- Có gì đâu mà không được cơ chứ? Cô bé ấy xinh xắn, ngây thơ, đáng yêu, rất xứng với Giang Đào, thậm chí còn đến chỗ mình mua cả đồng quần áo.

Khi nói đến điều ấy, sắc mặt cô bần thần, nửa như đang nói cho bạn nghe, nửa như tự nhủ với lòng. Phó Nhã Lâm mấp máy môi như có điều muốn nói, nhưng nhìn Phương Nghiên rồi lại thôi. Dạ thấy bùi ngùi khôn nguôi, lòng cảm không chắc lên tiếng thở dài.

Giờ lâu, Phó Nhã Lâm mới hỏi:

- Vậy cậu với Giang Đào thì sao?

Không biết Phương Nghiên nghe rõ câu hỏi của cô hay chưa, mà người cứ ngồi thẫn thờ không màng nhúc nhích, khóe miệng khẽ nhích lên, tưởng đâu là cười. cơ hồ cô đang đắm chiêu suy nghĩ, song lại như chả hề ngẫm ngợi điều chi. Cứ ngồi mãi như thế, chả rõ bao lâu trôi qua, cô mới thông thả ngẩng đầu nhìn Phó Nhã Lâm, rồi đáp:

- Bây giờ chứ đâu phải chín năm trước, mình và anh ấy còn ra sao được nữa?

Nghe bạn đáp lời, Phó Nhã Lâm lại đâm bực, mắng cô:

- Phương Nghiên, sao cậu nói như thế? Không tại Giang Đào thì cậu có thành ra nông nổi này không? Huống hồ...

Nói đến đó, Phó Nhã Lâm bèn liếc nhìn Phương Nghiên, cô buông giọng nhỏ xuống, đoạn tiếp lời:

- Huống hồ ngày xưa hai người yêu nhau đắm say là thế, chả lẽ cậu cứ giương mắt nhìn anh ta đi với người khác?

Phải, thuở ấy hai người yêu nhau đắm say biết bao, kể từ bài luận văn năm ấy, họ đã từng yêu nhau thắm thiết, đắm say và mặn nồng.

Tối hôm đó, Giang Đào cuối cùng cũng nhận lời đồng ý giúp cô viết luận văn, thoát đầu Phương Nghiên còn có vẻ khó tin, mắt tròn mắt dẹt nhìn anh. Hồi lâu mới chợt hiểu, cô bèn thích chí hét lên, đoạn bảo anh rằng:

- Giang Đào, anh đúng thật tốt bụng quá đi thôi.

Nói rồi, còn như chưa tin lắm, cô lại nhìn Giang Đào chăm chăm:

- Thế, anh đã đồng ý rồi, thì không được nuốt lời đâu đấy nhé. Bất kể khi nào, cũng không được nuốt lời.

Thấy cô nàng nói với vẻ hình sự, như thể cô nàng vừa bàn giao ình một việc cực kì nguy hiểm, vẻ ngây thơ mẫn sũ hiện rõ trên nét mặt, Giang Đào bất giác tùm tùm bảo:

- Yên chí tôi đã hứa là sẽ không bao giờ nuốt lời. nhưng mà tôi khá bận, không rảnh rang như bạn, chỉ buổi tối mới có thời gian viết hộ bạn thôi. Bạn đừng giục tôi, tóm lại, tôi cứ giao cho bạn trước kì nộp bài là được.

Phương Nghiên nghe rồi gật đầu như bỗ củi, nhanh nhẩu đồng ý ngay tắp lự, Bằng dáng vẻ quyết tâm, cô nói:

- Anh cứ yên tâm, em tuyệt đối sẽ không giục già anh đâu, cũng quyết tâm không vạch lá tìm sâu. Nhưng anh bỏ công bỏ sức ra viết hộ em mà em lại khoanh tay đứng nhìn thì áy náy lắm. Hay anh cứ viết đi, em

ở bên giúp anh tìm tư liệu, hoặc mua cơm, hoặc chạy việc vặt nhé. Với cả, lỡ anh quên không viết, hoặc nhớ nhầm ngày nộp, hoặc gì gì đó, em còn kịp thời nhắc nhở, anh thấy thế nào?

Vừa nói, Phương Nghiên vừa để ý sắc mặt của Giang Đào, bắt gặp ánh mắt anh nhìn mình, cô liền toét miệng cười. Nom Phương Nghiên nửa chừng chưa yên tâm về mình, nửa chừng đon đả rào đón, thực tình Giang Đào chẳng nói nổi là bức mình hay buồn cười nữa. song bỗng như có thứ gì đó từ đâu ập đến, đánh động lòng anh, khiến nó nhũn ra, và dịu đi.

Quả thực, Giang Đào không hề dư dả thời gian rảnh rỗi. ban ngày đi học, tối đến trước và sau giờ cơm phải kèm gia sư mấy đứa nhỏ học cấp ba, thành thử thời gian viết luận văn đành gác lại đến sau chín giờ tối. Hằng ngày, cứ giờ ấy, Giang Đào lại lên thư viện, Phương Nghiên đã có mặt từ sớm, giữ chỗ ngon lành chờ anh.

Trong lúc Giang Đào viết luận lách, Phương Nghiên ngồi bên cạnh, chốc lại hỏi anh khát không để cô đi mua nước, lát lại hỏi, anh cần tài liệu gì để cô đi tìm. Chẳng mấy chốc đã khiến sinh viên mấy bàn xung quanh phải ý kiến. Ai nấy đều ngẩng đầu lên nhìn chòng chọc vào cô bằng ánh mắt quở trách, bấy giờ Phương Nghiên mới chịu ngồi thín thít, song cũng chẳng được mấy phút. Cô thì thào hỏi Giang Đào:

- Này, anh đói chưa? Ngoài cổng Tây có hàng bánh bao ngon lắm, em đi mua cho anh nhé.

Nghe cô hỏi, Giang Đào bèn ngẩng lên, chau mày khó chịu nhìn cô. Phương Nghiên lại khều Giang Đào, râm rì hỏi:

- Anh ăn sô cô la không, dì Tống mua từ nước ngoài về cho em, anh thử một thanh nhé.

Nói rồi, cô liền đưa miếng sô cô la lên ngang miệng Giang Đào.

Giang Đào lừ mắt nhìn cô, khề gắt.

- Hoặc bạn đừng lăm nhảm nữa, hoặc bạn đừng lảng vảng ở đây nữa. Bạn Không những làm ảnh hưởng đến người khác mà còn làm phiền tôi, thế này thì tôi viết kiểu gì?

Phương Nghiên bị mắng nghệt mặt ra, cơn giận bốc lên, cô bèn thu dọn đồ đạc của mình, khoác ba lô đi thẳng ra ngoài. Nhìn theo bóng cô, Giang Đào không thiết níu kéo. Anh vẫn cặm cụi hoàn thành nốt bài luận văn. Không ngờ mới được hai dòng dang dở, Phương Nghiên đã quay lại, ngồi xuống cạnh bên, nói:

- Anh đừng tưởng bỏ, vì luận văn em mới quay lại đây, cứ không em mặc xác anh.

Nghe cô ngụy biện, Giang Đào đành mặt, lừ mắt nhìn Phương Nghiên rồi lại cúi xuống tra cứu tư liệu, thế mà một nụ cười kín đáo lại rung nhẹ trên môi.

Còn hai ngày nữa là đến hạn nộp bài. Sát giờ thư viện đóng cửa, Giang Đào và Phương Nghiên mới ra về. Bấy giờ Giang Đào nói:

- Mai không cần theo tôi đâu. Còn thiếu ít tài liệu nữa thôi, có khả năng, tôi phair ở thư viện cả đêm.

- Thư viện đóng cửa thì ở kiểu gì?

- Bạn khỏi lo, tôi khắ có cách.

Phương Nghiên nhìn Giang Đào rồi nói:

- Vậy càng không được, em nhất định phải theo sát anh. Ngộ nhỡ bị người ta phát hiện thì anh cứ bảo đây là chủ ý của em. Anh giúp em viết luận văn, nên chúng ta phải có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia chứ.

Giang Đào trợn mắt nhìn Phương Nghiên

- Bạn lậm tiểu thuyết đấy à? Lại còn có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia.

Tuy nói vậy, nhưng hôm sau đến giờ thư viện đóng cửa, Giang Đào lại không đuổi Phương Nghiên về. Anh dẫn Phương Nghiên đến một góc đằng sau giá sách, núp ở đó. Quản lí thư viện vừa đi tuần, vừa gọi to:

- Còn ai không, còn ai ở đây không?

Tiếng gọi mỗi lúc một gần khiến Phương Nghiên mỗi lúc một căng thẳng. Ngoái đầu thấy Giang Đào vẫn bình chân như vại, cô mới cuống quýt chìa tay đẩy anh, ngụ ý nhắc, quản lý đến rồi kìa. Giang Đào túm lấy tay cô, trợn mắt, đoạn làm động tác suyt. Tuy rất sợ, song Phương Nghiên cũng đành gật đầu chấp nhận.

Quản lý thư viện đến gần giá sách chỗ họ núp, bỗng dừng lại, có vẻ đã phát hiện ra điều gì, đột nhiên quát:

- Ai đấy, ra đây xem nào, tôi nhìn thấy rồi nhé, mau ra đây.

Quát dứt câu, quản lý lặp lại mấy lần liền, rồi cất bước vào trong.

Trông bóng người quản lý mỗi lúc một gần kề, Phương Nghiên nghe tim mình đập dồn như trống trận tưởng chừng sắp vọt lên cuống hờn đến nơi rồi, không rõ vì lo hay vì hoảng nữa. Phương Nghiên vừa dợm bước ra, Giang Đào đã tóm gọn lấy cô, tay bịt chặt miệng miệng. Phương Nghiên cự quậy không được, mới trợn mắt nhìn Giang Đào trừng trừng.

Người quản lý gọi mấy lượt mà không thấy ai từ trong bước ra, xác thực không có ai đáp lời, mới quay người bỏ đi. Đợi quản lý tắt đèn, khóa cửa, ra về hẳn, Giang Đào mới buông Phương Nghiên ra. Anh cố tình ngại giọng cô:

- Tôi và bạn có phúc cùng hưởng có họa cùng chia.

Nói xong, anh mới khinh khỉnh bảo:

- Bạn không bán đứng tôi là phước lắm rồi, lại còn đòi có họa cùng chia.

Phương Nghiên đỏ chín cả mặt, lí nhí đáp:

- Em đã làm mấy việc này bao giờ đâu. Nào phải anh, thoát trông đã biết lái lượn nhà nghề rồi.

- Còn không à, tôi thử nhiều lần rồi, cứ trốn ở góc ấy, quản lý chả lần ra đâu.

Vừa nói, Giang Đào vừa vênh vang tự đắc với Phương Nghiên. Tuy tuổi còn trẻ song Giang Đào lại khá già dặn, nhất là với Phương Nghiên, anh càng tỏ ra ý tứ, kiệm lời. Thế mà hành động vừa rồi của anh lại khiến Phương Nghiên không sao nhịn được cười. con tim mới tìm lại bình yên, nay đã dội từng nhịp như trống trận theo vẻ hí hửng của anh.

5. Chương 5: Khi Tình Chớm Nở

Giang Đào viết luận văn đến tận khuya, lúc quay ra đã thấy Phương Nghiên gục xuống bàn, đánh một giấc ngon lành, tay vẫn khư khư cuốn sách nói về thiết kế thời trang. Lần nào lên thư viện cũng vậy, chỉ có sách vở về thời trang mới giúp Phương Nghiên bớt mồm bớt miệng và giữ chân cô ngồi yên một chỗ. Giang Đào nhẹ nhàng rút cuốn sách ra khỏi tay cô, nom cô khi ngủ nhu mì và điềm tĩnh hơn hẳn những lúc thường. Da cô trông thật mịn màng, nhìn kĩ sẽ thấy lông lơ thơ, hết như trẻ em mới sinh. Bờ mi dài rung lên theo từng nhịp thở sẽ sàng, tưởng như cánh bướm rung rinh. Cô ngủ say sưa tới nỗi nước miếng túa ra hai bên miệng, nhìn rõ lắm.

Trên gương mặt Giang Đào đã bắt giắc nở nụ cười, anh vươn tay vén một bên tóc cô ra sau mang tai. Như cảm giắc được điều gì Phương Nghiên liền chau mày, hơi rục rịch. Giang Đào vội vã rút tay về, bấy giờ anh mới ý thức được hàng động của mình, lòng không khỏi ngạc nhiên, và cả bối rối đến khôn tả. Cố ghìm nén thứ cảm xúc khác thường pha lẫn kinh ngạc đang căng tràn trong lòng mình, anh vội cúi xuống, tập trung vào bài luận văn trên tay, ép mình quên đi cảnh tượng vừa diễn ra.

Gió sớm thoáng qua hơi mát lành, rèm cửa phất phơ, vì vu gọi tiếng tỏ rõ sự tĩnh lặng trong căn phòng vào lúc ấy. thư viện rộng rãi thỉnh thoảng vang lên tiếng lật sách, tiếng bút ghi chép, và cả tiếng thở đều đều của Phương Nghiên.

Ngày nộp luận văn đã đến, Phương Nghiên gơ hai ngón tay hình chữ V với Phó Nhã Lâm, rồi hớn hờ mang bài luận văn lên nộp. Hết giờ, từ phòng học bước ra, Phó Nhã Lâm túm ngay lấy tay Phương Nghiên hòng truy hỏi:

- Cậu thành khẩn khai báo mau, rốt cuộc cậu đã dùng mỹ sắc hay tiền bạc, mà mới được đại tài tử Giang Đào ra tay cứu giúp thế hả?

Phương Nghiên hí hửng cười nói:

- Không cái nào cả.

Phó Nhã Lâm bán tín bán nghi, lườm Phương Nghiên mà bảo :

- Thật á?

Thấy bạn không tin, Phương Nghiên mới thận trọng gật đầu:

- Thật đấy, nói thật mà, ngoại trừ tính khí hơi khó chiều ra thì Giang Đào cũng chẳng đến nỗi đáng ghét.

Phó Nhã Lâm mới bần trên:

- Ở chẳng phải mấy ngày trước còn mắng người ta bụng dạ hẹp hòi, thiếu phong độ cơ mà? Sao mới giúp cậu viết luận văn mà lập trường của cậu đã quay ngoắt thế này?

Ngưng một lúc như sự hiểu ra, cô bèn đáp lời:

- À, đại tiểu thư nhà ta đã xiêu lòng chàng ấy rồi.

Phương Nghiên lập tức vung tay toan đánh cô bạn:

- Ai khiến cậu nói linh tinh

Phó Nhã Lâm cười, túm lấy tay Phương Nghiên. Vẻ cứng nhả trên mặt dần thay bằng nét nghiêm túc.

- Mình không đùa đâu, Giang Đào mặt mũi sáng sủa, học hành nghiêm túc, lại có khí phách,. Tuy gia cảnh nghèo khó nhưng người như anh ta, công danh chỉ là chuyện chẳng chóng thì chày, cậu sánh đôi với người ta chẳng thiệt đi đâu nào.

Tuy ngoài mặt làm bộ không thèm quan tâm nhưng Phương Nghiên lại như rót mật vào dạ, từng giọt ứa ra, lan khắp trái tim. Cô cúi đầu, mặt ửng hồng, làn môi chúm chím hồ hởi. tâm bỗng thoáng hiện gương mặt Giang Đào, sắc nét và ngời ngời.

Nộp xong luận văn, Phương Nghiên liền tìm tới Giang Đào, khẩn thiết trình bày:

- Anh Giang Đào, bài thì em đã nộp rồi nhưng để cảm ơn anh đã hết lòng giúp đỡ, anh nhất định phải để em báo đáp đến nơi đến chốn.

Về mặt nghiêm trang của cô làm Giang Đào phá lên cười, anh nói:

- Vậy bạn định báo đáp tôi kiểu gì?

Nghe anh hỏi vậy, bấy giờ Phương Nghiên mới thoáng ngớ người, sau bụng bảo dạ, quả thực mình cũng chưa nghĩ ra phải báo đáp ra sao, thanh thử mới ngơ ngác ngác. Nhưng để thể hiện thành ý của mình, cô mới sắn về nghiêm nghị, bảo:

- Anh cứ nói, muốn ăn gì, hoặc quà cáp gì cũng được.

Giang Đào nguýt cô.

- Trừ tiêu tiền ra, bạn không biết gì khác à?

Tuy Giang Đào nói vậy, song Phương Nghiên không hề phật ý, cô chỉ thoáng tỏ vẻ tủi hờn:

- Em thực lòng muốn cảm ơn anh. Khổ nỗi, cái gì anh cũng hơn em , còn em ngoại trừ tiền ra, chẳng biết phải tạ ơn anh bằng thứ gì. Trừ phi...

Cô bỏ lửng câu nói, ánh mắt hồ hởi nhìn anh. Giang Đào không thể hiểu nổi cô đang nghĩ gì, chỉ ngỡ vực nhìn cô, đợi cô tiếp lời. thấy cô lừng khờ không chịu nói, anh mới hỏi:

- Trừ phi cái gì?

- Thì trừ phi lấy thân báo đáp chứ gì nữa. Anh không thích tiền thì em còn gì nữa đâu, ngọc thể.

Nói rồi, Phương Nghiên còn nguýt anh đầy vẻ phật ý, cốt để khắc họa cái dáng vẻ cực kì ngu ngơ của anh.

Thực không ngờ cô lại dạn dĩ đến vậy, song chả hiểu cơn cơn nào mà Giang Đào bỗng đỏ bừng cả mặt. Phương Nghiên trông anh thẹn thùng mới không nhìn được cười ngặt nghẽo. cô đứng trước mặt anh , hỏi:

- Anh lại còn xấu hổ,? Em đã lấy thân báo đáp thật đấy, chỉ nói thế thôi. Anh đỏ mặt là sao? Mà kể cả như thế thật, thì cũng chả thiết thòi đi đâu được. Tuy anh tuần tú hào kiệt đấy, nhưng mà em cũng thuộc hàng “ chim sa cá lặn” đấy nhé.

Giang Đào trông vẻ mặt cô nàng chúm chím đứng trước mặt mình, cặp mắt lém lỉnh nhìn anh lúng la lúng liếng trên gương mặt cô chỉ gợi những nét ngây thơ lãng lạn căn trần. Cô đứng thật gần, Giang Đào như chạm đến mùi hương nhẹ nhàng lãng đãng lúc gần lúc xa trên cơ thể cô, khiến anh man nha một nỗi ngẩn ngơ khó hiểu. cũng chín lúc ấy, chực như có một thứ cảm xúc xốn xang thổi căng phồng trái tim anh. Những rạo rức đường bột lại mang đến cho Giang Đào một cảm giác xa lạ, mà có phần bồn chồn.

Anh vội vàng làm vẻ chào thua cô, đoạn nhìn Phương Nghiên mà bảo:

- Đến chịu bạn.

Nói xong anh vội bước đi, băng qua người Phương Nghiên

Nhìn theo bóng dáng lếch tha lếch thếch ra chiều quẩn bách của anh, Phương Nghiên bèn toe toét đuổi theo.

- Anh đã nghĩ xong chưa?

Giang Đào liếc nhìn Phương Nghiên, ra vẻ không bận tâm nói:

- Vậy ra cổng tây ăn bánh bao đi, bạn chả bảo bánh bao ngoài đó ngon lắm còn gì?

Nghe Giang Đào đáp, Phương Nghiên mới thoáng ngẩn người, lòng dằng phờ phới. trong cảm nhận của cô, tuy Giang Đào thường xuyên tỏ ra khó chịu và kiêu ngạo nhưng những gì cô đã từng nói, dầu vặt vãnh mấy thì anh vẫn ghi nhớ. Mới nghĩ vậy thôi mà ý cười lộ rõ trên mặt cô, không sao nín được.

Thấy cô hớn hở vui tươi, Giang Đào không khỏi nhăn mày, ra chiều cau có nói:

- Bạn có đi không đây? Sao làm gì cũng lè mề thế?

Dứt lời, anh liền đi nhanh về phía trước.

Phương Nghiên tùm tùm nhìn bóng lưng anh, rồi tung tăng chạy theo. Tuy miệng cần nhả quả trách song bụng dạ lại hân hoan vui sướng đến khó tả.

Từ hai người hoàn toàn xa lạ, họ đã trở thành thân quen. Thỉnh thoảng Phương Nghiên lại mời anh bữa cơm, đi xem phim trong trường. Chỉ hiềm, Giang Đào rất ít khi rảnh rỗi, thành thử những cuộc hẹn hò giữa họ cũng thưa thớt. Thật ra, mỗi lần hẹn nhau, không hẳn do cô muốn đi ăn cơm hay lên thư viện, chẳng qua cô thiết tha muốn được gặp và muốn được ở bên anh. Những dịp gặp nhau, dầu tâm trạng buồn phiền mấy cũng trở nên lắng dịu. và cả những khi có anh ở bên, những chuyện nhỏ nhoi tâm thường cũng khiến cô tràn đầy hứng thú.

Phương Nghiên đề nghị Giang Đào ình lên thư viện với anh, thi thoảng Giang Đào cũng bằng lòng. Nhưng ngồi trong thư viện, Giang Đào thì miệt mài sách vở, còn Phương Nghiên ngồi bên, không thành thói quen xem tạp chí, thì cũng nhón nhơ về vờ quần áo nọ quần áo kia lên giấy. đúng quả thật cô thích ngành thiết kế thời trang, dường như trời sinh ra cô đã có hứng thú với màu sắc lẫn vải vóc. Đưa nét quấy quạ mấy đường đã phác họa được một bộ tuyệt sắc.

Về xong cô thường khắp khởi khoe với Giang Đào như khoe một món bảo vật. thoát đầu, Giang Đào cũng không mấy bận tâm, chỉ liếc mấy cái gọi là. Về sau, anh mới nhận ra cô cặm cụi vẽ rất kì công, bèn quan sát kĩ hơn, dù không thể hiểu mấy về thời trang, thế mà lời khen vẫn buột khỏi miệng:

- Đẹp đấy.

Chỉ cần một lời khen của anh, Phương Nghiên đã rạng rỡ mặt mày, đôi mắt dâng lên một nụ cười, hả hê hệt như một đứa trẻ được nhận kẹo.

Mỗi lần ăn cơm, Phương Nghiên thường tranh thủ trả tiền nếu Giang Đào giành với cô, cô lại bảo:

- Ba em là đại gia, quần chúng lao động như chúng mình cứ để ông cụ mời mấy bữa cơm đi.

Giang Đào chỉ cười mà không nói gì. Có lúc Phương Nghiên lại cố tình để Giang Đào mời cơm.

- Không phải anh khoe, anh mới nhận lương à, mời em ăn cơm đi chứ.

Thực ra, Giang Đào biết, cô bé sợ mình tự ti nên mới làm vậy.

Mà những chỗ hay ăn chỉ quanh quẩn có căng tin trong trường hoặc tiệm cơm rất đổi bình thường ngoài cổng trường. Phương Nghiên là thiên kim tiểu thư, song thức ăn phải gọi là như hà bá đánh vừa, tuyệt nhiên không hề khảm ăn. Dần dà, Giang Đào nghiệm ra, Phương Nghiên vốn là cô tiểu thư được chiều chuộng quá đà. Tuy thi thoảng cô không biết cách đặt mình vào địa vị của người khác mà trải nghiệm cảm xúc. Chẳng qua, chút kiêu ngạo trong tính cách khiến cô trở nên khó gần. rất nhiều người không ưa Phương Nghiên, hoặc không hiểu nên đối diện ra sao với mọi thức cô có mà thôi.

Hiểu được điều đó, Giang Đào cũng mềm lòng đi nhiều. Những lúc ở bên nhau, anh thường dành cho cô một sự thiên vị mà đến chính anh cũng không nhận ra. Anh nuông chiều cô, bao dung cái tính ngang ngược, sớm nắng chiều mưa của cô. Mỗi lần cô ngẩng đầu, nhìn anh bằng khuôn mặt phơn phớt tươi cười đầy ngô nghê, là những rung động trong trái tim anh lại dềnh như sóng xô bờ.

Có hôm, Phương Nghiên kéo Giang Đào quay về trường sau bữa KFC no nê. Đi qua cây cầu, thấy một bà cụ tóc bạc phơ ngồi bán miếng lót giày, Phương Nghiên không khỏi buông chậm bước chân. Cụ bà tóc bạc phơ, khuôn mặt nhăn nheo, tuổi cũng vào tầm bảy tám mươi, trên người là chiếc áo hở vạt kiểu xưa. Bà ngồi sau sạp hàng vốn là một mảnh vải bạt được trải dưới đất. tay vẫn lúi lúi luồn kim khâu miếng lót giày. Thao tác của bà cụ rất chậm, từng đường chỉ nối nhau tỉ mỉ, cẩn thận. dòng người hối hả lại qua, chẳng mấy ai dừng lại cũng không một ai thắc mắc vì đâu một bà lão gần đất xa trời lại có cuộc sống khốn khó đến vậy.

Về đêm, gió thu se lạnh, mái tóc bạc trắng phất phơ trong gió, càng hiện rõ vẻ cô quạnh. Nhìn bà cụ, Phương Nghiên quay sang bảo Giang Đào:

- Em muốn cho bà cụ ít tiền, anh xem tuổi bà ấy đã cao thế mà vẫn phải bán miếng lót giày mưu sinh.

Giang Đào nhìn cô, ánh mắt dời sang bà cụ, đoạn mỉm cười bảo Phương Nghiên:

- Nếu cần người khác bố thí chắc bà cụ đã chẳng ngồi đây bày hàng bán làm gì.

Nghe Giang Đào nói cũng có lí, Phương Nghiên bèn dăm chiêu ra mặt. Giang Đào nhướn miệng cười, rồi nói:

- Nhưng chúng mình có thể mua miếng lót giày, không phải tốt hơn bố thí tiền à?

Nghe Giang Đào gợi ý, mặt mày Phương Nghiên như giãn ra. Cô bước lại gần gian hàng, ngồi xuống hỏi:

- Bà ơi, miếng lót giày bao nhiêu tiền một đôi ạ?

Bà cụ chìa hai ngón tay bảo:

- Hai tệ.

Phương Nghiên cất tiếng “À” rồi giả vờ ngắm nghía chọn lựa. miệng bảo:

- Miếng lót giày đẹp thật, bà khéo tay quá. Để xem nào, mua cho ba ba đôi này, dì Phương ba đôi này, cháu ba đôi này.

Đoạn cô quay sang bảo Giang Đào:

- Thêm ba đôi cho anh nữa.

Phương Nghiên cầm miếng lót giày, trả tiền cho bà cụ. bà cụ nhận tiền, mắt cảm kích nhìn cô, run run cầm tiền cô đưa mà nói:

- Cảm ơn cháu gái.

Giang Đào đứng bên chứng kiến việc làm của Phương Nghiên, cử chỉ của cô rất tự nhiên, nụ cười chân thành, đôi mắt trong veo như suối, khiến ai cũng cảm động.

Cầm theo mấy miếng lót giày, hai người lại lên đường về trường, Phương Nghiên đưa miếng lót giày cho anh, miệng bảo:

- Cho anh sáu đôi, em sáu đôi, đi miếng lót giày bà cụ làm, hẳn có phước lắm!

Giang Đào nhướn cười, nhận lấy, vô tình lỏng tay đánh rơi miếng lót giày, phương Nghiên lườm anh rồi cúi xuống nhặt lên mấy miếng lót giày rơi lả tả dưới đất, cầm lên tay rồi, vậy mà cứ ngồi hoài ở đó không thấy đứng dậy.

Giang Đào thấy vậy mới hỏi:

- Bạn sao vậy, ngồi mãi dưới đó làm gì?

Phương Nghiên ngược lên, chìa tay về phía anh , nói:L

- Em mệt qus, anh kéoo em dậy với?

Giang Đào nhớ như in dáng vẻ Phương Nghiên trong bóng hoàng hôn ngày đó. Cô ngồi chồm hổm dưới đất, vẻ bên lên chen lẫn sự dững cãm. đèn xe lướt qua vun vút, tiếng ầm ì như khoan vào tai. Cô chìa tay về phía anh, ra vẻ cố chấp bướng bỉnh, như thể chỉ cần anh nắm tay cô, cô sẽ không bao giờ buông ra. Ánh mắt cô nhìn nah, còn vương chút ngây thơ của trẻ con, duy chỉ có đôi mắt là lấp lánh như sao trên trời. bấy giờ, đôi mắt ấy nhìn anh đong đầy hi vọng.

Nhìn Phương Nghiên mà Giang Đào nửa như ngán ngẫm, nửa như thích thú, rồi như có gì đó ngượng ngùng, anh mỉm cười, chìa tay kéo cô dậy, mặt ra vẻ khó chịu:

- Bạn phiền quá đi mất.

Theo đà kéo, Phương Nghiên ngã vào người anh. Giang Đào nhìn chằm chằm cô, nới lỏng bàn tay đang siết chặt tay cô. Đáp lại cái nhìn của anh Phương Nghiên quyết không rút về, cứ đặt mãi trong lòng bàn tay ấy, cô thẹn thùng không dám nhìn anh, mà chỉ cúi đầu lí nhí nói ra vẻ lém lỉnh:

- Em muốn anh dắt em về cơ.

Giang đào ngỡ ngàng nhìn cô. Khuôn mặt ửng hồng ê thẹn, tựa giọt mực rớt trên giấy Tuyên THành, nhanh chóng loang ra. Tay cô mềm mại, ướt ướt và ấm áp, cứ đặt khư khư trong tay anh. Trái tim Giang Đào bỗng dưng nôn nao, kinh ngạc, căng thẳng, hoảng loạn, mà lại ẩn chứa một niềm vui không biết diễn tả sao cho hết. nhìn gương mặt ngây thơ của cô, đôi mắt to tròn long lanh, ấm áp e thẹn và mong ngóng, Giang Đào chỉ biết rằng, trái tim của anh đang trở nên rạo rực trước cặp mắt sáng sủa như làn thu ba ấy, mà không sao kìm chế được, chỉ chực muốn siết chặt bàn tay mềm mại mà mình đang nắm giữ.

Thế mà chỉ trong một thoáng chốc vô tình, ánh mắt Giang Đào vô tình đậu trên chiếc đồng hồ sinh xấn trên cổ tay cô, trong màn đêm nó phát ra ánh hào quang long lanh, một thức cảm giác lạnh lẽo của kim loại quý hiếm. Chữ cái HY Lạp nhỏ bé nhưng sắc nét ấy, trong vô thức đã phản chiếu sự khác biệt giữa họ. Thoạt đầu, Giang Đào tưởng đó chỉ là một đơn vị vật lí đơn giản, là tỉ số của hiệu điện thế giữa hai đầu vật thể nào đó với cường độ dòng điện đi qua nó. Nhưng ngày ấy qua miệng bọn trẻ con mà anh làm gia sư, Giang Đào mới biết, khi chữ cái ấy làm logo ột hãng đồng hồ nào đó, thì giữa anh và cô đã tồn tại một sự chênh lệch và mất cân bằng cực lớn.

6. Chương 6: Xích Đạo Và Bắc Cực

Cứ thế, niềm rạo rực trong tim Giang Đào như ngon thủy triều cứ thoái lùi trong vô thanh vô thức, nhịp tim dần đập bỗng trở nên lạc long. Chưa bao giờ, cái nghèo là nỗi trăn trở của anh, nhưng giây phút này, lần đầu tiên trong suốt hai mươi một năm cuộc đời, bản cùng lại khiến anh day dứt đến vậy.

Anh nhìn Phương Nghiên, gương môi cười sao cho thật tự nhiên, bàn tay nới lỏng, cánh tay hạ xuống.

- Đại tiểu thư, bạn đừng trêu tôi nữa, lần sau ăn KFC tôi sẽ mời bạn, được chứ.

Nghe Giang Đào nói vậy, gương mặt khắp khởi của Phương Nghiên thoáng chùng hững, không xác định được là bản khoăn hay thất vọng. giây phút đó, quả tình cô đã cảm nhận được sự dịu dàng mà lòng bàn tay anh thoáng trao, khi toan siết lấy tay cô.

Trông vẻ tiu hủ bất chợt ủa đến gương mặt PHƯƠNG Nghiên, Giang Đào cười gượng, quay người rảo bước đi. Gió đêm se lạnh thốc tới khiến anh dựng tóc gáy. Ngựa xe như nước, áo quần như nêm vút qua thân mình. Mọi âm thanh huyền ảo, ầm ĩ tới nỗi Giang Đào có cảm tưởng mặt đất rung lắc dữ dội. nhìn nơi đầu đường rạng ngời ánh đèn, Giang Đào nghe có thứ cay đắng ê chề từ trong tim lan khắp, phủ ngập lấy mình trong khoảnh khắc này.

Chính Phương Nghiên cũng không ngờ mình lại đường đột muốn Giang Đào nắm tay, dù bản thân cô không hề mong ngóng bất cứ một kết quả nào cả. Giây phút ấy, cô chỉ hành động hết sức tự nhiên như một bản năng. Thậm chí, cô chưa từng bản khoăn tới việc được chấp nhận hay từ chối. thế mà, trong màn đêm, bóng lưng Giang Đào càng đi càng xa, kéo trái tim cô trĩu dần xuống. Nhưng rồi lại như có thêm can đảm bất chợt, trong mắt cô chỉ ngự trị duy nhất bóng hình anh, cô như đứa bé bạo dạn, đuổi theo, kéo cánh tay của Giang Đào nhìn anh rồi nghiêm túc bày tỏ:

- Giang Đào em không đùa, em thích anh.

Biểu cảm vẽ trên gương mặt cô tròn bẹn những nét chân thành hiện rõ, đôi mắt sáng như sao, ánh lên vẻ xinh đẹp kiên định, bàn tay một mực nắm lấy cánh tay anh, tưởng như anh là tất cả những gì quan trọng nhất trong lòng cô.

Giang Đào nhìn cô với ánh mắt chất chứa phức tạp lẫn mê đắm, đoạn nhẹ nhàng rút tay lại. Không biết vì gió se lạnh hay bởi cơn cố nào đó, mà Phương Nghiên có cảm giác, hình như cánh tay anh đang run lên. Nhưng trong lòng là vậy, anh cũng chỉ khẽ khàng tách bàn tay đang nắm chặt cô ra, mà bảo:

- Tốt rồi, c hung mình mau về trường thôi.

Phương Nghiên lảng lạng theo Giang Đào về trường. Gần tới cổng trường, Phương Nghiên bỗng bảo anh:

- Giang đào, từ bây giờ trở đi, em muốn ở bên anh. Trừ phi chính miệng anh khẳng định, anh thật sự ghét em/

Dứt lời, c ô chạy một mạch về phía kí túc xá nữ, để lại Giang Đào thẳng thốt ra mặt, ngóng mãi theo bóng hình cô mỗi lúc một xa.

Sau bữa đó, thời gian Phương Nghiên cặp kè bên Giang Đào ngày càng thêm nhiều. thoát đầu, Giang Đào còn cần nhằn dăm ba câu, nhưng mỗi lần anh trừng mắt, Phương nghiên liền phụng phịu chu môi, nhìn anh đầy vẻ tủi thân, chẳng khác nào một đứa nhỏ bơ vơ, khiến trái tim Giang Đào nhũn cả đi. Mãi rồi anh cũng cả nể theo ý cô, nếu bữa nào đó Phương Nghiên mà không tung tẩy trước mặt anh, là Giang Đào lại nghe lòng trống vắng đến lạ.

Ngày ấy, Giang Đào lên văn phòng của Hoàng lão tà nộp bài. Đang lúc ra về, bỗng HOàng lão tà gọi anh lại, Giang Đào bèn quay lại, đứng nghiêm chỉnh trước bàn làm việc, nhìn Hoàng lão tà rút một bài luận văn từ trong ngăn kéo ra, đặt trước mặt anh, cất giọng hỏi:

- Cậu viết hộ Phương Nghiên bài này phải không?

Giang Đào ghé mắt nhìn nét chữ xinh xắn, bụng bảo dạ, không ngờ Phương Nghiên học hành chống chế mà viết lách lại đẹp nhường này. Nét chữ cô mềm mại, mảnh mai, sáng sủa như sắc xuân, y chang con người cô vậy. Đang miên man suy nghĩ, Hoàng lão tà bỗng đánh giọng mắng, vẻ như rất giận:

- Là cậu viết phải không?

Giang Đào ngẩng lên nhìn thầy. Thấy thẹn trong dạ, anh bèn gật đầu thừa nhận:

- Vâng, phải ạ.

Hoàng lão tà liếc nhìn bài luận văn, đoạn đưa mắt nhìn sang Giang Đào, mới nói:

- Ngày đầu tiên nhập học, chủ nhiệm không dạy các cậu nội quy của trường à?

Giang Đào lại gật đầu miệng cười như hén, thầy gật lên:

- Biết mà sao cậu vẫn viết luận văn cho Phương Nghiên?

Dứt lời, thầy ngẩng đầu nhìn anh

Giang Đào trộm nhìn ông, rồi lại cụp mắt xuống. anh đứng lặng người không dám lên tiếng. Hồi lâu mới nghe tiếng Hoàng lão tà nói:

- Giang Đào ạ, tôi và cha mẹ cậu là bạn học cũ, tôi biết cậu là đứa trẻ ngoan ngoãn, ắt cũng hiểu cái gì nên làm, cái gì không. Cậu thừa hiểu, cậu và Phương Nghiên là hai trường hợp hoàn toàn khác nhau, con bé đến trường chỉ là một bước tiến được an bài sẵn trong cuộc đời nó mà thôi. Còn cậu, cậu đến trường là để thay đổi cuộc sống của chính mình. Chừng mực ra sao, cậu nên phân biệt rõ ràng.

Giang Đào cúi thấp đầu hơn, không bút nào xiết tả hết nỗi buồn vô danh trong anh bây giờ. Qua một lúc, anh mới cất tiếng thưa:

- Vâng em hiểu, thưa thầy.

Nghe cậu học trò đáp vậy, Hoàng lão tà mới gật đầu, cho phép cậu rời văn phòng.

Giang Đào bước ra khỏi văn phòng giáo viên, nể trên cao tỏa xuống người, cậu ngược lên, neho mắt, cổ nuốt trôi nổi nghẹn ngào, khó chịu trong lòng. Gió chồm thu rung rinh cành lá, lá nhuộm vàng xào xạc trong tiếng gió đưa, Giang Đào nghe lòng mình có nỗi hoang mang khó diễn tả bằng lời.

Đang tần ngần, bỗng thấy Phương Nghiên háo hức chạy lại chỗ anh. Cô dang rộng đôi tay, đoạn hỏi:

- Anh xem em mặc áo phong của trường có hợp không này?

Thì ra, bữa nay cô mặc chiếc áo phong mang tên trường giống Giang Đào vẫn mặc thường ngày. Chiếc áo vốn rộng cô mặc lên thùng thàng thùng thình, dáng áo hơi dài, nok cô nhỏ nhắn hơn hẳn, có lẽ bởi vì tiết trời se lạnh, cô mặc lèm bên trong chiếc áo dài tay, thế mà càng tôn thêm khuôn mặt ngây thơ, thay vì kệch cỡm lại càng có nét đáng yêu khó tả.

Phỏng chừng lúc tìm anh, cô đã chạy rất nhanh, lúc này đang thở hổn hển. vậy mà cô không màng bận tâm, khuôn mặt cứ tươi roi rói, thoáng cả nét nghịch ngợm tâm đắc. Cô chỉ trở vào chiếc áo mặc trên người, khoe:

- Anh xem , chúng mình mặc thể này đã giống đồ đôi chưa?

Nhìn cô, Giang Đào không phân biệt nổi lòng mình là yêu hay thương, trống ngực cứ chộn rộn tưởng không ngừng được, song cung phẳng phất nỗi hoang mang khôn tả. Nhất thời, muôn mối ưu tư khó thoát thành lời từ tận sâu thẳm tâm can lũ lượt kéo về dâng đầy trong mắt, khiến câu từ không thoát ra được.

Thấy anh không nói gì, Phương Nghiên mới nháy mắt hỏi:

- Anh không thích em mặc thể này à?

Bấy giờ Giang Đào mới nhìn cô, mỉm cười. Anh lắc đầu, phủ nhận:

- Không, bạn mặc áp của trường đẹp lắm.

Nghe anh nói vậy, Phương Nghiên mới an tâm, miệng nhoẻn cười tươi tắn.

Giang Đào nhìn cô bảo:

- Tôi vẫn chưa kể cho bạn chuyện của mình phải không nhỉ?

Nói rồi bèn kéo Phương Nghiên ngồi xuống ghế đá ven đường . mãi lúc sau khi hai người đã ổn định chỗ ngồi, anh mới kể:

- Phương Nghiên , có thể bạn chưa biết thực ra tôi là trẻ mồ côi.

Phương Nghiên thoáng ngẩn người,. Bấy lâu nay cô vẫn đinh ninh Giang Đào có hoàn cảnh gia đình khó khăn, không ngờ, thì ra thực tế lại phức tạp hơn rất nhiều.

- Ba mẹ tôi là bạn thời đại học. Một tuần trước sinh nhật một tuổi của tôi, hai người làm việc trong phòng thí nghiệm, do sự cố thí nghiệm dẫn tới hỏa hoạn, về sau cả hai cùng thiệt mạng. Từ đó tới nay tôi được dì nhận nuôi. Kinh tế nhà dì rất eo hẹp, hai vợ chồng về hưu từ lâu, cả nhà sống dựa vào sạp hàng bán đồ ăn sáng để duy trì cuộc sống/ Ngoài chu cấp cho tôi và em họ được đến trường đến lớp, còn phải thuốc thang phụng dưỡng một người già ốm đau liên miên nhiều năm. Cuộc sống rất cơ cực.

Giang Đào khựng lại một thoáng, mãi sau mới quay sang nói:

- Phương Nghiên tôi có thể tưởng tượng ra cuộc sống của bạn, còn cuộc sống của tôi, bạn không thể nào tưởng tượng ra được đâu. Có lẽ bạn chưa từng trải qua nỗi khổ giặt giũ vá vá vì phải lo toan chuyện cơm áo gạo tiền thường nhật. Bạn cũng không thể tưởng tượng ra cảnh một người già tuổi đã hơn sáu mươi chống chọi với bệnh tật chỉ với thuốc giảm đau, mục đích duy nhất là để tiết kiệm tiền bạc. Thực ra bạn sẽ không tin nổi thay vì mang đến tin vui thì tấm giấy gọi đại học lại mang đến cho gia đình một nỗi lo canh cánh. Để tôi được đến trường, vợ chồng dì đã phải gõ cửa từng nhà người thân thích lẫn bạn bè gần xa, mượn đến từng đồng có thể. Cuộc sống như thế, bạn có hiểu nỗi không?

Phương Nghiên ngơ ngác nhìn Giang Đào, không biết là bởi ánh mắt của anh hay bởi lời tâm sự kia đã chạm tới lòng cô. Ánh mắt của cô đau đáu, nghẹn cả lời. Vậy mà Giang Đào vẫn hết mực bình tĩnh, thậm chí còn nhovn miệng cười, anh tiếp tục câu chuyện:

- Tôi không những phải phấn đấu vì cuộc đời mình, mà tôi còn là niềm hi vọng lớn lao có thể biến cuộc sống của gia đình trở nên tốt đẹp hơn, mà mọi thay đổi lẫn thành tựu đều dựa vào chính thực lực của bản thân tôi, không thêl sẩy chân sai đến một li, bạn hiểu chứ?

Phương Nghiên nhìn anh đăm đăm, lúc lâu mới hỏi:

- Vậy nên?

Ánh mắt Giang Đào đậu trên chiếc áo phông trắng rộng thùng thình mà cô mặc trên người cốt để giống anh. Trong mắt anh chất chứa vô vàn tâm tư phức tạp, anh chậm rãi nói:

- Thế nên, không phải bạn không tốt, cũng không phải tôi ghét bạn, mà bởi bây giờ tôi chưa đủ tư cách, cũng không đủ khả năng yêu bạn.

- Chỉ bởi nhà em giàu có?

Giang Đào âu yếm nhìn cô, hồi sau mới nói:

- Phương Nghiên, tương lai của tôi bấp bênh, tôi không dám đưa bạn vào chỗ mạo hiểm của cuộc đời, bởi...

Bỏ lửng câu nói giữa chừng, anh nhìn Phương Nghiên đang ngồi đối diện mình, bắt gặp ánh mắt của cô tràn trề tủi hờn, thất vọng, tổn thương, thậm chí loáng thoáng câu trách cứ, ma xui quỷ khiến thế nào anh lại vươn tay vuốt ve khuôn mặt cô, đoạn nói:

- Bởi tôi rất trân trọng tình cảm mà bạn dành cho tôi. Nếu mai sau không được hạnh phúc, tôi thà chấm dứt mọi thứ ở đây.

- Anh đang tự ti hay bởi anh không có niềm tin?

- Phương Nghiên, từ nhỏ chúng ta đã trải qua những chuyện hoàn toàn khác biệt. cách nhìn nhận cuộc sống của chúng ta không giống nhau, những điều bạn cho là tốt đẹp, đối với tôi, có thể chúng chỉ là những thứ ấu trĩ. Chẳng hạn như việc bạn cố tình mặc chiếc áo này vì tôi, trước đây chắc chắn bạn chưa bao giờ mặc, bởi vì tôi bạn mới mặc nó lên người. Bạn thấy điều đó là vô cùng lãng mạn nhưng trong mắt tôi, điều đó chỉ là cô gái tôi yêu, vì tôi mới mặc chiếc áo ngày xưa cô ấy không thềm để mất.

Không đợi Giang Đào nói cho tròn câu, Phương Nghiên đã luống cuống cắt ngang.

- Nhưng em không hề bận tâm những chuyện đó.

- Nhưng tôi thì để bụng, Vả lại, nhờ có một ngày, khi mà tôi chưa thể trao cho bạn cuộc sống mà bạn muốn, nhờ khi ấy bạn sẽ để bụng thì sao? Lúc đó chúng ta phải làm gì?

Phương Nghiên không biết phải trả lời ra sao với câu hỏi của anh. Cô chưa từng nghĩ về những gì mà Giang Đào đang đề cập. Cô chỉ biết mình thích Giang Đào, muốn anh ấy hiểu, muốn ở bên anh ấy.

Mãi đến tận ngày hôm nay, thỉnh thoảng Phương Nghiên vẫn nhớ lại những câu chuyện đó, rồi lại nghe lòng dạ bùi ngùi, Giữa anh và cô, ngay từ lúc bắt đầu, đã tồn tại biết bao khác biệt. Nhận thức của Giang Đào về cuộc sống rõ rệt và triệt để hơn cô rất nhiều, còn cô, chỉ mù mờ một cách chủ quan. Cho tới khi cuộc sống dạy cô nghiệm ra chân lí đó, thì họ đã đứng ở hai đầu số mệnh, bước chân đưa họ dần chia xa.

7. Chương 7: Đáng Tiếc Không Phải Anh

Tan ca, Phương Nghiên ngồi đợi Phó Nhã lâm tại bậc thềm trước tòa nhà thương mại mình đang làm việc. Nhân lúc rảnh rỗi, cô bèn lấy giấy bút ra vẽ vời, tạo hình quần áo, Bấy nhiêu năm qua đi, cô vẫn duy trì thói quen ấy, số giấy đã dùng nếu xếp lại với nhau cũng nhét đầy mấy thùng carton. Có thể do quá nhập tâm, tay cầm không chắc tờ giấy đã vẽ xong, hoặc cũng có thể do gió, khiến những trang giấy tung bay khắp chốn.

Phương Nghiên vội vã khom người nhặt nhanh, bất ngờ đã có người giúp cô thu gom chúng lại.

- Vừa thấy em ngồi đây tập trung vẽ vời, anh còn bảo, cô gái xinh đẹp nhường này, mình phải làm quen kiểu gì để tránh bị xuống sã. Không ngờ đến trời cao cũng giúp anh, hẳn chúng ta phải có duyên lắm đấy.

Nghe lời người ta nói vậy, Phương Nghiên lập tức đỏ bừng mặt. Ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt tuấn tú đang mỉm cười của chàng trai lọt vào tầm mắt. Tuy miệng cười nhưng ánh mắt lại ráo hoảnh, không có lấy một tia khôi hài. Riêng đôi mắt soi bóng cô thì lại rõ ràng rực sáng.

Phương Nghiên chìa tay toan nhận lấy. Song người đàn ông kia chưa vội đưa ngay, mà lật từng trang, xem chăm chú, Khi đã xem xong, anh ta mới ngược lên, cười hỏi:

- Những mẫu này đều do em vẽ à?

Phương Nghiên gật đầu, ra chiều ngượng ngập, toan nhận lại đồ của mình, cô lí nhí hỏi:

- Chỉ là vẽ chơi thôi ạ.

- Nhưng anh xem thì lại thấy kiểu dáng rất sáng tạo, nét bút thuần thực, đâu giống vẽ chơi. Trái lại thạc giả hẳn phải bỏ rất nhiều tâm sức. Em học ngành thiết kế phải không?

Phương Nghiên lắc đầu, cười rằng:

- Anh cho em xin lại ạ

Dù cô có nói đến vậy, song anh ta vẫn bỏ ngoài tai, chỉ bảo:

- Em tin không, chúng mình sẽ gặp lại. Lần sau gặp nhau, anh sẽ trả em

Anh ta vẫy tay chào Phương Nghiên, cười nói bye bye rồi đi mất hút. Để lại Phương Nghiên dở khóc dở cười tại chỗ.

- Người ta đi xa lắm rồi, nhìn gì nữa? mà cũng phải, đẹp trai thế cơ mà, ngắm cũng bỏ!

Vừa nói, Phó Nhã lâm vừa cố tính đánh mắt trông theo người đàn ông đã khuất xa.

- Thế sao cậu không đuổi theo đi

Bấy giờ cô nàng mới quay đầu nhìn Phương Nghiên, bảo:

- A, đấy, bây giờ mới là Phương Nghiên mà mình quen biết, đi ăn lẩu tê cay Phó Ký nào, cậu mời đấy nhé.

Nồi lẩu tê cay bốc khói nghi ngút, đặt chỗ hõm chính giữa mặt bàn. Đến cả bóng đèn mắc trong lán nhựa đỏ cũng dần ngả màu vàng vọt. Phương Nghiên và Phó Nhã lâm đang ăn ngon lành trong làn hơi nước mịt mù phủ quanh mặt.

Phó Nhã Lâm liền ăn tù tù năm xiên đậu hũ cá, uống với nửa chai hồng trà mát lạnh, cảm giác sảng khoái không bút nào tả xiết. Cô thở hắt ra đầy mãn nguyện, đoạn ngậy ngẩn nhìn nồi lẩu tỏa khói ngào ngạt hồi lâu, lát sau, ánh mắt mới dời sang Phương Nghiên, cất lời:

- Phương Nghiên này, mình muốn bàn với cậu một chuyện

Đang say sưa giải quyết một xiên khoai tây cắt lát, Phương Nghiên nghe Phó Nhã Lâm nói có vẻ trịnh trọng, cô bèn thông thả ngẩng đầu lên nhìn bạn:

- Chuyện gì thế?

- Là thế này, thực ra mình cân nhắc chuyện này đã lâu rồi. Cậu xem, bọn mình cứ đi làm thuê làm mướn cho người ta mãi cũng không phải kế lâu dài. Mình ra trường mấy năm nay, tích cóp được ít tiền, mà cậu lại có khiếu thời trang, hai đứa mình mở tiệm bán quần áo đo cậu thiết kế, cậu thấy sao?

Phương Nghiên thoáng sững sờ, tuy thích thăm trong bụng, song cũng đôi phần đắn đo, lẩn tẩn:

- Ý kiến của cậu rất hay, nhưng liệu bọn mình có làm được không?

- Có gì mà không? So với mấy bộ kệch cỡm trên tạp chợ, đồ cậu vẽ đẹp hơn khối lần

- Cậu thiên vị tớ, đương nhiên sẽ nói thế, nhưng đem ra bán thì liệu được mấy người mua?

- Cậu đừng do dự nữa, nhẽ nào cậu muốn đứng bán quần áo ở trung tâm thương mại cả đời thật à?

Phương Nghiên nghe rồi dăm chiêu mặt mày. Năm xưa, cô nghỉ học giữa chừng nên chưa cảm được tấm bằng trong tay, từ đó đến giờ đúng là rất khó để tìm được công việc ổn định mà có khả năng thăng tiến.

- Cậu chả trẻ trung gì nữa đâu, cứ tiếp tục thế này không phải kế lâu dài. Giờ bác khoong còn nữa, cậu nên nghĩ ình.

Nước mắt ngập ghé bờ mi, Phương Nghiên không hiểu mình đang cảm kích Phó Nhã Lâm hay bởi nỗi chua chat dân trần. Hồi lâu mới cười bảo:

- Được, để mình suy nghĩ đã, thực lòng cảm ơn cậu, Nhã lâm ạ.

Nghe Phương Nghiên nói phải suy nghĩ Phó Nhã Lâm liền sốt ruột, rướn giọng hỏi:

- Ôi trời ạ, có gì mà phải suy nghĩ nữa?

Phương Nghiên lườm cô bạn, cười bảo:

- Thì vốn của chúng mình còn eo hẹp, vả lại mỗi đồng tiền đều là mồ hôi nước mắt, đương nhiên phải lên kế hoạch kĩ càng rồi.

Nghe vậy, Phó Nhã Lâm mới tạm yên tâm, không hiểu sao, cô bỗng nhớ thời đi học, Phương Nghiên mua đồ chưa từng để ý giá cả. Cô bất giác rướn lên, nhìn Phương Nghiên của ngày hôm nay, đang ngồi đối diện mình cô ấy lúi húi thổi xiên đồ ăn, đợi nguội bớt rồi thông thả đưa lên miệng nhai, bất chợt, bụng bảo dạ Phó Nhã Lâm nao nao chả rõ hoài cảm hay băng khuâng.

Thấy Phó Nhã Lâm chăm chăm nhìn mình, Phương Nghiên tò mò hỏi:

- Sao thế?> làm gì mà cứ nhìn mình mãi thế?

Nghe cô hỏi, Phó Nhã Lâm mới sực choàng tỉnh, gượng cười bảo:

- Gì đâu, mình đang mải nghĩ, phải làm sao để mau có kế hoạch.

Khách khứa trong quán mỗi lúc một đông, hai cô gái chỉ tập trung ăn uống, không nói với nhau được mấy câu.

Phương Nghiên không ngờ rằng mình sẽ gặp lại người đàn ông cầm tập vẽ của mình vào chiều nọ. Hôm đó, cũng vào tầm tan ca, Trần Duyệt Nhiên hẹn cô xuống quán cà phê dưới lầu đợi, bảo có chuyện cực kì quan trọng. Chưa để Phương Nghiên nói trọn câu, Trần Duyệt Nhiên đã nhanh tay cúp máy.

Phương Nghiên đành xuống đó đợi Trần Duyệt Nhiên, Quán cà phê bài trí đơn giản, theo phong cách thương gia điển hình, bàn ghế đẹp, màu gỗ, xếp liền nhau. Phương Nghiên ngồi cạnh tấm vách kính trong suốt quay ra đường, ngắm dòng người qua lại, Đang lúc thất thần, bỗng nghe một giọng nói mừng rỡ thốt lên bên tai:

- Anh nói mình sẽ gặp lại nhau mà, quả nhiên là thế.

Phương Nghiên quay ra, ngệt mặt nhìn người đàn ông tuấn tú trước mặt. Lòng tự hỏi phải chăng mình quen anh ta.

- Em không nhớ anh à?

Tuy hỏi vậy, song dường như anh không tin Phương Nghiên quên mình. Thậm chí còn nghi ngờ hỏi thêm:

- Em không nhớ anh thật à? Nhẽ nào lại vậy? anh đẹp trai sáng láng thế mà. Em nhớ kĩ xem

Nhìn vẻ sầu não nửa đùa nửa thật của anh, cộng thêm nụ cười đang dần lan rộng khiến Phương Nghiên càng thêm áy náy. Cô bèn cười trừ gượng gạo:

- Hôm đó cũng tầm này, em ngồi vẽ quần áo.

Vừa nói, anh ta vừa làm động tác vẽ vờ. Vẽ mặt Phương Nghiên như sự tỉnh, cuối cùng cô đã nhớ ra, bèn mỉm cười bảo:

- Tình cờ thật

Anh ta không nói gì thêm, chỉ nhếch miệng cười, nhìn cô ra chiều thần bí. Cả hai chưa kịp mở lời, bỗng nghe tiếng Trần Duyệt Nhiên vọng lại:

- Á, chết thật, em xin lỗi, chỉ tại tắc đường.

Lời chưa dứt, cô đã trợn to mắt, ngạc nhiên nhìn Phương Nghiên và người đàn ông kia. Đoạn trở vào anh ta mà hỏi Phương Nghiên, :

- Chị, hai người quen nhau à?

Người kia lập tức tranh lời, không để Phương Nghiên kịp đáp:

- Đây là bí mật không thể tiết lộ

Vừa nói, vừa đưa hai tay làm động tác suýt với Phương Nghiên, vẻ thì lém lỉnh và đắc chí, khiến cô không nén được cười.

Trần Duyệt Nhiên nhìn họ bằng ánh mắt nghi ngờ, rồi ném cho anh ta một cái lườm:

- Đúng là anh, Tô Nguyên Khải, cứ nhìn thấy con gái đẹp là sáng mắt bắt chuyện.

Nói đoạn, liền quay sang Phương Nghiên:

- Ông ấy không trêu chị chứ? Ông này chúa đời tự kiêu, chị đừng chấp

Phương Nghiên mỉm cười lắc đầu, rồi mới nói:

- Bạn tìm mình có chuyện gì thế?

- Là thế này chị ạ.

Trần Duyệt Nhiên chỉ vào người đàn ông vẫn còn nấn ná kia:

- Đây là Tô Nguyên Khải, anh họ em, cũng vừa hồi hương chưa được bao lâu, nờ em giới thiệu bạn bè để làm quen. Thoạt đầu chưa kịp nói rõ với chị, chủ yếu sợ chị biết rồi, lại không muốn đến.

Trần Duyệt Nhiên làm vẻ nửa áy náy, nửa nũng nịu với Phương Nghiên rồi tiếp tục phân trần:

- Chị, em làm thế này, chị không giận chứ. Tại em mến chị thực lòng, nghĩ đi nghĩ lại, em vẫn thấy chị là tuyệt vời nhất đấy.

Thì ra Trần Duyệt Nhiên hẹn mình ra đây vì chuyện này, Phương Nghiên thấy khá bất ngờ. Nom điệu bộ cô bé, cô không đành lòng trách cứ, bèn mỉm cười lắc đầu. Thấy Phương Nghiên lắc đầu, Trần Duyệt Nhiên tức thì phấn chấn hẳn lên, đoạn bảo:

- Em biết chị không giận em à.

Cô bé nhanh nhẩu quay sang dặn dò Tô Nguyên Khải:

- Bây giờ nhiệm vụ của em đã hoàn thành rồi, đến lúc phải rút lui thôi. Anh đừng có mà bắt nạt Phương Nghiên, bằng không em giận cho coi.

Dặn dò xong, cô bé bèn đứng dậy đi ngay. Phương Nghiên gọi thì cô bé chỉ cười giả lả, nhất quyết không chịu ở lại. Phương Nghiên ngồi đó, vẽ bối rồi nhìn Tô Nguyên Khải. Đang đắn đo không biết mở lời như thế nào, bỗng nghe anh ta nói:

- Chúng mình đúng là có duyên.

Ánh mắt anh ta hòa nhã, thoáng tia khôi hài, cái nhìn như xoáy vào cô

Nhìn Tô Nguyên Khải ngồi đối diện, Phương Nghiên nói:

- Anh Tô ạ, tính khí Trần Duyệt Nhiên vốn vô tư, Em chắc chắn mình không phải người bạn thích hợp mà anh muốn làm quen, nên em không muốn làm lỡ nhàn thời gian của anh.

Nghe Phương Nghiên nói, Tô Nguyên Khải mới phì cười, bảo:

- Vậy em cảm thấy anh thích hợp với người bạn như thế nào?

Câu hỏi của anh khiến cô ngưng ngừng, mặt thoáng đỏ, môi mấp máy song không thốt được nên lời. Trái lại, Tô Nguyên Khải hoàn toàn không hề bận tâm, anh ta bưng tách cà phê, thông thả nhấp môi, rồi bảo:

- Hay em nghĩ anh chỉ muốn tìm bạn gái để giết thời gian, hoặc cho đỡ cô đơn?

Sự thẳng thắn của anh quả thực làm Phương Nghiên bất ngờ, cô càng trở nên bối rối, nhìn Tô Nguyên Khải mà không biết phải nói làm sao, Tô Nguyên Khải cười vô tư, nhún vai nói:

- Em nghĩ đúng đấy, thoát đầu hoặc nói cách khác thì từ xưa tới nay, anh luôn như thế. Nhưng mà...

đang nói, bỗng anh ta dừng lại để nhìn Phương Nghiên, vẽ cười cợt dần tắt lịm. Khi nhìn cô, cặp mắt đẹp trở nên xa vắng. Được một lúc, anh ta mới chậm rãi lên tiếng.

- Nhưng bây giờ anh đổi ý rồi, bởi vì anh quen được một cô vô cùng tuyệt vời, khiến anh sẵn sàng trở nên nghiêm túc.

Phương Nghiên thoáng sững sờ. Cô ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đẹp trai trước mặt. Đáp lại cái nhìn của cô, Tô Nguyên Khải không hề tránh né. Trong ánh mắt trần trụi của cô, anh ta càng tỏ ra ung dung tự tại.

Phương Nghiên bèn hạ tầm nhìn xuống, bụng dạ rối ren bỗng dần tĩnh tâm trở lại. cô bưng cốc nước trước mặt, nhấp một ngụm, thông thả đặt xuống, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Tô Nguyên Khải:

- Anh Tô, cảm ơn anh đã xem trọng em nên mới có nhận xét như thế, Nhưng em vẫn phải nói, bất kể anh thực tâm hay không, em không phải là người thích hợp để làm bạn anh,

Nghe Phương Nghiên từ chối, Tô Nguyên Khải chưa vội cất lời, vẽ mặt anh như muốn hỏi, “Thật ư”. Phương Nghiên cũng không màng bận tâm về phật ý trong cử chỉ của anh ta. Cô tiếp tục lời mình:

- Bởi vì trong lòng em có người khác mất rồi.

Nói rồi, Phương Nghiên liền cúi xuống. Bấy giờ sắc trời đã nhá nhem, quán cà phê lên đèn, không gian trầm bổng một bản nhạc không rõ tên, giọng ca nữ khàn khàn đượm bi thương, chậm rãi len lỏi từng góc ngách trong quán.

Tô Nguyên Khải nhìn Phương Nghiên ở phía đối diện,. Dưới ánh đèn vàng, anh có thể thấy rõ bờ mi của cô đang khẽ rung rinh, như cánh bướm nhẹ đôi cánh bên đóa hoa. Bóng hình mảnh khảnh của cô đổ dài

trên vách tường trong một góc tối, nó tỏ rõ sự cô đơn trơ trọi. Trái tim Tô Nguyên Khải bất chợt nhói lên, tưởng như anh đang hỏi Phương Nghiên, mà lại như đang vấn lòng mình. Gã đàn ông may mắn đó là ai?

8. Chương 8: Mơ Ước Thuở Đầu

Hành động của Tô Nguyên Khải gợi Phương Nghiên nhớ tới Giang Đào, đồng thời cũng ngẫm lại cái thời đã qua. Cô của ngày ấy, có lẽ cũng giống như Tô Nguyên Khải bây giờ, tuổi trẻ bồng bột, ngỡ tưởng chẳng điều gì là không thể. Với những thứ mình thích, cứ bám bám bổ bổ lao vào, bất chấp những điều còn bỏ ngỡ, bất chấp những mơ hồ, chỉ muốn được gần bên anh. Gần hơn nữa, gần thật gần, cứ tưởng ở gần là đã thuộc về nhau.

Có lẽ mọi tình yêu đích thực đều thế cả, vì yêu mà yêu, chân thật không nhuốm lấy nửa phần tạp chất.

Người đàn ông khiến cô xiêu lòng có khuôn mặt ưa nhìn. Dù chỉ khoác trên mình những bộ đồ hết sức bình thường, và đứng lẫn trong đám đông, thì anh vẫn ngời ngời tỏa sáng tựa vì sao. Biết bao lần, Phương Nghiên đứng ngoài hành lang lớp học, mong mỗi bóng anh, trông anh sải bước dưới sân trường, hoặc chạy lên thư viện, hoặc vào lớp học, hoặc xuống căng tin. Nắng tỏa trên người anh, hắt ra tia sáng lung linh, dát vàng. Hiển nhiên, anh không biết được điều đó, anh vẫn sải bước những bước chân dài nhanh thoăn thoắt, thi thoảng cũng ngẩng đầu lên, sắc diện hờ hững, vẫn luôn tiến về phía trước. Phương Nghiên tin rằng, về thờ ơ luôn thấy ở anh chỉ biểu hiện bên ngoài, còn bên trong, thực ra anh cũng sở hữu một trái tim bao dung, rất dồi dào.

Sau lần từ chối Phương Nghiên Giang Đào như bận bịu hơn cả trước đó. Anh lao đầu vào công việc với mọi sức lực có thể, bất kể là học hành hay đi làm gia sư. Muốn tìm anh, Phương Nghiên cũng phải trầy trụa lắm mới được. thi thoảng, chạm mặt nhau, chưa đợi Phương Nghiên mở lời, Giang Đào đã tươi nét mặt, gạt đầu rồi rào chân bước đi gấp. dù Phương Nghiên gọi với theo, song chẳng níu được bước chân anh.

Và cứ thế thời gian trôi đi, cho đến kì nghỉ đông, Giang Đào không về nhà, thực ra, Giang Đào chưa từng về nhà vào kì nghỉ đông. Một là để tiết kiệm, bởi nhà anh cách Bắc Kinh rất xa, tiền đi về đối với anh mà nói không phải con số nhỏ, hai là thời gian nghỉ khá dài và tự do, nên anh có thể đi làm, kiếm ít tiền trang trải.

Hôm ấy là ngày hai mươi ba tháng Chạp, Giang Đào vừa xong công việc gia sư và rời nhà học sinh, gần hai tiếng liên tục giảng bài khiến anh vừa mệt mỏi vừa oải. ra khỏi tiểu khu, Giang Đào bất giác thở dài thườn thượt, rồi mới chợt nhận ra hơi ẩm ướt đậu trên da mặt. Không biết tự lúc nào, trời lất phất tuyết rơi, chắc cũng được một lúc rồi, đủ để phủ lên mặt đường một lớp tuyết mỏng. Trời đã sập tối, chắc bởi tết Ông táo nên khách bộ hành và xe cộ qua lại hơn hẳn mọi ngày, chỉ có ánh đèn trắng hai ven đường lạng lẽ rọi xuống nền đường.

Ngẩng đầu ngắm tuyết phủ ngập trời, Giang Đào chìa tay đón vài bông tuyết đậu xuống tay mình, chẳng mấy chốc đã tan thành giọt nước đọng trong lòng bàn tay. Lau tay vào quần áo, anh dãi bước chân chưa được bao lâu, Giang Đào đã thấy một bóng hình quen thuộc xuất hiện trước mắt. Trời lạnh khiến cô thở ra từng hơi khói trắng, chân giậm liên hồi. đôi cánh tay ôm trước ngực. dường như đang ôm khư khư thứ gì. Tuyết phủ lên người cô, tóc cô một lớp mỏng, có lẽ cô đã đứng đợi được một lúc. Nhìn từ chỗ xa, cô chỉ như một chấm đen nho nhỏ đang nhảy loai choi trên nền tuyết.

Giang Đào bèn rào chân nhanh hơn, kinh ngạc hỏi:

- Phương Nghiên, bạn làm gì ở đây thế này?

Nghe tiếng anh hỏi, Phương Nghiên liền hờ hững quay đầu lại, nhìn anh chằm chằm cười, Cô hỏi:

- Anh đã dạy xong chưa?

Giang Đào gạt đầu, miệng vẫn hỏi:

- Bạn ở đây làm gì vậy?

Phương Nghiên nhún miệng cười, chìa cặp lồng đang ôm trong lòng, rồi bảo:

- Bánh cảo cho anh đây, anh tranh thủ ăn cho nóng. Hôm nay sắp bước sang năm mới, tất phải ăn bánh cảo.

Nụ cười trên gương mặt cô có vẻ gì đó ngây ngô như trẻ con. Má và chop mũi ửng đỏ vì buốt giá, nhưng đôi mắt lại long lanh, khắp khối một niềm hy vọng lớn lao, được điểm tô bằng nụ cười tươi rói. Đường như cô đang nỗ lực làm việc gì đó cực kì khó khăn. Một làn hơi ấm từ tận thâm tâm Giang Đào cuộn trào, lan khắp, trong chớp mắt đã phủ ngập con người anh. Tuy Giang Đào còn trẻ, nhưng do hoàn cảnh gia đình khiến anh trở nên già dặn trước tuổi, vui buồn ít khi bộc lộ ra nét mặt. Nhưng lúc này đây, anh lại có cảm tưởng mọi xúc cảm trong mình rất nhanh đã được Phương Nghiên khơi nguồn, nhóm lên ngọn lửa bập bùng, từ tim chả ra muôn ngàn lối.

Thay vì đón nhân dịp lễ giữ nhiệt mà Phương Nghiên đang cầm, anh lại dang rộng cánh tay, kéo cô vào lòng. Cơ thể lạnh ngắt cạo đứng ngoài trời quá lâu – đâm sâu vào lòng Giang Đào. Anh siết chặt vòng tay, áp mặt mình lên mặt cô, cổ truyền hơi ấm của mình sang người cô.

Khoảnh khắc ấy, Giang Đào đã nghĩ: nếu vận mệnh bắt anh phải mồ côi cha mẹ, cuộc sống bắt anh phải nhọc nhằn, vậy thì, lần này thôi, chỉ cần một lần này thôi, anh muốn được đấu tranh cho chính mình. Tạm gác lại mối lí trí, chỉ cần tuân theo nỗi khát khao cháy bỏng nơi tâm khảm, cốt ôm lấy người mình yêu vào lòng.

Cái ôm bất ngờ khiến Phương Nghiên giật thót mình, nhưng chỉ trong chớp mắt, lòng cô đã vui như rót mật, thật không biết diễn tả sao cho phải. Vòng tay của anh ấm áp quá chừng. Cái ôm của anh nóng bỏng như lò luyện kim vậy. Lần đầu tiên cô ở gần anh đến thế, chừng như có thể nghe được nhịp tim rộn ràng nơi anh.

- Em đứng đây lâu lắm rồi phải không. Sao ngực thế, trời thì lạnh thế này, nhớ trúng gió rồi bị cảm thì làm thế nào?

- Không đứng đây thì làm sao gặp được anh. Hoặc anh thấy em rồi, cố tình lừa em đi thì sao.

Khi nói ra những lời ấy, ánh mắt cô nhìn Giang Đào lom dom, dường như sợ anh lại bất thành linh phốt lờ mình. Giọng cô lí nhí ra chiều tủi thân tội nghiệp, chẳng khác nào đứa trẻ không biết phải làm sao để lấy lòng người lớn.

Giang Đào nghe lòng mình có nỗi xót xa. Anh nhìn Phương Nghiên đắm đuối, rồi phải tuyệt bám trên người cô

- Đúng là đồ trẻ con.

Nói rồi, anh liền đỡ cặp lồng giữ nhiệt, khoác cặp của Phương Nghiên lên vai. Tay anh nắm lấy tay cô rất tự nhiên, anh nói:

- Hai đứa mình mau về thôi

Trên đường về, thì thoáng lại có chiếc xe hơi lướt chậm qua hai người, tuyết lất phất trong không trung khoan thai xoay vần, tựa những tinh linh nhảy múa vũ điệu chào xuân. Giây phút đó, Phương Nghiên có cảm tưởng ánh hoàng hôn âm u cuối đường thoát bùng sáng. Xe cộ huyền ảo vào khoảnh khắc này như dạt trôi về đằng xa, tưởng như giữa đất trời bao la, chỉ còn lại cô và anh. Nụ cười nở trên môi rồi lan rộng khắp phơi phới tràn vào nơi yếu mềm nhất trong tâm hồn. Tưởng như, cô đã nghe thấy tim mình ngân lên thứ âm thanh tự nhiên, như đóa hoa nở bừng rực rỡ, từng đóa tràn lên khoe mắt đầu mày.

Giang Đào nắm tay Phương Nghiên, sánh bước trên đường phố Bắc Kinh phiêu diêu những tuyết, mỗi tình chớm nở thấp lên khuôn mặt của chàng trai trẻ thứ ánh sáng chói lọi. Hình như họ đã đan tay vào nhau và đi được rất lâu rồi, mà có vẻ như họ sẽ đi mãi mãi như thế, băng qua đêm dài đằng đẵng, tuốt đến hừng đông, khi mặt trời ló rạng.

Về đến kí túc xá của Giang Đào, cặp lồng bánh cảo được Giang Đào một mực ôm trong lòng đã nguội đi phần nào. Nhưng chắc bởi niềm vui ngây ngất nên anh và Phương Nghiên chẳng màng để ý. Họ vẫn hào hứng ngồi xuống cạnh bàn học trong kí túc xá. Phương Nghiên gấp miếng bánh cảo, đưa lên miệng Giang Đào:

- Há miệng ra nào.

Nhìn Phương Nghiên , anh tủm tủm cười , rồi chậm rãi há miệng cắn miếng bánh cảo, tận mắt thấy anh nhai xong miếng bánh cảo, bấy giờ Phương Nghiên mới hài lòng , ném cho anh một cái nguyệt dài, đoạn buông đũa xuống, Giang Đào ngẩng ngửa món bánh đựng trong cặp lồng:

- Bánh này chắc chắn không phải do em làm?

Phương Nghiên liền quay sang hỏi Giang Đào

- Sao anh biết?

Giang Đào nhìn cô, mỉm cười, rồi mới bảo:

- Nhân bánh thơm vị, vỏ ngoài rất giòn, thịt băm nhuyễn, chứng tỏ tay cầm dao phải khỏe. Hơn nữa món bánh cảo này được gói rất khéo, em làm gì giỏi đến thế.

Phương Nghiên không hề bao biện, cô chỉ cười giả lả, nói:

- Đúng là đại tài tử của trường ta, thông minh giỏi, ăn mỗi cái bánh cảo mà đã bắt được bài rồi, Đương nhiên bánh này không phải do em gói. Thì anh biết đấy, trừ việc siêng ăn biếng làm ra, em có biết làm gì đâu. Bánh cảo này là do dì giúp việc nhà em gói đấy.

Nghe Phương Nghiên thú thực, Giang Đào mới nhìn cô trêu mếu, đoạn gấp miếng bánh cảo đưa lên miệng Phương Nghiên:

- Nhân lúc còn nóng, mau ăn đi chứ.

Phương Nghiên hí hửng ăn , rồi mới sực nhớ ra tương và dấm còn thiếu. cô tìu ngửu nói:

- Trời ơi, chỉ lo mang bánh cảo cho anh, mà quên khuấy nước tương và dấm. Phải làm sao bây giờ?

Đặt tay Phương Nghiên vào tay mình, Giang Đào nhìn cô rồi, nói:

- Sau này đừng ngốc thế, lạnh vậy cứ đứng hứng gió bên ngoài, nhớ ngã bệnh thì sao đây?

Phương Nghiên nghe mà ấm lòng, bao điều ngọt ngào khó tả ứa ra từ tận con tim, song cô chỉ biết siết chặt tay Giang Đào, nửa nhõng nhẽo nửa nghiêm túc bảo anh:

- Vậy từ nay trở đi, em sẽ theo anh, anh phải chịu trách nhiệm với em đấy

Giang Đào ngược lên, chỉ bắt gặp sóng nước dạt dào trong đôi mắt ấy, mắt biếc long lanh, e ấp ngượng ngùng. Má ửng hồng như mào trái đào chính , màu hồng từ chop quả đầu mà lan đi. Anh nghe tim mình mềm xuống cực điểm, bèn gật đầu bằng lòng:

- Được

- Anh phải hứa cả đời này chỉ được thích một mình em, chỉ ân cần với một mình em cơ.

- Được

- Với cả sau này chúng mình lấy nhau, anh phải làm hết mọi việc nhà

- Được

- Và sau này mọi bài luận văn của em, anh phải viết hộ em

- Cái này cũng tính à? Làm thế là anh giúp em gian lận

- Em mặc kệ, anh vừa mới hứa suốt đời sẽ chỉ ân cần với một mình em, bây giờ bảo anh viết hộ em luận văn mà anh còn ngập ngừng thế này. Mà với anh, mấy bài luận văn cũng chỉ búng tay một cái là xong. Chứng tỏ mấy điều anh hứa với e chỉ là đầu môi chót lưỡi thôi à.

Giang Đào đỡ khóc đỡ cười với trò mề nheo , vùi vỉnh của Phương Nghiên. Trông ánh mắt cô nhìn mình đắm đuối, anh bèn thờ dài, ra vẻ bất lực:

- Được rồi, được rồi, hứa cả với em đấy. ai bảo anh không đủ kiên trì, bị cặp lồng bánh cảo của em mua chuộc.

Nói đoạn anh liền làm bộ vô cùng khổ não.

Thấy anh làm trò, Phương Nghiên mới ôm bụng cười ngặt nghẽo, lòng ngọt lịm như vừa nếm mật

Ăn hết cặp lồng bánh cảo trong vui mừng phấn khởi mà Phương Nghiên vẫn thèm thường không thôi. Cô nhìn Giang Đào

- Đây là bữa bánh cảo ngon nhất mà em từng ăn đấy.

Nghe cô thở thở, Giang Đào nhìn cô, mỉm cười diễm đạm, lòng cũng lưu luyến mùi vị bánh cảo. Nhưng cho đến về sau, anh không còn được ăn món bánh cảo nào ngon như thế nữa, rồi về sau, anh quyết tâm không ăn bán cảo nữa.

Giang Đào rửa cặp lồng sạch sẽ, cất vào cặp sách của Phương Nghiên, khoác cặp của cô lên vai, anh nắm tay cô rồi nói:

- Muộn lắm rồi, anh tiễn em về.

Ngó ra đêm tối trập trùng bên ngoài cửa sổ, rồi nhìn đồng hồ đeo tay, Phương Nghiên mới nhận ra, đúng là muộn lắm rồi. cô bèn đứng dậy, nói:

- Thế cũng được

Bầu không khí vừa trải qua cơn mưa tuyết, còn đang vương vấn hơi lạnh, vạn vật bốn bề khoác lên mình màu trắng tinh khôi. Tuyết phủ lên những cành cây hai ven sân trường ào ồ xuống theo cơn gió trời. Vào lúc tối, không một ai đi lại, tuyết đọng trên đường không một dấu chân, trắng tinh, đẹp đến không tả. Những tòa nhà được bao bọc bởi tuyết, trong màn đêm đen tuyền như nhung, nom chẳng khác nào vương quốc trong cổ tích.

Giang Đào và Phương Nghiên không cảm nhận được cái lạnh, họ nắm tay nhau như hai đứa trẻ, đạp tuyết mà đi, chỉ để lại những dấu chân vết nông vết sâu nối nhau. Họ chỉ nói những chuyện bang quơ vặt vãnh nhưng lòng cứ phơi phới tươi vui lẫn ngọt ngào thật khó diễn tả bằng lời. Đến cửa nhà Phương Nghiên, họ đứng đờ tựa vào nhau, lưu luyến không rời. thực ra đâu nhiều chuyện để nói đến vậy, thế mà thực lòng không nở, tưởng như chỉ một khắc quay lưng, lòng sẽ gợn nhớ nhưng ngay tức thì.

Sau cùng, Giang Đào bèn mở lời:

- Em mau vào nhà đi, sắp hết xe về trường rồi.

Nghe Giang Đào giục, cô mới nói:

- ừm, vậy em vào đây.

Giang Đào gạt đầu, gỡ cặp sách trên vai xuống đưa cô, bèn bảo:

- vào đi, nhớ ngủ sớm, đừng nghĩ linh tinh, mai anh sẽ tới đón/

Phương Nghiên bật cười, đoạn quay gót chạy về phía nhà mình, vừa đi cô vừa ngoái lại nhìn Giang Đào. Anh vẫn đứng đó, mỉm cười, vẫy tay chào cô.

Mãi khi cô dậm bước vào nhà, anh mới quay đầu cất bước.

Không ngờ chưa được mấy bước, đã nghe tiếng cô gọi:

- Giang Đào.

Giang Đào chồm quay người, đã thấy Phương Nghiên lao như bay vào lòng, ôm ghì cổ anh, Bờ môi mềm mại, thơm ngát, và ừng ực tình yêu của cô, nó khiến anh không kịp đề phòng, Nhưng thực ra, nỗi căng thẳng chung khiến họ càng thêm siết chặt lấy tay nhau. Dường như có một cơn khát khao bùng phát, dài tưởng chừng bất tận đang quặn luyến, khiến tình yêu trong lòng mỗi người càng thêm lan rộng, như loài dây thường xuân vươn mình mạnh mẽ trên bờ tường.

Giang Đào ngẩng đầu nhìn cô, ân cần gạt gọn tóc lòa xòa của cô ra mang tai. Cảm lòng không đợi, anh mới đặt môi lên trán cô, bảo:

- Lần này là về thật đấy nhé

- ừm

phương Nghiên gật đầu, ra chiều hạ quyết tâm, bấy giờ mới lưu luyến rời xa vòng tay anh.

Ánh trăng vàng vạc rải xuống đường, tuyết trắng tinh khôi như đang phản quang trong màn đêm mịt mùng. Phương Nghiên mặc chiếc áo khoác màu hồng phấn, cất bước trong màn tuyết trắng phau phau, nom cô càng toát lên vẻ rực rỡ. thân mình mảnh khảnh như loài nai tơ nhanh nhẹn, đuôi tóc búi cao trên đầu theo từng nhịp bước mà lắc qua lắc lại. Trông cô khoan khoái mừng vui, thân hình uyển chuyển tựa hồ bay lên.

Dõi mắt nhìn Phương Nghiên mở cửa, dậm bước vào nhà, Giang Đào buột miệng gọi

- phương Nghiên

nghe tiếng anh gọi, Phương Nghiên bèn quay lại, thấy Giang Đào vẫn chôn chân đứng đó, dáng dấp cao to rắn rỏi. anh nhướn miệng cười, chậm rãi nói

- ngủ ngon

thực ra chuyến xe bus cuối cùng đã xuất phát từ lâu, Minh Giang Đào rảo bước trên đường về, trong không khí lẫn quất hơi ẩm lạnh lẽo. Thi thoảng trời nổi gió, cuốn theo bụi tuyết ki ti ủa đến. Con đường vắng tanh cơ hồ không bóng người, chỉ có những chiếc xe hơi thỉnh thoảng ào qua bên người. nỤ cười đọng mãi bên khóe môi, ấp ủ trong lòng anh là bóng hình cô, Sự ngây thơ, đáng yêu, tình nghịch mọi điều về cô trong tối này, đều được anh trịnh trọng khắc vào dạ. Lòng anh như có thứ tình cảm dịu dàng dâng tràn, thật khó kiềm chế. Lại như có hơi ấm rất khó hình dung đang vây chặt lấy anh, biến cuộc sống của anh trở nên sáng sủa, tràn trề hi vọng.

phương Nghiên nằm trần trọc trên giường, thao thức bao lâu vẫn khôn ngủ được. Lòng then thùng nhớ lại nụ hôn mềm và ấm của anh, vẫn vương mãi trên bờ môi cô, đắm say mà dịu dàng. Trên người anh thoang thoang mùi hương đặc biệt tựa mùi bạc hà, đầu cô hiện lên cảnh tượng trùng mắt so gan giữa hai người, khiến cô bật cười rúc rich trong chăn.

Thì ra tình yêu là vậy, nó luôn khiến ta sống chết thề nguyện, nguyện đời không hối.

9. Chương 9: Tình Yêu Nói Với Em

Sáng sớm hôm sau, Phương Nghiên đến tiệm McDonalds mà Giang Đào tranh thủ làm thêm lúc nghỉ đông. Do mới bắt đầu kinh doanh nên trong tiệm chỉ lác đác vào ba khách hàng. Phương Nghiên hớn hờ chạy đến quầy hàng do Giang Đào phụ trách, cười khanh khách gọi:

- Cho em một phần gà McNuggests, một suất hamburger và một nước trái cây.

Vừa nói cô vừa hấp háy nháy mắt với anh. Thấy cô Giang Đào thoát nghịệt mặt, sau đó rất nhanh anh đã nhướn miệng cười. Vừa thu tiền, anh nh vừa nhìn cô và nói:

- Vâng, xin bạn đợi trong chốc lát.

Nhìn điệu bộ nghiêm chỉnh của anh, Phương Nghiên không kiềm được lòng, bụm miệng khúc khích cười, lồng ngực ngọt ngào không biết nói sao, mắt lom dom dõi theo từng hành động sắp đồ ăn của anh, anh đặt mọi thứ vào khay, thông thả đẩy về phía cô, miệng nói:

- Đồ bạn vừa gọi đây, chúc bạn ngon miệng

Phương Nghiên nhìn anh, vui vẻ nói câu cảm ơn, toan lấy ống hút thì nghe Giang Đào cúi đầu thì thầm bảo:

- Mới sáng sớm mà đã uống nước hoa quả là bị lạnh đấy. anh đổi cho em thành đồ uống nóng, đừng dùng ống hút, kéo bị bỏng đấy.

Nghe anh nói vậy, Phương Nghiên cố tình ngẩng lên, trùng mắt gườm anh, lăm bằm nói:

- Giải nhĩ, anh dám tự ý sửa thực đơn của khách à, em lại mách quản lí của anh bây giờ, anh mau nghĩ cách hối lộ, bịt miệng em đi chứ.

Giang Đào mỉm cười nhìn Phương Nghiên, đặt khay đồ ăn vào tay cô. Cùng lúc đó, anh cầm lòng không đành, mới khẽ cầm bàn tay cô. Nụ cười phấn khích khó kìm nén, lan rộng trên bờ môi Phương Nghiên. Cô nhìn Giang Đào bằng ánh mắt đắm đuối, nghe hạnh phúc như khe suối len lõi chảy từ nơi sâu thẳm tâm hồn, từ khóe mắt đầu mày, từ mọi góc ngách trong cơ thể cô rì rầm tuôn dòng.

Phương Nghiên ngồi xuống ghế, nghênh ngang giải quyết khay đồ ăn bằng tốc độ nhanh như chớp, Cô cứ nấn ná ngồi mãi đợi Giang Đào tan ca. mắt dõi theo Giang Đào khấn trương gói đồ khách gọi, lịch sự chu đáo trao đồ cho khách. Tranh thủ những lúc không ai gọi đồ, anh rời quầy hàng, đi thu dọn thức ăn còn thừa mà khách bỏ lại trên bàn. Tuy chỉ là những việc vặt vãnh, song anh cũng bỏ công tỉ mỉ, cẩn thận.

Khuôn mặt nhìn nghiêng của anh rất đẹp, đường nét rõ ràng, dáng mũi cao, thẳng tắp, tựa bức tượng điêu khắc thời trung cổ. dù chỉ làm những việc nhỏ nhoi, song anh vẫn năng nổ, nhiệt tình. Phương Nghiên liền hồ hởi nhoẻn cười, vẫy tay với anh. Những lúc cười, nom cô chẳng khác nào đứa trẻ con, mắt cong cong tựa vầng trăng non, ăm ắp rọi vào con tim anh, khiến anh dịu lòng thanh tịnh. Một niềm hạnh phúc chưa từng có cả lên từ tâm khảm, xáo động trong anh., vẫn vương mãi chưa tan.

Được một lúc , Phương Nghiên lại lon ton chạy tới quầy hàng của Giang Đào, gọi thêm đồ ăn., Bất chấp ánh mắt hiếu kì của nhân viên xung quanh, cô vẫn háo hức gọi món, rồi hớn hờ bưng về bàn mình, vùi đầu vào ăn như gió lốc cứ như thể cô đang ăn món gì đó có mùi vị ngon nhất thế giới vậy. Vừa ăn cô vừa ngắm đầu liếc Giang Đào. Vẻ nghịch ngợm, hả hê, thích thú, hạnh phúc, lẫn mọi yêu thương ngọt ngào lũ lượt tuôn trào.

Đến giờ đổi ca, Giang Đào thay xong quần áo, bước ra, nắm tay Phương Nghiên ra về. phương Nghiên ranh mãnh kéo tay anh , bảo:

- Không xong rồi, không xong rồi, em ăn no quá, giờ không nhắc chân nổi.

Giang Đào trêu mếu nhìn cô, nói:

- Ai bảo em gọi gì mà lảm thế, bây giờ koong tiêu chứ gì?

Phương Nghiên không màng để bụng, cô nhìn Giang Đào , chúm chím cười, bảo:

- Thì đây là nơi anh làm việc, em phải diều võ dương oai ở đó là dĩ nhiên rồi, ai bảo anh đẹp trai thế này, làm em phải coi chặt hơn

Giang Đào bắt lực nhìn cô, song cũng mang nhiều yêu thương âu yếm, anh xoa đầu cô, bảo:

- Sau này cấm em không được như thế, no quá đau dạ dày thì phải làm sao, vả lại hamburger có phải thứ béo bổ gì đâu.

Phương Nghiên nhìn Giang Đào , gật gù hứa:

- Được, lần sau em chỉ gọi khoai tây chiên thôi

Dứt lời, cô liền phá lên cười. nụ cười ấy lấp lánh ánh vui tươi, rạng rỡ thuần khiết, đọng vào lòng người, mãi không phai.

Nhìn cô khiến Giang Đào có cảm giác ngọt ngào dịu dịu, rất khó tả. anh nắm tay cô, thông thả rời tiệm ăn. Gió bắc cầm cầm ủa đến, mang theo hơi ẩm ướt buổi giá, song cả hai không cảm nhận được điều đó, mà trái lại họ nghe thấy một mùi vị sáng khoái rất khó diễn tả bằng lời. mọi âm thanh chào mời vang lên trên con phố, Giang Đào nắm tay Phương Nghiên cất bước giữa biển người cuộn dòng mệnh mang, lồng ngực căng tràn hạnh phúc đậm sâu.

Cũng như mọi cặp đôi khác trong trường, họ thường cùng nhau lên thư viện, cùng nhau xuống căng tin ăn cơm. Thỉnh thoảng, hai người cũng cúp tiết ra cổng Tây ăn cơm, ăn bánh bao.

Có khi, Giang Đào lại đèo Phương Nghiên bằng xe đạp, đưa cô băng qua sân trường, đón những cơn gió thổi chiều ngược lại, anh cố ý chạy thật nhanh, để Phương Nghiên ôm thật chặt mình, hét toáng lên rằng:

- Ầy chậm thôi, anh lái chậm thôi, e ngã bây giờ.

Giang Đào chỉ cười mà không đáp rồi tăng tốc nhanh hơn. Anh rập người về phía trước, lúc ấy Phương Nghiên sẽ áp mặt lên lưng anh khấn khách cười. tiếng cười giòn tan, lạnh lạnh trong suốt dọc đường đường như chính tiếng cười ấy đã tấu lên khúc ca trong lòng anh, để rồi vang vọng mãi trong tim .

Kì học mới bắt đầu, Giang Đào càng thêm bận, anh vừa học vừa làm, vừa chơi cùng Phương Nghiên. Thời gian có hạn thường ngày bị chia thành vô số khoảng nhỏ lẻ bươm bả từ chỗ này sang chỗ khác. Bạn cùng kí túc xá nói với anh là Trịnh Chí Quân thấy anh lâm vào tình cảnh đó, không nén được lòng mới hỏi:

- cứ thế có phải mệt không? Tội gì phải vậy? phương NGHIÊN có thật tốt đến thế không?

Nghe Trịnh Chí Quân nói vậy, anh bèn nhìn cậu ta ngượng ngùng rồi cất tiếng:

- có chứ, tốt hơn mình tưởng nhiều, Phương Nghiên rất hiền lành, rất đáng yêu.

Lời chưa dứt, Trịnh Chí Quân đã cắt ngang:

- thôi, thôi , này ông em, tôi lợm giọng quá, chịu không nổi, phải đi ới cho thoải mái cái đã.

Nói rồi, cậu ta liền vỗ vai Giang Đào rồi lĩnh mất.

Nhìn Trịnh Chí Quân ba chân bốn cẳng bỏ đi, lúc đi không quên làm trò nôn ọe, lòng anh bỗng nhớ tới dáng vẻ hồ hởi của Phương Nghiên, khóe miệng bất giác cũng tươi lên.

Học kì mới bắt đầu chưa được bao lâu, Hoàng lão tà đã bất ngờ gọi Giang Đào lên văn phòng. Không để Giang Đào kịp ổn định chỗ ngồi, thầy đã mở lời:

- cậu định bỏ suất học bổng trao đổi du học sinh với bên Mỹ do khoa đề cử à?

Lén nhìn khuôn mặt sa sầm đầy vẻ tức giận kìm nén của người thầy, anh vẫn gật đầu, thưa:

- vâng ạ.

- Lý do là gì?

Qua mùa đông, cây đại thụ bên ngoài cửa sổ đã rũ sạch lá, mầm non chưa kịp nhô, trơ khấc chững chạc, gió xuân se lạnh đẩy đưa cây cảnh lao xao. Giang Đào đứng bên cửa sổ, lặng người nghe tiếng vi vu mà không hé miệng

Giờ lâu, Hoàng lão tà mới hỏi:

- Là vì Phương Nghiên?

Nhìn người thầy của mình, Giang Đào bèn lên tiếng:

- Dạ vâng.

- Với thành tích của cậu, cậu hoàn toàn có thể ở lại nước Mỹ, xin học thẳng lên MBA, hoặc lấy học vị thạc sĩ. Giang Đào , cậu nghĩ mà xem, để có được cơ hội này, cậu đã phải nỗ lực thế nào. Hằng ngày dù mài đèn sách đến tận khuya, trốn trong thư viện học thông đêm, phí nửa năm chuẩn bị tài liệu xét duyệt, các môn bào gồm môn tự chọn bắt buộc phải được điểm ưu, Để làm được những việc ấy, gian nan chừng nào, bây giờ cậu lại muốn bỏ giữa chừng. Cậu biết từ bỏ suất trao đổi lần này, có ảnh hưởng gì tới cậu không? Nó sẽ khiến cậu phải mất thời giờ hơn, phải luân lót nhiều đường hơn.

Hoàng lão tà nhìn Giang Đào bằng ánh mắt khó hiểu, nửa yêu hương nửa xót.

Lời thầy khuyên nhủ kéo theo một nỗi âu sầu tràn qua lòng anh. Một đứa sinh viên bình thường có hoàn cảnh như anh, vì suất trao đổi này, ngoài những hôm học hành vất vả bất kể ngày đêm, tinh thần luôn sẵn sàng , thì những cơ cực khó khăn trong đó, những mồ hôi và nỗ lực bỏ ra- chỉ mình anh mới hiểu hết. Thế mà, gương mặt Phương Nghiên lại hiện lên trong lòng anh, nụ cười tươi của cô , bóng hình cô đứng trong màn mưa tuyết ngập trời, dáng vẻ những trông chừng...

Cái nắng chói chang hắt xuống làm người ta xây xẩm mặt mày, Bên ngoài thi thoảng vang lên tiếng bước chân người qua lại, sự im lìm trong căn phòng mỗi lúc một rõ rệt. Rất lâu sau đó, Giang Đào mới trả lời thầy:

- Vâng, em biết ạ.

- Vậy mà cậu vẫn cứ đầu bỏ suất du học này? Giang Đào, cậu phải biết, cậu và Phương Nghiên là hai hoàn cảnh khác biệt hoàn toàn. Cha con bé là chủ tập đoàn Phương Hòa, còn cậu chỉ là một đứa mồ côi được người thân nhận nuôi. Kể cả hai đứa có bỏ qua sự khác biệt đó, thì bây giờ cậu vẫn còn trẻ, đời người chỉ mới bắt đầu, ai dám đảm bảo sau này hai đứa sẽ mãi mãi ở bên nhau? Nhưng sang Mỹ du học lại có thể thay đổi vận mệnh của cậu một cách thiết thực nhất, Giang Đào ạ.

- Thưa thầy em hiểu tấm lòng quan tâm của thầy dành cho e , em cũng hiểu biết rất rõ những điều thầy vừa khuyên em. Em biết suất du học này có ý nghĩa thế nào với mình, Nhưng con đường thay đổi số phận còn nhiều lắm, em bỏ đi cơ hội lần này, có thể sẽ phải mất nhiều thời gian hơn, tốn nhiều công sức hơn, đi lòng vòng khổ cực hơn. Nhưng việc em đánh mất Phương Nghiên, có lẽ điều đó đồng nghĩa với việc em đánh mất thứ tuyệt vời nhất trong đời mình, Sau này liệu có đến được với nhau hay không, hiện em cũng không rõ, nhưng chính vì điều đó, em mới phải cố gắng hết sức mình,. Tranh thủ để không nuối tiếc, sau này cũng không hối hận.

Nghe Giang Đào trình bày, Hoàng lão tà Ngẩng đầu , đắm chiêu nhìn người thanh niên tuấn tú trước mắt. Nắng rót qua cửa sổ, dát lên người cậu quầng sáng lấp lánh ánh vàng, khiến thân hình cậu nom có vẻ chói lòa, rực rỡ. Đôi mắt trong veo đọng đầy quyết tâm, vững vàng, bờ môi mím chặt đã nói lên quyết tâm từ tận đáy lòng.

Ông không rõ ràng lòng mình đang tiếc nuối, hay xót thương cho cậu ra. E rằng còn lẫn cả chút ngưỡng mộ và ghen tị. Ông ngưỡng mộ ghen tị với lòng dũng cảm và cả sự cố chấp của cậu. ngưỡng mộ và ghen tị với tuổi trẻ của cậu ta. Ở độ tuổi đẹp nhất của đời người, Giang Đào dám dũng cảm đánh đổi vận mệnh của mình để tác thành cho tình yêu của mình. Nhất thời, vô vàn cảm xúc rối ren dâng trào trong lòng ông, khiến ông xúc động không nói thành lời, chực đành buông tiếng thở dài, rồi bảo:

- Thôi, cậu về đi

Giang Đào ngẩng đầu lên, bằng ánh mắt đầy áy náy, anh nhìn người thầy mái tóc bạc trắng của mình, người luôn dành tình cảm yêu quý nhất mực, Anh cúi rạp mình chào thầy rồi mới rời văn phòng của ông.

Ra khỏi văn phòng, Giang Đào ngồi xuống một ghế đá trong sân trường, Đại thụ ven đường đã trải qua trăm năm tuổi, thân cao thẳng tắp, cành nổi cành, trải dài miên man. Ngồi dưới gốc cây chót vót , anh nhìn sinh viên trong trường tùm ba tùm bầy lướt qua trước mắt chẳng đang nghĩ gì lúc ấy.

- Đoán xem ta là ai?

Lời chưa dứt, cô đã bật cười khúc khích.

Bờ môi Giang Đào nhếch lên, tủm tỉm cười. Anh nắm tay mát lạnh bịt mắt anh lại. một giọng nói lí lắc cất lên bên tai, nửa nũng nịu nửa thích thú :

- Anh ở đây làm gì thế, có chuyện gì à?

Anh đã thấy ánh mắt lo lắng của cô, đôi con ngươi đen lầy phản chiếu bóng hình anh, như soi thấu tận con tim, giang Đào nghe trái tim mình khẽ nhói, anh vuốt ve khuôn mặt cô rồi nói:

- Khi này, thầy tìm anh có việc. Em vừa chạy tới đây à, nhìn người ướt mồ hôi kìa

- Hèn gì, em hỏi Trịnh Chí Quân, anh ta cũng chỉ nói Hoàng Lão tà tìm anh, em tưởng vụ luận văn bị bại lộ nên thầy tìm anh khiển trách chứ?

- Không, chỉ là ít việc vặt thôi, em đừng lo bỏ trắng răng

- Lại chẳng lo? Tại anh viết hay quá mà, đâu phù hợp với trình độ của em. Đến chính em còn không tin, thì đường nhiên người khác chẳng tin nổi, anh đúng thật là, chăm chỉ quá đi mất, cứ viết đại khái cho qua là

xong

Cô nhìn anh, nửa ra chiều xót ruột, nửa mắng yêu. Về mặt thì trẻ con, ngây thơ khiến ai cũng xao lòng, làm Giang Đào khó nhịn được cười, anh nói:

- Em tìm anh có việc gì thế?
- Thì đi ăn cơm chứ gì. Anh xem trời tối rồi, căng tin hết cơm là cái chắc
- Không sao, mình đi ăn bánh bao ở tiệm ngoài cổng Tây

Nghe Giang Đào đề nghị, Phương Nghiên liền cười rạng rỡ mặt mày. Cô kéo tay anh lại, đi về phía cổng Tây. Khuôn viên trường X rất rộng, phòng dạy học và phòng thực nghiệm mọc lên san sát. Nhiều tòa nhà có lịch sử hàng chục năm. Những tòa nhà tường đỏ ngói xám kiểu châu Âu trải qua bao thử thách của năm tháng, càng toát lên vẻ trang nghiêm

Mỗi con đường thường được bao bọc bởi hai hàng cây xum xuê, có những loài Phương Nghiên chỉ biết rằng tuổi thọ của chúng phải cao lắm rồi, còn tên thì thực sự không đọc nổi, trường lên đèn vào lúc rất muộn, lúc này chỉ có ánh sáng từ mù tối tím . Phương Nghiên nối gót theo sau Giang Đào, lòng vui phơi phới. Cô nghĩ thầm, hóa ra - ngôi trường bất di bất dịch theo năm tháng, cùng ánh đèn đường từ mù- cũng có vẻ nên thơ của nó.

10. Chương 10: Năm Tháng Bỏ Rơi Ai?

Bánh bao ngoài cổng Tây do một cặp vợ chồng người ngoại tỉnh bán. Người chồng ngào bột, bầm nhân, người vợ gói bánh . thực ra cũng chỉ là loại bánh bao bình thường thôi, so với bánh bao ở tiệm xung quanh thì cũng chẳng khác biệt là mấy . Nhưng không hiểu tự lúc nào mà sinh viên trường X lại khẳng khái khẳng định bánh bao ở đây ngon hơn hẳn những tiệm khác. Chẳng mấy chốc, tiệm này trở nên đắt khách, người mua xếp hàng chờ đợi từ sớm tối tối, đôi vợ chồng cũng gác lại những công việc khác, chỉ tập trung vào bán bánh bao.

Phương Nghiên và Giang Đào tìm một chỗ ngồi sát tường, ăn bánh bao cũng tương và dấm. vừa ăn, Phương Nghiên vừa tấm tắc khen:

- Bánh bao ở nhà này ngon quá đi mất.
- Giang Đào ngẩng đầu nhìn cô, trêu bảo:
- Thích ăn đến thế cơ à, vậy em mau bái thầy học nghề đi.

Phương Nghiên không hề phật ý, chỉ cười khúc khích đáp lại

- Nhưng người ta là vợ chồng, làm gì có chuyện chỉ nhận một đệ tử, hay là anh cũng bái thầy với em đi.
- Thế cũng được, nhờ đâu sau này anh thất nghiệp, không nuôi được em, thì chúng mình còn có nước mở tiệm bánh bao sống qua ngày.

Phương Nghiên lập tức gật đầu tán đồng, nuốt miếng bánh bao trong miệng, cô nói:

- ừ, anh gói bánh, em bán, hẳn sẽ buôn may bán đắt.
- em à, lơ ma lơ mơ, để em bán bánh bao, để chừng còn đếm thiếu tiền, rồi làm ăn càng ngày càng thua thiệt, kéo lỗ vốn ra.

Nghe Giang Đào chê bai, Phương Nghiên không hề cãi lại, chỉ bẽn lèn cười xòa, bảo:

- em có anh là được rồi, mấy việc đó đâu đến lượt em lo

Nói rồi, cô liền khoác tay Giang Đào, rời tiệm.

Tối đến, trời nổi gió to hơn ban ngày, khách bộ hành hoãn hoãn bước chân, chỉ có đôi họ lững thững thả bước trên đường. bàn tay Giang Đào rộng dày mà ấm áp, gợi lên những ngọt ngào trong lòng Phương Nghiên. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà Phương Nghiên lại cất tiếng gọi:

- Giang Đào

Nghe tiếng cô gọi, Giang Đào bèn đứng lại, nhìn cô hỏi:

- Sao thế?

Phương Nghiên không nói không rằng, chỉ ngẩng đầu, nhoẻn cười nhìn anh. Bóng hoàng hôn giắt đi khuôn mặt cô, chỉ đủ để thấy ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt ấy, dường như trên người anh có sức hấp dẫn nào đó khiến cô không thể vùng thoát, mà cứ thế nhún chìm cô trong đắm say.

Phương Nghiên kiễng chân lên, gần nụ hôn lên môi anh. Những sợi tóc tơ trên đầu cô phe phẩy trên mặt Giang Đào, râm ran ngứa ngáy, chúng dịu dàng và vắn vương, dường như cái ngứa ngáy đã chạy thẳng vào tim. Nắng trời nhàn nhạt khoác lên người họ, bên tai là bài ca vi vu của gió.

Chốc sau Phương Nghiên mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn anh

Giang Đào cười tươi:

- Trời ạ, toàn mùi bánh bao thôi

Phương Nghiên siết chặt bàn tay thành nắm đấm, đánh nhẹ lên người anh:

- Đồ đáng ghét.

Lòng vừa thẹn vừa cuống, cô quay người dợm bước đi. Chân chưa cất lên, đã bị Giang Đào kéo tuột vào trong lòng.

Gò má cô nóng ran, màu đỏ ửng của rang chiều mỹ lệ kiều sa, chẳng rõ vì thẹn hay vì vui.

Bàn tay anh lướt chậm qua khuôn mặt đỏ bừng của cô, lòng như nhóm lên ngọn lửa, gợi những xao động trong anh dậy sóng cồn cào. Có thứ tình cảm nào đó rất khó diễn tả, khiến trái tim anh nhũn mềm. anh cúi xuống, nâng gương mặt cô lên, và hôn thật cuồng nhiệt, từ phớt nhẹ đến đậm sâu, bịn rịn vẩn vù.

Thực ra, anh chưa hề nói với cô, trên người cô có thứ hương thơm ngát, len lỏi ngấm vào xương, vào máu thịt anh.

Còn về việc Trần Duyệt Nhiên giới thiệu cô làm bạn gái Tô Nguyên Khải, Phương Nghiên không ngờ được rằng Tô Nguyên Khải lại coi là thật. Hôm sau, anh ta gọi điện tới, nói:

- Phương Nghiên, anh mời em bữa cơm được không/? Lần trước đã nói rồi, nếu có cơ hội gặp lại, anh sẽ trả em tập pháp thảo.

- Xin lỗi anh Tô, hôm nay cửa hàng rất nhiều việc, có lẽ em không dành được thời gian để dùng bữa tối cùng anh.

Ở đầu bên kia điện thoại, Tô Nguyên Khải không hề tỏ ra phật ý, anh ta nói không hề gì, rồi lại tiếp tục những câu chuyện vắn vơ trên trời dưới đất, sau mới cúp máy. Chỉ không ngờ, buổi tối tan ca, Phương Nghiên vừa bước ra khỏi tòa nhà thương mại cô đang làm việc, thì gặp Tô Nguyên Khải chúm chím mỉm cười đứng chờ cô.

- Cứ tưởng em bận lắm, dễ chừng anh phải đợi tới mười giờ mới xong, không ngờ mặt trời chưa xuống núi mà em đã xong việc rồi.

Nghe anh ta nói mà Phương Nghiên thấy xấu hổ quá, ánh mắt nhìn anh ta đầy bối rối, miệng không thốt nên lời. Tô Nguyên Khải thấy điệu bộ cô hơi lúng túng, bèn phá lên cười, đơn đả nói:

- Anh đùa thôi, em đừng tỏ ra khó xử như thế chứ? Làm thế là tổn hại tới phong độ của anh đấy.

Dứt lời, Tô Nguyên Khải liền mở cửa xe, khom mình, cánh tay vươn vào trong xe, nói:

- Nào xin mời cô Phương.

Trông điệu bộ anh ta, Phương Nghiên không nén được cười. cô lững khừng trong giây lát rồi leo lên xe anh ta. Tô Nguyên Khải đứng đó trông Phương Nghiên ngồi vào xe mình, khóe môi bất giác khoe nụ cười, đoạn quay người ngồi vào vị trí ghế lái, khởi động xe và lao vút đi.

Họ ăn tối tại một nhà hàng hạng sang, sảnh rộng thênh thang, nguy nga tráng lệ, đèn thủy tinh trên vòm phản chiếu lung linh. Tường ngoài hành lang được tạo hình thành dòng nước, gấm đỏ bên trong khoan thai chao qua chao lại. Nơi này đối với Phương Nghiên mà nói đã có phần xa lạ, mất rồi. Còn đối với Tô Nguyên Khải lại vô cùng thân thuộc. Anh ta dặn dò quản lý mấy câu rồi ngồi xuống một bàn sát cửa sổ. Nhân viên phục vụ lập tức rót nước mời hai người, đoạn lịch lãm nói:

- Thưa anh Tô, bây giờ anh gọi món chứ ạ?

Nghe phục vụ hỏi, Tô Nguyên Khải mới hỏi Phương Nghiên:

- Em muốn ngồi một lát hay gọi món luôn?

- Gọi món trước anh ạ

Nói rồi cô bèn quay sang người phục vụ:

- Cứ để anh Tô gọi món đi, ở đây anh ấy thông thạo hơn tôi.

Người phục vụ vâng dạ, rồi trao quyển thực đơn cho Tô Nguyên Khải. anh ta liếc nhìn Phương Nghiên rồi cười mà không nói, chỉ tập trung gọi món ăn.

Đợi người phục vụ đi xa, Phương Nghiên mới ngẩng lên, nhìn Tô Nguyên Khải , nói:

- Anh Tô ạ, tập vẽ mà anh cầm thực ra cũng không có gì quan trọng với em đâu, anh đừng bận tâm, mất rồi thì thôi. Nhưng em vẫn phải cảm ơn anh đã giúp em lần đó, mong anh để em mời anh bữa cơm này.

Có lẽ Tô Nguyên Khải không thể ngờ rằng cô sẽ nói như vậy. nghe xong, anh thoáng bỏ ngỡ, nhìn Phương Nghiên hồi lâu, nụ cười dần lan rộng trên khóe môi. Anh ngả người ra lưng ghế, nhìn Phương Nghiên nửa đùa nửa thật, từ tốn nói:

- Phương Nghiên, em muốn rũ sạch quan hệ với anh thật ư? Anh khiến em ghét đến vậy à? Hay em muốn để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng anh?

Nghe Tô Nguyên Khải nói mà Phương Nghiên sững sờ trong giây lát. Nhưng đáp lại ánh mắt của anh ta, Phương Nghiên không hề nao núng, cô nói:

- Anh hiểu thế nào cũng được. em và anh là hai người có hoàn cảnh khác nhau, em nghĩ sau này cũng không nhất thiết phải gặp nhau thêm nữa.

Tô Nguyên Khải cười phá lên trước điệu bộ nghiêm túc của Phương Nghiên:

- Anh đùa thôi, em đừng giận. trong chuyện yêu đương , anh cũng là người từng trải, thật giả chỉ ít anh cũng tách bạch rõ ràng. Nhưng mà, Phương Nghiên , em chỉ r có thể nhượng bộ, chứ sao có thể cấm anh theo đuổi em, thích em, em thấy đúng không?

Tính khí ngang tàn của Tô Nguyên Khải khiến cô nhúc nhích đầu buốt óc, song cũng chỉ biết bó tay nhìn anh ta, thật không nói nổi nên lời. thấy vẻ mặt của cô bối rối, Tô Nguyên Khải lại mừng ra mặt, liền gấp đồ ăn cho cô và bảo:

- Được rồi, vấn đề này tạm gác lại đã, mai mốt có thời gian chúng mình sẽ từ từ thảo luận. bây giờ phải ăn cơm đã. ở đây nấu nướng khá ổn, em thử xem.

Phương Nghiên hết cách , đành nhẫn nại ăn cho xong bữa cơm. Tô Nguyên Khải tranh thủ trả tiền với cô, thanh toán xong định ra về, không ngờ lại chạm mặt Trần Duyệt Nhiên và Giang Đào. Mà Trần Duyệt Nhiên là người nhìn thấy họ đầu tiên từ xa đã réo gọi đầy phấn khích:

- Nguyên Khải.

Vừa gọi , cô vừa kéo Giang Đào lại gần. quay ra mới thấy Phương Nghiên, nghe trong giọng điệu , cô nàng có vẻ nửa king nửa thích thú:

- Sao rồi chị, em đã bảo ông anh họ em tuyệt vời lắm mà, nhưng mà lão này chúa đời được đăng chân lên đăng đầu, chị đừng khách sáo với lão.

Tô Nguyên Khải không màng biện minh trước những lời nói của Trần Duyệt Nhiên, Phương Nghiên cũng không tiện giải thích, cô đành đứng đó, lúng túng cười trừ. Mắt không khỏi liếc nhìn Giang Đào, không ngờ bốn mắt gặp nhau. Ánh mắt anh không nói lên điều gì, cường như ra chiều không thiết bận tâm, mà lại có vẻ bất cần. ánh nhìn dừng dừng quét qua gương mặt cô và Tô Nguyên Khải

Trái ngược với Giang Đào, Tô Nguyên Khải nhìn anh và bảo :

- Người bạn rộng như anh mà hôm nay cũng có thời gian đi ăn cơm cơ à.

Giang Đào nhếch môi cười, ôm vai Trần Duyệt Nhiên , bảo:

- Bạn mấy cũng không dám quấy quá với bà nhà, cô ấy hạ lệnh một tiếng là tôi chỉ có thể răm rắp theo sau hầu hạ.

Câu nói của anh khiến mấy người rộ lên cười. còn Phương Nghiên lại có cảm giác ánh đèn trong phòng làm cô choáng váng, nóng đến phát sốt. Cô đứng đó, khó xử nhìn ba người bọn họ, thực lòng chỉ muốn tháo chạy, thế mà chẳng thể nào thoát được.

Ba người nói chuyện một lúc, sau đó Tô Nguyên Khải mới đưa Phương Nghiên ra về. Trần Duyệt Nhiên đánh mắt theo dõi theo Tô Nguyên Khải và Phương Nghiên đi xa, mới quay sang hỏi Giang Đào:

- Hai người họ nhìn xứng đôi quá nhỉ, anh có thấy thế không?

Giang Đào chỉ cười trừ mà không đáp, sau rồi quay gót vào nhà hàng, Trần Duyệt Nhiên vô tư nối gót theo sau, miệng vẫn liến thoắng:

- Em thấy phen này Nguyên Khải nghiêm túc thật rồi. anh để ý ánh mắt anh ấy nhìn Phương Nghiên mà xem, cứ gọi là tóe điện

Rồi cô lại trách móc Giang Đào:

- Anh chả bao giờ nhìn em như thế.

Giang Đào không nói gì, tìm được bàn liền ngồi xuống. Lúc xem thực đơn anh không khỏi ngơ ngẩn. Trần Duyệt Nhiên ngẩng đầu lên, nhìn anh, phật ý nhắc:

- Giang Đào, anh sao thế, sao chưa gọi món đi.

Nghe tiếng cô, Giang Đào mới như choàng tỉnh, anh cười trừ áy náy, sau đó mới chọn món gọi.

Chia tay Tô Nguyên Khải , một mình Phương Nghiên thong thả bách bộ trên đường. nhớ lại tình cảnh hồi gặp Giang Đào, lòng chua xót khôn xiết, nhưng cũng có cảm giác bất lực khó tả. giờ quả thật đã thành hoài niệm rồi.

Vào lúc suy nghĩ miên man, chuông điện thoại bỗng reo lên, Phương Nghiên còn mải thơ thẩn, không kịp để ý. Vậy mà tiếng chuông cứ réo rất , tưởng như muốn cô phải nhắc máy kì được mới thôi. Tiếng nhạc trầm bổng hồi lâu, Phương Nghiên mới sực nhận ra, điện thoại mình đổ chuông bấy giờ. Cô luyến quỳnh nhận điện thoại từ túi ra , không để ý xem là ai, đã vội vội vàng vàng bắt máy.

Không để cô kịp lên tiếng, giọng điệu giễu cợt và lạnh lùng từ đầu giây bên kia đã rót vào tai:

- Tôi làm phiền em à? Điện thoại mà cũng không thèm nghe cơ đấy?

Không ngờ người gọi lại là Giang Đào, Phương Nghiên đâm bàng hoàng, nắm chặt điện thoại , môi mấp máy, song không thể thốt ra thành lời.

- Sao thế. Có niềm vui mới rồi thì không thèm bắt chuyện với tình cũ à?

Phương Nghiên siết chặt điện thoại, lắng nghe nhịp thở đều đặn từ đầu dây bên kia, dường như cô có thể vẽ ra ánh mắt mỉa mai của anh trong đầu. cô bậm môi nói:

- Tôi và anh thì còn gì để nói với nhau nữa?

- Không à? Nguyên Khải là anh họ của Duyệt Nhiên, đúng là có duyên mới sống chung một nhà. Chẳng ngờ em và tôi không nên duyên vợ chồng thì nay lại nên duyên anh em họ. Nguyên Khải biết mối quan hệ giữa em và tôi chứ?

- Anh sợ Tô Nguyên Khải biết rồi thì sẽ ảnh hưởng tới anh và Trần Duyệt Nhiên à? Anh cứ yên tâm, kể cả Trần Duyệt Nhiên biết, thì cũng chỉ khiến cô ấy thêm yêu chiều anh thêm mà thôi.

Phương Nghiên vốn định nhin những lời mình nói sẽ khiến Giang Đào tức tối, nào ngờ anh không hề nhùng nhằng thêm nữa, mà chỉ nói ngắn gọn;

- Em đang ở đâu? Tôi có chuyện muốn noi.

Rất nhanh Giang Đào đã xuất hiện, nhưng nhác thấy Phương Nghiên, bước chân anh chậm lại, lưng thưng tiến về phía cô, Phương Nghiên quay lại mới nhìn thấy anh. Chín năm ròng rã đã lấy đi về thanh tân nơi anh, chàng trai phới phới sức sống năm nào đã lột xác, biến thành người đàn ông khí phách hiên ngang như ngày hôm nay. Quả thực, đây là lần đầu tiên kể từ khi gặp lại nhau, Phương Nghiên mới có cơ hội được nhìn anh thật lâu. Dưới ánh đèn soi tỏ, chỉ đủ để thấy những đường viền sắc nét trên khuôn mặt điển trai của anh, ánh mắt anh nhìn cô, vàng trắn hiện lên những xúc cảm phức tạp đan xen. Đôi con ngươi trong veo, đen láy phản chiếu bóng hình cô, lúc này đây đang trông về phía cô, ánh nhìn ấy như muốn chạm vào trái tim.

Mất một lúc lâu sau, Giang Đào mới mở lời:

- Sao em lại bán quần áo ở trung tâm thương mại? cha em đâu?

Nghe anh hỏi, thâm tâm cô bỗng trào dâng g một cảm giác bi thương khó kìm nếm, những dòng cay đắng xộc lên mắt, chực rớt thành lệ, Phương Nghiên hơi ngẩng đầu, cố xua đi nững giọt nước mắt xuôi xuống, lúc lâu mới nói:

- Ba tôi mất rồi.

Nhận được câu trả lời của cô, Giang Đào thoáng kinh ngạc, anh ngẩng đầu nhìn cô, rồi hỏi như thể không hề tin vào điều đó.

- Mất rồi?

Lòng anh bàng hoàng tốt độ, nhớ năm xưa cha cô phương phi hồng hào , ánh mắt sắc xảo, khí thế dũng mãnh, sao mà đã qua đời rồi? vậy là anh đã tổ tường hoàn cảnh hiện tại của Phương Nghiên.

- Vậy sao em không tìm một công việc tử tế nào đó? Mà lại đi bán quần áo ở trung tâm thương mại?

- Tôi không cho rằng bán quần áo ở trung tâm thương mại là việc gì đó xấu xa. Tự tôi nuôi bản thân mình, qua công việc đó, tôi cũng rõ được đạo lí làm người.

- Vậy à? Vỡ được những đạo lí gì rồi? tưởng quen được nguwoif như Tô Nguyên Khải là có thể trở về cuộc sống trước kia à?

Từ giọng điệu cho tới ánh mắt anh đều toát lên vẻ khiêu khích, chừng như chế giễu.

Phương Nghiên vừa thẹn vừa bực trong bụng, nhưng bao điều chất chứa trong lòng lại không một lời được thốt ra. Cô nhìn Giang Đào , rồi ngoảnh mặt bỏ đi, để anh đứng đó.

Không ngờ Giang Đào lại đuổi theo , giữ tay cô , nói:

- Sao em không cân nhắc tôi đây này. Bây giờ tôi cũng là người có tiền, vả chẳng, tôi từng yêu em say đắm. với em mà nói, chắc dễ ứng phó hơn Tô Nguyên Khải

Cuối cùng thì lệ trong mắt cũng ứa ra, cô ngẩng đầu nhìn Giang Đào , trong đôi mắt có nỗi sầu tư thăm thẳm.

- Sao anh lại trở nên như thế này?

- Trở nên như thế này?

Giang Đào bật tiếng hừ, bỏ môi nhếch lên cười lạnh lùng, đứng dưng đáp:

- Kể từ lúc bị em đả, s tôi mới trở nên như ngày hôm nay.

Dứt lời bất thành linh anh kéo Phương Nghiên lao vào lòng mình, cúi đầu gấn nụ hôn lên môi cô. Phương Nghiên vùng vẫy đẩy anh ra, Giang Đào lại như hóa rồ, cô càng chống cự, anh càng mạnh bạo. bờ môi cô vẫn ngọt lịm ngát hương như thở nào, khiến anh mê đắm ngất ngây. Hồi lâu, cuối cùng Phương Nghiên mắmm môi mắmm lợi đẩy anh ra, cái thẹn lẫn cái bức trong bụng như chạm ngưỡng. Cô dùng hết sức bình tĩnh giáng cho Giang Đào một cái bạt tai rồi quay phắt người, chạy thật nhanh.

Giang Đào đứng chôn chân tại chỗ. Bất gặp khuôn mặt rừng rung nước mắt của cô, anh bỗng hoang mang, song còn hàm chứa một nỗi hận thù dai dẳng. chúng như sợi dây thít chặt lấy trái tim anh, khiến anh ngột ngạt khó thở. Thoáng chốc biết bao cảm xúc căng đầy con tim, dõi theo bóng lưng cô mà anh không biết là đau hay là xót, là giận hay hận.

Phương nghiên rảo gót trên đường, nghe bốn bề nổi gió, tấp vào người buốt giá, người khê run rẩy, nhưng bước chân vẫn thoăn thoắt như thể tháo chạy. Chỉ hiềm, dù cô cố gắng đến mấy, có chạy nhanh cỡ nào, thì dường như cô vẫn không cách nào thoát khỏi thế giới của anh. Cuộc gặp gỡ với Giang đào hiện lên trong tâm trí cô. Nỗi nhục nhã không cách nào kìm nén, ào ào ập đến. Lệ dâng khóe mi, cứ lau để càng thêm nhiều, dường như có lau cũng chẳng bao giờ cạn khô. Nước mắt như những hạt châu đứt dây. Tí tách buông rơi, lòng đau khôn tả, nhóm lên nỗi tuyệt vọng nào nề.

11. Chương 11: Khoảng Cách Xa Nhất

Tô Nguyên Khải thực sự trở nên quan tâm Phương Nghiên. Trưa hôm đó, anh ta đến thẳng cửa hàng tìm cô. Bấy giờ Phương Nghiên đang bận tiếp khách, không thể trò chuyện nhiều. Tô Nguyên Khải cũng không màng để bụng, chỉ lặng lẽ đứng đó nhìn cô. Anh đứng trong một góc khuất, tay phải vắt ngang, đỡ khuỷu tay trái, tay trái chống cằm, ánh mắt dõi theo nhất cử nhất động của Phương Nghiên.

Trong giờ làm việc, cô luôn rất mực nghiêm túc, nhẩn nại trả lời cặn kẽ mọi câu hỏi thắc mắc của khách hàng. Tay nhẹ nhàng vuốt phẳng từng nếp nhăn trên quần áo. Nụ cười cân thành luôn thường trực trên môi. Những khi khách hàng lưỡng lự phân vân, cô sẽ khéo léo đưa ra ý kiến của mình. Vị khách nghe cô gợi ý, liền rạng rỡ mặt mày ngay tức thì. Phương Nghiên tiễn khách xong, mới quay sang cười với Tô Nguyên Khải

, nói:

- Anh Tô, anh cần mua quần áo ạ?

Nghe cô hỏi, Tô Nguyên Khải không nén được cười, bảo:

- Quần áo của phụ nữ, em thấy anh mặc bộ áo thì đẹp?đừng ngại cho anh vài lời khuyên.

Lời vừa dứt, Phương Nghiên mới sực nhớ ra nơi mình làm việc là cửa hàng dành cho nữ giới. mặt cô lộ vẻ ngượng ngùng, nhìn Tô Nguyên Khải

Nói:

- Em xin lỗi, em tưởng anh...

Không để cô nói hết, Tô Nguyên Khải đã cắt ngang.

- Anh mới chỉ chi tiền cho phụ nữ mua quần áo, chứ chưa từng mua quần áo cho bất kì người phụ nữ nào. Nhưng biết đâu sau này sẽ có. Vừa nói anh vừa nhìn Phương Nghiên. Vẻ cợt nhả trong mắt đã thoái lui, để thay bằng nét cười trong veo. Ánh mắt anh nóng bỏng khiến Phương Nghiên không dám nhìn lâu hơn, bèn cúi xuống , thẹn càng thêm thẹn.

Nhìn cô như thế, Tô Nguyên Khải mới khê thở dài bảo:

- Bây giờ em có thể rời cửa hàng trong ít phút được không, anh có chút việc muốn bàn cùng em.

Thấy anh nói năng nghiêm túc, Phương Nghiên cũng chột căng thẳng trong người, dù chẳng hiểu vì sao. Cô ngược nhìn anh, ngờ vực hỏi:

- Chuyện gì ạ? Đang giờ làm việc mà

Nhìn dáng vẻ thấp thỏm của cô, Tô Nguyên Khải không nhịn được cười. ánh mắt bỗng dịu đi nhiều, anh nói:

- Em yên tâm, người đàn ông như anh, muốn biểu lộ tình yêu với người con gái trong lòng sẽ không vội vàng vậy đâu, là việc khác kìa.

Lời anh nói càng khiến Phương Nghiên thêm sượng sùng, lòng dạ rối bời như tơ vò. Ngần ngại theo Tô Nguyên Khải ra quán cà phê dưới tòa nhà thương mại. vừa ngồi xuống, Tô Nguyên Khải đã mở lời.

- Phương Nghiên, là thế này, anh đã đưa tập phác họa lần trước của em ột người bạn chuyên thiết kế thời trang. Cậu ra rất hâm mộ cách cảm nhận của em về trang phục, muốn mời em hợp tác cùng. bởi em chưa từng có kinh nghiệm thực tiễn, anh ta tạm thời đề nghị em làm trợ lý thiết kế, em thấy sao?

Không thể ngờ được Tô Nguyên Khải gấp gáp tìm cô là vì công ăn việc làm của chính cô. Bất giác, Phương Nghiên nhìn anh mà nghe lòng lao xao khó tả, ngẩn ngẩn ngơ ngơ đến độ không thốt nổi nên câu. Thấy cô im lặng, Tô Nguyên Khải lại tưởng do mình quá đường đột, bèn luống cuống phân trần:

- Phương Nghiên, em chớ hiểu lầm, không phải anh quan niệm làm nhân viên kinh doanh là việc gì đó hèn kém, chẳng qua anh cho rằng trời phú cho em khả năng thiết kế thời trang, mà bị bỏ phí thì thật đáng tiếc. vả năng, để cánh đàn ông bọn anh được thưởng thức thêm nhiều cái đẹp vui mắt vui tai, anh cũng có nghĩa vụ giúp đỡ em phát huy tài hoa của mình.

Nghe anh ta nói mà Phương Nghiên không nhịn được cười. còn lòng lại cảm than, không ngờ một người đàn ông như vậy lại có thể sẵn sàng chiều theo cảm xúc của người khác. Nghĩ vậy, cô bèn đưa mắt nhìn Tô Nguyên Khải, chân thành nói:

- Anh Tô ạ, em rất cảm ơn ý tốt của anh, thật lòng cảm ơn anh. Nhưng em đã có dự định khác rồi, cũng liên quan tới thời trang nên có lẽ đành khiến bạn anh thất vọng vậy.

Bị cô từ chối, vẻ hụt hẫng thoáng gọn trên gương mặt anh, song nửa tin nửa ngờ, Tô Nguyên Khải hỏi Phương Nghiên;

- Em có biết nhãn hiệu quần áo của công ty đó không? Thậm chí em còn không muốn thử, biết đâu sau này sẽ hối hận?

Phương Nghiên chỉ cười mà rằng:

- Nhãn hiệu nổi tiếng mấy thì vẫn là thương hiệu của người ta. biết đâu, một ngày nào đó, em sẽ có thương hiệu của riêng mình.

Mặt cô đỏ bừng, cúi gằm xuống khi nói ra những điều đó. Như thế cô thấy mắc cỡ bởi chính hoài bão của mình, đáng về cô lúc bấy giờ ngây thơ như em bé vậy.

Nhìn cô, mà con tim Tô Nguyên Khải không kìm được rung rinh. Dường như có thứ gì đó vốn thuộc về bí mật hoặc luôn ngủ say đang rục rịch cựa mình, nó tựa như làn gió xuân mơn man phe phẩy, khiến anh lảng lảng, thư thái khó tả. tuy có đôi phần thất vọng vì cô khước từ nhưng trong anh vẫn nguyên niềm phấn khởi, anh ngắt đầu nói:

- Thì ra trong lòng em đã sớm có chí hướng vươn xa, nếu vậy, anh cũng không ép em nữa. nhưng mà lập nghiệp không dễ đâu, sau này có khó khăn cần giúp đỡ, mong em đừng từ chối anh.

Phương Nghiên gật đầu, mỉm cười nói:

- Nhất định rồi, chỉ sợ làm phiền nhiều quá, đến lúc ấy anh lại không chịu gặp em

Tô Nguyên Khải phá lên cười trước những lời cô nói, một lúc sau mới ngừng cười để nhìn cô, từ tốn bảo:

- Phương Nghiên, chỉ cần em muốn gặp anh, thì không bao giờ có chuyện anh không muốn gặp em.

Tan làm, Phương Nghiên đến chỗ hẹn với Phó Nhã Lâm. Chưa kịp ngồi xuống đã nghe Phó Nhã lâm cất tiếng :

- Sao thế, có phải đã suy nghĩ kĩ rồi không? Lúc nào tụi mình khai trương đây?

Phương Nghiên cười, lườm cô bạn rồi nói:

- Cái cô này, cứ bình tĩnh đã, manh động là hỏng chuyện đấy

Phó Nhã lâm nhìn Phương Nghiên, sầm soi một lúc, rồi cười bảo:

- Nghe cậu nói kìa, có chủ định gì rồi hả?

- Thì cũng tính bàn bạc với cậu đây. Nhã Lâm này, mình nghĩ, bọn mình không sẵn vốn, thuê không nổi mặt tiền ở khu vực sầm uất, chỉ bằng bọn mình đầu tư vốn liếng vào khoản vải vóc, lấy đó làm gốc của sản phẩm.

- Không thuê mặt tiền, vậy chúng mình buôn bán kiểu gì?

Dường như Phương Nghiên đã sớm dự liệu Phó Nhã lâm sẽ hỏi như thế, cô nhướn miệng cười rồi bảo:

- Mình đã tìm hiểu, qua thị trường hiện nay, mình nghĩ mình bán online trên mạng cũng được.

- Bán online á?

Phó Nhã lâm ngờ vực nhìn Phương Nghiên:

- Làm vậy được không? Mấy thứ đồ quần áo nói cho cùng đâu phải trang sức, hay đồ dùng gia đình, chỉ cần kiểu dáng đẹp là mua. Dáng vóc mỗi người một khác, huống hồ nếu không mặc lên người, liệu người ta có mua không?

- Những vấn đề cậu nói, mình đã nghĩ cả rồi. mình định thế này, quần áo của bọn mình sẽ đi theo hướng sáng tạo, mỗi kiểu dáng sản xuất một số lượng nhỏ, làm vậy sẽ thể hiện được nét đặc sắc của trang phục. Và cũng bởi số lượng quần áo được sản xuất có hạn sẽ khác biệt và thu hút khách hàng hơn là quần áo sản xuất đại trà trên thị trường. về mặt marketing, chúng mình sẽ dùng hình ảnh chụp người thật. nhưng mà không giống với một số tạp chí, chụp lên ảnh như vẽ, mà của mình phải khiến khách hàng có cảm nhận trực quan hơn. Quan trọng là chọn lựa người mẫu, không kể cao thấp béo gầy miễn là có tính phổ biến, không khác biệt so với thân hình khách hàng là mấy. như thế khách hàng sẽ dễ ước lượng, và nhận ra đồ mặc trên thân hình người mẫu cũng cho kết quả tương tự trên người mình, làm vậy họ sẽ dễ chấp nhận hơn.

Nghe cô giải thích, Phó Nhã Lâm mới ngấm ngợi, rồi không khỏi gật gù nói:

- Nghe cũng có lí.

Thấy cô bạn còn chần chừ, dẫn đo Phương Nghiên bèn tiếp lời:

- Cậu xem bây giờ người ta lên mạng mua sắm đã thành một xu hướng. mình đã điều tra rồi, những nhãn hiệu quần áo sản xuất trực tiếp, đa phần đều có kênh bán hàng trên mạng riêng. Chúng mình so với họ , chẳng qua khác biệt về đường lối cách thức mà thôi, họ chọn bán tiệm trước rồi mới mở trang web, chúng mình mở cửa hàng trên mạng trước rồi dần dần mở cửa hàng thực tế sau, kết quả vẫn tương đương.

- Vả lại, bán hàng trên mạng có một ưu thế, đấy là tích lũy bình luận. chúng ta cứ kiên trì làm hàng loại một, uy tín cửa hàng online phụ thuộc vào truyền miệng, hữu hiệu hơn mọi loại hình quảng cáo. Chỉ cần chúng mình để tâm chăm chút quần áo, nếu đẹp thật sự, mình tin nhất định sẽ có người thích, rồi chắc chắn sẽ có người bằng lòng trả tiền.

Thấy Phương Nghiên nói năng đầy tự tin, lại cân nhắc đâu ra đấy, hiên nhiên cô ấy đã suy nghĩ cặn kẽ bằng cả tâm tâm tư, thành thử Phó Nhã Lâm cũng an tâm:

- Thực ra cậu không cần phải đặt nặng vấn đề tiền nong, tuy chúng mình không giàu có, nhưng tiền mở tiệm vẫn có được. mình chỉ e cậu làm thế, liệu có nhọc nhằn quá không?

Phương Nghiên lắc đầu, :

- Mình không sao, chúng ta đã làm thì phải làm cho thật tốt.

Nghe cô nói chắc nịch, Phó Nhã Lâm cũng phải phì cười, song cũng bùi ngùi , buột miệng nói:

- Bây giờ cậu đổi khác thật rồi, không những chịu thương chịu khó, mà đến suy nghĩ cũng quả quyết hơn. Nhớ năm xưa, đến bài tập thầy à cậu cũng lười viết.

Nói đến đó, Nhã lâm mới sực cảm thấy có điều gì đó không phải liền ngừng bật , đoạn nhìn Phương Nghiên :

- Phương Nghiên cậu đừng để bụng nhé, mình

Lời chưa dứt, Phương Nghiên đã lên tiếng ngắt ngang:

- Không sao, những gì cậu nói đều là sự thật. giờ đây quả thực mình đã không còn là Phương Nghiên của ngày xưa nữa rồi.

Thấy cô hết sức thản nhiên mà bình tĩnh, Nhã lâm lại càng thêm bùi ngùi vô hạn, nhìn Phương Nghiên của ngày hôm nay, cô thực không biết phải đồng tình hay thương xót. Thế rồi cảm lòng không đành mới buông tiếng thở dài.

Phương Nghiên và Phó nhã lâm bàn bạc mọi thứ ổn thỏa , bèn xin nghỉ ở chỗ làm cũ, một lòng một dạ dốc sức vào kinh doanh. Không ngờ vừa thôi làm chưa được bao lâu, Trần Duyệt Nhiên đã gọi điện tới, nằng nặc đòi gặp mặt. khi Phương Nghiên đến chỗ hẹn, thấy Trần Duyệt Nhiên nhấp nhồm ngồi chơi điện tử trong điện thoại, ước chừng đã đợi được một lúc khá lâu. Lúc ấy, chẳng hiểu sao Phương Nghiên lại có linh cảm,con người Trần Duyệt Nhiên không hề giống với biểu hiện bên ngoài mà cô vẫn thấy, chí ít, không hẳn là toàn bộ.

Đến trước bàn mà Trần Duyệt Nhiên đang ngồi, cô cất tiếng chào rồi ngồi xuống. thấy cô, Trần Duyệt Nhiên tức thì rạng rỡ hẳn lên nhanh nhẹn đặt điện thoại sang một bên:

- Phương Nghiên chị đến rồi à?

Cô nàng vốn vã hỏi Phương Nghiên muốn uống gì, rồi dặn dò phục vụ mau mang lên. Khi đã ổn định chỗ ngồi, Trần Duyệt Nhiên mới nói:

- Phương Nghiên, quả lí nói chị đã xin nghỉ việc rồi à? Sao lại thế?

Phương Nghiên cười bảo:

- Cũng không có gì đặc biệt đâu, chỉ là tôi muốn chung tay với bạn mình làm việc khác, nên mới thôi việc ở đó.

- Vậy à?

Nghe Phương Nghiên giải thích, Trần Duyệt Nhiên ra chiều chưng hửng, rầu rĩ hỏi:

- Vậy sau này em muốn mua quần áo, còn tìm được chị không? Mỗi lần chị giúp em chọn quần áo là Giang Đào đều khen đẹp hết đó.

Nghe cô nàng nói , nụ cười trên gương mặt Phương Nghiên bất giác cứng lại, nhưng vẫn đáp:

- Được chứ, chỉ cần không có việc gì quan trọng tôi luôn sẵn sàng giúp bạn chọn quần áo

- Thật à? Vậy sau này em vẫn tìm chị thật đó nhé.

Nghe cô nàng ríu rít nói, Phương Nghiên bèn gật đầu , mỉm cười chum chím với Trần Duyệt Nhiên:

- Chắc rồi

Trần Duyệt Nhiên phấn khởi gật gù rồi như sực nhớ ra điều gì, nụ cười bỗng tắt lịm, thờ dãi nói:

- Thực ra, em muốn gặp chị không phải vì chuyện mua quần áo , mà vì em rất thích chơi với chị. Em chả mấy bạn bè, Giang Đào lại bận bịu, ít thời gian đi chơi với em.

Trông cô bé có vẻ rầu rầu, ánh mắt rời khỏi Phương Nghiên trôi về phía xa, vẻ cô đơn dần lan trên gương mặt.

Nhưng chỉ trong chốc lát, gương mặt ấy đã trở nên tươi tỉnh. Giấu đi ánh mắt khi nãy, Trần Duyệt Nhiên nhìn Phương Nghiên nói:

- Sắp đến sinh nhật Giang Đào rồi, chị khuyên em nên tặng gì cho anh ấy bây giờ?

Không ngờ Trần Duyệt Nhiên lại hỏi mình câu này, Phương Nghiên thoáng gợn chút hoang mang, rồi kinh ngạc nhận ra, vậy là Giang Đào sắp bước sang tuổi ba mươi rồi. cô không khỏi bùi ngùi, thời gian đúng thật vô tình, anh của thời xưa trẻ trung biết bao, rồi như thể chỉ sau một cái chớp mắt, hóa ra bao năm đã trôi qua. Đang thờ người suy nghĩ, bỗng nghe Trần Duyệt Nhiên hỏi:

- Phương Nghiên chị nói xem tặng quà gì mới đặc biệt?

Phương Nghiên ngẩng đầu nhìn gương mặt đang ủ rũ của Trần Duyệt Nhiên. Từng nét nào nề trên đó đều ươm đượm hạnh phúc, ắt phải yêu anh ấy chân thành thì mới sẵn sàng vất óc tìm quà cho anh. Phương Nghiên nghe lòng mình nhoi nhói, từng gang từng tấc mây, tựa như vết dao cứa, đau đớn tột cùng. Lúc lâu sau, Phương Nghiên mới bưng tách trà trước mặt, nhấp một ngụm, nóng đến nỗi lưỡi nhói lên ran rát. Bây giờ cô mới sực nhận ra, đây là tách trà mới pha còn nóng hổi, bèn đặt tách xuống, cố gượng cười và nói:

- Nếu bạn không còn việc gì khác thì tôi về trước đây.

Nghe tiếng cô, Trần Duyệt Nhiên mới sực tỉnh ra, thấy thần sắc cô khang khác, bèn nói:

- Thế vậy lần sau chúng ta gặp lại

Bước ra từ nơi hẹn gặp với Trần Duyệt Nhiên, Phương Nghiên hoang mang rảo bước trên đường, đầu vẫn nhớ tới sinh nhật của Giang Đào. Thời gian cứ vun vút qua đi, chỉ chớp mắt một cái, nửa đời người đã vụt mất. bấy nhiêu năm, thực ra cô chỉ ở bên anh có duy nhất một lần sinh nhật.

12. Chương 12: Chuyện Lãng Mạn Nhất

Sinh nhật Giang Đào vào cuối xuân, là lúc thành phố bước vào khoảnh khắc đẹp nhất trong năm. Trăm hoa đua sắc thắm, ngọc lan trong trường đứng mùa rực rỡ, đoá to nở đầu cành, màu trắng phau phau bắt mắt. và một vài loài hoa chưa biết tên, thi nhau xòe cánh nhân mùa hoa cuối. hoa nở rộ khắp ven đường, nơi chạc cây, trên bờ tường. nào thì đỏ thắm, nào thì đỏ tươi, nào thì hồng phấn, xanh ngọc, xanh tía, vàng óng, vô số màu sắc quần tụ, tạo nên cái đẹp rực rỡ không bút mực nào tả xiết. trong không khí lãng đãng hương hoa, phảng phất bay qua, như thấm vào ruột gan. Những cơn gió lùa cành lá như những bàn tay em nhỏ, mềm mại vuốt qua trái tim Phương Nghiên.

Ngày ấy, thay vì ăn tối trong trường như mọi khi, Phương Nghiên kéo Giang Đào về nhà mình, lần đầu tiên anh đến nhà cô, dù hai người đã từng bịn rịn chia tay trước cổng không biết bao nhiêu lần. Và không kể vô số lần Giang Đào từng đứng ngoài cổng, đợi phòng cô lên đèn, nhìn cô hôn hờ chạy ra cửa sổ, tíu tít vẫy tay chào tạm biệt mình, và giục anh mau quay về trường. nhưng đặt chân vào căn nhà đẹp như tòa lâu đài trong tranh vẽ này, thì đây quả là lần đầu.

Giang Đào chỉ có cảm giác, căn nhà rộng đến độ khó tả, dường như nó phải rộng hơn cả giảng đường có bậc thang của những tiết tập trung. Cách bài trí xa hoa lộng lẫy, y chang những gia đình giàu có mà anh từng thấy trên phim. Thảm dày đến mắt cá chân trông rất đơn giản, song thông qua cách bày biện đồ đạc nhìn có vẻ tùy tiện, nhưng lại thấy được tâm tư biểu hiện ở mọi góc ngách.

Phương Nghiên thả cặp sách của mình và Giang Đào xuống sofa, đoạn kéo anh vào bếp. cô nói:

- Hôm nay là sinh nhật anh, nhất định phải ăn mì đấy. mì mua bên ngoài không tính đâu, kể cả mì trong căng tin cũng vậy, em tự tay nấu mì cho anh ăn mới được.

Nghe cô nói mà Giang Đào thoáng sững sờ, rồi không nhịn được cười, anh mới tủm tỉm nhìn cô, nghi ngờ hỏi:

- Em biết nấu mì à?

Phương Nghiên lườm anh, dường như rất phật ý với câu hỏi mới rồi, ném cho anh cái nguyệt dãi, rồi bảo:

- Đương nhiên, em từng nấu rồi đó,

Dứt lời, cô không thèm để ý tới anh, liền nhanh nhẩu lấy nồi, đổ nước rồi đặt lên bếp. cô lấy thêm mì và trứng gà, lòng lẩn cẩn, phân vân không biết nên thả trứng hay mì vào trước. Bởi khi nãy lỡ khoác lác trước mặt anh. Đang lúng túng thì nước trong nồi đã sôi sùng sục, tỏa hơi cuộn cuộn, Phương Nghiên luýnh quính mở nắp nồi. Đang lúc long ngóng, hơi nước bốc lên, nóng hực, khiến cô la oai oái.

Giang Đào sốt ruột, tính qua giúp một tay. Nào ngờ, vừa động đây, Phương Nghiên đã lên tiếng ngăn cản:

- Anh đừng mó vào, đã bảo em sẽ làm mì cho anh ăn cơ mà.

Một tay cô cầm mì, tay kia giơ ra chặn ngang trước mặt anh, vẻ rất mực nghiêm túc, giống như đang làm một việc gì đó hết sức hệ trọng. Giang Đào phì cười, nói:

- Được rồi, anh không giúp em nữa, tự em nấu vậy.

Anh nhìn động tác của cô, có vẻ đã hiểu ra trình tự giữa trứng gà và sợi mì. Trước tiên là thả mì vào nồi, sau lại lấy thêm một ít nữa, rồi không biết đủ hay chưa, cô lại bốc thêm một nắm mì nhưng thấy có vẻ nhiều, bèn nhón chút xíu để bỏ vào nồi. cô cầm đũa quấy nồi, bụng bảo dạ hình như hơi ít thì phải, bèn vươn tay toan bốc mì. Giang Đào sốt ruột, mới nói to rằng:

- Em định nấu ấy người ăn, từng này vẫn chưa đủ à?

Nghe anh nhắc, cô mới vội vàng ngưng tay, ngẩng đầu bảo:

- Mì sinh nhật mà, dĩ nhiên phải ăn nhiều hơn chứ.

Nói rồi, cô liền nhanh nhẩu đập trứng bỏ vào nồi. Phương Nghiên đứng trước bếp, nhìn trân trân nồi mì, nóng lòng đợi chờ. Chốc sau, nước trong nồi tràn ra. Bọt viền quanh mép nồi, mang theo hơi nước cuộn cuộn nhanh chóng lan tỏa. Chắc hẳn Phương Nghiên không ngờ được tình huống này, thành thử mới sững sờ, rồi long ngóng hé vung nồi. Cuống quá, bèn quay sang hỏi Giang Đào:

- Anh bảo có cần thêm nước không?

Giang Đào bắt lực lắc đầu:

- Không cần đâu, em đừng đây vung, đợi chín rồi vớt ra là được, em nói thật đi, rốt cuộc em từng nấu mì chưa?

Nghe anh hỏi vậy, Phương Nghiên gật đầu mạnh dạn quả quyết, cô đáp:

- Em từng nấu rồi mà, em nấu mì ăn liền đó thôi.

Tiếp

Nghe câu trả lời của cô mà Giang Đào không biết nên cười hay nên giận, lòng trào lên vô vàn yêu thương khó nói thành lời. dường như chỉ trong thoáng chốc, trái tim anh đã nhũn mềm đến cực điểm.

Thực ra, sau cùng món mì vẫn nửa sống nửa chín, vón lại thành cục cứng nhắc. trứng bị Phương Nghiên quấy nát bét, cô cũng quên không cho gia vị, chỉ có mì và nước sôi. Nhưng nom điệu bộ của cô hoan hỉ bưng tô mì đến trước mặt anh, đôi mắt sáng ngời đầy mong đợi, nom chẳng khác nào một đứa nhỏ đã bỏ toàn bộ tâm huyết để lấy lòng người lớn. trên gương mặt ấy vẫn lấm tấm mồ hôi, dính bất mấy sợi tóc tơ.

Giang Đào ăn một miếng, tuy không ngon, nhưng lòng vẫn thoải mái đến lạ. tựa có cơn gió xuân mơn man, văng dương chiếu rọi, tua ẩm áp men theo đầu lưỡi lan xuống nơi tâm khảm, để rồi nảy sinh một cảm xúc vui vẻ khó tả bằng lời.

Không biết Phương Nghiên lấy đâu ra một bình rượu, rót ra hai ly nhỏ, bảo anh:

- Em nghe người ta nói, ngày sinh nhật ngoại trừ ăn mì ra, còn phải thêm ít rượu nữa, có vậy mới thiên trường địa cửu.

Nói rồi cô liền nâng cốc của mình, trao anh một cốc rượu khác, đoạn bảo:

- Mình phải uống một tí, chúng mình cũng cần thiên trường địa cửu.

Nhắc đến thiên trường địa cửu, chắc bởi e thẹn mà cô buông giọng nhỏ xuống., đôi gò má ửng hồng, dưới ánh đèn, lại tưởng bảo thạch phát quang long lanh. Đôi mắt to tròn sắc nét, đong đầy dịu dàng, trở nên xao lòng khôn tả.

Tình yêu trong anh thật khó nói nổi thành lời, cảm tưởng nhũn ra đến cực điểm. trước mặt Phương Nghiên, dường như anh sắp bị tan chảy. Anh nắm lấy tay cô, nói:

- ừ, chúng mình cũng phải thiên trường địa cửu.

theo ý cô, anh nhận lấy cốc rượu, chạm nhẹ vào cốc của cô, đoạn bảo;

- cạn chén nào

nói rồi Giang Đào nâng cốc, dốc cạn

hai người phần khởi ăn hết món mì, Giang Đào dọn dẹp bát đĩa sạch sẽ, ngó ra bên ngoài thấy sắc trời đã sập tối, mới bịn rịn nói:

- trời tối rồi, anh phải về trường, vả lại, chốc nữa ba em sẽ về bây giờ.

Phương Nghiên kéo tay anh,

- đợi đã, ba em đi công tác rồi, hôm nay không về đâu. Mà em cũng chưa tặng quà sinh nhật cho anh cơ mà.

Vừa nói, Phương Nghiên vừa nhìn Giang Đào, đoạn thẹn thùng cúi đầu

Giang Đào nghe mà ấm lòng, anh kéo tay cô, thả nụ hôn trên môi rồi nói:

- anh đã ăn mì em làm rồi còn gì, em biết không? Anh từng này tuổi rồi mà lần đầu tiên trong đời có người trịnh trọng tổ chức sinh nhật cho anh, Dì và dượng cả ngày quần quật lo toan cuộc sống, thường thì sinh nhật qua rồi mới nhớ ra. Hiện giờ, anh cảm thấy rất vui.

Nghe Giang Đào tâm sự mà Phương Nghiên thấy xót xa quá, cô siết chặt tay vốn đang nắm tay cô, ngừng đầu nhìn anh, nói:

- vậy sau này, hằng năm em tổ chức sinh nhật cho anh, nấu mì cho anh ăn được không?

Ánh mắt cô đong đầy thiết tha và chân thành, giây phút này soi bóng anh, tựa như đang nhìn ai đó trân quý nhất trong đời. về thùy mị dịu dàng toát ra từ nơi khóe mắt đầu mày cô, từng chút một bao trùm lấy anh, đón nhận ánh mắt cô, lòng anh dâng trào một tình yêu cực hạn, cầm lòng khôngặng bèn ôm cô vào lòng.

Dưới ánh đèn, hai người dường như không thiết mở lời, chỉ muốn có nhau trong vòng tay đến tận vĩnh hằng. ánh đèn leo lét rót xuống thân hình cả hai, như thể khảm lên họ một quang hào quang. Thời gian cứ thế trôi đi, không rõ bao lâu Phương Nghiên dặt tay Giang Đào vào phòng mình.

Để anh ngồi xuống, cô mới nói:

- anh đợi em một lát, em đi lấy quà sinh nhật

nom cô ra về bí mật, anh không nhận được cười bảo:

- ừ

thấy anh đồng ý, Phương Nghiên liền nhanh nhẩu chạy vào trong. Giang Đào ngồi chờ bên ngoài, tiện thể nhắc những món đồ đặt trên bàn của Phương Nghiên, chỉ toàn những thứ linh tinh như vở viết, bút kí và cả những tranh cô vẽ quần áo. Bức ảnh bày trên bàn chụp hình một người phụ nữ trẻ, khuôn mặt đong đầy nét thiết tha triu mến, đag ôm Phương Nghiên hồi còn bé. Bức ảnh có vẻ cũ kĩ, xem ra đã nhiều năm trôi qua rồi.

giang Đào cầm bức ảnh trên tay, ngắm nghía một lúc. Phương Nghiên từng tâm sự mẹ cô qua đời từ sớm. cũng bởi mẹ cô mất sớm, nên ba cô càng thêm yêu chiều con gái, và cũng bởi do quá yêu chiều, nên ông chỉ hạn không thể ôm đồm giải quyết mọi việc thay cô, chỉ vậy mới khiến ông yên trí.

Giang Đào vuốt nhẹ bức ảnh, cẩn thận đặt về chỗ cũ, Chẳng hiểu Phương Nghiên làm gì trong phòng mà chỉ nghe tiếng sột sà sột soạt, đoạn nghĩ bụng cô vào đó cả buổi tối rồi mà chưa thấy lộ mặt ra, anh mới cất tiếng gọi.:

- phương Nghiên, em làm gì trong đó thế? Sao chưa ra.

Nghe tiếng anh gọi, cô mới lượn quỳnh đáp lại:

- xong rồi, xong rồi, ra ngay đây, Anh đợi em một tí.

Thấy tiếng cô nửa gấp gấp nửa luống cuống, lại nghĩ tới gương mặt mầng sữa thường ngày của cô, Giang Đào không khỏi bật cười triu mến. Anh bước loanh quanh trong phòng, ngắm nghía khắp nơi. Đang mãi xem một cuốn sách trên giá sách của cô, chợt nghe tiếng rầm, rồi cửa phòng bật mở.

Giang Đào dợm quay người, bỗng đèn trong phòng vụt tắt. Anh ngỡ vực, quay người lại, thấy Phương Nghiên đứng đó, trong bộ ngủ mỏng tang, mỉm cười nhìn mình, không biết cô tắt đèn trong phòng từ lúc nào, chỉ để ngọn đèn sát đất nơi góc tường, căn phòng rộng thênh thang nay chỉ leo lét ánh đèn vàng.

Dưới ánh đèn vàng vọt làn da cô mịn màng, trơn láng như ngà voi, lấp la lấp lánh tỏa sáng, nụ cười khe hé mở, đôi mắt trong suốt nhìn anh. Phương Nghiên chậm rãi tiến về phía Giang Đào, mang theo vẻ đẹp hút hồn người, nom cô chẳng khác nào tiên nữ trong truyền thuyết, lại tựa như nữ thần trong cổ tích. Cô chum chim mỉm cười nhàn nhã, chậm rãi cất bước tiến lại gần anh.

Giang Đào chết trân tại chỗ, không rõ là bởi vì vẻ đẹp của cô hay là hành động khi nãy. Chỉ khi Phương Nghiên đứng trước mặt, anh mới sực choàng tỉnh, lòng chợt vỡ lẽ Phương Nghiên muốn làm gì, anh không rõ trái tim mình đang rung động hay còn có xúc cảm nào khác, chỉ biết nắm chặt tay cô, hỏi rằng:

- phương Nghiên, em muốn làm gì?

Song Phương Nghiên chỉ nhoẻn cười, cầm đôi bàn tay anh áp lên ngực mình, thổ thổ nói:

- giang Đào, bản thân em chính là món quà sinh nhật mà em muốn dành tặng anh.

Gió ngoài cửa sổ cát tẩm màn tung bay, trong bầu không khí lạnh ngắt như tờ, tẩm màn phát phơ phát ra tiếng động càng tỏ rõ sự tĩnh mịch, của gian phòng. Căn nhà của Phương Nghiên là biệt thự độc lập, nhìn từ cửa sổ, không thấy đâu ánh đèn bên ngoài, chỉ có màn đêm trầm lắng, yên ả, sắc tuyền mượt mà như nhung.

Làn da cô đẹp lắm, mịn màng tựa ngọc ngà, ấm áp khi chạm vào. Cô nắm tay anh, đặt mãi ở đó, như ngọn lửa sắp thiêu đốt anh, cho đến khi anh bị nung chảy cạn kiệt.

Thấy Giang Đào chẳng nói chẳng rằng, Phương Nghiên bèn cúi nhìn xuống bộ áo ngủ trên người, lí nhí hỏi:

- áo ngủ của em không hấp dẫn à? Đáng nhẽ em chuẩn bị hai bộ rồi đấy, nhưng khi nãy mặc thử mấy lần mà bộ kia hở hang quá, thực tình em cũng ngượng khi mặc nó ra ngoài.

Nói rồi cô ngẩng đầu, ảo não nhìn anh. Vẻ mặt cô vô tư hồn nhiên, ánh mắt dành cho anh dạt dào quyến luyến, tưởng như vô bờ vô bến. Những đắm say nồng nàn ủa tối, trong nháy mắt đã phủ trùm lấy anh, Giang Đào ghì chặt Phương Nghiên trước ngực. Khoảnh khắc ấy, anh có cảm giác mọi bất hạnh đời mình từ việc mồ côi hay phải ăn nhờ ở đậu, và cả bao nhọc nhằn vật lộn mưu sinh, cho đến gánh nặng ngàn cân đeo bồng trên vai, hết thảy những điều ấy đến nay đã không còn đáng kể chi, là bởi ông trời đã run rủi cho anh gặp Phương Nghiên. Nếu số mệnh đã bắt anh phải lam lũ, nếu con đường đời buộc phải gian nan, nghèo khổ, song cứ miễn gặp được Phương Nghiên, được vậy thì anh cũng cam tâm tình nguyện, một lòng cảm kích.

Anh hôn cô say đắm, cùng những cái vuốt ve ấp iu. Cơ thể thanh xuân như ngọn lửa rực cháy nhấn chìm con người ta trong sự dịu dàng, lại như dòng nước xuân lững lờ trôi. Khoảnh khắc đó, Phương Nghiên đã thấy rõ ánh lệ lấp lánh trong mắt Giang Đào. Dường như, anh đã ôm lấy cô bằng mọi sức lực có thể. Phải chăng vì quá hạnh phúc mà khi ngắm nhìn khuôn mặt ngây thơ của cô, anh nghe lòng mình có nỗi buồn man mác trào dâng.

Tấm màn đón gió hiu hiu vẫn đang dập dờn tung bay, pháp phối uốn mình trong bao tư thế uyển chuyển, tựa như loài yêu tinh tung tăng nhảy nhót trong đêm thâu. Còn họ, cũng trong màn đêm này, họ đã cùng nhau bay lên, cùng nhau bay tới chân trời góc bể, cho đến tận vĩnh hằng.

Phương Nghiên ngủ say sưa trong vòng tay Giang Đào, khuôn mặt ửng hồng chúm chím mỉm cười, trong nhịp thở se se dường như tỏa ra cả niềm hạnh phúc và sự bình yên không gì bì được. Giang Đào khẽ nghiêng mình, lặng lẽ ngắm nhìn dáng vẻ say sưa của cô. Anh âu yếm vuốt ve gương mặt cô. Rồi cảm lòng không đành, một nụ hôn khẽ khàng thả trên trán, người con gái đắm sầm vào anh, hất văng hộp cơm của anh, người con gái đôi co với anh, cũng chính người con gái van vỉ anh biết hộ luận văn, và chính cô ấy đã đội gió đội tuyết trong ngày hai ba tháng chạp chỉ để tặng anh món bánh cảo, cô gái đã nấu mì mừng sinh nhật anh, cô ấy đã dâng hiến chính mình làm món quà sinh nhật tặng anh- cô ấy như là đóa hoa của ngày xuân, đang lặng lẽ nở trong lòng anh, vì anh mà bứt cánh bung mình.

13. Chương 13: Cứ Đi Để Thêm Chết Chiu

Hôm sau, Giang Đào dắt tay Phương Nghiên rời nhà về trường. Từ nhà Phương Nghiên đi ra, phải cuốc bộ một đoạn khá dài mới gặp xe bus. Quảng đường tuy xa song rất yên ả, hai ven đường, hàng cây xanh vươn cánh ngợp trời, sau một mùa đông dài lê thê, cây cối đâm vào độ đâm chồi nảy lộc. Những chiếc lá non mơn mẩn đan vào với nhau như tấm lọng xanh, tôn lên màu xanh thăm thẳm của bầu trời, và cả thứ mùi tươi mới lan tỏa trong bầu không khí. Bỗng đâu tiếng “soạt” vang lên, một chú chim non bụng trắng thân đen, có cái đuôi dài ngoằng vút qua mặt họ, lao đầu vào một bụi cây ven đường và rồi khuất bóng, chỉ còn nghe tiếng chim rộn ràng líu lo vọng về từ chốn xa.

Phương Nghiên hớn hờ kéo tay Giang Đào, trông theo cánh chim hỷ thước vừa vút qua, cô reo lên:

- chim hỷ Thước, Giang Đào ơi, anh nhìn kia, chim hỷ thước đó.

Nghe giọng cô có hơi thở của niềm hân hoan phấn khởi, Giang Đào nhoẻn cười, trông theo hướng cô chỉ. Nâng xiên qua kẽ lá, đan thành từng vạt lá lấp lánh màu ánh kim, chênh chao trong gió sớm.

Đi được một đoạn, Phương Nghiên bèn khựng lại, nhìn Giang Đào và hỏi:

- sao hôm nay anh lè mề thế? Không phải buổi chiều anh còn phải lên lớp à? Cứ chậm chạp thế này, e muộn đấy.

Nghe cô nói, Giang Đào chỉ đứng đó, lặng lặng nhìn cô, không hé lời, mặt dần ửng đỏ, nom anh có vẻ là lạ, cô liền hỏi:

- anh bị sao thế?

- Anh nghe nói...

Giang Đào lí nhí cất tiếng, mặt đỏ tía tai, Phương Nghiên thêm sốt ruột, mới giục anh:

- Anh định nói gì mà cứ ấp a ấp úng thế, nói mau đi chứ.

- Anh nghe nói, sau lần đầu tiên, con gái không nên đi nhanh như thế, không tốt cho cơ thể.

Nghe Giang Đào nói mà Phương Nghiên thoáng ngây người, cô ngẩng lên, thấy mặt mũi anh đỏ gay như quả cà chua, bấy giờ mới hiểu ý anh muốn nói là gì. Má cô cảm giác nóng bừng như đốt, thế mà lòng lại ngậm lên một cảm giác ngọt ngào khó tả. Ngẫm lại chuyện tối qua, cô cũng thấy ngượng ngùng không biết nói sao cho phải. Song cũng chỉ bảo Giang Đào:

- Lại còn nghe nói, anh khai mau, anh nghe ai nói mấy chuyện tầm bậy đó hả?

Chẳng ngờ tự nhiên Phương Nghiên hỏi câu đó, mà lại còn ráo riết như thế nhất định phải tra ra nguyên gốc rễ, anh bèn lúng túng đáp:

- Anh nghe Trịnh Chí Quân nói

Nghe anh trả lời, Phương Nghiên cố ý danh mặt, rướn giọng nói:

- Giang Đào anh xem đây, bọn anh suốt ngày bàn luận những chuyện gì gì thôi. Em cứ tưởng anh ngoan hiền lắm đấy, té ra rất như nhau cả, chỉ chăm chăm nói mấy chuyện không lành mạnh này.

- Anh có nói đâu, tại mấy đứa nó hay xì xào ở kí túc xá, anh nghe vậy thôi

Thấy Phương Nghiên nói vậy, Giang Đào lập tức gỡ tính khí trẻ con. Xưa nay anh vốn kiệm lời, ít biểu cảm ra mặt, so với bạn bè đồng trang lứa, anh già dặn hơn họ rất nhiều. Bây giờ lại giận lẫy kiểu trẻ con, khiến Phương Nghiên có cảm giác thật khó nói, không hiểu là thương hay là gì nữa. Song cô vẫn giả vờ đánh mặt, đoạn vươn tay nhéo tai Giang Đào thật mạnh mấy cái, rồi bảo:

- Bây giờ anh là người của em rồi, sau này cấm qua lại với mấy tay đó nữa, nghe cũng cấm luôn, rõ chưa?

Thấy cô làm bộ hất càm ra lệnh, chẳng khác nào một bà vợ đang quản thúc chồng, Giang Đào thầm có cảm giá vừa yêu vừa thương, liền cầm tay cô, đặt lên môi, hôn đánh chụt. Đoạn chậm rãi bỏ xuống anh nói:

- Phương Nghiên, anh có quà muốn tặng em

Dứt lời, Giang Đào bèn tháo chiếc khóa bằng ngọc trên cổ xuống:

- Anh luôn tự nhủ, phải tặng em thứ gì đó thật đặc biệt, thật quý giá, nhưng hiện giờ anh chưa đủ sức làm điều đó. Miếng ngọc này là do cha mẹ để lại cho anh, chắc cha mẹ muốn tặng anh nhân ngày tròn một năm. Bấy lâu nay anh luôn đeo bên mình, giờ tặng lại cho em.

Đó là miếng ngọc bích trong ngần, có màu xanh của nước hồ rất đẹp. Bởi vì anh đeo nó rất lâu, nên giờ đây miếng ngọc phát ra ánh sáng long lanh. Phương Nghiên ngắm nghía, lòng rung rung vô hạn bèn ngừng đầu nhìn anh:

- Giang Đào, cái này quý giá quá. Đó là quà mà cha mẹ anh để lại cho anh, anh nên giữ bên mình.

Song Giang Đào chỉ nhướn miệng cười, đoạn vươn tay, gơ miếng ngọc ướm lên cổ Phương Nghiên:

- Phương Nghiên, anh muốn em biết rằng, trong trái tim anh, em là người quan trọng nhất. Cha mẹ đã rời xa anh, nhưng còn em, e chính là người anh yêu thương, trân trọng nhất trên đời.

Gió xuân lùa tay áo tung bay phần phật, nắng dần lên cao, buông mình trên những ngọn cây râm rì, màu xanh bỗng trở nên dày dặn, lá cây như bôi lớp sáp, ánh lên loang loáng. Thi thoảng tiếng chim vọng ra từ cánh rừng, líu lo đưa xa, con đường dài chỉ hai bóng người vào lúc này càng trở nên yên tĩnh.

Bấy lâu nay Phương Nghiên luôn đeo miếng ngọc trên người, dẫu sau đó họ chia tay, núi non cách trở, đại dương ngăn lối, và cả quãng thời gian dài đằng đẳng phân cách, song Phương Nghiên vẫn không nỡ tháo xuống. Bao lần, trong màn đêm tĩnh mịch, cô không ngăn được mình vuốt ve nó, dường như trên miếng ngọc mang hơi ấm ấy vẫn còn mùi hương của anh. Còn cô, khi đeo nó bên mình, biết đâu cô sẽ kéo gần khoảng cách với anh.

Tiếp

Sau khi thôi việc, Phương Nghiên dành mọi tâm sức, chuẩn bị mở cửa hàng thời trang cùng Phó Nhã lâm. Số tiền mà Phó Nhã lâm hùn vốn lớn hơn dự kiến của cô rất nhiều, không ngờ số tích góp của nàng lại nhiều đến vậy. Lúc nhận tiền Phương Nghiên cứ kinh ngạc mãi không thôi, dù công ty cũ khá ổn, bản thân Phó Nhã lâm cũng tận tụy cần mẫn, luôn được cấp trên đánh giá cao, nhưng số năm công tác có hạn, đành dùm được món tiền này quả là không đơn giản, Phương Nghiên hiếu kì hỏi:

- Nhiều thế này cơ à?

Dường như Phó Nhã lâm đã đoán trước câu hỏi, bèn cười bảo:

- Không ngờ chứ gì, ngày nào cũng bị bọn tư bản bắt làm trâu làm ngựa, mình nhịn ăn nhịn mặc, kiếm thêm bên ngoài, thì cũng phải để dành ra một tí chứ. Cũng bởi chúng mình nghèo, nên cứ nghĩ hai mươi vạn là to, thực ra đối với người muốn mở tiệm mà nói, số tiền này đã thấm vào đâu

Thấy cô bạn có vẻ ngậm ngùi, Phương Nghiên không nhịn được cười, bèn bảo;

- Được rồi, nhiều tiền thì mở tiệm theo kiểu nhiều tiền, chúng mình ít tiền thì chơi kiểu ít tiền. Bây giờ tư tưởng mình cũng thông suốt rồi. Trong tay mình có ít tiền, tuy chẳng đáng là bao nhưng mình nghĩ, ít

nhiều cũng nên góp đủ số. Thêm vào số tiền của cậu, thế là đã vượt xa dự toán của mình, cũng là dư dật lắm rồi.

- Mình chẳng đã nói rồi, cậu bỏ sức, mình chi tiền. Mình không cần tiền của cậu, nếu thiếu, mình sẽ nghĩ cách.

- Nhã lâm, đến ngày hôm nay mà cậu vẫn nói vậy với mình. Tiền của mình hay tiền của cậu, chẳng phải đều đổ vào mở tiệm đó thôi, cậu phân biệt rạch ròi làm gì?

Nghe bạn nói, Phó Nhã lâm bèn giả vờ giận dữ, trách rằng:

- Mình không rạch ròi, chính cậu mới là người rạch ròi.

- Dẫu sao mình cũng chỉ có một mình, bây giờ chưa cần dùng tiền, chi bằng cứ mở tiệm, để sau này kiếm khoản lớn.

Nghe Phương Nghiên tâm sự, Phó Nhã lâm bèn nhìn cô một thoáng, lòng không diễn tả hết nỗi bang khuâng, chỉ nói một cách chân tình:

- Phải, bao giờ kiếm được tiền, thích làm gì thì làm. Nhà phải to, xe phải mắc, đồ trang sức phải xịn, túi xách phải là hàng số lượng có hạn, áo thì hàng hiệu, mỗi ngày một kiểu.

Nói rồi, đến chính cô và Phương Nghiên cũng phải bật cười ngặt nghẽo, như thể họ đã trở thành người giàu có thật sự.

Cười cho đã, Phương Nghiên mới ngắt lời Phó Nhã lâm nói:

- Mọi thứ sao cũng được, nhưng riêng quần áo, chúng mình chỉ ặc đồ do tụi mình sản xuất thôi. Không được mặc của hãng khác đâu đấy.

- Cái đó là lẽ đương nhiên, có cậu tự tay thiết kế, quần áo của chúng mình trở thành thương hiệu lớn, chỉ là chuyện chẳng chóng thì chày.

Quãng thời gian sau đó, Phương Nghiên dốc sức nghiên cứu đợt hàng đầu tiên, nhân dịp khai trương của hàng. Kiểu dáng cần mới mẻ, thực dụng, rồi chất liệu làm nên mỗi bộ, cô còn cân nhắc mức giá mà quần chúng chấp nhận đối với quần áo, để kiểm soát chi phí. Hằng ngày, cô quên ăn quên ngủ, ngẫm nghĩ thấu đêm suốt sáng, ăn uống ngủ nghỉ đều diễn ra trong sương may, thỉnh thoảng Phó Nhã lâm đến thăm cô, thường buột miệng trêu cô bị ma ám rồi.

Bữa đó đang mải miết may đồ, bỗng Phương Nghiên nghe thấy tiếng gõ cửa. Lòng đinh ninh nhắc chắc Phó Nhã lâm đến, nên cô vẫn cầm đầu vào làm việc, chẳng màng để ý, vọng ra nói:

- Cửa không khóa, cậu cứ vào đi.

Dù nghe tiếng mở cửa, Phương Nghiên vẫn chăm chú cắt tấm vải đang cầm trên tay, đoạn nói:

- O hôm nay sao cậu đến sớm thế?

Lời chưa dứt, tiếng gọi đã cất lên bên tai.

- Phương Nghiên

Vọng vào tai cô là giọng nói của người đàn ông. Phương Nghiên thoáng sững sờ, đoạn ngẩng đầu trông lên, ra là Tô Nguyên Khải, cạnh bên còn có Giang Đào và Trần Duyệt Nghiên. Tay phải cầm kéo trong một chốc bất cẩn đã rạch một đường dài trên ngón trỏ cùng tay. Máu đỏ thẩm ứa ra, nhưng phải mất mấy giây, Phương Nghiên mới cảm nhận được cái đau nhức ngối. Khi cô chưa kịp trở tay thì Tô Nguyên Khải đã hốt ha hốt hải lao đến, nhắc tay cô lên đặt lên miệng mình, bờ môi anh ta ẩm áp, ướt át, khẽ hút giọt máu ứa ra từ vết thương trên tay cô. Lúc sau, Tô Nguyên Khải mới buông tay Phương Nghiên xuống, rút ra chiếc khăn tay bằng bố lại cẩn thận.

Động tác của anh hết sức nhẹ nhàng, tỉ mỉ và chăm chút. Phương Nghiên không ngăn nổi mình ngược mắt nhìn Giang Đào. Anh vẫn đứng đó, nét mặt nặng nề, không một biểu cảm rõ rệt, bàng quan nhìn Tô Nguyên Khải. Khoảnh khắc đó, Phương Nghiên nghe lòng rối bời, chua chát, đắng cay, tất cả những cảm xúc xô bờ dậy sóng, song không một lời được thốt ra.

Tô Nguyên Khải nhìn Phương Nghiên, chỉ thấy vành mắt cô thâm cuồn, mái tóc dài được giữ hờ trên đỉnh đầu bằng một cái kẹp, cô mặc chiếc áo phong và quần rộng thùng thình, nom người gầy đi rộc hẳn đi. Tô Nguyên Khải nghĩ bụng, Phương Nghiên gầy hơn trước nhiều, gầy đến nỗi nằm trọn trong một vòng ôm, gầy khiến người ta xót thương.

- Nguyên Khải.

Trần Duyệt Nhiên cất tiếng gọi, mắt nhìn anh và Phương Nghiên cười tủm tỉm ra chiều thích thú lẫn hiểu kì.

Nghe Trần Duyệt Nhiên gọi, Phương Nghiên liền vội vã rút bàn tay đang nằm trong tay anh, đoạn nói:

- Cảm ơn.

Nghe cô nói vậy, Trần Duyệt Nhiên mới lém lỉnh xích lại gần. Cô nàng nhìn Tô Nguyên Khải rồi nói:

- Hôm nay mới phát hiện, thao tác của anh cũng thật nhanh nhẹn phết.

Nói đoạn, cô liền nháy mắt với Phương Nghiên:

- Chị, chị không biết chứ, c on người anh trai em vốn qua loa đại khái, chẳng bao giờ để tâm chuyện gì.

- Thôi đi, Duyệt Nhiên, muốn nói thì đi mà nói với Giang Đào nhà em

Nói vậy, Trần Duyệt Nhiên liền nhìn xuống tay Phương Nghiên, hỏi:

- Đau lắm hả?

Phương Nghiên nhìn Giang Đào cùng Trần Duyệt Nhiên, lại quay sang nhìn Tô Nguyên Khải, lắc đầu bảo:

- Không sao, chuyện nhỏ ấy mà.

Nói đến đó, cô liền nhìn Trần Duyệt Nhiên, hỏi:

- Mọi người sao lại đến đây?

Nghe cô hỏi vậy, Trần Duyệt Nhiên giả bộ trừng mắt nhìn Phương Nghiên, quở trách;

- Chị còn nói à, chị nghỉ việc, tắt điện thoại, Nguyên Khải không tìm được chị nên mới rối rít cả lên, mò đến chỗ làm cũ của chị, hỏi thăm đồng nghiệp nơi đó cũng mù tịt. Nguyên Khải nhờ em lấy danh nghĩa khách hàng VIP đến tìm quản lí để hỏi han. Trong hồ sơ cũ của chị, số điện thoại liên lạc lúc cần, ở dòng số ba chị đề tên một chị họ Phó. Nguyên Khải nóng ruột gọi điện hỏi mới ra vấn đề, đúng lúc em cần tìm chị tham mưu hộ em mấy bộ quần áo, nên mới theo anh ấy đến đây.

- Em quan cái cảnh Nguyên Khải tán tỉnh chị em phụ nữ rồi, nhưng tận tâm thế này thì quả là lần đầu, phương Nghiên, xem ra, lão anh vẫn hay khoe khoang mình chẳng bao giờ để vương bụi trần của em, e là sắp rơi vào tay chị rồi.

Nghe Trần Duyệt Nhiên nói đến hăng say, đoạn liếc nhìn Giang Đào và Tô Nguyên Khải, lòng Phương Nghiên không khỏi ngán ngấm, bao điều muốn nói mà chẳng thốt được nên lời, đành bần thần nhìn ba người họ.

Nhìn mọi người, Trần Duyệt Nhiên liền đưa ra đề nghị:

- Bây giờ coi như đông đủ rồi, chúng mình đi ăn cơm trước nhé.

Không để Phương Nghiên kịp lên tiếng, Tô Nguyên Khải đã mở lời trước với cô:

- Em không được từ chối đâu đấy, anh tìm em rõ là gian nan, không để em mời cơm đã là tốt bụng lắm rồi, nhưng không đi là không được đâu, vả lại, em xem, em hốc hác tới mức này rồi, mấy ngày qua chắc em ăn uống qua quýt lắm, đúng không?

Tô Nguyên Khải đã nói đến trước đó, Phương Nghiên cũng ngại từ chối, bèn nói:

- Vậy phiền mọi người, đợi em một lát, em vào thay bộ quần áo

Nghe cô nói vậy, Tô Nguyên Khải vẫn kéo tay cô mà bảo:

- Thôi không cần đâu, em mặc vậy là đẹp lắm rồi, có phong cách của nhà thiết kế đấy.

Phương Nghiên nghe mà phát ngượng, chỉ biết đứng đó, cười bối rối, đang lúc không biết phải làm sao, bỗng nghe Giang Đào nói:

- Vậy thì đi thôi.

Họ đi ăn lẩu cừu non, mùi thơm ngon của nước dùng lan khắp bầu không khí, khiến ai nấy chộn rộn trong bụng. Hơi nước trong nồi cuộn cuộn bốc lên mặt, nhân viên mặc đồng phục thoăn thoắt đi lại như con thoi đến từng bàn. Phương Nghiên nghĩ thầm, đám người này khỏe thật, hai bàn tay mà bưng từng đống đồ ăn.

Tô Nguyên Khải cầm thực đơn xem xét, chốc lại thắc mắc với người phục vụ. Thái độ của người phục vụ khá chu đáo, nhẫn nại giải thích cặn kẽ cho anh, mặt không hề biểu lộ vẻ khó chịu. Giang Đào ngồi cạnh Trần Duyệt Nhiên, rút thuốc lá từ trong túi áo ra. Nhìn Giang Đào bật lửa, đoạn hơi cúi đầu, kẻ điều thuốc lại gần, châm đầu, rít một hơi bằng thao tác thành thục, Phương Nghiên không khỏi thắc mắc Giang Đào bắt đầu hút thuốc từ bao giờ, cô nhớ trước kia anh chưa từng hút một điếu thuốc nào.

Đang mãi nghĩ ngợi, những món ăn đã gọi lần lượt xuất hiện, quán lẩu nướng khá ổn, vị đậm đà thơm ngon, màu sắc phong phú. Tô Nguyên Khải cứ gấp đồ ăn cho Phương Nghiên, liên thắng khuyên cô nên ăn nhiều vào, khiến Trần Duyệt Nhiên không cảm lòng, mới nói đùa với Giang Đào:

- Anh xem, Nguyên Khải chăm sóc Phương Nghiên chu đáo chưa kìa, anh chả bao giờ thêm gấp đồ ăn cho em.

Giang Đào chỉ nhếch môi cười, vừa gấp đồ ăn cho vô vừa bảo:

- Về khoản này đương nhiên anh không dám so với Nguyên Khải, bằng không, làm sao cô Phương lại có cảm tình với cậu ấy được.

Vừa nói Giang Đào vừa ngẩng đầu nhìn Phương Nghiên. Lúc ấy cô đang cúi đầu, ăn miếng ngó sen. Nghe anh nói vậy, cô thoáng hoang mang, miếng ngó sen tắc nghẹn ở họng. Cô bèn ngẩng đầu lên, song chỉ bắt gặp ánh mắt tím tím của Giang Đào, nửa châm biếm, nửa chế giễu. Phương Nghiên nhìn anh, không hề môi lấy nửa lời, đoạn cúi xuống, cố nuốt trôi miếng ngó sen mắc ngang họng.

14. Chương 14: Điều Đẹp Để Đã Đánh Rơi

Tối đến, Phương Nghiên quay về xưởng làm việc, bất ngờ cô gặp Giang Đào chờ mình ở đó. Lưng dựa vào tường, anh cúi đầu, đang châm điếu thuốc. Bàn tay trái che chiếc bật lửa trong tay phải, ngọn lửa xanh bập bùng trong gió. Ánh lửa hắt lên khuôn mặt anh, soi tỏ đôi mắt sáng ngời cùng gương mặt tuấn tú, tóc rử trước trán cũng nhuộm màu đỏ nhàn nhạt.

Phương Nghiên khựng bước chân từ xa, lặng người ngắm nhìn anh rít một hơi thuốc thật sâu, thông thả nhả khói. Khói thuốc bay mờ màng, lãng đãng trong không gian, bồi nhòa bóng hình anh. Cô nghe lòng mình dậy nổi buồn vô hạn, bờ mi hoen ướt chực tuôn lệ.

Giang Đào như cảm nhận được có ánh mắt nào đó. Khi ngoái đầu trông lại, ánh mắt anh chạm tới cô. Trong màn đêm, bộ quần áo thùng thình cô mặc trên người tung bay phần phật, cơn gió chực cuốn cả người cô đi. Những nóc nhà san sát dưới ánh đèn, đổ xuống bóng tối âm u, tưởng như sắp nuốt trọn hai người. Cả anh lẫn cô đều không hề hay biết, họ đã nhìn nhau trần trối như thế trong vòng bao lâu, mãi rồi, Giang Đào cũng nhích bước chân, tiến dần về phía cô.

- Phương Nghiên, em hãy nói cho tôi biết: năm xưa, tôi đứng đợi ba ngày trước cửa nhà em, vì sao em lại không ra?

Những lời anh nói bỗng khơi dậy biết bao nỗi chua chát trong thâm tâm cô, cô nghe lòng mình đau như cắt, không ngăn nổi giọt nước mắt ứa trào ra. Đêm đã về khuya, bốn bề quanh vắng chỉ nghe tiếng gió đìu hiu, cùng ánh đèn miệt mài tỏa sáng ngoài hiên nhà. Trong màn lệ nhạt nhòa, gương mặt anh giờ đây chực gần chực xa, khiến cô càng thêm nhức nhối. Cô gắng gượng ép mình nuốt trọn dòng nước mắt, đoạn chậm rãi nói:

- Giang Đào, chúng mình hãy cố quên đi những chuyện trước kia, đâu là hạnh phúc hay khổ đau, hãy quên cả đi.

- Quên cả đi.

Giang Đào thì thào nhắc lại lời cô. Nhưng con người anh bỗng như hóa dại, bất thành linh, anh túm lấy cánh tay Phương Nghiên, kéo giật cả người cô về phía mình. Khi Phương Nghiên đã đứng vững, Giang Đào mới vươn tay siết chặt chiếc cằm xinh, chòng chọc nhìn cô trong câm lặng. Bàn tay anh mơn man mặt mày cô, gợi nên cho cô mọi nỗi ngẩn ngơ. Lòng bàn tay ấy vẫn thô ráp như năm nào, những vết chai sần sùi ngao du trên da dẻ, khiến cô ran rát da mặt. Lực bàn tay mạnh dần, đặt lên cổ Phương Nghiên. Ánh mắt Giang Đào vẫn đăm đăm nhìn cô trong câm lặng, song con người lại nhuốm màu oán hận, những điều khó hiểu và cả niềm đau hằn sâu.

Anh không hé lấy nửa lời, nhưng trong tâm can lại rền rĩ những tiếng sầu thảm. Ấy là niềm đau khó nói thành lời, tựa như tram ngàn con kiến bò trên thân mình, chúng không ngừng xâu xé tâm hồn anh, giằng co từng tắc da thịt trên thân thể anh từ trên xuống dưới, không có một phút ngừng nghỉ.

Đột nhiên, Giang Đào kéo mạnh tay, người cũng hơi nghiêng về phía Phương Nghiên. Nụ cười khinh khỉnh vẽ trên mặt, anh lạnh lùng nói:

- Bao năm qua, em nhớ tôi chứ? Còn tôi ngày nào cũng nhớ về em, nhớ em từng nói sẽ sống bên tôi trọn đời nhưng lời chưa dứt mà em đã vất bỏ tôi mất rồi. Bất kể tôi van nài ra sao, cũng không thể lay chuyển được em.

Phương Nghiên nghe lòng mình tuyệt vọng như đứt từng khúc ruột, không cầm được dòng lệ trào mi. Giọt nước mắt ấm nóng đậu trên tay Giang Đào, vỡ tung thành bọt nước, và rồi biến mất chỉ trong chớp mắt. Giang Đào hôn lên môi cô, siết chặt vòng ôm, như ngày xưa, vẫn khẳng khít không một kẽ hở. Nụ hôn của anh xâu xé quyết liệt, không mảy may thương tiếc, chỉ có sự chiếm hữu tới tấp, như thể chỉ giây phút này mới xoa dịu nỗi trái tim khắc khoải, nôn nao của anh.

Anh trườn xuống dưới, chực nuốt gọn Phương Nghiên như nuốt trôi một món đồ ăn. Bàn tay anh nóng rực, mơn trớn trên làn da lạnh buốt của cô. Cơ thể Phương Nghiên đơ dại, cứng đờ theo phản xạ tự nhiên. Cô không hề kháng cự, cũng chẳng thiết động đây, cô siết chặt tay mình, mắt môi nhắm lại, ra sức kiềm chế. Giang Đào thì đầu mình lên cổ Phương Nghiên, sợi tóc bạc lẩn giữa mái đầu xanh đập vào mắt cô, thứ màu trắng chói lòa như một mũi tên đâm trúng con tim của Phương Nghiên.

Cô nhủ lòng Giang Đào sẽ đổi thay nhưng nào ngờ đổi thay lại lớn lao nhường này. Những đường nét dịu dàng thuở đầu, đến nay đã bị thế chỗ bởi vẻ đanh chắc. Dẫu vẫn gương mặt tuấn tú của năm xưa, nhưng đầu mày khóe mắt, mọi nơi tưởng như đều mang thần thái sắc bén. Như thể con tằm hóa thân thành nhộng, trải qua sự trưởng thành gian nan, cuối cùng đã có hình hài như ngày hôm nay. Nói chính ra, Giang Đào nào đã quá tuổi ba mươi, vậy mà tóc bạc đã lấp ló đâu đây.

Nhớ lại chàng thanh niên năng động, ăn vận bình dị, gương mặt trầm tĩnh, đội nắng chiều đi bộ qua sân trường của năm xưa. Cớ sao thanh tân một thời lại hóa thành vóc dáng của ngày hôm nay. Nghĩ đến đó, nỗi đắng cay nơi thâm tâm cô trào dâng như biển sóng xô bờ, nghiền ngệnh nơi cổ họng. Bao lời chất chứa trong lòng, song chẳng thể nào thốt lên thành câu.

Đột nhiên, bàn tay anh quệt đi giọt lệ bên khóe mắt cô. Anh nhìn cô và nói:

- Em sợ à?

Ngưng lại trong thoáng chốc, đoạn tiếp lời:

- Hay tôi làm em đau?

Nói rồi, anh khẽ nhếch mép cười tự giễu:

- Phương Nghiên, em biết thế nào là đau không?

Lời vừa dứt, Giang Đào bất thành linh cắn phập vào bả vai trái của cô. Phương Nghiên giật người, mặc cho anh day nghiền như một kẻ điên, cơ thể cô khẽ run lên vì đau. Cảm nhận được vị máu tanh trong miệng mình, Giang Đào thoáng sững sờ, ngược trông hai vết rang sâu hoắm trên vai cô, dường như anh mới ý thức

được rằng hành động của mình đã làm tổn thương tới cô. Tay anh khẽ khàng vuốt lên vết tích hằn sâu ấy đoạn nói:

- Xin lỗi em, những năm qua, từng giây phút từng ngày tôi đều trải qua như thế, tôi không biết phải xoa dịu nỗi oán hận trong thâm tâm mình bằng cách nào. Nhiều khi, đến chính tôi còn phải thừa nhận, mình chưa bị điên quả là một kỳ tích.

Nỗi khổ tâm khó tả đông đầy tâm can cô. Cô ngẩng đầu, nhìn gương mặt anh, đoạn vươn tay xoa mái tóc bạc trên đầu anh:

- Giang Đào, em không bận tâm, nếu làm vậy có thể xoa dịu nỗi khổ trong anh.

Nghe cô nói vậy, Giang Đào không hề lên tiếng, chỉ từ người đứng đó. Dấu đất trời đã bước sang cuối xuân, nhưng gió đêm vẫn se lạnh. Gương mặt anh phảng phất nỗi cô đơn vô cùng vô tận, chực thoảng niềm đau thương, sau rồi cũng nhếch môi cười nhạt. Anh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn cô và nói:

- Có thật em muốn xoa dịu nỗi đau trong tôi?

Tuy cách anh hỏi hết sức băng quơ, song Phương Nghiên vẫn trịnh trọng gật đầu, rồi đáp như một lời hứa:

- Vâng.

Sau cái gật đầu từ tốn, Giang Đào cúi xuống châm thuốc, rít một hơi dài như vô tận, sau mới ngẩng lên nhìn Phương Nghiên:

- Vậy thế này, em không được phép chấp nhận lời tán tỉnh của Tô Nguyên Khải.

Phương Nghiên nghe mà sửng sốt, dường như cô không thể nào ngờ được Giang Đào sẽ đề nghị chuyện này. Nom cô bang hoàng ra mặt, Giang Đào mới nhìn cô, cười ra chiều mỉa mai:

- Sao? Không muốn à? Hay là tiếc Tô Nguyên Khải?

Câu nói châm chọc của anh làm cô không thể hiểu nổi mình thấy buồn hay sao nữa. Phương Nghiên lặng người ngẩn nhìn chàng trai mà mình yêu say đắm, xót xa nhìn gương mặt hằn rõ đớn đau và mong lung ấy. Cô không hiểu, mình và anh của ngày hôm nay cứ sao đã xa cách nhường này, xa tưởng chừng không với tới, nhưng rõ ràng họ đang đứng rất gần, gần đến độ thực ra họ đang tồn tại trong chính trái tim của mỗi người.

Ánh đèn vàng vọt hắt lên bờ tường gạch đỏ, tranh tối tranh sáng vẽ lên sắc màu khó tả, chỉ càng tôn thêm vẻ tĩnh mịch của màn đêm. Khuya về thanh vắng mịt mùng, không thấy đâu bên bờ.

Phương Nghiên đang cố gắng thiết kế mẫu quần áo, vậy mà ngòi bút trong tay lại rối bời, vẽ mấy cũng không ra hồn. Thật giống như tâm trạng cô lúc này, rối như tơ vò, chẳng thể nào tĩnh tâm trở lại. Sau cùng cô nản lòng, quẳng bút giấy trong tay sang một bên, để rồi ngẩn ngơ đến bản thân.

Phương Nghiên không hiểu, từ đâu ba cô lại biết chuyện cô và Giang Đào. Cô hằng nhớ như in, sau kỳ nghỉ, học kỳ mới vừa bắt đầu chưa được bao lâu, Giang Đào đã là sinh viên năm tư, tuy còn môn phải học song số tiết lên lớp đã nhẹ đi nhiều, thời gian anh và cô được ở bên nhau đã nhiều hơn trước. Những lúc bên nhau, Giang Đào còn nói, chẳng mấy nữa anh sẽ tốt nghiệp và đi làm rồi, anh nhất định sẽ phấn đấu hết mình, để hai người sớm được ở bên nhau theo nghĩa đích thực.

Phương Bình Sơn rất hiếm khi có mặt ở nhà, bữa đó lại về nhà khá lâu, thậm chí còn ăn cơm trưa với cô con gái. Do có hẹn với Giang Đào nên Phương Nghiên không ngừng liếc đồng hồ, thấy ba mình vẫn ngồi đó chăm chú đọc báo, cô bèn hỏi:

- Ba, hôm nay ba không vướng hợp hành hay tiếp khách ạ?

Nghe con gái thắc mắc, Phương Bình Sơn mới ngẩng lên, cười hỏi:

- Sao thế, ba ở nhà mà con không vui à?

- Đâu mà, trừ lễ tết ra, chả mấy khi ba ở nhà mà nhàn nhõa như lúc này, con thấy hơi lạ.

Phương Bình Sơn liền phá ra cười, nhìn Phương Nghiên ra chiều cảm khái, ông buông tiếng thở dài đoạn bảo:

- Phải rồi, thời gian cha con mình gặp nhau đúng là không nhiều, vốn nghĩ, trước tiên cứ kiếm tiền lo cho con, những việc khác sau này hẵng hay. Chẳng ngờ, con đến tuổi này rồi, xem chừng không muốn gặp mặt ba thì phải.

Nghe ba nói vậy, Phương Nghiên phụng phịu đáp lời:

- Ba này.

Phương Bình Sơn bất ngờ bật cười, đặt tờ báo trên tay xuống, đoạn nói băng quơ:

- Được rồi, bảo bạn trai con vào đây đi, ba muốn gặp nó.

Nghe ba nói mà Phương Nghiên thoáng sững sốt, thì ra ba đã biết chuyện. Lòng không khỏi hoang mang luống cuống, cô liền phủ nhận ngay từ thì. Cô lắp bắp trả lời, vừa nói vừa liếc trộm sắc mặt ông cụ.

- Bạn trai á, con đào đâu ra. Nhẽ nào ba không hiểu con gái mình. Người thích con thì con không ưa; người con ưa thì lại chê con xấu tính, hoặc họ sợ trèo cao, nên con đào đâu ra bạn trai.

- Phải, ba hiểu con gái mình, hễ nói dối là lại lúng túng như gà mắc tóc. Con đã có bạn trai thì hẳn phải thực lòng thích cậu ta, sớm muộn gì cũng phải cho ba gặp mặt, trốn mãi làm gì?

Phương Nghiên nghe lời ba nói có lý, nhưng sự nghĩ Giang Đào chưa chuẩn bị tâm lý, khiến lòng cô không khỏi lo lắng, bèn phân bua:

- Nào có trốn, rõ ràng là ba đánh đột kích mà, Giang Đào còn chưa chuẩn bị gì hết.

- Cần gì phải chuẩn bị cái gì? Ba chỉ muốn chứng kiến bản lĩnh đích thực của nó, để coi chàng trai ra sao mà khiến con gái cứng của ba đem lòng yêu mến đến vậy?

Nghĩ bụng Giang Đào hoàng toàn không hay biết dự định của ba mình, thành thử Phương Nghiên vẫn còn đắn đo trong dạ, không dám nhận lời ngay. Phương Bình Sơn liếc con gái, dường như đã hiểu tâm sự của con, ông bèn nói:

- Nói gì thì nói, tóm lại, hôm nay ba nhất định phải gặp cậu ta.

Để ý tới thái độ của ba một mực kiên quyết, Phương Nghiên thấy lo mình quá cố chấp, sẽ khiến Giang Đào tại ầm tượng xấu với ông, bèn nói:

- Vậy để con đi đón anh ấy.

- Chẳng đã đứng ngoài cửa rồi đấy thôi? Còn phải đón à?

- Ba!

Phương Nghiên nũng nịu thốt lên. Cô hờn dỗi nhìn Phương Bình Sơn đoạn nói:

- Để con nói trước với anh ấy một tiếng, là bây giờ muốn triệu kiến anh ấy, được không ạ?

Phương Bình Sơn lườm con gái, ông không nói gì tức là đã đồng ý. Phương Nghiên lật đật chạy ra ngoài, thấy Giang Đào đang đứng dưới tán cây. Anh nhoen cười bước lên khi thấy cô chạy ra. Dừng lại trước mắt anh, Phương Nghiên mới ngược nhìn lên. Kỳ nghỉ vừa qua, tiết trời vẫn nóng nực, trán anh mướt mồ hôi, song anh chẳng màng để ý, nắm khư khư tay cô và nói:

- Hôm nay trễ lắm đó nhé.

Phương Nghiên vẫn nhìn đắm đắm mà không hé lấy nửa lời, ánh mắt ra chiều bối rối. Thấy cô khác thường ngày, anh cũng thôi cười, hỏi:

- Hôm nay em làm sao thế?

Nghe anh hỏi, cô mới đáp:

- Ba em biết chuyện của chúng mình rồi, ba em muốn gặp anh.

Giang Đào thoáng ngây người, nhưng ngay lập tức, anh đã lấy lại vẻ điềm tĩnh trên gương mặt. Anh nắm tay Phương Nghiên, bảo:

- Vậy thôi cứ gặp thôi, không sao đâu.

Nom anh bình chân như vại, cô không khỏi nóng ruột, bèn nói:

- Nhưng ba em muốn gặp anh bây giờ cơ, đang đợi anh trong nhà đó.

Giang Đào nào có ngờ mọi chuyện lại đường đột đến vậy, đâm không tránh khỏi bần khoản. Nhưng rất nhanh sau đó, anh đã nói:

- Vậy bây giờ gặp luôn.

Lại thấy anh bình thản như thường, cô càng thêm rối ruột:

- Tính ba em nóng nảy lắm, anh lại chưa sẵn sàng, nhờ ba em làm khó anh thì phải làm sao? Hay để em nói với ông một tiếng, lúc khác hẵng gặp được không?

Thấy cô căng thẳng, luynes quynh ra mặt, anh bèn xoa đầu cô, ra chiều cưng nựngj, đoạn cười bảo:

- Không sao, nếu ba em muốn gây khó dễ cho anh, thì lúc nào gặp mà chẳng vậy. Nếu anh cứ lẩn lút tránh mặt chỉ càng chứng tỏ mình nhất gan, huống hồ hai chúng mình không làm sai điều gì.

Nghe vậy, Phương Nghiên mấp má môi định nói gì đó nhưng ngẫm một hồi, sau cùng đành bảo:

- Thôi vậy, chúng mình cứ vào đi.

Dứt lời, cô liền dắt tay Giang Đào vào nhà.

Giang Đào bước vào, thấy Phương Bình Sơn ngồi đọc báo trong nhà, liền dừng chân tại cửa, cất tiếng chào “bác Phương”. Nghe tiếng, Phương Bình Sơn mới thong thả ngẩng lên, nhìn Giang Đào bằng ánh mắt xét nét. Phương Nghiên vội vàng đứng cạnh bên, nhanh nhẩu giới thiệu:

- Ba, đây là bạn học con, Giang Đào.

Giang Đào đứng đó, bình tĩnh đón nhận ánh mắt của Phương Bình Sơn.

Ông cụ nhìn anh, đoạn thả tờ báo xuống, hơi hắt cằm, ra hiệu:

- Mời bạn con ngồi đi.

Nghe lời ba, Phương Nghiên dẫn Giang Đào ngồi xuống ghế sofa đối diện ông. Vừa ngồi xuống, đã nghe ông cụ lên tiếng:

- Phương Nghiên, ba có chuyện muốn trao đổi với Giang Đào, con về phòng mình trước đi.

Phương Nghiên xịu mặt nhìn ba, vẻ không chịu. Nhưng Giang Đào dùng ánh mắt khuyên cô về phòng, phần anh không sao cả. Sau rồi cô mới lần khăn đi về phía phòng mình, bước tới cửa mà lòng vẫn phấp phồng không yên, bèn ngoái đầu lại dặn ba:

- Ba, ba đừng gây khó dễ với Giang Đào, bằng không con giận thật đấy.

Bỏ ngoài tai lời con gái dặn, Phương Bình Sơn sa sầm nét mặt, quát:

- Con về phòng đi.

E ngại ba sẽ giận lây sang Giang Đào, Phương Nghiên không dám chọc giận ông cụ. Cô trợn mắt nhìn ba rồi mếu máo quay về phòng. Phương Bình Sơn tận mắt trông Phương Nghiên về phòng, khóa cửa cẩn thận, rồi mới từ tốn quay sang nhìn Giang Đào.

Ánh mắt ông sắc lém, có vẻ nhạy bén tinh anh của người làm kinh doanh, vằn trán cao rộng, cơ thể săn chắc, ngồi trên ghế sofa nhìn Giang Đào, không nói một lời. Giang Đào gồng người đè nén cảm giác căng thẳng, để mình thêm trấn tĩnh, anh đón nhận ánh mắt của Phương Bình Sơn bằng thái độ ôn hòa, điềm đạm.

Giờ lâu, Phương Bình Sơn mới nhếch cười, bảo:

- Cậu không hợp với Phương Nghiên, chia tay nó đi thôi.

Giang Đào hơi hoang mang, nhưng rất nhanh đã lấy lại sự bình tĩnh. Anh nhìn Phương Bình Sơn, đáp:

- Cháu biết cãi lại bác là vô lễ, song cháu vẫn muốn nói, cháu có hợp với Phương Nghiên hay không, việc đó nên do Phương Nghiên quyết định. Huống chi, từ ngày cháu với Phương Nghiên qua lại với nhau, cháu chưa từng nghĩ tới chuyện chia tay.

- Nói vậy, tức là cậu không chấp nhận yêu cầu của tôi?

- Cháu không biết nguyên nhân nào đã khiến bác không tán đồng cháu và Phương Nghiên, nhưng chỉ cần Phương Nghiên không đề nghị chia tay, cháu sẽ không bao giờ bỏ cô ấy.

Giang Đào vốn dĩ còn muốn nói, song Phương Bình Sơn đã kịp gơ tay ngắt lời anh. Anh nhìn Phương Bình Sơn, chỉ thấy trong ánh mắt ông là sự ghê lạnh và thờ ơ, chưa kể đến thái độ khó chịu không muốn nghe tiếp.

Những lời của Giang Đào khiến ông neho mắt nhắm chiuu, ngón trỏ và ngón giữa hơi gập lại, gõ nhẹ xuống ghế sofa, như thể đang cân nhắc điều gì. Giờ lâu, ông mới ngẩng lên, nhìn Giang Đào rồi nói:

- Tôi là người làm ăn, chúng ta có thể nói chuyện thẳng thắn hơn nhé. Điều kiện gì hoặc bao nhiêu tiền mới đủ để cậu rời xa con gái tôi?

Sự bẽ bàng đang trỗi dậy trong anh. T ử nhục, giận dữ như lấp đầy lồng ngực, anh ngược nhìn Phương Bình Sơn:

- Bác ạ, có lẽ với địa vị một doanh nhân thành đạt khiến bác tin rằng trong thế giới vốn thuận buồm xuôi gió của mình, mọi cuộc mua bán đều được thỏa thuận. Nhưng bác không hiểu rõ cháu, hoặc có thể do bác chưa hiểu hết Phương Nghiên, nên vấn đề này, hai ta không cần thiết phải nói thêm nữa. Buổi chiều cháu còn có tiết ở trường, nhờ bác chuyển lời tới Phương Nghiên là cháu về trường trước.

Trong phòng mình, Phương Nghiên đứng ngồi không yên, cứ xoay vòng vòng trong phòng với ý nghĩ về anh. Nhưng hể nhớ lại lời lẽ của ba, cùng thần sắc mới rồi của ông, cô đâm e ngại, không dám xông ra, đành nhẩn nại, trăn trở trong phòng. Ngồi một lát, cuối cùng không kiềm được mình, cô bèn mở cửa chạy ra ngoài, song chỉ thấy Phương Bình Sơn ngồi thừ trên ghế sofa. Không thấy Giang Đào đâu, cô bèn hỏi:

- Ba, Giang Đào đâu rồi ạ?

Nghe tiếng cô gọi, Phương Bình Sơn liền đưa mắt nhìn con gái, bấy giờ mới choàng tỉnh, ông chậm rãi cất tiếng:

- Tiểu Nghiên, con và Giang Đào không hợp nhau đâu, hai đứa nên chia tay đi.

Phương Nghiên nghe mà bàng hoàng, một lúc mới hoàn hồn. Nhìn ông, cô hỏi:

- Ba nói gì với anh ấy vậy?

Chẳng thiết nhìn ba thêm nữa, nói dứt lời, cô liền xô cửa đuổi theo anh.

Rời nhà Phương Nghiên, Giang Đào cầm cúi đi thẳng, nhục nhã ê chề cứ đeo bám anh. Đẳng cay, bất lực ngón ngấu tâm can anh, anh không hiểu nổi vì đâu cha Phương Nghiên lại khinh thường mình, có lẽ bởi anh nghèo, nên không đủ tư cách yêu người con gái như cô.

15. Chương 15: Thế Giới Bên Ngoài

Rất cuộc Phương Nghiên không bắt kịp anh, lòng thắc mắc không hiểu tại sao ba cô lại kịch liệt phản đối tình cảm giữa hai người, cô bèn bấm bụng quay về. Nghe tiếng mở cửa, Phương Bình Sơn cũng chỉ ngẩng lên, liếc nhìn cô con gái, đoạn nhìn xuống tờ báo trên tay. Phương Nghiên hậm hực đứng ngoài cửa một lúc lâu, thái độ của ba đã đẩy cảm giác thất vọng trong cô lên tới cùng cực. Cô bèn phăm phăm lao tới, giật tờ báo trên tay ông xuống:

- Giang Đào có chỗ nào chưa phải, mà ba lại ghét anh ấy?

Điều chỉnh lại tư thế ngồi cho thoải mái, Phương Bình Sơn mới ngược nhìn Phương Nghiên, thủng thỉnh nói:

- Cậu ta đủ tốt rồi nhưng hai đứa không hợp.

Nghe ông giải thích mà cô càng thêm bực bội lẫn hụt hẫng. Không kiềm chế nổi mình, cô đã gắt lên với ba mình:

- Tụi con không hợp ở chỗ nào, chẳng qua ba chê anh ấy nghèo thôi chứ gì?

Nghe con gái tức tối, Phương Bình Sơn mới nhếch mép cười, vẻ sầu muộn hiện rõ trên gương mặt ông. Hồi lâu, ông mới dần bình tĩnh trở lại, nhìn Phương Nghiên nghiêm nghị nói:

- Phương Nghiên, bây giờ con hẵng nhỏ, nhiều việc chưa có được cái nhìn thấu đáo, nghèo cũng phân ra nhiều loại. Giang Đào không chỉ nghèo, mà còn nghèo cả về bản chất. Có thể đó là một đức tính vô cùng tốt đẹp nhưng con sẽ vất vả khi ở bên một người như thế.

Ngày đó Phương Nghiên chưa hiểu hết ý tứ của ông cụ, cũng không buồn cân nhắc kỹ càng, chỉ một mực bất bình, liền buột miệng nói:

- Cái con thích chính là bản chất của anh ấy, khổ thì khổ, con không sợ.

Chẳng thiết khuyên can thêm nữa, Phương Bình Sơn bèn chấp tay ra sau lưng, bỏ lên gác. Được mấy bước chân, ông bất ngờ quay lại, bảo Phương Nghiên:

- Ba nói ba không đồng ý là không đồng ý, con nài mấy cũng vô ích.

Từ bé tới lớn, chưa bao giờ Phương Nghiên thấy ba mình gay gắt đến vậy. Tuy từng chứng kiến ông răn đe, mắng mỏ cấp dưới, nhưng bất luận uy nghiêm ra sao, cử chỉ của ông có vài phần đỉnh đạc. Còn với cô, tuy là hai ba con thường xuyên nhìn nhau tóe lửa, nhưng chung quy, ông vẫn là người cha nhân từ. Còn cái vẻ độc đoán, vô lý lần này thì đây là lần đầu. Nửa tấm tức nửa bực bội, Phương Nghiên mới hung hỏ hét toáng lên:

- Con không phải là nhân viên của ba, kể cả ba bằng lòng hay không, con vẫn yêu anh ấy.

Dứt lời, cô quay phắt người, chạy một mạch ra cửa, bất chấp ba mình.

Giang Đào về tới ký túc xá, bạn bè cùng phòng cũng có mặt đông đủ. Một anh bạn đi ngang qua, thấy anh đang sửa soạn sơ yếu lý lịch, bèn nửa đùa nửa thật trêu rằng:

- Ô Giang Đào, ông còn viết sơ yếu lý lịch làm gì nữa, yêu Phương Nghiên rồi, chả nhẽ công ty của ba người yêu lại không cho ông tha hồ chọn chỗ, việc gì phải tranh miếng cơm manh áo với mấy thằng làng nhàng như bọn này.

Thực ra, kể từ lúc yêu Phương Nghiên đến giờ, Giang Đào cũng từng nhận được những câu trêu đùa tương tự. Dù lấy làm khó chịu trong dạ nhưng bình thường anh cũng chỉ cười xòa cho qua, chẳng buồn để bụng. Thế mà chẳng hiểu cơn cơn nào mà bữa nay Giang Đào lại thấy ngứa tai trước những lời lẽ bốn cọt kiếu đó, sự bực bội trong anh thật khó để diễn tả. Gã bạn vẫn đứng đó cười nói, còn Giang Đào đã vụt đứng dậy, gườm gườm nhìn gã. Bạn bè cùng phòng chứng kiến thái độ của anh, ai nấy đều ngó ra, nhất loạt ngừng đầu, nhìn anh vẻ thắc mắc. Gã bạn mới buông câu trêu chọc cũng nghệt mặt, vẻ sượng sùng nói:

- Ô, sao đấy, đùa thôi mà cũng không được, lại tưởng thật à?

Giang Đào toan đáp trả, nhưng sau cùng chỉ ném cho gã bạn một cái lườm rồi từ từ ngồi xuống. Thấy Giang Đào làm vậy, gã kia càng thêm chưng hửng, mới hậm hực quay về giường mình, vừa đi vừa nói:

- Lại còn làm trò, chẳng qua vớ được đùa có tiếng chứ hay hóm gì? Đồ ghê gớm.

Nhìn gã bạn cùng phòng, Giang Đào cố gắng kìm nén cơn phẫn uất, cùng nổi nôn nao trong dạ, bỏ ra ngoài ký túc xá. Sân trường đang bước vào thời khắc đẹp nhất trong năm, cảnh nổi cảnh, cây liền cây, rợp trời bóng râm. Thảm cỏ ven đường rộ nở loài hoa không tên, nào xanh, nào hồng, nào vàng, li li như những viên đá quý lấp lánh sắc màu vương vãi trên cỏ. Nhân viên làm vườn miệt mài xếp những loài hoa rực rỡ muôn màu thành nhiều hình thù, tạo nên khuôn viên trắng lệ, lộng lẫy.

Đạo bước dưới sân trường thênh thang, nhìn từng tốp sinh viên thoăn thoắt băng qua người; còn anh lại đặt những bước chân vô định trên con đường đưa lối quanh co, râm mát rười rượi. Không biết đã thơ thẩn được bao lâu, chỉ khi thấm mệt, anh mới tìm một ghế trống bất kì ven đường, ngồi xuống nghỉ chân. Ngược trông những tòa nhà lấp ló sau tán cây như đan lồng vào nhau. Vầng dương soi mình trên kính cửa sổ xưa cũ, phản quang chói lòa.

Giang Đào thờ người ngồi đó, trông mặt trời tà tà ngả bóng về phía Tây. Mãi khi vòm không bồng rảnh chiều, vẽ lên muôn màu rực rỡ, tựa bức tranh vẩy lên bằng chất liệu màu nước; đôi khi lại giống như ngọn lửa rừng rực, ánh đỏ đậm nhạt đan xen. Âm nhạc mở màn cho chương trình phát thanh của trường, tiếng nói của đôi nam nữ sinh viên đang báo cáo chi đó, âm thanh tản mát, len lỏi từng góc ngách trong trường.

Đang mải nghe phát thanh viên nhà đài đọc lời chúc sinh nhật của một bạn sinh viên nào đó gửi tới một bạn khác, thì Phương Nghiên chạy tới. Cô đứng trước mặt anh, ánh mắt lộ rõ vẻ áy náy lẫn lo âu, đan xen đôi phần hoảng hốt, như thể cô sợ Giang Đào sẽ đột nhiên biến mất vậy. Cô nhìn anh, luyến quỳnh nói:

- Em xin lỗi, hẳn ba em đã nói những điều khó nghe. Thay mặt ông, em xin lỗi anh.

Giang Đào mỉm cười nhìn cô, vẻ không lấy làm phật ý:

- Thực ra cũng chẳng có gì, có thể do ba em chưa hiểu anh, sau này sẽ khác hơn.

Tuy nói vậy, nhưng cội lòng anh lại buồn và chán nản vô hạn. Anh vuốt ve gương mặt cô, vành mắt đỏ hoe, ắt hẳn lệ đã vương trên khóe mi cô.

- Em cãi nhau với ba à?

Câu hỏi bất ngờ của anh đã đẩy lên nỗi ám ức trong cô. Cô nhìn anh, gật đầu rồi nói:

- Bất kể ba anh đánh giá anh là người thế nào, em vẫn luôn mong muốn mình được ở bên nhau trọn đời.

Giang Đào nắm tay cô, cười bảo:

- Anh không ngại việc ba em đánh giá anh, thật đấy. Chỉ cần em bằng lòng theo anh, thì dù những người khác phản đối, kể cả là ba em, anh cũng không ngại.

Hai người cùng ngồi xuống, trong tịch dương mang theo tia nắng yếu ớt cuối cùng của ngày tan biến, nhường chỗ cho những vì tinh tú mọc nơi chân trời, tưởng chừng là những viên kim cương lấp lánh, lác rác trên bầu trời sao bao la, trải dài dường như vô tận. Làn gió ấm áp choàng lên thân người, không một tiếng nói cất lên, nhưng đối với họ, đó quả là một đêm tối kỳ diệu. Yêu thương khắc vào xương tủy, họ trao nhau lời hẹn thề, với cả nỗi buồn menh mang nơi sâu thẳm cội lòng đối với tương lai.

Phương Nghiên ngỡ ba cô sẽ gây phiền hà cho hai người, nhưng không ngờ sau hôm đó, ông cụ không hề có bất cứ động thái nào, như thể chưa từng phản đối hai người ở bên nhau. Thoạt đầu, Phương Nghiên còn phấp phồng lo sợ, dần dà lại càng thêm vững tâm, cô nói với Giang Đào:

- Biết đâu ba em chỉ dọa chúng mình thôi, chứ không hẳn ông phản đối hai đứa yêu nhau. Ba em vẫn thương em lắm, mà em lại thích anh, anh xuất sắc thế này, lý nào ông lại phản đối.

Anh nhõn cười khi nhìn vào gương mặt hồn nhiên, trong sáng của cô, nhưng trong thâm tâm, nỗi bồn chồn ngày càng thêm lan rộng. Anh hiểu rất rõ, những gì Phương Bình Sơn nói với anh ngày đó tuyệt đối khoogn phải nói đùa hay thử lòng, mà đích thực ông kịch liệt phản đối mối quan hệ giữa họ. Nếu ngay bây giờ Phương Bình Sơn ngăn cản Phương Nghiên yêu anh, Giang Đào sẽ tự nhủ đó là phản ứng rất đỗi bình thường, nhưng sự thờ ơ kéo dài đến tận giây phút này khiến Giang Đào có linh cảm về một việc gì đó ắt sẽ xảy ra.

Quả nhiên, không lâu sau đó, Phương Bình Sơn đã tìm đến Giang Đào. Tài xế của ông lái xe đưa anh băng qua gần như xuyên suốt thành phố, từ bờ bắc đến bờ đông. Xe cộ lưu thông nườm nượp trên đường, vun vút chạy lướt qua họ. Dưới sự điều khiển của người lái xe, chiếc xe lướt đi êm ru. Lái xe của Phương Bình Sơn không hề mồi lẩy một lời, thậm chí không bật nhạc, tiếng lốp xe rìn rít càng hiện rõ bầu không khí tĩnh lặng, nồng mùi da thịt trong xe. Giang Đào ngó ra ngoài cửa sổ, thấy những tòa nhà san sát mọc lên hai bên đường như những bức ảnh trên màn hình máy tính, chớp mắt đã trôi vụt về đằng sau.

Phương Bình Sơn hẹn anh tại một quán cà phê rất đối bình thường, đối diện một tòa nhà vừa xây, ngói đỏ tường trắng, đẹp tựa như mơ. Nắng tỏa trên đầu, trắng đến chói lòa. Phương Bình Sơn ngồi trong quán, đắm chiêu ngắm nhìn tòa nhà, thấy Giang Đào bước vào, ông chỉ vào chỗ ngồi đối diện, ý bảo anh ngồi xuống. Lúc sau, ông mới quay sang hỏi:

- Phương Nghiên kể cho cậu nghe chuyện mẹ con bé rồi chứ?

Phương Bình Sơn đặt câu hỏi quá đột ngột, khiến Giang Đào thoáng sững sờ, bèn gật đầu đáp:

- Vâng, Phương Nghiên nói bác gái ốm yếu, sinh cô ấy chưa được bao lâu đã qua đời. Cháu cũng thấy bức ảnh bác gái trên bàn học. Phương Nghiên rất giống mẹ.

Nghe Giang Đào nhắc tới người vợ quá cố của mình, vẻ thâm trầm lóe lên trong ánh mắt ông. Phương Bình Sơn trầm ngâm hồi lâu, mới nhìn Giang Đào, chậm rãi nói:

- Mẹ Phương Nghiên qua đời là bởi tự sát, chứ không phải bệnh tật. Sở dĩ tôi một mực lấy lý do sức khỏe ốm yếu là vì sợ con bé sẽ tổn thương.

- Tại sao ạ?

Giang Đào há hốc mồm kinh ngạc, nhìn Phương Bình Sơn mà không sao tin nổi những gì ông vừa trần tình. Nhắc chiếc thìa ra khỏi cốc nước, đặt sang một bên, Phương Bình Sơn bưng cốc nước, nhấp một ngụm với vẻ mặt buồn rười rượi. Ông thông thả đặt cốc xuống bàn, dần lấy lại thần thái ban đầu qua nét mặt. Chỉ sang tòa nhà mới xây bên phía đối diện, ông kể:

- Bên đó, từng là nhà cũ của tôi và mẹ Phương Nghiên.

Dừng một lát, ông mới tiếp lời:

- Hồi ấy, nơi này vẫn còn hoang vu, xung quanh là đồng ruộng mênh mông. Tôi và mẹ con bé sống trong một căn nhà mái bằng quay mặt về phía Bắc ở bên đó. Mùa đông lạnh thấu xương, thời ấy, nơi đây chưa có lò sưởi, chỉ có thể cắn răng chịu lạnh. Những lúc nhiệt độ xuống thấp, đành nhóm lò sưởi ấm. Mẹ Phương Nghiên chưa từng đụng tay vào những việc ấy, không biết lúc nhóm lò phải mở cửa sổ, khí độc tỏa khắp phòng, may mà tôi về kịp, bằng không, chắc đến Phương Nghiên cũng chẳng còn.

Vừa kể, ông vừa hướng ánh mắt mông lung nhìn về phía trước, dường như ánh mắt ông xuyên qua thời gian, những chuyện xưa kia lại một lần nữa tái hiện trước mắt. Về phần Giang Đào, anh lặng lẽ chờ đợi Phương Bình Sơn tiếp tục câu chuyện.

- Tôi của ngày xưa chắc cũng giống cậu bây giờ, nghèo nhưng chí lớn, tài hoa, phải lòng mẹ Phương Nghiên vốn xuất thân từ gia đình cán bộ. Bất chấp sự phản đối của người thân, chúng tôi vẫn một mực ở bên nhau. Bởi có sự can dự của gia đình bên ngoại mà trường không thể nào bố trí công việc cho chúng tôi, đã thế, bố trí xong, đơn vị cũng không nhận. Thế là chúng tôi đành bỏ lại bạn bè, đến Bắc Kinh, tưởng rằng cuộc sống hạnh phúc đã mở ra từ đây.

Phương Bình Sơn ngẩng đầu, nhìn Giang Đào mà hỏi:

- Nhưng cậu biết cuộc sống thực sự lúc bấy giờ là gì không?

Không để Giang Đào trả lời, ông đã lắc đầu, nhếch mép cười bảo:

- Cuộc sống đích thực đó là, bởi sự cách biệt quá lớn trong đời sống, nên vô số những chuyện lật vật đã khiến chúng tôi oán hờn, cãi vã, khóc lóc rồi lại trở về với nhau. Nhưng sau đó vẫn là oán hờn, cãi vã, khóc lóc, rồi lại hòa hợp cứ theo một vòng tuần hoàn, cho tới khi kiệt quệ, nguội lòng.

- Cho đến về sau, khi Phương Nghiên ra đời, mẹ con bé đã chọn cách tự tử. Và sau tất cả, bà ấy hận tôi đã đập vỡ lý tưởng của bà ấy đối với tình yêu, hận tôi là kẻ bất tài vô dụng, không cho bà ấy một cuộc sống như mong muốn, để tình yêu của bà ấy giữ mãi những khoảnh khắc thanh tân.

Ánh mắt ông bộc lộ nhiều thần thái phức tạp, nửa đau khổ, nửa buồn rầu. Hồi lâu mới bình tĩnh, nói:

- Cho nên, tôi không thể để con gái mình đi theo con đường của mẹ nó. Tôi muốn lấy tư cách là một người cha để cầu xin cậu, vì chính cậu, và cũng là vì Phương Nghiên, mong hai đứa hãy dừng tại đây.

Giang Đào nhìn ông, nghe ông kể chuyện, khó mà diễn tả nổi thứ cảm xúc đang có. Lúc lâu sau, anh vẫn lên tiếng:

- Bác ạ, cháu rất lấy làm tiếc chuyện của hai bác. Nhưng cháu không phải bác, Phương Nghiên cũng không phải bác gái. Cô ấy không hề mong manh như bác hằng tưởng. Chỉ cần bác không phản đối bọn cháu, cháu nghĩ, bọn cháu sẽ hạnh phúc.

- Chàng trai, đừng nói chuyện yêu đương với tôi, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không tin vào tình yêu, mà chính hoàn cảnh sống và tính cách con người đã khiến tình yêu mất đi vẻ thuần khiết vốn có. Cả cuộc đời tôi chỉ yêu duy nhất mẹ Phương Nghiên, sau này tôi đến Thâm Quyển kiếm được bọn tiền, trở về nơi từng chung sống, thực hiện những gì từng hứa với bà ấy. Tôi từng hứa, sẽ xây một tòa nhà có mái ngói đỏ, trồng một vườn hoa toàn hoa bạch ngọc lan. Giờ đây, nhà đã xây xong, chính là tòa nhà mà cậu đang thấy. Nhưng rồi đã sao? Sau khi đến với nhau, chúng tôi chưa từng hạnh phúc, với cả, chính bởi thất vọng, mà đến tính mệnh cũng dám chà đạp.

Nói đến đó, mắt ông chậm rãi sụp xuống, nhẹ buông tiếng thở dài. Trong khoảng nắng rọi cửa sổ, Giang Đào đã thấy hai bên mái tóc ông điểm bạc, cõi lòng anh như trào dâng một nỗi niềm phức tạp đến khó tả.

- Giang Đào, tôi biết điều cậu muốn nói, hẳn là cậu sẽ cố gắng hết sức mình để mang lại hạnh phúc cho Phương Nghiên, sẽ dùm bọc và bao dung nó. Điểm này tôi không hề hoài nghi. Tôi cũng tin, cậu sẽ gặt hái được thành công, trở thành người tài ba nhất trong đám bạn cùng trang lứa. Nhưng cậu là chàng trai có nguyên tắc và tự ái cao, cậu có sẵn sàng vứt bỏ lòng tự trọng vì Phương Nghiên không? Cậu sẽ làm vậy chứ?

Phương Bình Sơn nhìn Giang Đào đương ngồi đối diện bằng ánh mắt sáng quắc.

Câu hỏi của ông khiến Giang Đào hoang mang, chưa bao giờ anh nghĩ đến vấn đề. Trong lòng anh, tự tôn và tình yêu là hai việc hoàn toàn khác nhau. Phương Bình Sơn nhìn Giang Đào một chập, đoạn tiếp lời:

- Một người không dám vứt bỏ lòng tự tôn lẫn tự ái, ắt sẽ long đong lận đận. Thân là một người cha, tôi không muốn con gái mình chịu khổ theo cậu. Tôi chưa từng hy vọng con gái mình sẽ xuất sắc hơn người, nhưng chỉ mong nó có cuộc sống yên ổn, nhiều niềm vui.

Dứt lời, Phương Bình Sơn liền lấy ra một tấm thẻ ngân hàng và một bản cam kết, nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt anh:

- Trong tấm thẻ này có một ít tiền, đủ để cậu mua nhà, mua xe và sống thoải mái. Tôi cũng có thể cho cậu việc làm có đãi ngộ cao, dễ dàng thăng tiến ở công ty tôi. Ở đây có một bản thỏa thuận, chỉ cần cậu chấp nhận những thứ này, tôi sẽ đồng ý cho phép cậu và Phương Nghiên yêu nhau. Đừng vì Phương Nghiên yêu cậu, mà bắt con bé phải bỏ cả tuổi xuân tươi đẹp của mình ra, để làm vật trang trí cho cuộc đời huyền thoại của cậu.

Giang Đào không hề nghĩ rằng ba của Phương Nghiên lại đề xuất điều kiện như vậy với mình. Mọi việc quá đường đột khiến anh thoáng thất, thờ người ra đó, bối rối nhìn tấm thẻ ngân hàng và bản thỏa thuận trên mặt bàn. Thay vì gò ép, Phương Bình Sơn chỉ lặng lẽ quan sát anh. Nắng phủ trùm lên căn nhà như tòa lâu đài ở phía đối diện, vách kính hắt ra ánh sáng chói lóa, phản chiếu trên mặt bàn mà họ đang ngồi, nắng vàng óng ả nhảy nhót đong đưa.

16. Chương 16: Mai Này Còn Chưa Rồi

Giang Đào về trường lúc trời đã sụp tối, khuôn mặt tê tái trong làn gió đêm, lòng chất chứa xiết bao hoang mang. Bâng quơ con đường dài trong trường, anh ngoái trông những tòa nhà dạy học mọc lên san sát, lướt qua căng-tin số Hai, vòng qua tòa nhà Tổng hợp, dừng chân trước ký túc xá của mình. Những ô cửa sổ liên kè sáng rực ánh đèn, áo quần phơi ngoài ban công phất phơ trong gió.

Không hiểu máy tính phòng nào đang cất cao lời ca:

Muốn dành tặng anh, bài ca anh hát

Sẵn đây tuổi trẻ như hoa

Xin đóa hoa bung mình nở rộ

Trở lên năm tháng của em, cành lá của anh

Ai có thể thay thế em?

Sẵn đây thanh xuân, xin hãy docks lòng yêu thương

Ơi người yêu dấu.

Mình hãy bên nhau trên con đường dài...

Không gian âm vang khúc nhạc trữ tình sâu lắng, ngân vọng lời ca uyển chuyển mượt mà.

Giang Đào đứng đó mà thần hồn ngẩn ngơ, bỗng sức nhớ tình cảnh hồi chiều, Phương Bình Sơn tìm anh nói chuyện. Mắt vẫn nhìn chăm chú, bàn tay ông khẽ đẩy tấm thẻ ngân hàng và bản thỏa thuận về phía anh. Bên tai dường như hăng vang vọng lời ông nói:

- Chỉ cần cậu chấp nhận những thứ này, tôi sẽ đồng ý cho phép cậu và Phương Nghiên yêu nhau. Đừng vì Phương Nghiên yêu cậu, mà bắt con bé phải bỏ cả tuổi xuân tươi đẹp của mình ra, để làm vật trang trí cho cuộc đời huyênh hoang của cậu.

Giai điệu cứ mãi ngân nga, nghe du dương thấy rõ trong màn đêm thanh vắng. Ánh đèn hắt hiu không đủ soi tỏ nét mặt anh, chỉ thấy bóng hình anh rần rở, đơn độc, thần thờ đứng đó. Mãi tới khi Phương Nghiên hớn hở chạy lại, vỗ vai anh:

- Giang Đào, cả chiều nay anh đi đâu thế? Em không thấy anh đâu, lo muốn chết.

Chất giọng cô tươi vui, ngây ngô như trẻ nhỏ. Trên gương mặt cô là vẻ phụng phịu đáng yêu, cùng ánh mắt dạt dào biết bao âu yếm. Trước thần thái tươi tỉnh của cô, anh nghe lòng thêm ấm áp, nhưng cũng là lúc hạnh phúc lẫn niềm đau gọi nhau ùa về. Hai bàn tay anh áp lên má cô. Làn da Phương Nghiên mịn màng, trơn láng như trẻ nhỏ. Nhìn cô mà cảm xúc trong anh không sao nén được. Giang Đào vươn tay, ôm ghì cô vào lòng một cách mãnh liệt, dường như Phương Nghiên chính là điều không thể đánh mất trong cuộc đời anh. Tình cảm nồng nàn không từ ngữ nào có thể diễn tả như dòng suối rầm rì bắt nguồn từ Giang Đào, nhẹ nhàng lách vào trái tim Phương Nghiên.

Giang Đào là người từng trải, vui buồn ít khi thể hiện ra nét mặt. Nhận thấy sự khác thường của anh, Phương Nghiên bèn thử hỏi:

- Giang Đào, anh sao thế? Hay xảy ra chuyện gì rồi?

Thấy được nỗi bất an và sự quan tâm trong mắt cô, anh liền bật cười, lắc đầu nói:

- Không, là bởi nhớ em đó mà.

Phương Nghiên nghe mà lòng ngọt ngào như rót mật, cô mới nhoẻn cười thật tươi.

Cho đến về sau, Giang Đào vẫn cương quyết từ chối lời đề nghị của ba Phương Nghiên. Đối mặt với sự hăm dọa của ông, anh chỉ một mực im lặng, quật cường và kiên trì với sự quyết định của mình. Phương Bình Sơn không lấy làm bất ngờ, dường như đây chính là kết quả mà ông dự đoán từ đầu. Ông chỉ nói đơn giản rằng:

- Giang Đào, tôi từng cho cậu cơ hội, nhưng chính cậu từ chối nó.

Trước một Phương Bình Sơn oai phong, Giang Đào không hề tỏ ra sợ hãi:

- Tuy bác là cha của Phương Nghiên, nhưng chấp nhận cháu hay không, Phương Nghiên mới là người quyết định.

Phương Bình Sơn ngẩng đầu, đánh giá lại chàng thanh niên trước mặt mình, người đã khiến con gái ông si mê như điên đảo. Cậu ta có ánh nhìn cương nghị hiển hiện trên gương mặt ưa nhìn, một dáng vẻ đĩnh đạc, một tài hoa hơn người, cùng lòng tự trọng cao ngút ngàn. Đối diện với sự uy phong凛冽 của ông, cậu ta vẫn bướng bỉnh giữ vững nguyên tắc của mình. Có những khoảnh khắc, Phương Bình Sơn thậm chí đã giật mình thoáng thốt nhìn vào Giang Đào. Bỗng dưng nhớ lại chính mình thời trai trẻ, nhớ lại dung nhan

chưa từng tàn phai, mãi khắc ghi trong tim mình. Nhưng rất chóng vánh, Phương Bình Sơn đã khôi phục dáng vẻ thường tình, chỉ vào Giang Đào mà nói:

- Bất kể phải dùng đến cách gì, tôi nhất định sẽ ngăn cản cậu và Phương Nghiên đến với nhau.

Dứt lời, Phương Bình Sơn liền ngoảnh mặt bỏ đi. Khi tài xế đã đưa ông rời xa, Phương Bình Sơn vẫn thấy Giang Đào đứng chôn chân tại chỗ. Từ góc độ đang ngồi, chàng trai trẻ đứng dưới nắng trong tư thế hiên ngang bất khuất như thu cả vào mắt ông. Phương Bình Sơn đắm đắm dõi theo bóng dáng cậu ta qua gương chiếu hậu, mãi khi chiếc xe tăng tốc, bóng Giang Đào vượt khỏi tầm nhìn, ông mới ngã người xuống lưng ghế. Tự thâm tâm mình, ông dành cho Giang Đào một sự ngưỡng mộ, có thể không hẳn là ngưỡng mộ, mà chỉ bởi nỗi hoài niệm, hoài niệm năm tháng vụt trôi.

Ngày lại trôi đi, những tưởng song yên bề lặng, chẳng mấy mà Giang Đào sắp tốt nghiệp. Trong khi đa số bạn bè cùng khóa đều tìm được việc làm, thì chàng sinh viên ưu tú như Giang Đào lại bị khước từ hết lần này đến lần khác. Mọi sơ yếu lý lịch gửi đi chỉ như ném đá ao bèo, bật vô âm tín. Dù có được cơ hội phỏng vấn, nhưng “không thể tuyển dụng” luôn là kết quả sau cùng mà anh nhận được. Trước ánh mắt thông cảm của nhà tuyển dụng, anh hiểu Phương Bình Sơn đã sắp xếp mọi chuyện. Không một mảy may oán trách, Giang Đào vẫn lịch sự cáo từ người phỏng vấn.

Bắt chuyến xe bus ra về, nhìn những cửa hiệu liên kế mọc lên hai bên đường, những giai điệu mời chào đình tai nhức óc, ngân vang khắp phố. Nhân viên xếp hàng trước cửa mỗi tiệm, vừa hùng hổ vỗ tay như thể vào trận, vừa hô vang gì đó. Người tấp nập ngược xuôi như dòng sông chảy xiết. Giang Đào nhớ tới Phương Nghiên, hẳn cô đang đứng trước cổng ký túc xá, nóng lòng đợi anh, ngóng tin tức tốt lành anh mang về. Cô chưa một lần trực tiếp hỏi anh kết quả phỏng vấn, chỉ kín đáo quan sát sắc mặt anh, hồng phỏng đoán kết quả.

Trông dáng vẻ mệt mỏi của anh, lòng cô đã phần nào đoán ra kết quả. Tuy không khỏi hụt hẫng, nhưng ngoài mặt vẫn tươi tỉnh, chạy tới nắm tay Giang Đào:

- Đường xa, anh đi có mệt không? Chúng mình đi ăn cơm đi. Vốn bánh bao ngoài cổng Tây nhé.

Giang Đào nhìn cô trêu mếu, gạt đầu bảo:

- Để anh đi cắt đồ đạc đã.

Phương Nghiên gạt đầu rồi theo chân Giang Đào vào ký túc xá. Giang Đào đặt sơ yếu lý lịch lên bàn, nhắc bình, rót nước uống. Phương Nghiên tranh thủ nhắc tập hồ sơ của anh lên xem, tỉ mỉ từng hàng chữ, chỉ sợ trong sơ yếu lý lịch có điều gì đó sơ sẩy khiến Giang Đào khó tìm việc. Vừa đọc, cô vừa nói:

- Giang Đào này, hay là chúng mình cùng xem, có thể trong sơ yếu lý lịch có gì đó khiến anh khó tìm việc chăng.

Nghe cô nói, Giang Đào cũng ngồi xuống bên cạnh, đáp:

- Ủ, được.

Hai người cùng lên tiếng thảo luận, đang nói sôi nổi, bỗng bạn cùng phòng với Giang Đào về. Công ăn việc làm của gã bạn đã tạm ổn định, nom Giang Đào và Phương Nghiên tập trung trao đổi vấn đề bụng vụ cãi vã với Giang Đào, gã bạn liền nhếch miệng cười, nửa đùa nửa thật nói:

- O, Giang Đào, cậu vẫn chưa kiếm được việc à? Làm gì đến nỗi hử, môn nào của cậu chả đạt điểm giỏi, lại được bằng kép, tên tuổi của cậu lấy lòng học viện, mấy ai là không biết. Bằng không, Phương Nghiên đã chẳng để ý cậu.

Nói rồi, gã ta liền nhìn Phương Nghiên lẫn Giang Đào, cười nhạt, tiếp lời:

- Giang Đào này, cậu chưa tìm được việc thật đấy à? Chẳng phải công ty của ba Phương Nghiên luôn sẵn chỗ cho cậu chọn đấy thôi.

Nói đoạn, gã quay sang nhìn Phương Nghiên, hỏi:

- Phải không, Phương Nghiên?

Những lời gã nói khiến Phương Nghiên hóa sững sờ, song chỉ thoáng liếc nhìn gã kia, mà không hé lời. Cô bảo Giang Đào:

- Chúng mình đi ăn cơm nhé.

Giang Đào gật gù, đoạn đứng dậy bỏ đi. Từ ký túc xá đi ra, hai người không một ai lên tiếng mở lời, cứ trầm lặng bước đi. Giờ lâu, Giang Đào mới hỏi:

- Phương Nghiên, giả sử anh không bao giờ kiếm được việc làm thì sao?

Phương Nghiên nghệt mặt trong chốc lát, nhưng rất nhanh đã chúm chím cười nụ. Cô nhìn Giang Đào, tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc anh:

- Không tìm được thì em sẽ theo anh đi bán bánh bao, chúng mình đã hẹn nhau rồi còn gì.

Giọng điệu cô bình tĩnh đi cùng ánh mắt rất mực dịu dàng. Khi nhìn vào cặp mắt đen lay láy đang phản chiếu bóng hình mình, Giang Đào như nghe lòng thêm ấm áp. Anh nắm tay Phương Nghiên, bao điều chất chứa trong dạ chẳng thể nào thốt thành câu.

Tối đó, Phương Nghiên quyết về nhà một chuyến. Bước vào cửa thấy Phương Bình Sơn đang cầm cúi đọc chi đó trên ghế sofa. Nghe tiếng động, ông mới ngẩng đầu nhìn cô con gái:

- Về rồi à?

Dứt lời, ông lại cúi xuống đọc thứ trên tay.

Bất chấp đôi dép chưa kịp thay, Phương Nghiên đã hùng hổ xông đến trước mặt ông cụ:

- Con hỏi ba, do ba nên Giang Đào không tìm được việc, đúng không?

Bấy giờ, Phương Bình Sơn mới đặt đồ trên tay xuống, ngẩng đầu, chăm chú nhìn Phương Nghiên một lúc, rồi khẽ mỉm cười, hỏi:

- Chưa ăn cơm à? Trong bếp còn cơm và chân giò kho, con hâm nóng lại mà ăn.

Cử chỉ của ông càng khiến Phương Nghiên thêm bực dọc, bèn gắt hỏi:

- Chuyện tìm việc của Giang Đào là do ba giật dây đúng không?

- Chuyện tìm việc của Giang Đào là do ba giật dây đúng không?

Nhìn cô tía tai mặt mày, ông không buồn đoái hoài, chỉ đáp:

- Phải, là ba, rồi sao?

- Thì do đúng là do ba, ba....

Nom ông cụ vẫn bình thản như thường, bao âm ỨC trong bụng không sao trút hết, Phương Nghiên trợn trừng mắt nhìn Phương Bình Sơn, chất vấn:

- Vì đâu mà ba làm thế?

Nghe con gái gắt lên với mình, Phương Bình Sơn chỉ khẽ buông tiếng hừ, đoạn cất cao giọng đáp:

- Vì đâu? Để ba nói con nghe, ba vì con.

Những lúc tức giận, ông thường cất giọng oang oang. Bao năm từng trải cộng thêm địa vị ngày nay đã khiến bản thân Phương Bình Sơn toát lên khí thế áp đảo.

- Là ba con thì sao? Là ba con cũng không có quyền can dự vào cuộc sống của con. Bấy giờ ba mới biết quản lý con, ăn cơm với con cũng cần sắp thời gian, gặp mặt con cũng cần thư ký xếp lịch, ba đã làm được những gì?

Nghe Phương Nghiên nói, ông mới sực nhớ từ thuở lập nghiệp đến giờ, rất ít khi ông quan tâm tới con. Lòng không khỏi áy náy ít nhiều, giọng ông cũng dịu đi phần nào:

-Tiểu Nghiên, mọi việc ba làm đều vì con.

- Vì con, vì con nên mới ép con học Quản trị kinh doanh, vì con nên mới cấm con học thiết kế thời trang, là thế chứ gì? Vì con nên ba mới cấm con yêu Giang Đào? Vì con, ba chỉ cho phép con làm những việc con không hề thích thú. Nếu mẹ còn sống, mẹ sẽ không bao giờ làm vậy với con, ba chỉ biết áp bức một đứa mồ côi mẹ như con mà thôi.

Nhắc đến người mẹ đã khuất khiến cô càng thêm tủi thân. Lại nghĩ tới Giang Đào, cô không nén nổi mình, mới vỡ òa thành tiếng khóc.

Phương Bình Sơn nghe ruột gan mình như nẫu cả ra, khi con gái nhắc tới người vợ quá cố. Nhìn đứa con gái đã lớn phổng phao từng này, nay không còn nghe lời mình nữa, ông chỉ biết cảm thán trong bụng. Nổi đắng cay dậy sóng dâng trào, thứ cảm xúc ấy thật khó diễn tả. Nhưng điều đó chỉ khiến ông thêm kiên quyết với quyết định của mình:

- Con nói gì thì nói, cũng bởi mẹ con đã mất, nên ba mới phải quản thúc con chặt chẽ, tránh để con thất vọng về sau.

Phương Nghiên mấp máy môi toan nói gì đó, song ngay tức thì Phương Bình Sơn đã giơ tay, ngắt lời cô:

- Thôi, không phải nói nữa, con và cậu ta mau chóng chia tay đi, ba không bao giờ cho phép hai đứa yêu nhau. Muốn ba đồng ý cũng được thôi, ba đã từng cho nó cơ hội, chỉ cần Giang Đào chấp nhận điều kiện mà ba đã nêu, ba sẽ đồng ý cho hai đứa yêu nhau.

Nói xong, ông liền xoay gót trở về phòng, để lại một mình Phương Nghiên bần thần đứng giữa phòng khách rộng lớn.

Ngẫm lại những điều ba nói, cô mới sực hiểu, thì ra ông đã tìm đến Giang Đào, từng thỏa thuận điều kiện với anh, vậy mà cô không hề hay biết những chuyện này. Phương Nghiên xoay phắt người, toan lao ra ngoài. Vừa ra tới cửa, cô bất ngờ đâm sầm vào một người. Dẫu vậy, cô vẫn bất chấp tất cả, cầm đầu cầm cổ lao ra. Người nọ kéo cô lại, hỏi:

- Sao thế Phương Nghiên, muộn thế này rồi, con còn định đi đâu?

Bấy giờ Phương Nghiên mới chứng lại, cô thốt lên khi thấy người đó:

- Dì Tổng.

Tổng Phương Như đáp lời, đoạn nhìn cô vẻ băn khoăn. Nhìn vệt nước như vừa mới khóc trên gương mặt cô, bà bèn cười bảo:

- Sao thế này, lại cãi nhau với ba à? Muộn rồi, một mình con ra ngoài nguy hiểm lắm, khu này không dễ bắt xe đâu, nhớ có chuyện thì phải làm sao? Đúng lúc dì cần đưa văn kiện quan trọng cho ba con, muốn về cùng dì không?

Nói rồi, bà kéo Phương Nghiên vào nhà, song Phương Nghiên chỉ lăm lì đứng đó, nhất quyết không chịu vào.

Tổng Phương Như biết Phương Nghiên không chịu vào, đành cười nói:

- Lớn tướng thế này rồi mà vẫn chẳng khác gì trẻ con. Thế này vậy, con không vào thì thôi, để dì bảo tài xế đưa con về trường nhé. Dì không dám để con một thân một mình về trường như thế được.

Nghe Tổng Phương Như nói vậy, Phương Nghiên đành buông câu cảm ơn. Sau đó, cô lên xe của Tổng Phương Như đã đỗ gần đó, để tài xế đưa cô về trường.

Tổng Phương Như là trợ lý kiêm chức phó giám đốc trong công ty của Phương Bình Sơn. Tổng Phương Như ứng tuyển vào công ty từ khi mới thành lập. Chẳng qua năm đó, vào một buổi chiều rảnh rang, bà đến phỏng vấn với mục đích giết thời gian, nhưng khi ngồi trước Phương Bình Sơn, Tổng Phương Như đã thay đổi suy nghĩ của mình. Bà thận trọng trả lời từng câu hỏi của Phương Bình Sơn đề ra một cách chuyên nghiệp, đồng thời bà đưa ra góp ý dựa trên kinh nghiệm cá nhân của mình, khiến Phương Bình Sơn phải thay đổi cách nhìn.

Phương Bình Sơn đã nói:

- Cô Tống, với lý lịch của cô, hẳn phải tìm được một công ty tốt hơn. Hiện tại mức lương cao nhất tôi có thể trả cho cô, có lẽ không bằng được một công việc bất kỳ nào đó trong ngành này mà cô có thể lựa chọn. Nhưng nếu cô bằng lòng, tôi tin mình có thể mang lại cho cô một tương lai tươi sáng mà không một công ty nào khác có thể cho cô.

Vì tương lai của mình, Tống Phương Như đã vui vẻ đón nhận tấm thịnh tình của Phương Bình Sơn. Chỉ có điều, tương lai mà bà muốn nhiều hơn hẳn những gì Phương Bình Sơn từng hứa. Vì Phương Bình Sơn, bà đã dốc trọn tâm lòng thành, phấn đấu bằng mọi nỗ lực, và cả hai mươi năm son trẻ dài đằng đẵng trong cuộc đời.

Bà từng mừng thầm trong bụng khi biết Phương Bình Sơn đã góa vợ. Bất kể thái độ lạnh nhạt chùng mụt của ông, bà cũng không màng để bụng. Bà tự tin sẽ có một ngày, mình giành được con tim ông. Phương Bình Sơn không hề cự tuyệt tình cảm của bà, nhưng chưa một lần thề non hẹn biển, mãi mãi chỉ một thái độ thờ ơ. Thoạt đầu, Tống Phương Như cũng không mấy bận tâm, đối với Phương Bình Sơn, bà có vô vàn cơ hội và điều kiện. Nhưng ngày qua ngày, năm nối năm, đến một thời điểm, mối quan hệ ấy chỉ mang lại cho bà sự chán chường. Nó khiến Tống Phương Như nghiệm ra, bất kể bà nỗ lực ra sao, cũng không cách gì sánh được với tình cảm nồng nàn mà Phương Bình Sơn dành cho người vợ quá cố, dẫu chỉ là rất nhỏ. Khi bà bàng hoàng nhận ra, cũng là lúc tuổi xuân héo tàn. Thế mà, bà vẫn chỉ là trợ thủ năm nào của Phương Bình Sơn, ít nhiều có đổi thay, nhưng trên cơ bản thì nó vẫn vậy.

Chẳng phải là bà chưa từng gắng hỏi Phương Bình Sơn mỗi khi không giữ được bình tĩnh. Hỏi ông có sao lại đối xử với mình như vậy, nhưng Phương Bình Sơn chưa một lần cho bà câu giải thích, ông không màng phân trần, chỉ nhẹ nhàng:

- Nếu cô không muốn, cô có thể rời khỏi đây.

Phương Bình Sơn nói chí phải, không muốn thì có thể rời khỏi đây. Nhưng bấy nhiêu năm thanh xuân, bấy nhiêu năm tình cảm, đều chất chứa trên con người ông, ra đi như thế, sao khiến Tống Phương Như cam lòng.

Tống Phương Như đứng đó, dõi mắt theo chiếc xe đưa Phương Ng hiện khuất bóng. Vì Phương Bình Sơn, bấy lâu nay bà một mực yêu chiều con bé. Năm Phương Nghiên vào tiểu học, Phương Bình Sơn vương bận nhiều công việc, nên mấy lần Tống Phương Như đều thay mặt ông đi họp phụ huynh. Phương Nghiên khá gần gũi với bà, có nhiều việc thích tâm sự với dì Tống hơn là bố. Tống Phương Như nghĩ thầm, hẳn Phương Nghiên đã bắt đầu yêu đương, bất giác bà đưa tay xoa lên gương mặt mình, không hiểu vì sao, trên môi bỗng nở nụ cười lơ đãng.

Phải rất muộn, Phương Nghiên mới về tới trường, khi ấy ký túc xá đã tắt đèn, một vài ô cửa sổ hắt ra ánh đèn chập chờn. Mấy sinh viên năm cuối chuẩn bị xa mái trường, tụm lại với nhau, gảy đàn ghita, hát hò một bài ballad nào đó. Một vài cậu uống đến say khướt, miệng lưỡi nhai nói đông dài, nói mãi bỗng nhiên lẫn ra khóc chẳng hiểu vì sao, thoạt tiên chỉ sùi sụt, về sau lại khóc toáng cả lên.

Nhận được điện thoại của Phương Nghiên, dẫu chưa biết chuyện gì song Giang Đào vẫn gấp gấp chạy xuống. Thấy Phương Nghiên đứng co ro dưới ánh đèn đường, ngay sát cổng ký túc xá, chỉ đủ soi tỏ một bóng hình nhạt nhòa màu đen. Gió đêm lồng lộng như muốn thổi bay cả cơ thể cô. Giang Đào vội bước lại gần, nắm tay cô và hỏi:

- Em sao thế?

Phương Nghiên ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, trong ấy có sự quan tâm tha thiết của anh dành cho cô. Bỗng nhớ chuyện ba mình vừa nói, vành mắt cô đỏ hoe, nhìn Giang Đào mà không sao thốt lên lời.

Lúc lâu sau, cô mới hỏi:

- Có phải ba em đã tìm đến anh?

Nghe Phương Nghiên hỏi, Giang Đào mới ngó ra, nhưng sau vẫn gật đầu thừa nhận. Phương Nghiên lại hỏi:

- Có phải ông ấy đưa cho anh một bản cam kết, chỉ cần anh chấp nhận những thỏa thuận trong ấy, ông sẽ đồng ý cho chúng mình yêu nhau.

Giang Đào nhìn cô rồi gât đầu. Thấy Giang Đào thừa nhận câu chuyện mà ba cô từng đề cập, nước mắt trên khóe mi cô bắt giáng lần dài:

- Sao anh lại từ chối? Sao anh không kể với em chuyện này?

Giang Đào đưa tay lau khô giọt nước mắt trên mặt cô, đoạn phân trần:

- Ba em đưa anh một khoản tiền, bảo anh đi sắm nhà, sắm xe, thậm chí còn sắp xếp cho anh một vị trí trong công ty. Ông nói nếu anh chấp nhận những điều đó, ông sẽ cho phép hai đứa mình đến với nhau. Em mong anh chấp nhận những chuyện đó ư?

Giang Đào nhìn vào mắt cô, đợi chờ câu trả lời.

Phương Nghiên thật không ngờ người cha của mình lại có thể đưa ra đề nghị đó. Nhất thời cô nhìn Giang Đào đang thờ người đứng đó. Nghĩ đến việc Giang Đào thẳng thừng từ chối, hạnh phúc lẫn tự hào dâng tràn trong cô, chàng trai mà cô đem lòng yêu mến là một nam tử hán đích thực. Nhưng theo sau đó là nỗi bất an mãnh liệt, nếu vậy, chỉ e chuyện tình cảm giữa cô và anh sẽ càng gian nan.

- Từ đầu, anh đã biết mình không kiếm được việc là do ba em làm, phải không?

- Ủ, anh đoán vậy.

- Sao anh không nói cho em những chuyện đó?

Nhìn vẻ mặt hờn dỗi của Phương Nghiên, anh bèn âu yếm xoa khuôn mặt cô, hôn phớt lên trán, rồi nói:

- Anh không muốn em khó xử giữa anh và ba em. Bây giờ anh đang thế này, còn ba em với tư cách là một người làm cha, dẫu ông có phản đối cũng là chuyện thường tình.

Phương Nghiên nghe lòng mình ầm lại trước lời giải thích của anh. Cô ngả vào anh, thủ thủ:

- Nhưng cứ đà này, anh không tìm được việc thì sao? Sắp rồi trường rồi, chỗ ở lẫn công việc chưa đâu vào đâu, mình phải làm gì bây giờ?

Câu hỏi của cô đã khơi lên trong anh một nỗi buồn nào nề. Khoảng thời gian này, anh cũng lo sốt vó, đến nỗi trằn trọc thâu đêm. Nhưng nhìn gương mặt lo âu của cô, anh vẫn cố làm vẻ ung dung, ôm cô vào lòng, cười giả lả nói:

- Vậy chúng mình ra cổng tây bán bánh bao chứ sao nữa.

Lời lẽ dí dỏm khiến Phương Nghiên không sao nén được cười.

17. Chương 17: Chúng Ta Đã Ước Hẹn Cùng Nhau

Dĩ nhiên, Giang Đào và Phương Nghiên không thể đi bán bánh bao được, nhưng Giang Đào vẫn thuê một căn phòng ngoài cổng Tây. Nơi đó chủ yếu là tứ hợp viện kiểu cổ xưa, đã có nhiều năm tuổi, mái ngói liền kề, một khoảng không gian trống ở giữa sân gọi là giếng trời. Trước và sau giải phóng, nơi đây từng là chốn cư ngụ của nhiều gia đình thế hệ danh gia vọng tộc, tuy điều kiện ngày nay đã giảm sút đi nhiều, nhưng cũng đủ khắc rêu phong lịch sử. Xen giữa những mảnh sân trong là hẻm nhỏ, đến nay đã tập trung nhiều dân tỉnh lẻ đến Bắc Kinh kiếm kế sinh nhai, đa phần giống như đôi vợ chồng bán bánh bao ngoài cổng tây. Sinh viên đại học X sau khi tốt nghiệp không mấy ai ra đây thuê nhà.

Ngày đó, Giang Đào dọn tới nơi ở mới, Phương Nghiên đã giúp anh bài trí nhà cửa, trải những thứ đồ như là ga giường do cô mang tới. Ga giường lẫn vỏ chăn đi liền một bộ, in cùng màu sắc hoa văn, và thoảng mùi hương đặc biệt chỉ có ở những vật dụng còn mới. Gian phòng chật chội, tối tăm, chỉ có một cửa sổ bé tí, để lọt mấy tia nắng trời. Khi đã sắp xếp xong xuôi, Giang Đào mới đảo mắt ngắm nghía căn phòng, đoạn cười bảo Phương Nghiên:

- Cả căn nhà này, được mỗi đồ đạc em mang tới là đẹp, bộ ga giường này chắc còn đắt hơn cả giá thuê nhà mất.

Mãi mà không tìm được việc làm thích hợp, Giang Đào bèn tiếp tục công việc gia sư. Nhưng cũng không thể dựa vào đồng lương gia sư để duy trì cuộc sống lâu dài được, anh bèn nhận việc tại một công ty nhỏ, lương ở đó rất thấp, mà lại không có phúc lợi, tăng ca là chuyện cơm bữa hàng ngày, được về lúc chín giờ là sớm sửa lăm rồi, thậm chí không có cả bữa ăn tăng ca. Giang Đào sợ muộn, không bắt kịp xe bus, bèn mua lại một chiếc xe đạp cũ mà một người bạn sau khi đã ra trường chuẩn bị quẳng đi, để hàng ngày hai lượt đi về trên chiếc xe cà tàng. Chỉ cần nghe tiếng chuông leng keng vang vọng, là Phương Nghiên biết ngay Giang Đào đã về tới nhà.

Trên người anh vẫn là chiếc áo phông trường phát, mà anh đã mặc trong lần gặp gỡ đầu tiên giữa họ. Có điều, so với dạo mới quen, chắc bởi vóc dáng anh gầy rộc hẳn đi, khiến chiếc áo trở nên lùng bùng hơn nhiều, mặc lên người mà rộng thùng thình. Ngày nào cũng vậy, Giang Đào đạp xe đi làm từ sáng sớm tinh mơ, đến tờ mờ tối mới trở về nhà, da dẻ cháy sạm, cả người đen đúa. Nhưng chỉ cần về nhà gặp Phương Nghiên là trên khuôn mặt anh tức khắc nở nụ cười rạng rỡ niềm vui, hàm răng trắng bóc càng tỏ cáo lòn da đen sạm. Trông anh vừa huyết sáo, vừa đun nước nấu mì mà Phương Nghiên không sao nén nổi xót xa trong lòng.

Phương Nghiên thấy anh lạnh lẽo bóc gia vị trong gói mì ăn liền, dốc khoảng một phần hai ra bát. Gương mặt anh lúc nhìn nghiêng vẫn đẹp trai như thuở nào, đường nét sắc cạnh, trẻ trung, dáng vóc cao ráo thẳng tắp. Miệng anh huyết sáo một điệu nhạc vui nhộn mà Phương Nghiên không thể lập tức nhớ ra tên bài hát. Rót nước nóng vào bát, đặt phích xuống, anh quay sang bên ngoảnh miệng cười, đứng đỉnh bước lại gần, ngồi xuống cạnh bên, vòng tay ôm vai Phương Nghiên, vùi đầu vào cổ cô, thủ thủ:

- Cả ngày hôm nay đi làm, anh chỉ nhớ em thôi.

Phương Nghiên vuốt ve gương mặt anh, lòng buồn vô hạn. Mấy phút sau, phồng chùng mì đã chín tới, Phương Nghiên toan giục Giang Đào thì phát hiện anh đã ngủ gục trên vai mình, có thể do quá mệt nên tiếng thở của anh phát ra rõ rệt. Lòng cô buồn man mác. Không hiểu vì đâu nhớ tới ba mình.

Hôm sau, cô đến văn phòng của Phương Bình Sơn, nói với ông rằng:

- Ba, ba muốn phản đối con với Giang Đào thì cứ nhằm vào con đây này, ba làm vậy với Giang Đào thì ích gì? Ba vốn không hiểu Giang Đào, ba có biết Giang Đào là sinh viên xuất sắc ở trường con, anh ấy hoàn toàn có thể làm nên việc lớn. Vậy mà bây giờ ba khiến cho anh ấy không kiếm nổi một công việc đứng nghề.

Nghe con gái trách móc, Phương Bình Sơn mới liếc nhìn Phương Nghiên, đoạn cất lời:

- Tiểu Nghiên, nếu con thấy tiếc thay cho Giang Đào, vậy chia tay nó đi, chỉ cần vậy, ba sẽ lập tức tha cho nó. Hoặc...

Nói đến đó, Phương Bình Sơn thoáng ngừng một lúc, rồi tiếp lời:

- Hoặc bảo nó chấp nhận điều kiện của ba, làm vậy cũng chỉ để chứng minh tình yêu của nó dành cho con. Giữa con và lòng tự trọng, nó tình nguyện vứt bỏ tự tôn của mình.

- Ba, hành động của ba là hoàn toàn vô lý, ba làm vậy là muốn cưỡng ép Giang Đào phải không?

- Phải, ba ép nó đấy, nhưng cũng nó ép ba trước.

- Ba...

Phương Nghiên nghẹn họng, không thốt ra lời. Nhìn người cha của mình, và ông cũng nhìn cô. Không một ai chịu nhường ai, họ nhìn nhau như thể so mắt. Giờ lâu, Phương Nghiên mới cất tiếng:

- Ba, ba đừng phản đối bọn con nữa, con đã ngủ với anh ấy rồi, nên ba phản đối cũng chẳng ích gì đâu. Cùng lắm con sẽ sinh cho anh ấy một đứa con, đến lúc đó, con xem ba phản đối ra sao.

Những lời của Phương Nghiên càng khiến Phương Bình Sơn thêm phần nộ. Ông bước tới trước mặt con, thẳng tay tát cô một cú trời giáng. Liên đó, ông ôm lồng ngực nhìn Phương Nghiên trân trối, mặt đỏ bừng bừng, lập cập lấy lọ thuốc từ bàn làm việc, dốc mấy viên, đưa lên miệng, người vẫn lấy bấy không thôi. Bờ môi ông mấp máy không lên lời, ông quơ lấy tách trà trên bàn, ném thẳng xuống chân Phương Nghiên.

Phương Nghiên bưng lấy mặt mình, chẳng rõ đau hay thẹn. Dầu đã lớn bằng chùng này nhưng đây là lần đầu tiên trong đời cô bị ba đánh. Tách trà mà Phương Bình Sơn quẳng xuống, vẩy nước lên cả mu bàn chân

cô. Phương Nghiên gắng cầm dòng nước mắt, không để lệ tràn khóe mi.

Vào đúng lúc hai ba con đang căng thẳng thì Tổng Phương Như gõ cửa, bước vào. Thoạt trông, bà đã hiểu hai ba con lại đang cãi vã bèn mỉm cười lại gần, đỡ lấy Phương Bình Sơn:

- Lại tái phát bệnh cũ à? Hai cha con làm gì mà hục hặc thế này?

Nói đoạn bà dịu Phương Bình Sơn ngồi xuống, sau mới ngẩng đầu lên nhìn Phương Nghiên:

- Phương Nghiên, con biết ba mình bị bệnh tim, sao còn chọc ông ấy. Con làm thế này là không phải đâu, mau xin lỗi ba đi.

Thấy Phương Nghiên vẫn đứng tại chỗ, không chịu nhún nhường, bà đành khuyên nhủ Phương Bình Sơn:

- Cha con có gì mà không dàn xếp được, để thành ra nông nổi này. Phương Nghiên hăng nhỏ, có chỗ nào chưa phải anh từ từ dạy nó, việc gì phải nổi đóa lên như thế.

Lời còn chưa dứt, Phương Bình Sơn đã mắng át bà:

- Cô im đi, tôi dạy con tôi, cô thì biết cái gì!

Tổng Phương Như sững sờ chết trân tại chỗ. Nhìn Phương Nghiên, bà nở nụ cười sượng sùng, tiến lùi không biết phải chọn đường nào. Chứng kiến thái độ đó của ba mình, Phương Nghiên đành lên tiếng:

- Ba đừng giận lấy sang dì Tổng. Ba không quan tâm con, chẳng lẽ cấm cả dì Tổng quan tâm con?

Nói rồi, cô mới quay sang Tổng Phương Như, nước mắt lưng tròng, gọi:

- Dì ơi.

Bấy giờ, Tổng Phương Như mới tiến tới, cười nói:

- Hay qua bên phòng của dì hẵng nói, đừng chọc giận ba con nữa.

Tổng Phương Như liền dắt Phương Nghiên về phòng mình, vừa bước vào đã hỏi han:

- Nào, rốt cuộc có chuyện gì?

Nghe bà hỏi mà Phương Nghiên không sao kìm nén được nỗi ảm ức trong lòng, lệ cũng theo đà tuôn rơi. Nhìn Tổng Phương Như qua làn nước mắt nhòa nhạt, cô thốt lên:

- Dì ơi....

Tổng Phương Như không khác gì mẹ đẻ Phương Nghiên, phải chăng mối quan hệ giữa bà và Phương Bình Sơn không đơn thuần chỉ là cấp trên cấp dưới. Thực tình Phương Nghiên luôn mong ba mình tìm được một người bạn đời thích hợp, mấy bận cô còn đề cập với Phương Bình Sơn rằng, mình không để bụng nếu ông và dì Tổng xây dựng gia đình cùng nhau.

Nhưng lần nào nghe cô nói vậy, Phương Bình Sơn cũng chỉ cười xòa bảo:

- Trẻ con thì biết cái gì? Đời này ba chỉ có duy nhất một người vợ, đó là mẹ con.

Văn phòng làm việc của Tổng Phương Như khá rộng rãi và ngăn nắp, ngoại trừ chậu cây đặt dưới chân tường ra, căn phòng không hề có vật dụng bài trí rườm rà. Ngồi xuống bên cạnh Phương Nghiên, nhìn cô nước mắt lã chã, bà chưa vội lên tiếng ngay mà tự mình đi rót nước, đặt xuống trước mặt cô. Đợi cô bình tâm trở lại rồi nói:

- Uống cốc nước đã.

Phương Nghiên cảm kích nhìn Tổng Phương Như, đoạn bưng cốc nước trước mặt, nhấp ngụm to, rồi nói:

Con có bạn trai, nhưng ba con một mực phản đối hai đứa yêu nhau. Không biết ba con làm chuyện gì mà Giang Đào không tài nào tìm được việc làm.

Tổng Phương Như cười nói:

- Cậu bạn trai con tên là Giang Đào à?

Phương Nghiên thoáng ngó người, nhìn Tống Phương Như, gật đầu đáp:

- Sao dì lại biết?

Khi này con kể đó thôi. Vì sao ba con lại không tán thành hai đứa?

- Ba con chê anh ấy nghèo.

Sau tiếng “Ồ”, Tống Phương Như không còn gì nói thêm. Nhưng tưởng bà hiểu lầm, Phương Nghiên vội vàng tiếp lời:

- Nhưng con người Giang Đào tốt lắm, anh ấy rất có tài, là sinh viên xuất sắc của trường con, sau này nhất định sẽ thành đạt.

- Vậy sao con không giải thích để ba con hiểu ra ưu điểm của cậu ta?

- Ba con thậm chí không thèm hiểu Giang Đào, mới gặp lần đầu mà đã kịch liệt phản đối hai đứa yêu nhau.

Tống Phương Như dăm chiêu một hồi, đoạn cười nói:

- Thôi vậy, có cơ hội nhất định dì sẽ khuyên nhủ ba con.

Nghe Tống Phương Như nói mà Phương Nghiên hí hửng mừng thầm trong bụng, rồi sực nghĩ tới điều gì đó, bèn nhìn Tống Phương Như rồi thở thê:

- Dì Tống ơi, con còn một việc này nữa muốn nhờ dì gi úp. Bởi ba con mà đến tận giờ này Giang Đào chưa tìm được một công việc tử tế. dí có thể giúp anh ấy không?

Tống Phương Như bật cười trước lời nài nỉ của Phương Nghiên, bà mới bột mieegj true:

- Tiểu thư Phương Nghiên cũng có lúc nhờ cậy người khác cơ đấy, đúng là con gái đến tuổi lấy chồng, muốn giữ cũng khó.

Phương Nghiên then thùng cười trù, phụng phịu nói:

- Dì này!

Nom cô ra vẻ hờn dỗi, bà không trêu nữa mà nói:

- Nếu ba con đã nhúng tay vào, vậy dì cũng không tiện can thiệp, dù gì ba con cũng là sếp của dì. Thái độ của ông ấy, con cũng thấy rồi đấy. Con cứ mang hồ sơ của cậu kia tới đây, để dì xem xét trước đã, có cơ hội dì nhất định sẽ nghĩ cách, vậy được không?

Phương Nghiên nghe bà nói vậy, liền phấn khởi gật đầu, rí rít nói:

- Được ạ, có dì Tống rat ay giúp đỡ, nhất định chuyện sẽ thành.

Khi quay trở về phòng trọ của Giang Đào, thật hiếm khi cô thấy anh rảnh rỗi ngồi dưới ánh đèn, lật mở cuốn sách chi đó, mà không phải tăng ca. Thấy Phương Nghiên, anh liền tươi tỉnh đứng dậy. Ánh đèn rót lên gương mặt anh thật êm dịu. Đón Phương Nghiên vào nhà, anh nắm tay cô, nói:

- Hôm nay anh tan làm sớm, mình đi ăn bánh bao ngoài cổng tây nhé.

Phương Nghiên ngược lên nhìn anh, miệng nhoẻn cười mà không đáp lời. Nom vành mi cô còn đọng vệt nước mắt chưa khô, một bên má đỏ ửng, hơi sung tấy, khiến Giang Đào giật mình, nhẹ nhàng xoa má cô, khẽ hỏi:

- Em đến tìm ba em à?

Cõi lòng cô lại ứ lên nỗi tấm tức. Cô gật đầu mà mắt đỏ hoe. Giang Đào dịu dàng vỗ về bên gò má còn hằn vết tát, giờ lâu mới thì thầm hỏi:

- Có phải vì anh nên ông ấy mới đánh em?

Giọng anh trầm xuống, dường như mang theo nỗi đau không lời. Phương Nghiên gắng cầm giọt nước mắt, nhoẻn miệng cười, giả vờ chẳng mấy bận tâm, cô nói:

- Thực ra cũng không hẳn tại anh, anh cũng biết tính khí em rồi đấy, tại em làm ba em tức quá mà thôi.

Giang Đào mím chặt môi, xót xa nhìn cô. Không để Phương Nghiên kịp nói trọn câu, anh đã ôm ghì cô vào lòng. Ánh mắt đượm buồn man mác, anh dịu dàng hôn lên mái tóc cô, thủ thủ:

- Anh xin lỗi.

Vòng tay anh ấm áp, dịu dàng, thoang thoang mùi dầu tắm thanh khiết vẫn vương trên cơ thể. Vuốt ve gương mặt cô, Giang Đào hỏi:

- Đau lắm phải không?

Phương Nghiên lắc đầu đáp:

- Không đau tí nào, nhưng em lớn bằng ngần này, lần đầu mới bị ba đánh đấy.

Nhắc đến việc bị đánh mà Phương Nghiên thấy tủi thân vô cùng, tiếng nấc nghẹn ngào khó lòng nén được.

Phương Bình Sơn không thể ngờ được rằng Giang Đào sẽ đến tìm mình. Ông kinh ngạc gọi anh vào văn phòng. Thấy anh, ông ngẩng lên hỏi:

- Sao? Nghĩ thông suốt rồi, nên đồng ý điều kiện của tôi phải không?

Giang Đào ngược lên, nhìn ông một thoáng rồi tiến lên phía trước. Đột nhiên, anh quỳ sụp xuống, nhìn thẳng vào mắt Phương Bình Sơn mà nói:

- Bác Phương, cháu biết bản thân mình không thể khiến bác hài lòng, nhưng cháu thực lòng yêu Phương Nghiên. Mong bác cho phép cháu được ở bên Phương Nghiên. Tuy cháu chỉ là một đứa cô nhi nghèo khó, nhưng từng này tuổi đầu, trừ ba mẹ đã khuất, cháu chưa từng cầu xin ai, bây giờ, cháu cầu xin bác. Xin bác chấp thuận cho cháu và con gái bác được bên nhau.

Người như Phương Bình Sơn dẫu từng trải sự đời, song chứng kiến cảnh Giang Đào bất ngờ phủ phục xuống trước mặt ông khiến ông không tránh khỏi ngạc nhiên, trong thâm tâm như có thứ gì đó lay động. Ông lặng lẽ nhìn chàng trai đang quỳ trước mặt mình, nắn nót đổ trên người cậu ta, phác họa lên dáng vẻ ôn hòa, thiết tha. Cậu ta quỳ trong tư thế nghiêm trang, tựa gốc đại thụ vươn mình thẳng tắp, Phương Bình Sơn không nén được tiếng thở dài, nói:

- Đã vậy, sao cậu không chấp nhận đề nghị của tôi?

Ánh mắt Giang Đào nhìn ông như hắt lên nỗi đau, anh khấn khoản nói:

- Nếu thứ bác muốn lấy chỉ là lòng tự trọng của cháu, vậy thì bây giờ bác đã làm được điều đó. Nếu chấp thuận điều kiện của bác, vậy thì cả đời cháu sẽ không thể nào bình đẳng yêu Phương Nghiên giống như cách cô ấy yêu cháu vào lúc này.

Phòng làm việc của Phương Bình Sơn rất kín, ngoại trừ tiếng bước chân thính thoảng vang lên bên ngoài văn phòng, thì hầu như không để lọt bất kỳ một âm thanh nào. Nắng rọi qua cửa sổ như được chất lọc, để lại một màu vàng kim chói lóa. Phương Bình Sơn ngẩng đầu, nhìn ra bên ngoài, những tòa cao ốc mọc lên như cây rừng, trùng trùng điệp điệp, gần đến nỗi tưởng chừng vươn tay ra là tới. Mãi lâu sau, ông mới thu tầm nhìn, cúi đầu nhìn Giang Đào, ra chiều thông cảm:

- Giang Đào, không phải tôi vô lý. Tôi sẽ để thực tế chứng minh cho cậu thấy, chỉ ít cậu của ngày hôm nay và Phương Nghiên của lúc này không hề xứng với nhau.

Rời văn phòng của Phương Bình Sơn, Giang Đào bắt xe bus về trường. Lúc này đang là giờ hành chính, khách đi xe thưa thớt, nhân viên bán vé ướm oải dựa vào cửa kính, bợ phờ chào hành khách lên xuống. Tài xế cầm lái đưa xe lao vun vút, khiến một chiếc xe đi sát cạnh bên phải bấm còi hồi dài, biểu lộ thái độ bất mãn.

Giang Đào về trường, đi tìm Phương Nghiên, đúng lúc cô và Phó Nhã Lâm đang bàn bạc gì đó. Thấy Giang Đào đến, cô bèn nhón miệng cười, nhìn anh cất bước lại gần. Thấy bạn như vậy, Phó Nhã Lâm cũng dừng câu chuyện đang dang dở, cố tình hích bạn một cái rồi cười toe toét, lánh mặt đi chỗ khác.

Đợi Giang Đào đến gần, Phương Nghiên nhìn anh rồi hỏi:

- Sao anh đến đây, hôm nay không đi làm à?

Thay vì trả lời, Giang Đào chỉ siết chặt tay cô, dường như anh sợ một khắc lỏng tay của mình sẽ đánh mất cô. Ánh mắt anh nồng nàn yêu thương, cứ đắm đuối nhìn cô, như thể cô chính là toàn bộ thế giới của mình.

Giờ lâu, anh mới cất tiếng:

- Phương Nghiên, chúng mình kết hôn nhé.

Ánh mắt anh nhìn cô như có ngọn lửa hừng hực, khiến cô cũng bùng cháy theo. Giọng anh ra chiều gấp gáp, khiến con tim cô xôn xang nhịp đập.

Chưa bao giờ cô bắt gặp một Giang Đào như lúc này, Phương Nghiên mới bột miệng khê gọi:

- Giang Đào.

Anh mỉm cười, khê khàng buông lỏng bàn tay đang siết chặt tay cô. Nhìn cô mỉm cười, trịnh trọng lùi lại phía sau, một tay đặt lên ngang ngực, tay kia hơi chìa về phía cô. Nụ cười vẫn tươi tắn, trông anh oai phong, tuấn tú chẳng khác nào chàng hoàng tử trong câu chuyện cổ tích.

Giang Đào nắm lấy bàn tay trái của cô, một chân quỳ xuống. Đôi mắt anh sáng ngời tựa như dòng nước lấp lánh ánh bạc, nhìn cô đắm đuối. Anh từ tốn cất lời:

- Phương Nghiên, em bằng lòng làm vợ anh chứ?

Phương Nghiên vẫn nhớ như in Giang Đào của ngày hôm đó. Nặng rót xuống người anh, dát lên tấm thaan một lớp hào quang ánh kim, thậm chí đôi mày, cặp mắt cũng như phát ra ánh sáng. Cái nhìn anh trao cô tràn ngập ánh cười và cả sự ngóng đợi, như toát ra hơi thở ấm áp của mùa xuân. Khung cảnh ấy đẹp để tựa như mơ.

Cô nhìn anh, nhoén miệng cười, khóe mi trào dâng giọt nước mắt hạnh phúc, chỉ ngân ngấn chứ không chịu tuôn rơi, như giọt sương e ấp bên cánh hoa trong sân trường buổi sớm mai. Đáy mắt cô ngập tràn niềm vui sướng, soi bóng chàng trai trẻ đang quỳ một gối trước mặt mình. Niềm hạnh phúc như con buồm no gió, vun vút lao đến.

Cô nắm lấy tay anh, mỉm cười toan nói câu “đồng ý”, nhưng hạnh phúc tuôn trào, để rồi không nén được tiếng hét:

- Em đồng ý, Giang Đào, em đồng ý.

Cô cất cao giọng nói, tiếng sau cao hơn tiếng trước, cho đến khi bốn bề tràn ngập tiếng cười khoan khoái của cô và cả câu “em đồng ý”.

Hoa quế trong trường đã hé nở, hương thơm ngào ngạt lan tỏa khắp không gian, như thấm vào gan ruột. Đường trong trường rợp bóng cây xanh, uốn lượn quanh co. Trên con đường nhỏ, người lại người qua, họ trao nhau nụ hôn dịu dàng, tưởng trọn đời trọn kiếp.

18. Chương 18: Bản Độc Tấu Của Ký Ức

Và thế là, Phương Nghiên chuyển tới căn phòng trọ chật chội của Giang Đào, đồng nghĩa với việc cuộc sống của Giang Đào nhiều thêm những bận bịu tất bật. Hàng ngày, khi anh thức dậy thì cô vẫn đang ngủ say. Anh xuống bếp chung, nấu bữa sáng mang lên phòng, đặt lên bàn, lúc ngoảnh ra thấy cô vẫn ôm mộng đẹp trên giường, anh thường nở nụ cười triu mến. Lúc ngủ, nom cô chẳng khác nào đứa con nít, Giang Đào nhích lại gần, cầm lòng không đành, bèn cọ mũi nhẹ lên má cô. Dường như Phương Nghiên cũng cảm nhận được điều gì, bất giác cô nhăn trán, khê lăm bâm gì đó rồi trở mình ngủ tiếp. Giang Đào đứng dậy, mỉm cười, bịn rịn nhìn cô lần cuối rồi mới miễn cưỡng quay đi, lao lên chiếc xe cà tàng đi làm vào lúc tờ mờ sáng.

Tối về, Giang Đào phải rửa rất nhiều bát đĩa và giặt cả chồng quần áo. Cuộc sống chung của cả hai mới chỉ bắt đầu mà thoát cái đã trở nên tất bật nhiều việc. Vừa nghe nhạc, Phương Nghiên vừa ngó Giang Đào đang giặt giũ bên cạnh, cô nói:

- Giang Đào, quần áo nhiều thế này, giặt giữ mệt lắm, hay mai chúng mình đi mua máy giặt, anh không phải giặt giữ hàng ngày nữa.

Giang Đào chỉ cười khi nghe cô gợi ý. Anh vắt khô đồng quần áo trong chậu bằng đôi tay bầm đầy bọt, thả vào chậu nước cạnh bên, sau mới nói:

- Không sao, quần áo anh giặt sạch hơn máy giặt khối lần ấy chứ.

Nghe anh nói, Phương Nghiên đành gật gù đáp, thế thôi vậy. Sau rồi chả có việc gì làm, mà Giang Đào lại bận giặt quần áo, cô mới lục lọi sách vở của anh để chỗ đầu giường. Thấy buồn buồn, cô lại bảo:

- Em đói rồi, chúng mình đi ăn gì đi.

Giang Đào ngoái đầu lại nhìn cô, đặt đồng quần áo trên tay xuống:

- Để anh nấu mì cho em ăn nhé?

Phương Nghiên nhăn mặt nói:

- Em không ăn mì đâu.

Vẫn nụ cười tươi rói trên môi, anh nhìn cô như một đứa trẻ quen thói tùy tiện, anh kiên nhẫn nói:

- Vậy mình ra cổng Tây, ăn bánh bao được không?

Phương Nghiên vẫn ỉu xiu, bĩu môi nói:

- Không ăn đâu, bánh bao ngon mấy thì cũng không thể ăn mãi được.

Giang Đào bước về phía cô, hơi khom người, cúi về phía Phương Nghiên, anh hỏi:

- Vậy em muốn ăn gì nào?

- Em muốn ăn....

Nhìn anh mà đôi mắt cô đảo liên hồi, tự hỏi mình muốn ăn thứ gì, qua một lúc lâu mới hăm hở nói:

- Em muốn ăn bánh tiramisu.

Giang Đào hơi ngỡ ngàng, nhưng trông vẻ lém lỉnh trong ánh mắt cô, anh không nhịn được cười, bèn bảo:

- Được rồi, bây giờ anh đi mua cho em nhé.

Nói rồi, anh liền chạy một mạch ra ngoài.

Bấy giờ đã vào khuya, bản thân Giang Đào đi làm về đã khá muộn. Anh đạp xe băng qua ngõ hẻm, mãi rồi mới tìm được một tiệm bánh kem, ánh đèn sáng trưng, cửa kính trong suốt, bóng láng. Nhiều loại bánh ngọt lẫn bánh gatô bày ngay ngắn trong tủ kính sáng rõ ánh đèn, trông rất xinh xắn.

Giang Đào đảo qua những dãy tủ kính, đoạn hỏi nhân viên bán hàng:

- Cô ơi, làm ơn cho hỏi, ở đây có bánh tiramisu không?

- Có, loại đường kính 20cm là hai trăm tệ, loại đường kính 25cm là ba trăm tệ. Anh muốn mua loại nào?

Cô gái ăn vận như nhân viên bán hàng, tay mãi miết kiểm kê tiền hàng, thậm chí không buồn nhìn anh, mà chỉ tập trung vào công việc đang dang dở, với hy vọng được tan ca sớm hơn.

Giang Đào sưng sờ trong tức thì, anh á khẩu nhìn sang những chiếc bánh có vẻ ngoài tinh tế được bày trong tủ kính. Người nhân viên kiểm đếm xong tiền, liền sốt ruột hối thúc anh:

- Anh mua không? Không thì chúng tôi phải đóng cửa hàng bây giờ.

Sau một chốc đắn đo, Giang Đào đành nói:

- Cho tôi một bánh loại 20cm.

Do cửa hàng hết khách, nên chẳng mấy chốc bánh đã xong, Giang Đào chỉ còn đợi thợ làm bánh trong bộ đồ trắng tinh, nhanh nhẹn đổ cốt bánh, cầm giấy trắng cuộn lại, trang trí thêm kiểu hoa bằng kem trắng

và hồng. Anh trả tiền, khấp khởi cầm bánh ra về. Chiếc xe đạp do anh cầm lái lao băng băng về nơi có Phương Nghiên, trong dạ thầm mừng tưởng vẻ hân hoan của cô khi thấy chiếc bánh.

Song cũng có thể do thời gian chờ đợi quá lâu, khiến Phương Nghiên không mấy mừng rỡ như trong tưởng tượng của anh, dù thực tình cô cũng ra chiều phấn khởi. Ngồi cạnh bên, ngắm cô chậm rãi đưa miếng bánh lên miệng, thấy cô vui, Giang Đào cũng mãn nguyện. Nhìn mãi, sau rồi anh mới xoa đầu cô, bảo:

- Anh đi giặt quần áo cho xong đây.

Phương Nghiên ậm ừ, nhìn miếng bánh rồi như sực nhớ ra điều gì. Cô nhìn anh và hỏi:

- Sao anh không ăn?

- Anh không đói.

Vừa nói, Giang Đào vừa bắt tay giặt nốt chồng quần áo. Khắp khoảng sân lẻ bóng mình anh giặt giũ, tiếng nước máy xối chảy, ào ào vang lên từng đợt. Mảnh sân thiếu vắng ánh đèn, chỉ hứng sáng từ mấy gian phòng hắt ra. Vắt khô từng chiếc quần áo, anh phơi đều, vuốt phẳng vải vóc nhẵn nhúm. Gió lồng lộng, thổi dựng tóc trên đỉnh đầu, bóng hình anh gầy đi trông thấy trong màn đêm.

Khi đã hoàn thành mọi việc, Giang Đào quay lại vào bàn học, chăm chỉ đọc thứ gì. Một mình Phương Nghiên nằm trần trọc trên giường, chốc thì gỡ tung sách của Giang Đào, chốc thì ngó anh. Sau rồi, cô bèn tụt khỏi giường, đến trước mặt anh, giặt phất quyển sách trên tay Giang Đào:

- Sao anh luôn chân luôn tay thế không biết?

Giang Đào cười trừ, quay ra nắm tay Phương Nghiên, giải thích:

- Tại anh đã giao hẹn với sếp rồi, để được về sớm thì anh phải mang về nhà làm, sáng mai còn mang nộp cho ông ấy, có vậy ông ấy mới đồng ý cho anh tan ca sớm. Mai em còn phải đi học, em cứ ngủ trước đi, nhé?

Phương Nghiên chu môi, hậm hực quay về giường:

- Ngày nào cũng như ngày nào, anh không làm cái này thì cũng làm cái nọ, chả có thời gian bên em. Chúng mình có giống hai người yêu nhau không hả?

Nói rồi, cô bèn nằm vật xuống giường, che cái gối lên mặt rồi bảo:

- Anh tắt đèn đi, sáng quá em không ngủ được.

Giang Đào lắc đầu cười xòa, đoạn đứng lên tắt đèn, sau đó anh nhẹ nhàng bước đến bên giường, ôm chặt Phương Nghiên vào lòng. Thấy cô phớt lờ mình, anh bèn vui mặt vào ngực cô, sẽ sang cạo miết, khiến cô không nhịn được cười, đành vươn tay, ôm chầm lấy anh.

Nghe tiếng cô cười, anh liền cạo hăng hơn, chính bản thân anh cũng cười ngặt nghẽo. Phảng phất trên người cô có thứ mùi hương khó tả, khiến anh lâng lâng. Chỉ trong chốc lát mà anh thấy như mình xiêu lòng. Bụng bảo dạ, thôi thì Phương Nghiên cứ mãi tùy tiện, thậm chí không màng nghĩ hộ anh; nhưng vì thực lòng yêu cô, nên dẫu cuộc sống vốn nhọc nhằn, anh vẫn cam tâm tình nguyện chịu khổ chịu cực, tất cả là vì cô. Đợi Phương Nghiên ngủ say trong vòng tay mình, Giang Đào mới nhẹ nhàng rút lại cánh tay tê rần dưới đầu cô, rón rén ra bàn ngồi, mở đèn, tiếp tục công việc.

Hôm đó đang giờ làm việc, bất ngờ Giang Đào nhận được điện thoại của Phương Nghiên. Trong điện thoại, cô không nói rõ, chỉ nói gì đó liên quan tới ông cụ ở nhà. Giang Đào đành vội vàng xin nghỉ, rồi hộc tốc chạy đến ngay nơi Phương Nghiên nói. Thì ra nơi đó là một cửa hàng nội thất, Phương Nghiên đang thông dong đạo quanh, vừa ngắm nghía bình hoa, vừa lựa khung ảnh, thì thoáng quay sang hỏi nhân viên bán hàng.

Ngẩng đầu lên thấy Giang Đào, cô liện chạy ra đón:

- Giang Đào, anh đến rồi?

Đoạn tiếp lời:

- Chẳng hiểu ba em cất tiền trong thẻ của em khi nào.

Giang Đào nhìn cô đầy cứng chiều, anh nói:

- Không sao, đáng lẽ lớn bằng này rồi, em không nên tiêu tiền của ba nữa.

Phương Nghiên không màng để bụng lời anh nói, cô kéo tay anh đến một chồng đồ đạc:

- Anh xem, em chọn đó.

Nói đoạn, cô liền nhanh nhẩu giơ một chiếc bình hoa lên ngang mặt Giang Đào:

- Cái bình này đẹp không? Phòng trọ của anh đơn giản quá, phải trang trí mấy thứ. Anh xem, em còn mua cả cốc này.

Vừa nói, cô vừa giơ từng món đồ lên cho Giang Đào xem.

Cầm những món đồ trên tay, liếc mắt nhanh bằng giá, lòng anh trĩu nặng. Anh kéo tay cô, nói:

- Phương Nghiên, bây giờ chúng mình còn đang ở trọ, không cần dùng đến những món đồ này. Đợi bao giờ có nhà riêng rồi hãy mua.

Không đợi Phương Nghiên kịp lên tiếng phân bua, anh đã lôi tuột cô ra ngoài. Phương Nghiên vừa vùng vằng, vừa líu ríu nói, mãi khi ra đến bên ngoài cửa hàng, cô mới giằng khỏi tay Giang Đào, đứng vững rồi bực dọc quở trách:

- Sao anh lại kéo em, nhà đi thuê cũng là nhà, bày biện thêm vào thì đã làm sao?

Anh nhìn cô, môi mấp máy, hồi lâu mới thốt lên được:

- Nhưng chúng mình không có tiền để mua những thứ đó.

Phương Nghiên sững sốt, như thể bây giờ cô mới như sự nhớ ra muốn mua đồ phải cần đến tiền. Cô mở mắt tròn xoe, hỏi anh:

- Những thứ đó đắt lắm sao?

Nửa bực mình, nửa bất lực, Giang Đào nhìn cô, đoạn nói:

- Phải, vô cùng đắt.

- Nhưng trước kia em cũng mua nhiều lắm mà.

- Bây giờ khác xưa rồi, trước kia ba em có tiền, nhưng bây giờ em không thể tiêu tiền của ba nữa, em hiểu không?

Nhìn vào gương mặt nghiêm trọng của anh, Phương Nghiên bèn gật đầu. Đáp lại cái nhìn của cô, anh nắm chặt tay cô, rồi bảo:

- Em yên tâm, anh sẽ không để em sống mãi kiểu này. Mai sau, anh nhất định sẽ kiếm được tiền, đến lúc đó, em có thể mua bất cứ thứ gì mà mình thích.

Nghe giọng anh rất mực nghiêm túc, gương mặt trịnh trọng khác thường, dường như đang hứa hẹn một việc gì đó vô cùng quan trọng. Cô không khỏi buồn cười, mới bảo:

- Vậy em phải đợi bao lâu?

Giang Đào cũng bật cười trước câu hỏi của cô, nhưng chẳng mấy chốc, anh đã nghiêm túc trở lại, ngẫm ngợi rồi đáp:

- Khoảng bảy, tám năm.

Nói rồi, anh liền ôm chặt lấy cô vào lòng. Còn lòng thì thâm thê hẹn, nhất định sẽ phấn đấu vươn lên, để Phương Nghiên được sống như đã từng mơ.

Giang Đào và Phương Nghiên cứ thế sống qua ngày. Thi thoảng so sánh giữa cuộc sống hiện tại và quá khứ, lòng cô không khỏi nhen dậy nỗi thất vọng. Kể từ khi hai người bắt đầu cuộc sống chung đích thực, niềm hạnh phúc bản thân vốn mong chờ, có gì mãi chưa thấy đến. Trái lại, giờ đây bản thân cô mất đi tự do, đồng thời mua vào mình biết bao túng bấn và rang buộc. Dầu vậy nhưng khi đứng trước mặt người khác, cô vẫn phải tỏ ra rằng: mình là người hạnh phúc, chỉ làm như vậy mới khiến tình yêu của cô trở nên có

ý nghĩa. Những ngày tháng ấy chỉ mang lại cho Phương Nghiên một cảm giác mệt mỏi, bất an, khó mà kham nổi.

Có khi Phương Nghiên buột miệng hỏi Phó Nhã Lâm:

- Tại sao hai đứa mình đã đến với nhau rồi mà cuộc sống vẫn không vui vẻ giống như mình tưởng tượng nhỉ?
- Phương Nghiên ạ, thực ra đa phần những cặp đôi yêu nhau trên thế giới này đều giống như hai cậu. Họ cũng đi làm, cùng ổn định cuộc sống sau đó mua nhà, rồi nuôi dạy con cái, họ cùng nhau gánh vác trách nhiệm gia đình. Chỉ ngặt một điều, cuộc sống trước đây của cậu quá hào nhoáng, nên chưa từng biết đến nỗi nhọc nhằn khi phải vật lộn cùng cơm áo gạo tiền, thành thử cảm giác đó là điều dĩ nhiên. Nhưng được cái, khó khăn bây giờ chỉ là tạm thời, người như Giang Đào, chẳng chóng thì chày cũng sẽ làm nghiệp lớn. Hơn nữa, Phương Nghiên này, với tư cách là một người bạn thân, mình phải nói cậu phải chăng, Giang Đào làm lụng bên ngoài đã đủ vất vả, đã yêu thì nên thông cảm cho nhau. Kể từ khi sống chung tới giờ, anh ấy luôn là người chăm sóc cho cậu, cậu thử đặt mình vào địa vị của Giang Đào mà nghĩ xem, cậu đã làm được gì thiết thực cho anh ấy chưa? Cậu đã từng quét dọn phòng ốc chưa? Đã thử mó tay nấu cơm chưa? Đã từng hiểu nỗi khổ thiếu thốn tiền bạc của anh ấy, hay nghĩ đến việc anh ấy phải còng lưng đạp xe hai mươi cây số từ nhà đến chỗ làm, từ chỗ làm về nhà chưa?

Nghe Phó Nhã Lâm tuôn một tràng, Phương Nghiên không khỏi áy náy, đầu cúi gằm không thốt lên lời. Lúc lâu sau, cô mới rụt rè bảo:

- Vậy cậu bảo mình phải làm gì?

Nghe cô hỏi, Phó Nhã Lâm mới phì cười, đoạn nói:

- Bây giờ chúng mình ít khi phải lên lớp, cậu có thể tranh thủ ra khu gần bên mua thức ăn. Tầm đó sắp văn chợ, mấy cô bán hàng chỉ muốn mau chóng bán cho xong, nên mua rau vừa rẻ lại vừa tươi. Làm thế, sẽ đỡ cho Giang Đào vừa đi làm về đã phải học tốc đi chợ mua đồ. Còn nữa, cậu nên chăm chỉ quét dọn hàng ngày, đừng đợi Giang Đào về, vừa phải nấu cơm, lại vừa tắt bật quét dọn, gấp quần áo, mà nên để anh ấy được nghỉ ngơi nhẹ nhõm khi về nhà.

Phương Nghiên nghe rồi gật đầu như bả cũi:

- Trời ơi Nhã Lâm, cậu đúng là hiểu sâu biết rộng, mình còn chẳng biết trong ngõ có bán rau, mua rau còn phải chọn thời nữa chứ.
- Không phải là mình hiểu sâu biết rộng, mà là thiên kim tiểu thư như cậu không màng chuyện thế tục mà thôi.

Bữa đó Giang Đào về nhà, bỗng kinh ngạc nhận ra nhà cửa gọn gàng hơn thường ngày rất nhiều. Nom Phương Nghiên bước ra, tủm tỉm mỉm cười bảo anh:

- Em dọn dẹp đó.

Giang Đào thầm lấy làm kinh ngạc, mắt anh đảo từ cô sang căn phòng, đoạn cảm động, kéo tay cô và nói:

- Cảm ơn em, Phương Nghiên, nhưng sau này cứ để anh về rồi làm.

Nhìn anh mà lòng cô tràn đầy cảm giác mãn nguyện, cô nói:

- Hôm nay em còn đi chợ mua thức ăn nữa đấy.

Dứt lời, cô liền khệ nệ xách từng mớ rau ra khoe với anh:

- Em không biết thì ra rau cải lắm loại đến thế, nào cải dầu, cải thìa.

- Vậy em đã mua những gì?

- Em mua tuốt.

Giang Đào kinh ngạc hỏi lại:

- Mua tuốt?

- Vâng, bởi cô bán rau nói loại nào cũng tốt nên em mua hết. Cô bán rau còn tranh thủ bảo nếu em mua toàn bộ thì cô ấy chỉ lấy hai mươi tệ thôi. Em thấy cũng hợp lý nên mua luôn.

Nhìn chồng rau trước mặt, lá xanh đậm nhạt xếp lớp thành từng mớ nhỏ nằm la liệt dưới đất, Giang Đào vừa buồn cười lại vừa tức giận. Ngó biểu cảm của anh, Phương Nghiên sốt ruột hỏi:

- Sao thế anh?

Giang Đào ngẩng đầu nhìn gương mặt non nớt của cô, cầm lòng không đành nổi xót xa, anh vuốt ve mặt cô, nói:

- Không, anh thấy rất vui, bởi em đã biết dọn dẹp nhà cửa, đi chợ mua đồ. Nhưng anh thấy buồn, bởi vì anh mà em phải làm những công việc này.

Phương Nghiên lắc đầu nói:

- Có gì chứ, em thấy làm việc nhà cũng vui mà.

Nhưng rồi niềm vui thuở ban đầu qua đi, chẳng mấy mà Phương Nghiên đã trở nên chán ghét những việc lật vật ấy. Cô không sao tìm thấy niềm vui trong những công việc lật vật thường ngày, dần dà cũng trở nên qua loa cho xong.

Sau bữa cơm cuối tuần, Giang Đào rửa bát sạch sẽ, quay vào phòng, thấy Phương Nghiên ngồi bất động, anh bèn bước tới, ôm cô và hỏi:

- Em nghĩ gì vậy?

Anh cứ cọ mãi, gọt cơn ngứa râm ran, cô bèn cười bảo:

- Nghĩ gì đâu.

Mùi hương của cô khiến anh say đắm, anh nói:

- Thơm quá, lâu lắm rồi không được hôn em thế này.

Nói rồi, anh liền hôn dần xuống dưới.

Phương Nghiên thấy mình mê mẩn trong trận mưa hôn của anh, trong những đấm đuổi triền miên thật khó để diễn tả. Thế mà đột nhiên, Phương Nghiên cảm thấy ngứa ngứa ở vùng cánh tay, mở mắt nhìn, thì thấy một con gián đen xì đang bò qua cánh tay cô.

Phương Nghiên giật thót mình, đẩy phắt Giang Đào ra, chỉ vào con gián rồi hét lên thất thanh. Thoạt trông, Giang Đào đã nhanh tay xử lý con gián. Nhưng sau, cô cứ mãi ngồi đó, lòng buồn vô hạn, nửa như giận hờn, nửa như âu sầu, nhưng chẳng thể hiểu được căn nguyên cụ thể.

Giang Đào toan hôn cô, cô lại đẩy phắt anh ra. Người ngợm vẫn sờn gai ốc vì sợ, như thể con gián kia vẫn còn đâu đây trên người cô vậy.

- Giang Đào này, hay chúng mình không sống ở đây nữa?

Gương mặt anh hiện rõ vẻ lúng túng, hồi lâu mới đáp:

- Em cố gắng chịu đựng một thời gian, sang năm nhất định chúng mình sẽ chuyển nhà, được không em?

Nhìn Giang Đào, cô thầm ngán ngẩm trong lòng, lại bực dọc không biết để đâu cho hết. Nhưng bao bực bội trong người lại chẳng biết trút vào ai, thế là nỗi buồn càng dâng đầy, uất nghẹn ứa dòng nước mắt.

Thấy cô khóc, anh bèn dịu dàng dỗ dành:

- Phương Nghiên, cuộc sống bây giờ là do em lựa chọn, anh bắt buộc phải chấp nhận nó. Anh cũng rất buồn, anh không hề muốn em phải sống thế này, nhưng hiện tại anh chưa đủ khả năng. Hãy cho anh thêm ít thời gian, anh hứa với em, không bao giờ anh lại để em sống mãi kiểu này.

Sự day dứt dành cho cô thể hiện cả trên nét mặt anh, có áy náy, bất lực, và còn nhiều hơn nữa những tình cảm phức tạp. Nhìn anh càng khiến Phương Nghiên thêm buồn. Cô nắm tay anh nói:

- Không sao đâu anh.

Nhưng giây phút cúi đầu xuống, cô đã nghe nỗi bi thương, sự uể oải lẫn bất ổn trỗi dậy trong mình. Dưới ánh đèn vàng vọt của căn phòng, sương mù trong cõi lòng cô giăng mắc tỏa khắp.

Tối đó là lần đầu tiên trong đời Phương Nghiên mất ngủ. Cô không tìm được lòng nghĩ về cuộc sống xưa kia, cuộc sống ấy tuy có nhiều điều bất mãn, nhưng chưa từng phiền não về chuyện cơm áo gạo tiền, hết ngày này sang ngày khác như bây giờ. Thực ra, kể từ khi sống chung với Giang Đào, cô luôn cố tình né tránh nghĩ về ngày xưa. Không phải cô chưa từng nghĩ, mình sẽ vất vả khi sống cùng anh, nhưng khi đối diện với sự thật, nỗi khổ ấy lại vượt xa trí tưởng tượng của cô rất nhiều.

Có hôm, Phương Bình Sơn tới thăm con gái. Ông đến đúng lúc Giang Đào vắng nhà, chỉ gặp Phương Nghiên ngồi vẽ vờ quần áo. Không nói không rằng, ông đảo mắt nhìn khắp căn phòng một lượt, rồi cất tiếng hỏi:

- Đây là chỗ ở hiện tại của con?

Phương Nghiên gật đầu, rồi lại hást cầm với bố:

- Vâng, tuy tuềnh toàng nhưng con và Giang Đào rất hạnh phúc.

- Hạnh phúc?

Phương Bình Sơn phá ra cười, đoạn cầm một gói mì ăn liền trên mặt bàn, khinh khỉnh nói:

- Ăn mì ăn liền, chui rúc trong một căn nhà chỉ rộng bằng một cái nhà xí mà con nói là hạnh phúc. Thì ra hạnh phúc mà con muốn là thế này hử?

- Bây giờ con còn cái kiểu mua đồ không nhìn giá không? Bây giờ còn cái kiểu thích ăn gì thì ăn không? Hay còn muốn xem phim gì thì đi xem không? Thích đi đâu thì đi? Đó là thứ hạnh phúc mà con cần và cũng chính là thứ hạnh phúc mà Giang Đào có thể cho con?

Trước một tràng chất vấn của ba, Phương Nghiên mấp máy môi toan phản biện, nhưng sức nhận ra là mình không có gì để phân bua, cô bèn cúi gằm mặt xuống:

- Chẳng phải con nói Giang Đào là người có tài, sẽ làm nên sự lớn đấy thôi? Nó đã tài giỏi đến vậy, sao còn để con khổ sở đường này?

Nói rồi, ông liền rút tấm thẻ ngân hàng trong túi áo, đặt xuống trước mặt Phương Nghiên:

- Ở đây có ít tiền, con cầm lấy. Mật mã là ngày sinh của con.

Dứt lời, ông liền quay gót bỏ về.

Tối đến, khi Giang Đào tan làm về nhà, thấy cô ngồi thẫn thờ, anh bèn dè dặt tiến lại gần, ngồi xuống đối diện cô, cúi đầu hỏi:

- Em sao thế?

Phương Nghiên ngẩng lên, nhìn Giang Đào rồi nói:

- Hôm nay, ba em đến thăm.

Giang Đào hơi ngỡ ngàng, anh nhìn cô như đợi cô tiếp lời. Phương Nghiên đưa tấm thẻ ngân hàng, đoạn bảo:

- Đây là của ba em cho tụi mình.

Nét mặt anh sa sầm, nhìn Phương Nghiên rồi đáp lạnh lùng:

- Ông ấy cho em, chứ không phải cho chúng mình.

Lần đầu tiên, Phương Nghiên nghe Giang Đào dùng giọng điệu kiểu đó để nói với mình kể từ khi hai người góp gạo thổi cơm chung, khiến cô không khỏi tủi thân trong dạ, bèn trợn mắt hỏi anh:

- Ý anh là sao?

- Không ý gì cả, em thừa biết ba em nhìn nhận chúng ta ra sao, vì sao em còn nhận tiền của ông ấy?

Vừa nói, Giang Đào vừa nhét tấm thẻ vào tay cô, đoạn bảo:

- Trả lại cho ba em đi.

- Anh nhất định phải làm vậy sao? Chỉ cần anh nhận tấm thẻ này, ba em sẽ tán thành cho hai đứa lấy nhau, chỉ vậy mà anh cũng không đồng ý sao? Giang Đào, anh đừng nghĩ vậy, dù sao số tiền này cũng sớm muộn thuộc về anh. Em không thạo việc ở công ty, khi chúng mình lấy nhau rồi, chẳng mấy sẽ tới lượt anh tiếp quản, sao bây giờ anh còn cố chấp đến vậy.

- Anh thế này mà em bảo là cố chấp? Lẽ nào em thực sự thích một người đàn ông chỉ đủ tư cách yêu em, khi anh ta sẵn sàng chấp nhận sự áp đặt của ba em? Nhẽ nào em không mong anh là người đàn ông dùng chính sức lực của mình để mang lại cuộc sống hạnh phúc hơn cho người mình yêu?

Dứt lời, anh mở cửa, bỏ ra ngoài, để lại mình Phương Nghiên trơ trọi trong căn phòng, vỡ òa thành tiếng khóc. Phải rất khuya anh mới quay về, Phương Nghiên đã rập mình ngủ quên trên bàn. Giọt nước mắt còn vương trên má, ắt hẳn cô đã khóc rất nhiều. Trong giấc ngủ, cô nấc lên từng chập như đứa bé con, khiến lòng anh quặn thắt, tay dịu dàng xoa lên gương mặt cô.

Như cảm nhận được sự đụng chạm, Phương Nghiên rùng mình mở mắt nhìn anh. Khi đã tỏ tường, cũng là lúc giọt nước mắt tràn ứa, lăn xuống.

Lau khô giọt lệ trên má cô, anh cất tiếng khe khẽ:

- Anh xin lỗi, hôm nay là lỗi của anh. Anh không nên nổi giận với em.

Anh ngập ngừng tiếp lời:

- Phương Nghiên, anh biết, được một người con gái như em yêu, đó là cái phúc của anh. Anh không đòi hỏi em bất cứ điều gì, chỉ trừ một điều duy nhất, chúng mình đừng nhận tiền của ba em, đừng bao giờ nhận, được không em?

Trong tiếng anh có sự van nài, thậm chí ánh mắt trao cô cũng toát lên vẻ gì đó tự ti. Phương Nghiên nhớ tới Giang Đào của thời mới quen, một con người kiêu ngạo, giờ đây lại thủ thỉ với cô những lời này, khiến cô không biết phải cảm động hay buồn đau, thôi đành gật đầu chấp nhận.

Thấy Phương Nghiên đồng ý, Giang Đào bắt giác nhoẻn miệng cười. Họa hoằn lắm mới thấy nụ cười bên lên, đôi nét rụt rè như một đứa trẻ, song vẫn biểu lộ niềm vui tự đáy lòng anh. Anh đưa cô chiếc túi đường cầm trên tay:

- Anh mua bánh bao ngoài cổng Tây, em ăn đi. Tại khuya rồi, tiệm bánh kem đóng cửa, anh không mua được tiramisu.

Phương Nghiên nhận lấy chiếc túi, lòng ghen ngẹn không biết diễn tả cảm xúc của mình ra sao, bèn đưa chiếc bánh bao lên miệng. Vừa trông cô ăn, Giang Đào vừa áp trán mình lên trán cô, anh nói rất khẽ:

- Phương Nghiên, anh không hề muốn em hy sinh tuổi xuân của mình để làm điểm nhấn trong cuộc đời anh. Anh chỉ muốn có em trên con đường đời, cùng em đi qua thanh xuân tươi trẻ, đến khi đầu bạc rang long. Bao giờ già nua, ngẫm lại chúng ta vẫn luôn có nhau trong đời, đó là chuyện hạnh phúc biết bao.

Nghe anh nói, mà giọt nước mắt trên mi cô bắt giác lăn dài.

19. Chương 19: Tình Yêu Đau Đớn Thế

Cuộc sống lắm điều vất vả nhằng nhịt khiến Phương Nghiên trở nên nghi hoặc và dao động, Thực tình cô yêu Giang Đào, đó là thứ tình cảm thật thiết xuất phát từ thâm tâm. Cô bằng lòng ở bằng lòng ở bên anh trên con đường đời cho đến đầu bạc răng long, thậm chí cùng chờ nhau già nua và ốm yếu. Cô luôn cho rằng, chỉ cần được ở bên anh, thì tình yêu của cô sẽ hạnh phúc vẹn toàn.

Tuy Phó Nhã Lâm từng nói:

- Phương Nghiên, Giang Đào chăm lo cho cậu chu đáo thật đấy. Cậu đã từng mó tay rửa bát chưa? Từng giặt quần áo chưa? Từng nấu cơm chưa? Đến cốc nước cậu uống cũng do Giang Đào rót, rồi bưng đến tận

tay, phải thế chứ? Hàng ngày, năm giờ sáng Giang Đào đã dậy nấu bữa sáng cho cậu, lúc anh ấy rời giường chắc cậu vẫn đang ngủ hả? Rồi tối đến, lại phải trò chuyện với cậu, đợi cậu ngủ say rồi mới dám làm việc của mình? Dù cậu xốc nổi mấy, nóng nảy mấy, anh ấy thậm chí chưa từng giận cậu lấy một lần, phải vậy không?

Những gì Phó Nhã Lâm nói đều là sự thật. Tuy vậy, nhưng vì sao cô vẫn có cảm giác cuộc đời mình thật lắm gian truân, bản thân mình sao cứ mãi uể oải, chán chường?

Bữa đó, tình cờ Phương Nghiên gặp lại cô con gái của bạn làm ăn với ba mình. Cô bé kéo Phương Nghiên đi bát phở, nhìn những thứ cô ấy vung tay mua mà không hề đắn đo nghĩ ngợi, khiến Phương Nghiên bất chợt hoài niệm về cuộc sống trước kia. Cô bèn lấy tấm thẻ ngân hàng mà ba đưa cô. Thực ra, trong mắt cô, tấm thẻ vốn chỉ là một thứ vô cùng bình thường, thế mà không hiểu tại sao lúc này đây, dường như nó toát ra một ma lực nào đó, khiến cô không sao kiềm chế được. Tấm thẻ nhỏ bé nằm trong tay cô, được sờ nắn, vắn vồ lên xuống, ngón trỏ miết đi miết lại trên những dòng chữ in nổi.

Nhìn chiếc áo sơ mi nền xanh sọc trắng trên người ma nơ canh trưng bày trong tủ kính, cô nghĩ bụng, hẳn Giang Đào mặc lên sẽ đẹp lắm. Vóc dáng anh vốn đẹp, ngay cả khi mặc một chiếc áo phong tầm thường nhất cũng đủ để thể hiện phong độ. Anh mà khoác lên người những bộ quần áo này, hẳn phải oai lắm. Nghĩ rồi, cô bèn chìa tấm thẻ mỏng manh cho nhân viên bán hàng. Lòng tự nhĩ, không sao hết, mình chỉ mua một lần này thôi.

Tập tễnh xách đủ thứ linh kinh, Phương Nghiên quay về căn phòng trọ của hai người, ngóng đợi Giang Đào tan làm về. Về mặt mừng rỡ của anh khi thấy những thứ đồ này như hiện lên trong đầu, khiến cô không khỏi phần khởi cười vui. Đợi mãi mới nghe tiếng chuông xe đạp vang lên ngoài cửa, cô nóng lòng chạy ra đón anh vào nhà, rồi giơ những thứ vừa mua lên:

- Giang Đào, anh xem, em mua nhiều đồ chưa này.

Cô nhanh nhẩu rút một chiếc áo sơ mi trong cái túi xách ngay cạnh bên, ướm lên người anh:

- Anh xem, em mua cho anh cái áo sơ mi, anh mặc lên đẹp lắm. Đừng mặc mãi cái áo phong của trường phát nữa, quê lắm.

Vừa nói, cô vừa lấy ra rất nhiều đồ:

- Em còn mua giày, đẹp chưa này.

Cô xỏ chân vào giày, đoạn đưa lên cho anh xem. Liền đó, cô ngược đầu, khắp khối chờ đợi phản ứng từ anh.

Không buồn liếc xuống đôi giày của cô, Giang Đào chỉ đắm đắm nhìn cô, cái nhìn thấu tâm can. Anh dần từng tiếng:

- Em dùng tiền trong tấm thẻ ngân hàng mà ba em cho à?

Nghe anh hỏi, cô liền cúi gằm mặt xuống, toan sắp xếp từng món đồ đặc không trả lời như thể né tránh ánh nhìn của anh. Những món đồ cô đang cầm bị anh quăng sang một bên, giọng anh gay gắt:

- Anh hỏi em, những thứ này có phải em mua bằng tiền trong thẻ ngân hàng mà ba em đưa không?

Thấy anh nổi cáu, cô mới nói:

- Phải, nhưng mà....

Lời chưa dứt, Giang Đào đã át tiếng cô:

- Phương Nghiên, chẳng phải em đã đồng ý, sau này không dùng tiền của ba em nữa rồi mà? Vì sao lại lấy tiền trong thẻ?

Chưa bao giờ Phương Nghiên thấy Giang Đào nổi đóa lên với mình. Cô vừa sợ, lại vừa tấm tức trong bụng, bèn thanh minh:

- Vì đó là ba em, mà có phải em tiêu tiền của ai đâu. Với lại, những món đồ em mua phần lớn là cho anh.

Nói rồi, cô liền giơ những món đồ mới mua lên cho anh xem.

Song Giang Đào chẳng buồn nhìn, anh vươn tay, gạt phắt cô ra:

- Anh không cần. Em trả lại ba em tấm thẻ đó ngay lập tức.

Có thể do cơn giận dữ bộc phát thực sự, Giang Đào đã vung tay khá mạnh, khiến Phương Nghiên loạng choạng, mất đà. Cốc nước sôi để nguội trên bàn bị đánh đổ, nước tưới lên người cô. Giọt nước mắt không nén nổi buông rơi, cô ngược nhìn Giang Đào.

Thế mà Giang Đào không hề nhún nhường, anh vẫn nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng. Đã không diu cô đứng dậy, cũng chẳng một lời an ủi. Thoạt đầu, Phương Nghiên còn thấy tủi thân trong dạ; dần dà phần uất vùng dậy, cô ngấm lại bản thân mình, vì yêu anh, cô đã dấn cãi lại người ba rất mực cưng chiều mình, để cùng anh sống một cuộc đời thế này. Vậy mà Giang Đào lại đối xử với cô như vậy. Ám ức, phẫn nộ, cay đắng, buồn bã, những cảm xúc ấy căng tràn trong trái tim, và rất nhanh chúng chạm tới từng góc ngách trong cô.

Cô buông lời mà không kịp nghĩ ngợi bất cứ điều gì:

- Anh không có tiền để em tiêu, nhẽ nào em không thể tiêu tiền của ba mình? Anh có biết kể từ khi sống với anh, em chưa từng mua quần áo, chưa từng đi xem phim, thậm chí không được ăn ngon. Hàng ngày không đến trường thì cũng loanh quanh trong căn nhà dột nát này. Anh còn muốn em phải thế nào?

Giang Đào không ngờ Phương Nghiên sẽ thốt ra những lời ấy. Anh ngỡ ngàng nhìn cô, như thể chưa từng quen biết. Liền đó, đáy mắt anh dâng lên nỗi xót xa sâu thẳm, nhìn cô nước mắt giàn giụa, con tim anh như rỉ máu trước đòn tấn công hiểm ác của lưỡi kiếm bén ngọt. Anh chỉ cảm nhận được nỗi đau đớn tột cùng, sự bẽ bàng và căm phẫn. Nỗi chán chường như bất tận, bao lời chất chứa trong bụng mà chẳng lời nào được thốt ra. Anh hơi ưỡn người, để mình đứng thẳng nhìn cô và nói rất nhẹ nhàng:

- Em thật sự không hài lòng về cuộc sống của chúng ta?

Phương Nghiên lăm li đứng đó, nước mắt nhạt nhòa, không một câu đáp lời.

Anh nhìn cô, nhìn giọt lệ lấp lánh trong mắt cô, chột lòng buồn thương náo nức. Thực chất, mọi quyết tâm của anh cốt để chứng minh tình yêu đích thực anh dành cho cô. Chỉ vốn vẹn có vậy, nhưng vì sao bao nhiêu việc đã làm, mà vẫn mãi luẩn quẩn, quanh co? Lẽ nào họ thực sự không thể chống lại sức mạnh của số mệnh?

Không rõ bao lâu sau, Giang Đào mới hỏi:

- Em có trả lại tấm thẻ cho ba em không?

Trước sắc mặt của anh, cô thấy mắt mình nhạt nhòa, môi mấp máy toan nói gì đó, đoạn bước tới trước mặt Giang Đào, cô lí nhí cất giọng:

- Giang Đào, thực ra khoản tiền này vốn cũng là của anh, chẳng qua mình chỉ tạm thời ứng trước một ít thôi.

Vừa nói, cô vừa e dè nhìn anh, vốn định tiếp lời, nhưng nhìn ánh mắt, sau rồi không tài nào thốt nên lời.

- Anh yêu em, vốn dĩ không mong muốn đạt được bất cứ điều gì từ ba em. Nên khoản tiền này chẳng hề liên quan tới anh.

- Vậy em cũng không liên quan tới anh sao?

- Em là em, tiền của ba em là của ba em, đó là hai việc hoàn toàn khác nhau. Chẳng qua em may mắn có được một người cha giàu có mà thôi, nếu giả sử, em sinh ra trong một gia đình bình thường thì sao?

Cô dăm chiêu hồi lâu trước những lời anh nói rồi hỏi:

- Cứ cho như là vì em, mà anh cũng không thể nhận khoản tiền này hay sao?

- Phải, dù là vậy, anh cũng không thể nhận.

Nhìn gương mặt đầy lạnh lùng, đầy xa lạ của anh, cuối cùng cô không nén được tiếng khóc. Cô gào lên với Giang Đào:

- Thì ra ba em nói chẳng hề sai. Người như anh, chỉ sống với lòng tự tôn, tự ái của mình, kể cả vì em, anh cũng chẳng thể hạ mình. Còn em vì anh mà từ bỏ cuộc sống trước kia, tranh cãi với ba, bị ông tát, vì anh mà ba đuổi em ra khỏi nhà. Nhưng bây giờ đến nhún nhường trước ba em mà anh cũng không nữa.

Dứt lời, cô lao ra khỏi nhà với những giọt nước mắt lã chã.

Trời đã vào thu, gió se lạnh trên mỗi con đường. Cô ra khỏi nhà mà trên người không một tấm áo khoác. Con đường sáng trưng ánh đèn điện, tường dài vô tận, ráng chiều rực rỡ sắc màu, đổ xuống cửa các cửa hiệu, chỗ sáng chỗ tối. Dòng người tấp nập, nườm nượp nổi gót lướt qua cô. Nơi đầu phố đông đúc, không một ai chú ý đến Phương Nghiên trong bộ áo phong phanh, không một ai bận tâm đến nỗi đau của cô. Phương Nghiên không biết mình nên đi đâu và có thể đi đến đâu. Cô không muốn về trường, bạn bè cùng trường biết chuyện giữa cô và Giang Đào, cô không muốn họ biết mình và Giang Đào cãi nhau.

Cuối cùng, cô đành về nhà của chính mình. Thấy cô, Phương Bình Sơn không hề lấy ngạc nhiên, chỉ nhìn cô thoáng bờ ngõ, rồi chóng vánh phục hồi sắc thái thường tình, ông hỏi:

- Chưa ăn cơm hả?

Đoạn gọi to:

- Thím Lý, nấu cho Phương Nghiên ít cháo.

Xong, ông quay sang bảo cô:

- Con về phòng tắm giặt, thay quần áo rồi ra ăn cơm.

Cô không nói không rằng, cúi xuống thay giày, rồi về phòng mình, phải rất lâu mới ra, thậm chí cô không nhìn Phương Bình Sơn. Món cháo nóng hổi đặt trên bàn, mùi gạo thoang thoảng nơi cánh mũi, Phương Nghiên ngồi xuống trước bàn. Phương Bình Sơn cũng bước lại, ngồi gần cô, ông nói:

- Dưa muối của Lục Tắt Cư mà con thích ăn nhất đấy. Ba sợ con chê cháo nhạt, nên bảo thím Lý chiên thêm quả trứng. Nhân lúc còn nóng, mau ăn đi.

Dưa muối xắt nhỏ khó có thể nói rõ màu sắc, đựng trong đĩa sứ trắng hồng, đậm đà hương sắc. Phương Nghiên lặng lẽ bưng bát, nhắc đũa, chưa kịp ăn mà nước mắt đã lăn dài. Cô vừa tắm xong, mái tóc hăng ướt, giọt nước mắt men theo cổ, lặn mất sau lớp áo. Bộ quần áo trên người rộng thùng thình, nom cô gầy đi trông thấy.

Nhìn con gái mà Phương Bình Sơn ngậm ngùi khôn xiết. Vốn định lên tiếng, nhưng mấp máy môi mấy lần, rốt cuộc không thốt lên lời. Ông chỉ lặng lẽ thở dài, nhìn Phương Nghiên ăn cơm trong im lặng.

Lúc Giang Đào chạy ra ngoài đã không thấy bóng dáng Phương Nghiên đâu. Đuổi theo cô rất lâu, rốt cuộc mình anh lầm lũi quay về. Căn nhà họ sống chìm trong tối tăm, không một ánh đèn đường, chỉ le lói ánh đèn hắt ra từ cửa sổ hai nhà bên cạnh, đổ xuống cái bóng gầy gò của anh. Hai chiếc bóng lồng vào nhau, lê dài theo bước chân anh và ánh đèn. Anh cô đơn, lẻ loi thấy rõ trong màn đêm vô cùng vô tận. Về đến nhà, anh nhặt chiếc cốc nằm chổng trơ dưới sàn, xếp gọn đồ đạc mà Phương Nghiên mua, rồi mới mò ra giường, ngồi xuống.

Đầu giường đặt bức ảnh chụp chung giữa hai người. Bức ảnh nhờ Phó Nhã Lâm chụp nhân dịp anh tốt nghiệp. Phương Nghiên trong ảnh nở nụ cười tươi rói, gương mặt hạnh phúc ôm lấy anh. Tay anh di trên bề mặt thủy tinh của khung ảnh, còn ruột gan nửa hệt hăng, chênh vênh, nửa có cả những mệt mỏi khó diễn tả bằng lời. Anh thực sự yêu Phương Nghiên, vì cô, anh sẵn sàng phấn đấu bằng mọi sức lực có thể; vì cô, anh sẵn sàng chấp nhận mọi vất vả, khó khăn. Vì sao anh vẫn không thể mang lại cho cô cuộc sống hạnh phúc? Vì sao Phương Nghiên vẫn khóc mà bỏ đi?

Ngồi đầu giường, nhớ tới bóng dáng cô, anh trần trọc không ngủ. Mãi tới khi trời hửng sáng, nắng lên bên cửa sổ, anh chạy ra trường tìm Phó Nhã Lâm. Thấy anh, Phó Nhã Lâm mới giật mình, sững sờ hỏi:

- Mới sớm ngày ra, sao mà anh đã đến đây?

Tần ngần nhìn cô, đoạn anh mới hỏi:

- Tối qua, Phương Nghiên có tới tìm em không?

- Phương Nghiên á?

Phó Nhã Lâm thoáng ngệt mặt, nhìn điệu bộ của Giang Đào, cô đã đoán ra phần nào, bèn hỏi:

- Hai người cãi nhau à?

Vừa nói vừa cười, cô ngưng một lúc, đoạn tiếp:

- Hôm qua Phương Nghiên không tìm em, nhưng chắc không sao đâu, hẳn bạn ấy về nhà cũng nên. Anh đừng lo, chốc mình gọi điện về nhà hỏi xem.

Giang Đào nhìn Phó Nhã Lâm bằng ánh mắt cảm kích:

- Cảm ơn em!

- Anh đừng khách sáo thế.

Nói rồi, cô liền gọi về nhà Phương Nghiên:

- Phương Nghiên hả, cậu về nhà đó à? Sao không nói gì với Giang Đào? Mới sáng sớm ra mà anh ấy đã đi tìm cậu khắp nơi này.

Phương Nghiên lẳng lặng nghe mà không đáp lời. Đợi bạn nói xong, cô mới khẽ khàng cất lời:

- Mình biết rồi.

Phó Nhã Lâm lại hỏi:

- Vậy cậu có cần nói chuyện với anh ấy không?

Phương Nghiên siết chặt điện thoại, đắn đo một hồi, sau bảo:

- Thôi không cần đâu.

Buông một câu như vậy, cô liền cúp máy.

Phó Nhã Lâm cũng gác điện thoại, nhìn Giang Đào cười bảo:

- Phương Nghiên đang ở nhà, bình an vô sự, anh đừng lo. Nhưng tối qua bạn ấy về muộn, chắc bây giờ hơi khó chịu trong người, nên không nói chuyện điện thoại với anh. Anh yên chí, đảm bữa là ổn ấy mà.

Giang Đào gật đầu, nhìn Phó Nhã Lâm, toan hỏi thêm, nhưng sau đó chẳng hé một lời. Nhìn anh như vậy, lòng cô không khỏi bồi ngùi, bèn bảo:

- Chắc anh chưa ăn sáng, hay hai đứa mình đi ăn luôn. Bây giờ còn sớm, anh ăn xong, đi về đi làm cũng không muộn.

Không để Giang Đào kịp lên tiếng từ chối, Phó Nhã Lâm đã kéo anh ra tuốt căng – tin.

Lúc ăn quẩy và sữa đậu nành nóng ở căng – tin, Giang Đào mới tâm sự:

- Lâu lắm rồi chưa ăn một bữa tử tế.

Nghe anh nói vậy, Phó Nhã Lâm bèn nhìn anh rồi bảo:

- Bây giờ hẳn anh phải vất vả lắm. Vừa đi làm, vừa chăm sóc Phương Nghiên, còn phải lo tìm việc nữa, mệt chết còn gì.

Giang Đào cười trừ, nói:

- Cũng bình thường.

- Tính khí của Phương Nghiên em hiểu, cô ấy khá xốc nổi, nên tốt nhất anh nên nín nhịn. Tuy hơi kiêu kì, nhưng bạn ấy thực lòng thích anh.

Giang Đào gật đầu:

- Anh biết, em yên tâm.

Ăn xong bữa sáng, hai người đường ai nấy đi từ lúc ra khỏi căng – tin. Giang Đào không ngờ mình sẽ chạm mặt Hoàng lão tà. Anh ngỡ ra một lúc, sau mới cất tiếng chào:

- Em chào thầy Trần.

Hoàng lão tà nhìn anh, hồi lâu mới nói:

- Cậu đến văn phòng của tôi một lát.

Văn phòng của ông vẫn nguyên dáng vẻ ngày nào, giá sách đằng sau bàn làm việc chất đầy tài liệu và sách vở. Chiếc bàn cũ kỹ đã tróc sơn trên bề mặt, ghế mây đã đứt đoạn vài chỗ do năm tháng. Cửa sổ có tầm nhìn ra những nhánh cây vất ngang vất dọc bên ngoài. Thu về khiến phiến lá trên cành ngả màu vàng úa.

Giang Đào đứng trước mặt ông, lòng anh không phân biệt nổi là tủi hổ hay còn thứ gì khác, chỉ đành cúi đầu, tránh nhìn vào mắt ông. Trong khi Hoàng lão tà vẫn nhìn anh, nghĩ thầm, hình như thằng bé lại gầy đi, nhưng cũng cao hơn, hốc mắt hõm vào, quầng thâm viền quanh. Tóc tai dài hơn trước, rủ xuống trán, loáng thoáng che đi đôi mắt. Thấy anh không lên tiếng, ông đành mở lời:

- Cậu xem bây giờ cậu ra cái giống gì?

Nghe ông nói, Giang Đào mới lí nhí đáp:

- Em xin lỗi thầy Trần.

- Xin lỗi? Giang Đào, cậu có lỗi với ai? Không phải với tôi, mà là với bố mẹ đã khuất của cậu, có lỗi với người di sản hàng rong nuôi cậu ăn học nên người, có lỗi với bấy nhiêu năm đèn sách miệt mài.

Giang Đào không một lời phản bác, chỉ cúi đầu xuống thấp hơn. Nhìn điệu bộ của anh, Hoàng lão tà không nén nổi tiếng thở dài, ông lấy hơi nói:

- Tôi sẽ giúp cậu viết một bức thư giới thiệu cho trường đại học bên nước ngoài. Bạn bè tôi công tác tại các trường nước ngoài khá có sức ảnh hưởng. Bản thân cậu cứ suy nghĩ kỹ càng đi, cậu cần bức thư này hay không? Cứ nghĩ kỹ đi, nếu cần thì đến tìm tôi, còn không thì khỏi phải đến.

Hôm sau, Phương Nghiên rời nhà, đến thẳng văn phòng của Tổng Phương Như. Biết cô đến, bà cũng không lấy làm bất ngờ, nhiệt tình mời cô vào văn phòng, rót nước rồi hỏi han:

- Cháu lại vì cái cậu bạn trai kia nên mới tới hả?

Phương Nghiên thẹn thùng trước câu hỏi thẳng thắn của bà. Má cô đỏ ửng, phụng phịu nói:

- Dì này.

Thấy cô ngượng ngùng, Tổng Phương Như cũng không muốn trêu, bà nghiêm mặt nói:

- Dì cũng giới thiệu cậu ta tới một vài công ty. Nhưng bây giờ ba cháu đang cơn thịnh nộ, còn những công ty mà dì quen đều đa phần có quan hệ với ba cháu, mình không thể gây khó dễ cho người ta được, cháu thấy có phải không?

Nghe bà nói vậy, mặt cô tỏ rõ vẻ thất vọng. Tổng Phương Như bèn hỏi:

- Cậu ta cần việc gấp đến thế à?

Phương Nghiên đáp:

- Vâng, gấp lắm dì à. Cháu và anh ấy cãi nhau mấy lần, mà anh ấy kiên quyết không chịu nghe lời ba cháu. Cháu không ngờ anh ấy lại lấy đó làm tủi thân. Cứ thế này, cháu và anh ấy chắc đường ai nấy đi mất thôi.

Nhìn Phương Nghiên hồi lâu, Tổng Phương Như mới nói:

- Nhưng cháu đã yêu cậu ta đến vậy, vì cậu ta mà cháu và ba mình cãi nhau.

Bất giác, Phương Nghiên mặt đỏ ửng lên, cô lí nhí nói:

- Cháu có muốn cãi nhau với ba đâu, mà lần này quả thực vì ba cháu quá vô lý.

Nói rồi, cô bèn ngẩng đầu lên, nói như van lơn:

- Dì Tổng ơi, dì nhất định phải giúp cháu, chỉ dì mới khuyên được ba cháu.

- Chỉ dì mới khuyên được ba cháu?

Tổng Phương Như cười nhạt, nhắc lại lời Phương Nghiên vừa nói. Nụ cười cay đắng và châm biếm thoáng hiện lên trên gương mặt bà, rồi rất nhanh đã tắt lịm. Nhìn Phương Nghiên, bà như nhớ ra điều gì, liền nói:

- Cách thi có đấy, nhưng cần cháu giúp sức mới thành công.

Nghe bà đã động đến cách giúp đỡ Giang Đào, cô liền hồ hởi nói:

- Cách gì vậy dì, dì cần cháu giúp gì ạ?

Nhìn cô cuống quýt, Tổng Phương Như bèn cười nói:

- Xem cháu sốt ruột chưa kìa. Thực ra cũng không phiền hà mấy. Thế này, ba cháu hiện đang có một dự án, nhưng vòng vốn có vấn đề. Tập đoàn Gia Hoa muốn hợp tác cùng ba cháu, thực ra ba cháu cũng định như vậy. Cháu xem có làm được không nhé, cháu giới thiệu Giang Đào vào Gia Hoa, rồi lấy bản kế hoạch của ba cháu đưa cho Giang Đào xem. Bên Gia Hoa sẽ dựa theo ba chiến lược của ba cháu để đưa ra phương án hợp tác, đồng thời sẽ để Giang Đào phụ trách dự án này. Làm vậy, một là sẽ khiến Gia Hoa và ba cháu đạt được thành công trong hợp tác, hai là sẽ khiến ba cháu thay đổi cách nhìn nhận về Giang Đào, cháu thấy sao?

Nghe Tổng Phương Như khuyên, Phương Nghiên bần khoản hỏi lại:

- Hợp tác gì mà phải xem chiến lược kinh doanh của ba cháu? Không phải cứ làm một bản chiến lược mới là xong ạ?

- Phải làm một bản mới chứ, nhưng cốt lõi vẫn dựa trên chiến lược kinh doanh của ba cháu. Cháu chắc chắn cũng mong ba cháu sẽ coi trọng Giang Đào hơn, đương nhiên phải có nền tảng cơ bản thì mới làm được.

Bấy giờ, Phương Nghiên mới gật gù nói:

- Vâng thế thì cháu sẽ đi lấy bản chiến lược đó về cho dì. Nhưng mà dì không được để ba cháu biết, mà nhất là không được để Giang Đào biết cháu đến tìm dì vì vụ việc làm của anh ấy.

Nói đoạn, cô lại tiếp lời, giọng đầy cảm kích:

- Dì Tổng tốt với cháu quá, cháu cảm ơn dì. Bao năm qua, dì chăm lo cho cháu ý như mẹ cháu vậy.

Nghe Phương Nghiên nói, bà mới buột miệng hỏi lại:

- Dì giống mẹ cháu thật sao?

- Mẹ cháu qua đời từ sớm, cháu thậm chí còn chưa từng gặp mặt. Nhưng nếu mẹ cháu còn sống, chắc cũng chăm lo cho cháu như dì đã làm vậy. Bao năm qua, dì một mực quan tâm ba con cháu. Trong lòng cháu, dì như mẹ cháu vậy.

Vẫn nụ cười trên môi, ánh mắt Tổng Phương Như nhìn Phương Nghiên ra chiều cảm thông. Bà xoa đầu cô rồi nói:

- Nếu ba cháu cũng nghĩ được như thế thì tốt biết bao.

Đoạn, bà thở dài, bảo:

- Cháu ấy à, đúng là con bé ngốc.

Phải, những chuyện sau đó đã khiến Phương Nghiên nghiệm ra một điều, cô đúng là con ngốc, một đứa ngu si, khờ khạo đến tột bậc. Chính sự ngu si đã khiến cô tan cửa nát nhà.

20. Chương 20: Nếu Tình Yêu Đã Quên

Với bản chiến lược kinh doanh mà Phương Nghiên lấy được, chẳng mấy mà Tổng Phương Như đã đánh bại Phương Bình Sơn. Do công ty của Phương Bình Sơn phát triển khá nhanh nên phụ thuộc vào việc xoay vòng

vốn hiệu quả là khá cao. Bản chiến lược kinh doanh chính là mấu xích quan trọng nhất trong quá trình xoay vòng vốn. Ông phải lấy được một mảnh đất mới, sau đó gán đất cho ngân hàng, đổi lại một khoản cho vay mới, đầu tư vào công trình đang dở trước mắt. Nhưng nhờ bản chiến lược kinh doanh này, mà Tổng Phương Như nắm được con át chủ bài của Phương Bình Sơn, nhờ đó mà chặn được đường lùi của ông. Phương Bình Sơn không cách nào xin được khoản vay mới, kéo đến việc toàn bộ dòng vốn bị đứt đoạn. Đáng nhẽ, với vốn tích lũy và tiếng tăm của ông trong giới thương nhân, thì không đến nỗi sa vào bước đường cùng nhanh đến vậy. Nhưng ngặt nỗi, với tình hình như lúc đó, lại thêm những tin đồn thất thiệt lan truyền, nói rằng công ty của Phương Bình Sơn bị thâm hụt vốn nghiêm trọng, khiến ông không thể xoay được số vốn cần thiết trong một khoảng thời gian ngắn.

Đã không vay được tiền, mà ngân hàng lại đến tận nơi thúc nợ do nghe được phong thanh. Khó từ trong ra ngoài, khiến Phương Bình Sơn tiến thoái lưỡng nan. Trước tình hình đó, ông già đi trông thấy, căn bệnh tim dễ tái phát đã biến thuốc men thành vật bất ly thân của ông.

Đòn đánh chí mạng sau cùng diễn ra chính tại nhà họ Phương.

Ngày đó, Tổng Phương Như đến nhà ông với gương mặt trang điểm lộng lẫy, như được chạm trổ khéo léo. Đứng giữa căn phòng khách rộng thênh thang của nhà họ Phương, Tổng Phương Như nở nụ cười quyến rũ, vẻ đắc thắng. Bà đứng đỉnh bước tới trước mặt hai cha con nhà họ Phương, không đợi Phương Bình Sơn kịp lên tiếng, bà đã là người mở lời trước tiên:

- Hẳn hai cha con đang lấy làm thắc mắc vì sao tôi tới đây?

Không đợi Phương Bình Sơn kịp đáp trả lời, bà đã tiếp tục:

- Phương Bình Sơn, tôi đã hao tâm tổn trí bao năm, không ngờ lại đánh bại anh dễ như trở bàn tay.

Nghe Tổng Phương Như nói, Phương Nghiên mới nửa kinh ngạc, nửa khó hiểu, hỏi bà:

- Dì Tổng, dì nói gì vậy?

Tổng Phương Như liền quay sang, nhìn cô, cười bảo:

- Kể ra, dì vẫn nên cảm ơn cháu mới phải.

Đoạn ngoảnh đầu nhìn Phương Bình Sơn:

- Anh biết không nhỉ? Tôi yêu anh đã hai mươi năm, từ năm hai mươi ba tuổi cho đến tận bây giờ. Để anh vui lòng, tôi đã bán mạng cho công việc, nỗ lực cốt lấy lòng anh. Tôi mặc những trang phục anh ưa nhìn, đến những nơi anh hay đến, thậm chí nói cười theo kiểu anh yêu thích. Tôi cố gắng đối xử tử tế với con gái anh, coi nó như con mình. Từng sóng gió của công ty, tôi luôn theo anh, một bước không rời. Chính tôi đã ở bên anh, chăm sóc anh thường ngày, thuận theo tâm tình của anh. Vì anh, tôi đã phí hoài cả tuổi thanh xuân. Phương Bình Sơn, tôi đã trao những năm tháng đẹp nhất đời người con gái cho anh.

Nói đến đó, bà thoáng ngưng lại, khóe mắt ứa lệ, ánh lên nỗi đau sâu sắc:

- Cứ tưởng sẽ có ngày anh nhận ra; có ngày rồi anh sẽ thực lòng với tôi, dẫu chỉ mảy may, rồi cho tôi một danh phận. Và thế là tôi cứ đợi, rồi cuộc, đợi từ năm này sang năm khác, đợi cả hai mươi năm. Đợi đến khi vết nhăn xếp nếp, tóc bạc trắng mà trái tim anh vẫn chỉ có duy nhất bà vợ đã mất bao năm. Đến tôi cũng được thơm lây từ chị ta. Nếu không vì mặt tôi có nét hao hao chị ta, chắc anh chẳng buồn nhìn lấy đôi lần, để rồi đã bao năm trôi qua.

Tổng Phương Như gạt dòng nước mắt, khóe miệng nhếch lên lạnh lùng. Dưới ánh đèn sáng trưng, gương mặt đẹp đẽ, tinh tế của bà hằn lên vẻ dữ tợn:

- Phương Bình Sơn, tôi trù tính ngày này đã lâu rồi. Tôi xứng đáng được nhận cái công ty này. Bất kể đồng giá hề hực, mình tôi điều hành công ty của anh. Vụ làm ăn đầu tiên cũng từ tay tôi mà thành. Những khi tiền không về kịp lúc, mình tôi đi thúc nợ, từ công ty cho đến nhà riêng, ngày nào cũng như ngày nào, tôi đứng canh trước cửa nhà họ, mặc nắng mặc mưa, khiến bà vợ lão ta sợ chết khiếp, nhờ thế mới đòi được tiền về. Mọi thành công của cái công ty này đều do nỗ lực của tôi mà nên. Chẳng qua tôi chỉ gộp lại, đòi một thể mà thôi.

- Dì Tổng.

Chưa một lần trong đời Phương Nghiên bắt gặp Tổng Phương Như trong dáng vẻ này. Nhất thời, cô không thể hình dung được người phụ nữ xinh đẹp, cởi mở, ung dung phong độ, ôn hòa hiền lành trước kia, với người đàn bà mặt mày tráo trộn, la lối om sòm, hùng hổ hăm dọa này lại chính là một người.

Bao năm qua, Tổng Phương Như luôn có cảm giác mình như con thiêu thân trong chiếc hộp thủy tinh, liều mình xông ra nơi có ánh sáng, để rồi bao lần bể đầu, chảy máu. Cho đến một ngày, bà mới vỡ lẽ, có lẽ đó không phải là tình yêu, họa chăng chỉ là tình dục, và rồi ánh sáng vụt tắt trong mắt bà.

Tổng Phương Như không màng liếc nhìn Phương Nghiên, bà lại gần Phương Bình Sơn, nhẹ nhàng xoa lên mái tóc điểm muối tiêu trên trán ông. Bà ngồi xuống, chậm rãi cất lời:

- À, phải, còn một chuyện nữa tôi quên không kể với anh. Hẳn anh phải thắc mắc không biết vì sao tôi lại dễ dàng lấy được bản chiến lược đó?

Tổng Phương Như rút lại cánh tay đặt trên trán ông, đoạn nhìn sang Phương Nghiên:

- Tôi còn phải cảm ơn cô con gái như hoa như ngọc mà anh nuôi lớn bằng ngần này. Nó toàn tâm toàn ý muốn giúp cậu bạn trai bé nhỏ tìm được một công việc danh giá, nên chỉ bằng một cái bẫy cún con của tôi, mà nó đã ngoan ngoãn mang bản chiến lược kinh doanh, dâng tận tay tôi.

Nói rồi, bà liền lắc đầu, tặc lưỡi ra chiều cảm than. Đoạn nhìn hai cha con bằng ánh mắt mỉa mai:

- Họ Phương nhà các người đúng là sống vì tình cảm, được cả cha lẫn con.

Phương Nghiên chết trân tại chỗ ngay tức thì, cô không ngờ Tổng Phương Như lấy bản chiến lược kế hoạch với mục đích như vậy. Phương Nghiên tròn tròn mắt nhìn Tổng Phương Như mà không thể nào tin được. Bao ăn năn hối lỗi, và cả bất bình giận dữ sôi trong cõi lòng cô. Sự thật bất ngờ và cú shock này khiến cô mất rất nhiều thời gian để hồi phục tinh thần.

Phương Bình Sơn tròn mắt nhìn Tổng Phương Như, ông giơ tay chỉ vào bà, môi lập cập đập vào nhau song không thốt được lời nào. Không còn dáng vẻ bên lén như trước kia, Tổng Phương Như chum chím mỉm cười, nhìn xuống Phương Bình Sơn đang giận sôi máu. Gương mặt ông tái mét, đủ để nhìn rõ hai bên thái dương co giật liên hồi.

Đột nhiên, gương mặt ông lộ rõ vẻ đau đớn, đôi mày cau chặt, một tay ôm lấy lồng ngực, tay kia rờ rẫm vào không trung như muốn tìm kiếm điểm tựa. Phương Nghiên luýnh quýnh chạy lại đỡ ông:

- Ba, ba ơi.

Chẳng hiểu nước mắt bất chợt ứa ra là vì ăn năn, hay bởi xót lòng.

Nhìn tình hình trước mắt, Tổng Phương Như mỉm cười, lùi lại phía sau, ngẩng đầu nhìn bao quát một lượt khắp căn nhà, đoạn nói thủng thẳng từng tiếng một:

- Tôi sẽ lấy cả căn nhà này. Tôi nhất định phải thử cảm giác làm nữ chủ nhân của nó.

Nói rồi, bà liền phá lên cười lớn, tiếng cười nhức nhối như một lưỡi dao, đâm vào trái tim hai cha con Phương Nghiên.

Cho đến khi không thể gắng vịn vào Phương Nghiên được nữa, Phương Bình Sơn mới ngã lún ra. Tận mắt chứng kiến Phương Bình Sơn ngã vật xuống đất, cuối cùng Tổng Phương Như mới xoay gót bỏ đi, mang theo vẻ mặt hả hê, đắc thắng.

Tiếng còi cấp cứu chói tai như xé toang màn đêm tĩnh mịch, Phương Nghiên nhìn nhân viên y tế khẩn trương nhấc Phương Bình Sơn lên xe cấp cứu, cuối cùng, những tiếng khóc thương đau như xé lòng bật vang giữa đám đông y bác sĩ hối hả chạy ngược chạy xuôi.

Nỗi ăn năn vô bờ như nhấn chìm cô xuống đáy. Cô ôm vai ba, miệng thốt lên những tiếng:

- Ba, con sai rồi, con biết lỗi của mình rồi.

Sau mấy ngày không liên lạc, Giang Đào đành đến trước cổng biệt thự nhà họ Phương. Anh đứng đó đợi chờ bóng dáng Phương Nghiên, với hy vọng mình có được sự tha thứ của cô, để hai người về lại với nhau. Sau một ngày vô vọng, Giang Đào ấn chuông cửa, nhưng mãi lâu mà không một ai trả lời.

Ngước trông lên cửa sổ phòng Phương Nghiên, cô gái mà anh yêu đã từng đứng đó, ngóng nhìn bóng hình anh dưới ánh đèn đường không biết bao nhiêu lần. Họ chỉ cách nhau một khoảng không ngăn ngại, thì thoảng lại làm động tác như thể đang hôn nhau, chỉ vậy thôi cũng đủ san sẻ hơi ấm. Hoặc không thì họ đắm đuối ngắm nhìn, tưởng như ánh mắt xuyên thấu con tim. Khi thì cứ đứng hoài, tưởng đâu sẽ đứng vậy đến trọn đời.

Trước cổng biệt thự trồng hàng ngô đồng Pháp, gốc liền gốc, trái dài miên man. Lá vàng trút xuống mặt đường, lác rác dưới mỗi bước chân, vang lên trong bầu không gian yên ả. Nhìn những phiến lá lá tả gieo mình, gợi anh có cảm giác mình cũng chao đảo tựa phiến lá, chẳng thể nào chống cự được sức mạnh của số phận.

Anh không tài nào gọi được vào số máy của Phương Nghiên, đồng thời phía Nhã Lâm cũng bật vô âm tín từ cô. Tâm trạng anh chuyển từ nôn nóng, đến thất vọng, rồi lại sợ hãi, sau cùng anh dần chán nản. Anh tìm đến Hoàng lão tà, nhờ thầy viết thư giới thiệu gửi tới trường đại học ở bên kia đại dương. Những gì Hoàng lão tà cho anh, còn có một vé máy bay xuất phát sau mấy ngày.

Giang Đào chăm chăm bấm số của Phương Nghiên hết lần này đến lần khác như một cái máy. Đầu dây bên kia vẫn lặp đi lặp lại một giọng nữ thánh thót, lạnh lùng: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”.

Nhưng sau, ngay cả giọng nói đó cũng tắt lịm.

Giang Đào viết một bức thư, đặt trước cửa nhà Phương Nghiên. Nội dung rất ngắn gọn, anh nói với cô rằng: anh sẽ đợi trước cổng nhà cô, nếu trong ba ngày mà cô không xuất hiện, anh sẽ rời thành phố này, bay đến một quốc gia rất xa cô.

Thời gian ba ngày, bảy mươi hai tiếng đồng hồ, bốn nghìn ba trăm hai mươi phút đồng hồ, quả thực ngắn ngủi. Giang Đào một mực đứng đợi, từ lúc mặt trời ló rạng đến khi mặt trời ngả núi; ánh đèn đường sáng choang, và rồi ánh đèn đường vụt tắt; từ lúc mà nhà cô lên đèn, đến khi ánh đèn lịm hẳn. Nhìn thứ ánh sáng kia, từ im lìm rồi bỗng sáng rực, đang sáng rực bỗng tắt ngấm, mà trước sau không hề thấy cô xuất hiện trước mặt anh. Đôi khi, Giang Đào chợt nghe như có tiếng thở của cô ở ngay sau lưng mình, lòng mừng vui quay lại, nhưng vẫn con đường trống trải mênh mông, nào đâu thấy gương mặt phấn khởi của cô. Bên tai anh có tiếng cô rì rầm, cả thế giới vang vọng tiếng cô gọi anh.

Bất chợt một khắc lão đảo, anh ngã phịch xuống nền đất lạnh băng, nước mắt bất giác tuôn trào. Tối hôm sau, trời đổ mưa. Bỗng đâu mây đen vần vũ giăng ngang đầu, gió ào ngang mặt. Hạt mưa to bằng hạt đậu trút xuống xối xả, đột ngột quất lên người anh. Giang Đào không màng né tránh, phứt chốc mà áo sơ mi ướt đầm. Thi thoảng vài ba xe phóng vọt qua bên người, không một ai bận tâm tới anh, họ cứ thế hối hả lướt qua, để lại anh đắm mình trong làn mưa rơi.

Tuyệt vọng, bị ai trong lòng cũng như màn mưa trước mặt, chúng khởi nguồn từ con tim và rồi không ngừng lan tỏa. Về sáng thì trời tạnh mưa, vầng dương rực đỏ từ từ nhô cao, kéo theo ánh bình minh chói lọi như ngọn lửa, tỏa ánh đỏ lấp lánh nhuộm sáng cả vùng đất. Cảnh đẹp mê hồn ấy đọng trong mắt anh, bỗng Giang Đào có cảm giác, thì ra tình yêu của mình đã chết như thế.

Máy bay vút lên cao, xuyên qua tầng mây, mây trắng như bông, mênh mông trải dài, đùn quanh như biển. Giang Đào hâm hấp sốt, trong lúc mơ màng, dường như anh thấy gương mặt Phương Nghiên, đôi mắt cong cong tựa vầng trăng lúc cười, ngây ngô và có gì đó hơi yếu điệu. Vầng trán anh có cảm giác mát lạnh, như thể bàn tay cô vừa chạm vào, giục anh mở choàng đôi mắt.

Tiếp viên hàng không nở nụ cười thân thiện:

- Thưa anh, anh đã thấy khỏe hơn chưa? Anh phát sốt kể từ khi máy bay cất cánh tới giờ.

Qua đôi mắt sáng long lanh của cô gái, Giang Đào bắt gặp khuôn mặt đầy vẻ bất an của chính mình, bấy giờ, anh mới dần bình tâm trở lại. Bỗng nhiên anh thấy hơi ấm như ứa tràn từ đôi mắt Phương Nghiên,

còn anh, anh nguyện tan chảy trong những nông nân nơi cô. Anh thích ngắm chính mình qua đôi mắt cô, lúc ấy, anh cứ ngỡ, trong mắt cô chỉ in bóng hình mình, đến mãi mãi.

Nắng xuyên thủng những tầng mây, tỏa khắp bốn bề, cũng tỏa xuống gương mặt anh lấp lánh ánh vàng. Anh vẫn là anh, chỉ bởi nỗi đau mà hốc hác đi thấy rõ, cả người như toát ra hơi thở của thăng trầm, biến cố. Cuối cùng, Giang Đào cũng nghiệm ra, loài người đã già đi như thế.

Mọi nỗ lực cấp cứu của bệnh viện cũng không thể giúp Phương Bình Sơn trụ được lâu hơn, chỉ độ chưa quá nửa tháng sau đó, ông đã buông tay từ trần. Phần lớn thời gian nằm viện, ông luôn trong tình trạng hôn mê. Nhìn gương mặt già nua trông thấy của người cha già nằm trên giường bệnh, Phương Nghiên tư vấn, ba mình đã trở nên già yếu từ bao giờ. Không một điều gì có thể giúp ông kìm hãm bước chân của tuổi già, dù có bao nhiêu của cải, dù quản lý trên quyền bao nhiêu nhân công, dù được bao người ngưỡng mộ, cũng không thể khiến cho sức khỏe ông chuyển biến, thậm chí không thể thay đổi được cuộc sống cô độc của ông bao năm qua. Nghĩ tới chuyện ông đã tranh đấu trọn một đời người, đồng nghĩa với việc trọn đời phấn đấu, trọn đời cô đơn, đến sau cùng, lại nhận về mình kết cuộc như ngày hôm nay, khiến cô không sao cầm được dòng nước mắt.

Mãi tận lúc ra đi, Phương Bình Sơn yếu tới độ không đủ sức để nói với con gái một câu trọn vẹn. Vào giây phút hấp hối, ông một mực nắm tay con gái, ánh mắt biểu lộ vô vàn lưu luyến, và cả nỗi lo âu sâu thẳm, đến độ ứa giọt nước mắt già nua. Phương Nghiên khóc lóc gọi bác sĩ, gọi ba, cô nắm tay ông bằng hết sức bình sinh. Thế mà, tiếng gào khóc của cô chẳng thể nào níu giữ tính mạng ông, chẳng thể nào đẩy lui được bước chân tử thần.

E rằng mọi chuyện đều có sự mưu tính, hoặc chưa hẳn là thế, song chân tướng sự thực ra sao đã không còn quan trọng nữa rồi. Bởi sự thực không thể đổi lại công ty của Phương Bình Sơn, càng không đổi lại được tính mạng ông.

Người anh hùng vào tuổi xế chiều chỉ càng khiến người ta thêm phần bùi ngùi, mọi phồn hoa của nhà họ Phương kể từ lúc Phương Bình Sơn qua đời chẳng mấy mà suy kiệt. Phương Nghiên đã thấu hiểu sự vô tình, lạnh nhạt của thương trường, đến bảo mẫu trong nhà cũng bỏ đi không lời từ biệt. Sau đám tang của ba, Phương Nghiên mới phát hiện ra lá thư vắt trong xó nhà mà Giang Đào viết ỉn.

Đọc xong lá thư, cô vội vàng quay trở về căn phòng trọ trước kia. Căn nhà vẫn còn đó, đáng vẽ đơn sơ giản dị vốn có. Gió đưa rèm cửa phất phơ, tấm rèm đi liền với bộ ga giường, gợi Phương Nghiên nhớ đến câu nói của anh, “thứ đẹp nhất trong căn phòng tuềnh toàng này phải kể đến đồ em mua”. Cốc đánh răng vẫn nằm trên bàn, kem đánh răng với một nửa, như thể chủ nhân của nó chỉ ra ngoài có chút việc, sẽ về rất nhanh sau đó.

Lao ra khỏi căn phòng, cô đứng nơi đầu đường, hoang mang nhìn khắp bốn phía, bụng dạ nóng lòng mong ngóng. Giang Đào ở đâu, anh ở đâu, vì sao không tìm thấy anh? Chỗ làm không thấy anh, ở trường không thấy anh, tiệm bánh bao ngoài cổng Tây cũng không bóng dáng anh. Phương Nghiên đứng lặng ở đó, không biết mình còn nơi đâu để tìm.

Cô lảo lồi cất bước, khu phố buôn bán sầm uất người qua lại, cô mê mải tìm kiếm bốn phương, trong tiếng nhạc chào mời rộn ràng khắp con phố. Cô cứ đi, đi mãi, nhưng chẳng thấy bóng hình anh đâu. Bước chân cứ mãi miết, song đi mấy vẫn chẳng thể nào bước ra khỏi nỗi thê lương nhấn chìm con tim.

Cô nhớ Giang Đào, nhớ đáng vẽ anh khi viết luận văn, nhớ lúc anh đưa mình về, nhớ nụ cười tủm tỉm của anh, và cả những nụ hôn triền miên. Phương Nghiên bật khóc thành tiếng, nhưng không một ai trao cho cô gái đang nức nở ấy một vòng ôm, cô gái bé nhỏ! Cô nhớ Giang Đào luôn thích cầm tay cô, cái nắm tay rất đỗi quen thuộc, tự nhiên, lan truyền hơi ấm của tình yêu.

Sau cùng, cô đành quay về nơi trọ cũ của hai người. Căn phòng chìm trong tĩnh lặng, chỉ có tiếng nước róc rách nhỏ giọt mà hàng xóm sát vách mở van ngoài kia truyền lại. Phương Nghiên thờ người, chẳng biết phải làm sao. Bên ngoài rãng chiều rục rịch, thế giới này yên ả, thanh bình quá đỗi. Tấm gương trên bàn phản chiếu gương mặt nhỏ nhắn của cô. Khoảnh khắc thấy bóng mình trong gương, cũng là lúc giọt nước mắt bỗng chốc lăn dài, giàn giụa trên mặt cô. Dường như cả con tim trong nháy mắt đã vỡ tan như thế, chỉ thấy lồng ngực như bị đục khoét mất một mảnh, thì ra thế giới này quả thực tồn tại một nỗi đau mang tên “lòng đau như cắt”.

21. Chương 21: Tình Nghĩa Chỉ Kể Tri Âm Mới Hiểu

Giang Đào đánh xe đi loanh quanh không chủ đích. Phố phường vừa lên đèn, ánh sáng lung linh tuôn màu thấp sáng cả thành phố huyền ảo. Những chiếc đèn xe đỏ rực, xâu chuỗi như dải đèn lồng, chậm chạp nhích bước. Ráng chiều treo lơ lửng trên đỉnh đầu tòa nhà như biến thành bức tranh muôn màu sắc, đích thực là cảnh ngựa xe như nước, áo quần như nêm của hồng trần. Trái tim anh là những hoang mang mông lung khó nói. Thế gian bao la rộng lớn, mà anh bỗng dung không tìm được ình một đích đến.

Anh lái xe lòng vòng khắp thành phố hồi lâu, cuối cùng bánh xe dừng lại trước cổng Tây của trường đại học ngày xưa. Giang Đào không hiểu điều gì đã run rủi mình tới đây. So với thành phố này, thì nơi đây dường như vẫn nguyên dáng vẻ năm nào, những căn nhà mái bằng thấp lè tè bên cổng trường liền kề san sát, đại thụ ven đường vẫn xum xuê cành lá, vươn mình sừng sững. Giang Đào xuống xe, tìm đến trước cửa tiệm nọ, họ vẫn bán bánh bao, chỉ ngắt nổi đã đổi chủ, không còn là đôi vợ chồng năm nào. Anh lại tìm đến căn nhà trước kia hai người từng sống, ánh đèn vàng dịu dịu trong phòng hắt ra, anh không thấy rõ bóng người trong nhà, không biết bây giờ ai đang trọ trong căn nhà đó.

Giang Đào đứng lặng hồi lâu, người qua đường không khỏi ngoái đầu nhìn anh với con mắt tò mò. Họ thắc mắc không biết chàng trai trẻ ăn vận sang trọng này vì sao lại xuất hiện ở đây. Mặc kệ những ánh mắt hiếu kỳ, anh ngồi xuống một bậc thềm sát chân tường, lấy bật lửa, song không buồn châm thuốc, chỉ bật rồi tắt, tắt rồi bật, lách ta lách tách.

Trong ánh đèn chực sáng chực tối, dường như Giang đã thấy mình của năm xưa, cười trên chiếc xe đạp phóng băng băng về nhà. Khi xe kêu leng keng leng keng, Phương Nghiên đã hăm hở chạy ra đón anh. Mắt cười cong vút, hỏi:

- Anh về rồi đấy à, hôm nay chúng mình ăn gì?

Cứ thế miên man, anh chợt nghĩ tới dáng vẻ tuyệt tình sau đó của cô khi rời bỏ anh, lòng bỗng đau như dao xé kim châm. Bao năm qua, nỗi đau sâu thẳm ấy luôn đeo đẳng anh mãi không nguôi, ngày qua ngày, đêm nối đêm. Có khi, nửa đêm về sáng, trong đầu anh bỗng lóe lên bóng dáng cô như một cơn mơ. Anh không hiểu, anh là ai trong cô. Phải chăng cô từng yêu anh chân tình? Hay chỉ là món đồ chơi hiếm hoi cô có được, nên tưởng nhầm đó là điều đặc biệt; nhưng khi cầm trên tay rồi, cô mới nhận ra nó không hay ho như thoát tưởng, bởi vậy mới vất đi chẳng buồn lưu luyến.

Nhưng với anh thì lại hoàn toàn trái lại. Chính cô đã dạy anh ném trái khoai lạc nhất trần đời. Chính cô đã trao anh niềm hy vọng lớn lao vào cuộc đời gian khổ. Cô, từng là ánh sáng, ánh sáng chói lọi nhất trong cuộc đời anh. Nhưng cũng chính cô, đã khiến anh suy sụp bật khóc, và cô, cũng chính là vết thương lòng không thể chạm tới trong vận mệnh đời anh.

Cửa hàng trên mạng của Phó Nhã Lâm và Phương Nghiên buôn bán ngày một phát đạt, đơn hàng lũ lượt kéo đến. Lượng công việc tăng vọt, thành thử thiếu hụt về nhân công, đến Phó Nhã Lâm cũng phải từ chức, để dồn sức phát triển cửa hàng. Có khi, Phó Nhã Lâm bột miệng hỏi:

- Buôn bán đắt khách quá, hay chúng mình thuê thêm người.

Thấy cô rối rít, Phương Nghiên thường cười bảo:

- Đợi thêm một thời gian đã, làm ăn buôn bán lúc được lúc không, để xem thế nào rồi tính sau. Ngộ nhớ doanh thu đi xuống thì phải làm sao? Thuê thêm người là phải tăng chi phí, chúng mình cứ cố gắng chịu khó vậy. Bây giờ cậu cũng nghỉ làm rồi, nhờ không đủ trả lương tháng cho cậu, thì tiệm có mà lỗ vốn.

- Cậu ấy à, đúng là đại tiểu thư nhà họ Phương, bản chất thương nhân ngấm vào máu, chuyện gì cũng tính toán chi ly.

Phó Nhã Lâm thở dài, đoạn tiếp lời:

- Thực ra, cũng bởi mình thương cậu thôi. Ban ngày cậu phải xử lý đơn hàng, cộng thêm hoàn thành sản phẩm. Tối đến lại ngồi thiết kế quần áo. Nhìn cậu kìa, gầy rộc cả đi. Phương Nghiên này, chuyện cửa hàng cứ thông thả mà làm, cậu đừng để mình lao lực đấy.

Phương Nghiên cảm kích nhìn bạn rồi nói:

- Mình không sao, cậu cứ yên tâm.

Nghe bạn nói vậy, Phó Nhã Lâm vẫn chưa yên tâm, bèn dặn thêm:

- Với cả chúng mình đang xuân phơi phới, không thể phí hoài tuổi xuân được. Dĩ nhiên kinh doanh là quan trọng, nhưng tình yêu mới là đáng quý. Chúng mình không thể vì cửa hàng mà lơ đãng chuyện trọng đại cả đời được.

- Ngày nào cũng nghe cậu ca cẩm, chả thấy cậu lôi được anh nào về cho tớ mở mang tầm mắt gì cả.

Lời của Phương Nghiên như nhắc Phó Nhã Lâm nhớ tới điều gì, liền hỏi:

- Cậu và cái anh Tô Nguyên Khải kia thế nào rồi? Cậu nên hiểu rõ phải trái, người ta đối xử với cậu chân tình lắm đấy.

- Không phải anh ấy tệ bạc, mà là tớ chưa đủ tốt đẹp.

- Cậu thì không đủ cái gì, nói đi nói lại, chẳng qua vẫn là vì Giang Đào thôi chứ gì?

Đoạn không kiềm chế nổi mình, Phó Nhã Lâm lại bảo:

- Người ta bây giờ còn đang tình chàng thiếp, nào có chú tâm đến cậu. Tuy nói là bạn học cũ, nhưng mình thấy chóng mặt lắm, ngày nào cũng dẫn theo Trần Duyệt Nhiên, ra vẻ thành đạt, diễm võ dương oai trước mặt cậu. Chả hiểu làm vậy để ai xem? Mà đúng là khó hiểu, sao Giang Đào lại thành ra như thế nhỉ? Cậu cứ nhớ nhung anh ta cho lắm vào, có đáng không?

Nghe Phó Nhã Lâm khuyên nhủ, Phương Nghiên lập tức dậm chiêu, hồi lâu mới từ tốn nói:

- Cậu không hiểu đâu Nhã Lâm, là bởi mình nợ anh ấy.

Phó Nhã Lâm nhìn Phương Nghiên mà không khỏi ngỡ ngàng, nửa hiểu nửa không. Hồi lâu, cô mới mấp máy môi toan lên tiếng, nhưng sau cùng chỉ thở dài, chẳng thốt ra câu nào.

Qua mấy ngày, Giang Đào lại hẹn Phương Nghiên ra ngoài, vừa gặp đã lấy ra tấm thiệp, trao cô rồi nói:

- Cuối tuần này rảnh rồi chứ? Trần Duyệt Nhiên tổ chức tiệc sinh nhật cho tôi, mong cô bỏ thời gian đến dự.

Đưa tay nhận lấy tấm thiệp mỏng mảnh, cô gắng gượng mỉm cười, nói:

- Được, em nhất định sẽ đến. Chúc anh sinh nhật sớm vui vẻ.

Giang Đào nhếch môi cười nửa miệng, cái nhìn xoáy vào mắt Phương Nghiên, anh đứng đĩnh nói:

- Thực ra mấy năm qua tôi không tổ chức sinh nhật.

Nghe anh kể, cô liền bặt miệng hỏi mà không kịp nghĩ ngợi:

- Sao vậy?

Giang Đào không lập tức lên tiếng, khiến Phương Nghiên đinh ninh anh sẽ không trả lời. Không ngờ một lúc rất lâu trôi qua, anh lại chậm rãi cất lời:

- Bởi những dịp sinh nhật vui vẻ nhất đều qua rồi.

Nghe anh nói vậy, nước mắt cô bắt giáng tràn lên khóe mi, cô nhanh chóng quay đầu đi, nhìn lảng ra ngoài cửa sổ. Sợ anh bắt gặp, thì giọt nước mắt trong cô sẽ khó lòng kiềm chế, để rồi thoáng thốt tuôn rơi. Thực ra cũng không đến nỗi, chỉ cần một chốc lát, nỗi đau tột cùng rồi cũng sẽ nguôi ngoai như bao năm qua cô vẫn luôn kìm nén. Cô nghe lòng cuộn nổi trăm tơ ngàn mối, muôn ý vạn lời nhưng không biết trút sao. Bởi quá nhiều điều như thế, mà giờ đây mọi câu đều là nỗi cấm kỵ bất khả xâm phạm giữa anh và cô.

- Nhưng mà, đó là chuyện trước khi gặp Trần Duyệt Nhiên. Tôi vốn tưởng sau này sẽ không còn những dịp sinh nhật vui vẻ nữa, thế mà bây giờ nhìn lại, có lẽ do tôi quá nông cạn. Trước kia đứng dưới đáy giếng, tưởng miệng giếng là bầu trời, ngã một lần vỡ đầu chảy máu mới biết là mình nhầm. May mà gặp được Duyệt Nhiên, cô ấy ngây thơ, xởi lởi, luôn sẵn sàng làm những việc bất ngờ vì tôi. Nên tôi hy vọng lần sinh nhật này, em cũng tới góp mặt, bằng không tôi sẽ thất vọng lắm.

Giang Đào khe khẽ nhấc tới Trần Duyệt Nhiên trước mặt cô, trên gương mặt lan tỏa nụ cười chan chứa dịu dàng, và vẻ căng tràn hết mực. Thần thái ấy cũng từng xuất hiện trên gương mặt anh, vốn chỉ dành tặng cô.

Vừa nói, Giang Đào vừa kín đáo liếc nhìn Phương Nghiên. Cô vẫn cười, nhưng nụ cười gượng gạo chực khóc. Hôm nay, cô mặc bộ váy màu xanh nhạt, thứ màu sắc ấy như mang theo một nỗi buồn thê lương, tựa nỗi đau khó nói thành lời. Để ý sắc mặt cô dần ngả màu trắng bệch, dường như người ta đã rút cạn sinh khí chỉ trong nháy mắt, Giang Đào định nghĩ cô sẽ khóc, nhưng không. Cô khẽ khàng gạt đầu nói:

- Vâng, em sẽ đến.

Tiệc sinh nhật của Giang Đào được tổ chức vô cùng linh đình, náo nhiệt, quần là áo lụa nơi nơi. Hoa hồng xếp từng khóm, từng khóm, tỏa hương ngào ngạt, khoe sắc thắm khắp sảnh. Cạnh bên có cô bé – phỏng chừng là chỗ bạn với Trần Duyệt Nhiên – đang nói chuyện với mấy người đứng gần đó, bằng vẻ mặt ngưỡng mộ hiện rõ trên mặt:

- Mấy cậu xem, Giang Đào chu đáo chưa. Biết Duyệt Nhiên thích hoa hồng nên anh ấy bày biện hoa hồng ở khắp nơi trong đại sảnh, đẹp quá đi mất.

Bữa tiệc tới cao trào khi Giang Đào dắt tay Trần Duyệt Nhiên ra mắt toàn thể bạn bè. Trong bộ đầm màu hồng phấn, Trần Duyệt Nhiên quay đầu, ánh mắt tình tứ liếc sang Giang Đào sánh bước cạnh bên. Gương mặt chăm chút phần son càng tỏ rõ nét yêu kiều và vẻ tự hào. Dĩ nhiên rồi, được sánh vai bên người đàn ông giỏi giang, phong độ như Giang Đào, đó là một việc khiến các cô gái phải tự hào biết bao.

Hòa mình trong đám đông khách khứa, Phương Nghiên cũng dõi mắt nhìn theo. Dáng dấp Giang Đào trong bộ âu phục quả thực anh tuấn, lịch lãm. Ánh đèn lung linh tỏa trên gương mặt anh, nom cả gương mặt như sáng bừng rực rỡ. Năm tháng trôi rên khiến anh thêm phần thâm trầm, tĩnh lặng. Đứng bên Trần Duyệt Nhiên yêu kiều, khả ái chẳng khác nào một đôi trời se duyên, từ mọi góc độ đều toát lên vẻ hài hòa khó tả. Hình như Giang Đào đã nhìn thấy Phương Nghiên, ánh mắt lạnh nhạt lướt ngang qua gương mặt cô. Phong thái cao ngạo ấy tựa như lưỡi dao găm lạnh lẽo, khứa vào vết thương đã đóng vảy trong trái tim cô, để rồi dòng máu tươi ứa tràn.

Phương Nghiên nép mình trong một góc của bữa tiệc linh đình, không một ai biết mặt cô, cô cũng không quen bất kỳ ai. Người ta thì tùm tùm, rôm rả chuyện trò, nói cười riu rả. Còn cô cứ đứng bơ vơ, lủi thủi dưới ánh đèn sáng choang.

Nhìn ra sân khấu rực rỡ ánh đèn, được trang trí bởi những viên thạch anh li ti xếp chồng như biển sao, tuôn màu lấp lánh, hào quang rọi khắp, nhấp nháy sắc màu phồn hoa. Champagne ướp thùng đá, lãnh đượ hơi khói bay, kề bên chiếc bánh gato hai tầng viền hoa trắng ngần dưới ánh đèn, đến là ngon mắt. Màu ngà ngà điểm xuyết chính giữa lại như nhụy hoa trong đóa hoa bung nở, lẫn trong vẻ duyên dáng còn có nét e ấp dịu dàng. Và rồi bỗng nhiên, đèn đuốc trong sảnh vụt tắt, chỉ để lại sân khấu lung linh ánh đèn. Giang Đào và Trần Duyệt Nhiên đứng nơi trung tâm, trong cảnh trang trí lộng lẫy phủ trùm ấy. Tiếng cười nói râm rả dần lắng xuống, thoáng chốc, bầu không khí im lặng lan khắp đại sảnh, khách khứa đổ dồn ánh mắt ngơ ngác về phía cặp đôi xuất hiện giữa sân khấu.

Trong bầu không khí lặng phất như tờ, bỗng dậy tiếng đàn du dương. Âm sắc svix cảm lạnh lốt, réo rắt như ngân lên trong trái tim mỗi người. Giang Đào mỉm cười, rút nhành hoa gần đó, dịu dàng cài lên tóc Duyệt Nhiên, đoạn thơm nhẹ vào má cô. Giữa khung cảnh xa hoa lộng lẫy, và cả màn đàn xếp kỳ công lãnh mạn, niềm vui hiển hiện trên gương mặt Trần Duyệt Nhiên và cả sự xúc động nghẹn ngào. Dầu ngôn từ là phong phú thì cũng không thể diễn tả trọn vẹn hạnh phúc của cô vào lúc này.

- Tôi luôn cho rằng ông trời không hề dành cho tôi sự ưu ái, để tôi mồ côi cha mẹ ngay từ thuở thơ ấu. Một đứa trẻ mồ côi như tôi chỉ có thể nỗ lực học hành, cốt tìm ra lối thoát cho bản thân và gia đình đã nhận nuôi mình. Khi tôi tưởng rằng mình đã tìm ra con đường vươn lên thì bất ngờ bị người ta hất hủi vô tình. Một dạo, tôi đã nghĩ, cuộc đời mình vốn đã vậy, luôn được số mệnh an bài là kẻ bị bỏ rơi. Nhưng may sao, tôi gặp Duyệt Nhiên. Những ngày tháng có Duyệt Nhiên ở bên, tôi mới hiểu thì ra ông trời vẫn còn nhớ tới mình.

Giang Đào mỉm cười nhìn sang Trần Duyệt Nhiên, nhấc bàn tay trái của cô, nhẹ nhàng áp vào má phải của mình, giọng se se:

- Em bằng lòng làm vợ anh chứ?

Động tác của anh chân tình trông chẳng khác nào chàng hoàng tử trong truyện cổ tích.

Niềm vui đột ngột vỡ òa trên khuôn mặt Trần Duyệt Nhiên. Khóe mắt cô long lanh ngấn lệ, nói chẳng lên lời, đành gật đầu bằng mọi sức lực có thể. Ánh đèn giao thoa sau lưng dường như níu mình chậm lại, để ánh sáng tỏa đến trăm nơi. Khách khứa xôn xao, vang tiếng reo hò, những tràng pháo tay như sấm dậy. Phương Nghiên vào chốn hoang mang vô bờ. Tưởng đâu âm thanh ấy cách mình xa xăm, nhưng chỉ chớp mắt, đã rền bên tai. Những âm thanh ấy lúc gần lúc xa, chực giằng xé tâm hồn cô. Người ta chỉ mãi nhìn hai nhân vật chính, nào có ai màng bận tâm tới nỗi đau của cô nơi góc phòng trọ trọ.

Chẳng hiểu vô tình hay hữu ý mà Giang Đào đột nhiên ngẩng đầu, trông về phía cô. Ánh mắt buốt giá nhìn xoáy vào cô, chực như thấu suốt tâm hồn. Với tình trạng đó, cuối cùng sức chịu đựng trong cô đã gục ngã, đành lao ra khỏi căn phòng vàng son lộng lẫy.

Gió đêm lồng lộng, vờn khắp châu thân. Áo bay phấp phất trong tiếng gió lùa. Hai hàng nước mắt giọt dài giọt ngắn rũ nhau tuôn rơi. Tay cô quàng quàng gạt đi, nhưng lau mấy mà vẫn không hết, rồi gò má ứa sung một vùng nước mắt buốt giá. Âm thanh rộn rã bốn bề, mà Phương Nghiên tưởng đâu mình bị thác lũ bất ngờ ồ ạt quanh, thoát cái đã rơi vào vùng nước xoáy. Cô không tài nào vùng vẫy, không tài nào cựa quậy, chỉ đành giương mắt đợi chờ cơn sóng dữ cuốn phăng mình đi.

Bước chân thoăn thoắt đưa cô lao về phía trước, tiếng còi xe gấp gáp thi nhau rú lên dồn dập sát ngay cạnh bên. Cô không biết, cảm giác duy nhất bấy giờ là cả người lao đao, đến đất trời cũng chực chao đảo. Đột nhiên, một cánh tay vững chãi túm lấy Phương Nghiên, một chiếc xe vọt qua, tưởng chừng sắp quệt phải cô.

Phương Nghiên thần thờ ngẩng đầu, thắc mắc nhìn lên, chợt nhận ra người kia là Giang Đào. Không để cô kịp nghĩ ngợi, Giang Đào đã cướp lời:

- Chưa tặng quà tôi sao đã bỏ về thế này?

Nghe anh hỏi mà Phương Nghiên dờ dẫm cả người, dường như con tim bỗng nhiên bị ai đó bóp nghẹt, cơn đau dữ dội bùng dậy. Nhìn anh, khóe môi mấp máy, chực muốn nói, mà không sao mở được lời.

- Có bao giờ em nghĩ: năm xưa chỉ cần em nhẫn nại, cho tôi thêm ít thời gian, thì người đứng cạnh tôi giữa sân khấu ngày hôm nay đã là em, và người nhảy mở màn với tôi cũng chính là em. Tại sao, tại sao em không thể kiên nhẫn hơn?

Càng nói, anh càng trở nên kích động, ánh mắt sắc nhọn nhìn xoáy vào cô như chất vấn.

Lời anh nói như mũi dao đâm phập vào lồng ngực cô. Phải, đáng lẽ cô mới chính là người sánh vai bên anh chứ nhỉ. Chính cô, chính cô mới là người đầu tiên xuất hiện trong cuộc đời anh. Chính cô, cô mới là người nắm tay anh trước tiên. Chính cô, lời thề hẹn ban đầu vốn thuộc về cô. Và cũng chính cô, đặt nọ hôn đầu đời lên bờ môi anh. Nhưng vì đâu, mà người con gái đứng trên sân khấu ngày hôm nay lại không phải là cô?

Chưa kịp định thần thì cô đã bị Giang Đào tống lên xe. Cách làm của anh thô bạo, lỗ mãng như thể nhồi một quả bóng. Chiếc xe lao đi vun vút, Phương Nghiên không kịp nhìn rõ cảnh vật hai bên đường, chỉ biết chúng lóe lên rất nhanh như một cảnh phim, rồi lập tức bị bỏ lại phía sau. Cũng không rõ bao lâu, đến khi Giang Đào dừng lại, lồi Phương Nghiên ra khỏi xe. Suốt chặng đường, Giang Đào kéo tay cô, còn cô chỉ biết lăm lăm theo sát từng bước chân anh, mà không hiểu Giang Đào định đưa mình tới đâu.

Tận khi đặt chân bước vào, Phương Nghiên mới vỡ lẽ, thì ra mình đang ở một tòa chung cư. Song chưa tưởng mục đích anh đưa cô về đây, thì Giang Đào đã đẩy xộc cô vào một căn phòng không ánh điện. Bóng tối phủ trùm khiến Phương Nghiên thoáng sợ hãi. Trong bóng tối như bưng, chỉ đủ để thấy được đôi mắt anh, dường như đang âm ỉ ngọn lửa nào đó, và loáng thoáng sự khoái trá đến tàn khốc.

Cánh tay anh ghì chặt lấy cô bằng thứ sức lực mà cô không thể nào cưỡng nổi, chỉ có thể nép chặt vào ngực anh. Bờ môi anh miên man trên thùy tai cô, râm ran đến lạ, khiến cô sợ hãi. Cô đẩy anh ra bằng mọi sức bình sinh, vậy mà cánh tay anh càng thêm siết chặt.

- Sao thế? Em cũng biết sợ cơ à? Em quên rồi ư, năm xưa chẳng phải em dùng cách này để khiến tôi xiêu lòng, yêu em đến u mê đó thôi? Hôm nay cũng là sinh nhật tôi, sao em không thử lại một lần nữa nhỉ? Biết đâu tôi lại say mê em như thuở ban đầu?

Nói đoạn, Giang Đào liền vươn tay bật đèn trong phòng.

Ánh sáng đột ngột rơi xuống thân thể cô, khiến cô toan tránh né mà không cách nào thoát được. Phương Nghiên lấy làm bối rối, ngượng ngùng trong dạ, song cô biết mình như một con cá bị quăng lên bờ song khô cạn, vào lúc hấp hối, cô hỗn hạo hỗn hạo đón lấy từng hơi không khí. Còn Giang Đào, anh vẫn có thể ung dung đứng đó, ra chiều hứng thú ngắm nhìn Phương Nghiên không chồn dung thân.

Phương Nghiên đẩy anh ra. Nhục nhĩ khôn cùng giục giã cô phải vùng thoát, bỏ chạy. Song chưa kịp dịch bước chân thì Giang Đào đã đè cô xuống ghế sofa. Răng anh cắn nhẹ lên cổ cô, bàn tay nóng bỏng chạy khắp thân thể bằng những động tác dịu dàng tha thiết, chực gọi về ảo giác mê mẩn. Bỗng nhiên, như thể không đủ kiên nhẫn để tiếp tục, anh chuyển sang cắn nghiến cô. Phương Nghiên đau đến nỗi ứa nước mắt. Giờ lâu, anh mới buông tay, dịu dàng xoa mái tóc cô:

- Ừm, vẫn ngon lành như ngày nào.

Dáng vẻ thản nhiên của anh khiến giọt nước mắt trong cô tuôn tràn. Trong làn nước mắt mông lung, khuôn mặt anh mỗi lúc một nhạt nhòa, mỗi lúc một xa xăm, và càng thêm đà bờ ngỡ. Rất lâu sau, cô mới nhìn anh, nghẹn ngào nói:

- Giang Đào, chúng ta đã chia tay rồi, bây giờ anh cũng có bạn gái là Trần Duyệt Nhiên. Anh vừa ngỏ lời cầu hôn cô ấy, anh với tôi giờ chẳng còn liên quan gì tới nhau, anh là cái thá gì mà dám đối xử với tôi như vậy?

Giang Đào nghe cơn giận trong mình sục sôi khó tả, bèn nhếch mép cười khan. Anh dẫn người, áp mình lên thân cô, liền đó xé tan mảnh áo trên người Phương Nghiên. Đầu gối gấp lại, chặn hai bên đùi vốn đang khép chặt của cô. Rồi như một gã điên, anh ngón ngấu từng tấc da thịt trên người cô. Sau chút, anh thô bạo tiến vào bên trong cơ thể Phương Nghiên, dồn dập, mạnh mẽ, dường như chỉ có vậy mới khiến cái cảm giác buồn bực khó kìm nén, cả nỗi đau như hình với bóng trong anh mới được nguôi ngoai, xoa dịu.

Không biết bao lâu trôi qua, cuối cùng anh thở ra hồng hộc, kiệt quệ dừng lại trên người cô. Phương Nghiên nằm ngầy đờ, không dám động đậy, cô cảm giác tứ chi rã rời như bị ai gỡ mất, rồi quẳng la liệt dưới sàn. Minh mảy đau đớn khôn cùng, tưởng chừng có ai đang lẳng trì từng xẻo cô. Rất lâu sau, Giang Đào mới lấy lại nhịp thở đều đều, Phương Nghiên định nhìn anh đã ngủ. Bấy giờ, hàng lệ mới theo khóe mắt chứa chan, âm thầm buông mình lẫn xuống.

Bất chợt Giang Đào cất giọng hỏi:

- Em thấy đau, thấy buồn lắm à?

Phương Nghiên chỉ đờ đẫn lắc đầu trước câu hỏi của anh, cô đáp khẽ:

- Chỉ cần anh vui. Bởi năm xưa, người có lỗi là em.

- Tôi vui...

Giang Đào thì thào lặp lại lời cô nói, đáy mắt ứa lên nỗi đau, nỗi hận tột cùng. Anh kéo tay cô, áp lên lồng ngực trái của mình. Nhìn cô rồi nói:

- Không đâu Phương Nghiên ạ, em chẳng hề biết cái gì là đau, bởi không một ai khiến em tổn thương lớn đến thế. Không bao giờ em có thể hiểu, nỗi đau đó lớn đến chừng nào. Em có muốn xem trái tim tôi đã nham nhở thế nào không? Em có tin nó chẳng còn lấy một chỗ vẹn nguyên? Không bao giờ em hiểu được, khi nhìn thấy em trong dáng vẻ hiện giờ, tôi đã ôm bao nỗi hận trong lòng.

Anh nói đến thản nhiên, đến là bình tĩnh, song những lời lẽ ấy lại khiến cô rùng mình run rẩy. Bàn tay đặt lên ngực anh không khỏi run lấy bầy, chỉ một thoáng, dường như cô đã nghe thấy âm thanh vỗ vù từ con tim anh.

22. Chương 22: Đã Từng Yêu Đến Đắm Say

Hôm sau, khi Phương Nghiên tỉnh dậy thì Giang Đào đã rời nhà, anh để lại cho cô khung cảnh ngổn ngang dưới sàn. Cô ngó quanh căn nhà, không gian rộng rãi, bài trí đơn giản, bàn làm việc vẫn để vài thứ giấy tờ, hẳn đây là nơi anh sinh sống. Cứ miên man suy ngẫm mãi rồi ngậy người chả hiểu vì sao, rất lâu sau, cô mới chậm chạp mặc quần áo ra về.

Về đến nơi, không ngờ Tô Nguyên Khải lại đứng chờ sẵn trước cổng xưởng may. Sau ít lâu ngỡ ngàng, cô bèn lên tiếng hỏi:

- Sao anh lại đứng đây?

Tô Nguyên Khải lặng lẽ nhìn cô hồi lâu, rồi mới đáp:

- Anh đến tìm em. Hôm qua, anh thấy em đến dự sinh nhật Giang Đào. Mãi mới bắt ra được để tìm em nói chuyện thì em đã về mất rồi.

Phương Nghiên ậm ừ rồi hỏi:

- Anh tìm em có chuyện gì à?

Thay vì trả lời, anh chỉ trầm ngâm nhìn cô, mãi sau mới thở dài, hỏi:

- Có chuyện gì khó khăn mà trông em buồn thế?

Nghe Tô Nguyên Khải hỏi, cô thoáng ngỡ ngàng, nhưng rất nhanh đã thản nhiên mỉm cười đáp:

- Làm gì có.

- Không muốn cười thì thôi, em cười trông như khóc ấy, xấu lắm.

Phương Nghiên làm bộ toe toét, hỏi:

- Xấu á?

Phớt lờ thái độ đánh trống lảng của cô, anh nghiêm túc gật đầu:

- Xấu lắm.

Nói đoạn, anh liền nhanh nhẩu rút điện thoại ra:

- Em không tin để anh chụp lại cho em xem.

Thấy anh dợm bấm máy, cô liền luống cuống chặn trước ống kính:

- Ấy anh đừng đùa nữa. Nào nói đi, anh tìm em có việc gì?

Nghe Phương Nghiên rối rít nói, Tô Nguyên Khải mới cất điện thoại đi, nhìn cô rồi bảo:

- Phương Nghiên, chúng mình kết hôn nhé.

Phương Nghiên giật mình choáng váng, nhìn Tô Nguyên Khải mà tưởng ai đó vô cùng xa lạ. Cô bức bối:

- Anh nói năng điên khùng gì thế?

- Thế mà bảo là điên khùng, em nghĩ mà xem, em chưa chồng, anh chưa vợ. Vả chăng anh cũng thuộc hàng khá giả, lại phong độ phóng khoáng, một mực chân tình với em, lấy anh em chả thiệt đi đâu, mà cũng chẳng tệ hơn là mấy. Lấy anh, ít ra em sẽ đỡ vất vả hơn bây giờ.

Trần tình đầu vào đấy, Tô Nguyên Khải mới nhoẻn miệng cười, nhìn Phương Nghiên. Anh sở hữu nụ cười hớp hồn người, ấm áp như nắng trời. Trông Phương Nghiên tròn tròn con mắt, chân tay luống cuống không biết để vào đâu, anh bèn cười giòn, đoạn bước tới trước mặt cô:

- Em đừng tưởng bỏ nhé! Chẳng đời nào anh lại lấy một cô nàng khước từ mình. Mà em thì có gì hay ho?

Nghe Tô Nguyên Khải nói chừa, Phương Nghiên mới thở hắt ra nhẹ nhõm, đoạn lườm anh bảo:

- Biết ngay anh lại bông lơn mà. Chả rõ bị cho ra rìa ở đâu mà lại tới đây trêu em.

Tô Nguyên Khải không màng so đo lý lẽ với Phương Nghiên, ánh mắt anh vẫn đăm đăm nhìn cô, môi chúm chím cười nụ. Lẩn khuất trong nụ cười hiền hòa, có nỗi buồn man mác không biết nói sao cho thấu.

Buổi chiều, Phó Nhã Lâm quay về, nhắc thấy Phương Nghiên đã hỏi ngay:

- Đêm qua sao cậu không về nhà? Đến điện thoại cũng không gọi được, làm mình lo sốt vó.

- Tối qua mình vướng ít việc, xong xuôi cũng đến khuya, đành tìm chỗ ở tạm, kéo về nhà lại đánh thức cậu. Điện thoại hết pin, mà cũng quên mang sạc, nên không nhắn được cậu.

Nghe Phương Nghiên giải thích, Phó Nhã Lâm bèn ném cho cô cái lườm, bảo:

- Vương sinh nhật của Giang Đào chứ gì? Có đến nỗi cậu phải trốn nhà đi không? Bây giờ người ta đã ăn nên làm ra, có người tình mới, mắc mớ gì đến cậu nữa, mà cứ mãi bịn rịn thế? Có đại không cơ chứ!

Phương Nghiên chưa kịp lên tiếng biện minh thì bỗng có chuông điện thoại réo rất. Thì ra Trần Duyệt Nhiên gọi tới, rủ cô đi mua quần áo. Cô bèn trả lời qua điện thoại:

- Được, vậy lát nữa gặp.

Thấy cô cúp máy, dợm ra ngoài, Phó Nhã Lâm không nén được lời trách cứ:

- Trần đời này chắc chỉ có mình cậu. Bạn trai bị người ta cuỗm mất đã đành, ai đời lại cúc cung hầu người ta đi mua quần áo, rõ là việc nhà thì nhắc việc chú bác thì siêng. Sao cậu không vùng lên, cướp Giang Đào về tay mình đi, khí phách năm xưa đi đằng nào hết rồi. Bây giờ cứ nhìn cậu là mình lại tức anh ách.

Phương Nghiên nhếch môi cười mỉa mai, lát sau mới nói:

- Bởi năm xưa mình là đại tiểu thư nhà họ Phương, còn bây giờ mình chỉ là Phương Nghiên mà thôi.

Ánh mắt cô gợn buồn khi nói về điều đó, khiến cả người nặng trĩu nỗi sầu bi. Phó Nhã Lâm giật mình, vội khoát tay bảo:

- Thôi cậu đi đi. Nhớ về sớm đấy, kéo mình lo bò trắng răng.

Bấy giờ Phương Nghiên mới nhoẻn miệng cười, gạt đầu rồi bước đi.

Trần Duyệt Nhiên chọn đại khái hai bộ quần áo, xem chừng có vẻ chán nản, bèn bảo Phương Nghiên:

- Phương Nghiên này, hay chị với em nghỉ chân cái đã, em thấy hơi mệt.

Nghe Trần Duyệt Nhiên đề nghị, Phương Nghiên bèn gật đầu đồng ý. Ngồi trong quán cà phê, nom Trần Duyệt Nhiên ra chiều ủ rũ, so với vẻ mặt hăng hái đầy sức sống hôm sinh nhật thì quả là một trời một vực. Cô bưng tách cà phê trên tay mà cứ thần thờ không thôi, trông như bần lòng chuyện gì đó. Lúc sau mới ngẩng đầu, bắt chuyện:

- Chị biết không Phương Nghiên? Thực ra em rất lo chuyện Giang Đào.

Câu nói sau cùng khiến cô thốt tim, không ngăn được mình ngẩng đầu nhìn cô bé. Trần Duyệt Nhiên khẽ thở dài, đoạn nói:

- Chị không biết chứ, trước kia Giang Đào có một cô bạn gái, nhưng không hiểu vì đâu lại chia tay. Hình như Giang Đào vẫn nặng lòng với cô ta, thậm chí chẳng màng sức khỏe của bản thân.

Nghe Trần Duyệt Nhiên kể chuyện mà Phương Nghiên choáng váng sững sờ, song vẫn ngằm nén chặt trong bụng, đợi cô bé tiếp tục câu chuyện:

- Giang Đào bị mất ngủ đã mấy năm liền. Có những đợt thức trắng triền miên, buộc phải dùng đến thuốc thang; hoặc không thì đành âm thầm chịu đựng, đến lúc mệt lử, mới thiu thiu vào giấc. Trước đây chỉ cần hai viên là đủ để chợp mắt, nhưng giờ có khi đến bốn, năm viên mà vẫn không ăn thua.

Phương Nghiên cắn chặt đầu lưỡi, cho đến khi mùi máu tanh lan khắp vòm miệng, cô sống chết nghiền chặt hàm răng, cố mở to mắt. Chỉ có vậy mới ngăn được giọt nước không bùng mình, nhưng lồng ngực lại quặn lên đau đớn, khiến cô như nghẹt thở.

- Anh ấy từng làm xét nghiệm toàn diện mà chẳng cho ra kết quả gì. Bác sĩ nói có thể vấn đề của anh ấy xuất phát từ phương diện tâm lý.

Ngưng ngang câu chuyện, Trần Duyệt Nhiên ngẩng đầu nhìn Phương Nghiên, sau mới tiếp lời:

- Em không biết trước kia Giang Đào từng gặp chuyện gì, nhưng em biết nếu cứ tình trạng này, sớm muộn gì cũng ngã bệnh.

Nói đến đó, mắt cô rơm rớm lệ, chẳng hiểu vì lo âu hay còn điều gì khác.

Trần Duyệt Nhiên lau nước mắt, mỉm cười, xin lỗi Phương Nghiên, đoạn tiếp:

- Cho nên, em và cả gia đình luôn mong hai đứa sớm về Mỹ, môi trường bên đó có thể giúp anh ấy sớm phục hồi. Nhưng Giang Đào cứ nấn ná, không muốn về Mỹ, mỗi lần đã động đến là anh ấy lại ậm ừ cho có, sau rồi bỏ bằng. Phương Nghiên, chị bảo em phải làm gì đây?

Phương Nghiên không nhớ mình đã chào tạm biệt Trần Duyệt Nhiên ra sao. Đầu óc cô chỉ đọng lại những thông tin liên quan tới sức khỏe của anh mà Trần Duyệt Nhiên vừa chia sẻ: Có những đợt thức trắng triền miên, anh cần đến số lượng lớn thuốc an thần. Anh chỉ có thể ru ngủ chính mình bằng cách tự đày đọa bản thân, đến lúc mệt lử, mới thiu thiu vào giấc.

Phương Nghiên không thể hiểu nổi, Giang Đào đã vượt qua những đêm dài đằng đẵng trong từng ấy năm bằng cách nào. Trong màn đêm bất tận, anh đã nén chịu những dằn vặt, giày vò ấy ra sao. Anh đã làm gì để dằn nỗi đau, để đợi kim đồng hồ tích tắc xoay tròn không biết bao nhiêu vòng cho tới lúc bình minh. Nghĩ đến đó, lòng lại trào lên nỗi buồn đau khôn tả, khiến cô nghẹn ngào.

Chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, cô cứ cắm đầu chạy, chỉ bằng trí nhớ láng máng không mấy phần khẳng định, cô chạy tới căn hộ mà Giang Đào đưa mình về bữa nọ. Cô đập cửa rầm rầm, miệng luôn hồi gọi tên anh, thu về bao cái liếc xéo của hàng xóm. Song Phương Nghiên bất chấp tất cả, vẫn một mực réo gọi tên Giang Đào.

Anh ra mở cửa, nhìn gương mặt đăm lệ của cô bằng ánh mắt khó hiểu. Chưa kịp lên tiếng thì Phương Nghiên đã túm lấy cánh tay anh, khẩn thiết nói:

- Giang Đào, anh hãy cho em biết, em phải làm gì để anh hết cảm giác hận thù. Em phải làm gì mới khiến anh bớt đau khổ. Anh cho em biết với, bất kể thế nào thì em cũng luôn cam tâm tình nguyện.

Giang Đào ngờ vực nhìn Phương Nghiên trong điệu bộ như hóa dại. Ánh mắt lướt trên mái tóc bù xù, chạm đến ánh nhìn khẩn khoản, như thể anh muốn soi thấu con người cô. Hồi lâu, anh mới từ tốn hỏi:

- Có đúng em tình nguyện không?

Phương Nghiên gật đầu quả quyết, vội vàng đáp:

- Em tình nguyện làm bất cứ việc gì.

- Được thôi.

Giang Đào gật đầu, lách mình nhường lối cho cô:

- Vào nhà trước đi.

Khi đã đứng trong nhà, anh mới nói:

- Tôi muốn ăn bánh cảo.

Phương Nghiên thaongngs ngây người, nhưng rất nhanh đã đáp:

- Vậy để em làm.

Sau một hồi xem xét gian bếp mới toanh như bản mẫu trên tạp chí trong nhà anh, cô liền bảo:

- Em xuống dưới nhà mua bột và nhân, anh đợi một lát.

Nhoáng cái cô đã mang về một đồng hồ, nào bột mì, nào nhân thịt, giấm, nước tương,... Đặt đồ xuống, cô ngẩng đầu, nhoẽn miệng cười, dặn anh:

- Anh đợi một lát, em làm nhanh thôi.

Thao tác của cô vô cùng lanh lẹ. Chẳng mấy bột đã lên men, cô cán vỏ bánh cảo, gấp đôi, xếp mép hai bên trái phải, nặn bánh thành hình bán nguyệt một cách nhanh gọn. Giang Đào đứng ngoài cửa với ánh mắt đắm chiêu. Dưới ánh đèn ấm áp, đường nét cơ thể cô hiện lên thật dịu dàng, tóc bên trán lơ thơ rủ xuống, dáng vẻ tập trung như thể đang làm một việc cực kỳ hệ trọng. Và rồi, anh thấy mình lâng lâng như trong cơn mộng mị.

Cuối cùng đã xong, Phương Nghiên bày bánh ra đĩa. Cười thẹn thùng, nói:

- Xong rồi, anh muốn ăn thế nào, có nước hay nhúng giấm?

Thay vì đáp lời, Giang Đào bước một mạch tới gần, tay khê khàng phải đi những bụi bột li ti bám trên mặt cô. Kề tai, anh khê khàng cất lời:

- Em biết không? Khi gói bánh cảo cho tôi, nom em rất giống một bà vợ. Cảnh tượng ấy chính là thứ mà tôi sẵn sàng đánh đổi bằng cả cuộc đời mình.

Bằng giọng điệu lạnh lùng, nhưng toát ra bởi hơi thở nóng ran, những gì anh nói khiến cô chết lặng người. Vẫn nụ cười lạnh nhạt trên môi, ánh mắt anh dời sang món bánh cạnh bên, anh tiếp tục lời mình:

- Hồi xưa, khi sống cùng nhau, thậm chí tôi chưa được uống cốc nước em rót. Không ngờ giờ đường ai nấy đi rồi, tôi lại có may mắn, được ăn bánh cảo em làm.

Anh bưng đĩa bánh, giơ lên ngang mũi, hít hà một chập. Đoạn nhìn Phương Nghiên rồi nói:

- Ngặt nỗi, bây giờ tôi lại không thích bánh cảo nữa, bởi nó khiến tôi buồn nôn.

Lời vừa dứt cũng là lúc hai tay nới lỏng, cả đĩa bánh đáp mình xuống đất. Đĩa sứ vỡ tan tành, nước canh nóng hổi bắn lên người cô, nhoi nhói, ran rát.

Dứt ánh nhìn khỏi sàn nhà ngổn ngang mảnh vụn, ánh mắt cô chuyển sang Giang Đào, cười bảo:

- Không sao, anh muốn ăn gì thì để em làm.

Nói xong, cô liền nhón chân ngồi xuống, nhặt nhanh mảnh vỡ.

Vóc dáng cô vốn mảnh khảnh, ngay cả bóng lưng cũng toát lên vẻ xun xoe hèn mọn.

Nhìn cô mà Giang Đào càng thêm tức trong bụng. Anh vùng chân đá vào người cô, mảnh vỡ sượt qua tay, dòng máu đỏ tươi ứa ra tức thì. Và anh vẫn như một con thú khốn cùng bị giam hãm, găm gù với cái lồng sắt vây quanh mình, mà không biết thoát ra kiểu gì.

Chỉ vào cô, anh nói:

- Em tưởng làm bộ vậy là tôi sẽ tha thứ, sẽ buông tha em à? Tôi nói để em hay, cái kiểu khúm núm, quy lụy của em chỉ càng khiến tôi căm ghét em hơn trước mà thôi, tôi hận em.

Ánh mắt anh nhìn cô tựa như một lưỡi dao lạnh lùng, buốt giá.

- Em tưởng cứ ra sức lấy lòng tôi, là tôi sẽ quên đi những tổn thương em đã từng mang lại à? Em muốn biết những năm qua tôi đã sống như thế nào không? Ngay bây giờ, để tôi nói em hay nhé.

Nói rồi, Giang Đào lập tức ngoảnh mặt, bỏ vào một căn phòng. Lúc ra, anh cầm theo mấy chiếc lọ nhỏ xíu, vụn vỡ nắp, dốc từng viên thuốc, đổ ập trước mặt cô.

- Hằng ngày, nhờ thứ này mà tôi mới xoa dịu được mình. Em đã thử cái cảm giác thao láo đêm này qua đêm khác chưa? Khi mà mọi vật đen đặc, không ánh sáng, không âm thanh tiếng động, chỉ có đôi mắt tôi rực sáng.

Ánh mắt anh bùng lên giận dữ, như thể trong anh có nỗi căm phẫn day nghiêng nào đó.

Những viên thuốc bé xíu màu trắng đập nảy trước mặt cô. Âm thanh như chạm đến tận tâm khảm, khiến cô không gượng nổi mình, ngã sụp xuống sàn. Những đòn đau, hoang mang chan chứa cõi lòng, dường như đã vượt mình tới đỉnh. Ánh sáng ngời ngời trên đỉnh đầu khiến cô xam xắm mặt mày. Rốt cuộc, cả hai đã đặt sai bước chân nào, để thành ra nông nỗi này.

Nước mắt lăn chã tuôn rơi, đập mình xuống đất, tan thành bọt nước, tựa như trái tim của anh và cô. Những mảnh vỡ nát vụn không thể nào liền lại với nhau.

23. Chương 23: Núi Lấy Thời Gian

Thoạt đầu, Phương Nghiên còn khóc, dần dà, nước mắt cạn khô. Cô nhìn sống lưng anh thẳng tắp, cùng sợi tóc bạc thấp thoáng trên mái đầu xanh, và cả những lọ thuốc đặt trên bàn mà cô không tài nào gọi nổi tên. Đôi khi cô không cảm được suy nghĩ, có lẽ đây chính là số phận giữa mình và anh. Năm xưa, cô điên cuồng theo đuổi, bất chấp được hoặc không. Sau này cô dốc sức trả nợ, bất kể đủ thiếu thế nào.

Hôm ấy, nửa đêm choàng tỉnh, chợt thấy anh đứng đầu giường nhìn mình, bóng đêm giấu đi cơ thể, chẳng rõ cảm xúc anh ra sao. Cô không thiết động đây, anh cũng vậy, cuộc sống này như màn đêm bất tận, không rõ điểm cuối nằm đâu. Lòng cô phút chốc nao nùng khôn tả, có nỗi đắng cay từ đâu kéo nhau dâng đầy trong mắt.

Hắn Giang Đào phải căm hận cô, căm hận cô lắm lắm.

Anh vẫn đứng đó, như một vết sẹo lạc long, kiên gan trong màn đêm. Hồi lâu mới cất tiếng, nói cùng cô:

- Dậy đi, mình ra ngoài ăn.

Sau một thoáng sững sờ, Phương Nghiên ngồi dậy, mặc quần áo, theo anh đi ra ngoài. Khung cảnh quen thuộc trên đường dần dà hiện ra trước mắt cô, bấy giờ Phương Nghiên mới sực hiểu, thì ra đích đến là tiệm bánh bao trước cổng Tây năm xưa. Khu phố thân quen không khỏi khiến cô lăn chã hai hàng nước mắt.

Vẫn là cửa tiệm ấy, chớp tường quanh năm suốt tháng ám khói, giờ đã ngả màu đen kịt. Không gian chật chội, bài trí sơ sài, chỉ mấy cái bàn, cái ghế, mảng sơn màu cam tóc trên mặt bàn, để lộ khoảng đen xì. Nồi hấp án ngữ trước cửa, bánh bao chín tới tỏa hương thơm nức mũi khiến cho ai nấy cồn cào trong bụng.

Chỉ hiềm quán đã đổi chủ, không rõ cặp vợ chồng xưa kia đi đâu, mà nay chỉ thấy một nhà hai cha con. Người cha phụ trách nhào bột, nhồi nhân, kiềm chưng hấp. Người con thì kiềm thu tiền, phục vụ khách khứa. Ai làm việc người nấy, đầu ra đây, chẳng cần nhiều lời mà vẫn ăn ý.

Sau bao nhiêu năm, anh và cô lại ngồi đối mặt nhau qua một chiếc bàn thô sơ, trong quán bánh bao trước cổng trường, dù chẳng ai mở lời với ai. Tiệm bánh bao không còn là tiệm của năm xưa, và họ cũng không còn là Giang Đào và Phương Nghiên của ngày nào. Bánh bao nóng hôi hổi được mang lên, cả hai vẫn không màng đụng đũa. Mãi sau, Giang Đào mới lấy tương và giấm, rót vào đĩa trước mặt, nhắc đũa, gấp bánh bao bỏ vào miệng. Chẳng buồn nhìn Phương Nghiên, anh ngón nga ngón nghiền, liên tiếp gấp bánh lên miệng với tốc độ rất nhanh, nhìn anh ăn mà cứ tưởng như một kẻ đói khát, hoặc như thể anh đang thưởng thức món ngon nhất trần đời.

Sau rồi, Phương Nghiên cũng nhắc đũa, gấp bánh bao và ăn. Mùi vị thơm ngon của nhân thịt theo dòng nước mắt trôi xuống bụng. Cuối cùng, đĩa bánh bao trước mặt cũng hết bay.

Bỗng Giang Đào cất tiếng, dù không hề nhìn cô:

- Phương Nghiên, em đi đi.

- Từ nhỏ tôi đã ăn nhờ ở đậu ở đây, tuy gia đình nhà dì đối xử với tôi rất chu đáo, nhưng tôi luôn muốn có một gia đình đúng nghĩa của riêng mình, một thứ tình cảm chỉ thuộc về mình. Em hiểu không? Ở chính

nơi đây, tôi đã từng thề, tôi thề sẽ mang lại cho em cuộc sống sung túc nhất, để em được sống tự do phóng khoáng cả đời, để em được làm những gì mình thích. Tôi thề, sẽ biến em thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trần đời. Nhưng em không tin tôi, em rời bỏ tôi. Tôi muốn báo thù, tôi muốn em phải khóc, phải đau, phải ăn năn, phải hối hận. Nhưng giờ, tôi thấy chán đến tận cổ, không muốn tiếp tục cuộc sống kiểu này nữa, em tự liệu thân mình vậy.

Nói xong, anh thoáng ngưng một chốc, đoạn chậm rãi ngừng đầu:

- Bởi tôi sắp kết hôn rồi.

Phương Nghiên nghe bên tai có tiếng nổ rầm, tựa hồ cô không hiểu anh đang nói gì, bấy giờ mới ngơ ngàng nhìn anh. Anh ngồi nơi ngược sáng, khiến cô không rõ biểu cảm của anh ra sao. Đôi bàn tay vô thức nắm chặt mép bàn ẩm ướt mang theo hơi giá lạnh. Một cảm giác choáng ngợp bao trùm lấy tâm trí cô, những tưởng nơi nơi trong không gian bỗng bènhe câu nói “tôi sắp kết hôn” vừa thốt ra từ miệng anh, ngỡ xa mà hóa gần, cứ chờn vờn bên tai. Rồi trong cảm giác của cô, lại tưởng đâu có cơn gió buốt ào qua người, rét căm căm.

Phương Nghiên gồng mình, gắng gượng bằng mọi sức lực, song bờ môi lập cập, không thể nào thốt ra hai chữ “chúc mừng”. Cô bàng hoàng ngồi đó, không dám hé môi nửa lời, sợ một khắc hé môi, lệ sẽ buông mình tuôn xuống. Nước da cô tái mét, mặt cắt không còn giọt máu, tưởng như trong suốt, thậm chí bờ môi cũng trắng bệch. Ánh mắt thẫn thờ nhìn về phía trước, như lặng đi. Bao lâu sau, cô mới nhả ra từng tiếng:

- Giang Đào, anh và Trần Duyệt Nhiên quả là xứng đôi, em mừng cho anh.

Ánh mắt Giang Đào nhìn cô trân trối, đôi bàn tay siết chặt thành nắm đấm. Cái nhìn cay nghiệt đổ trên người cô, như thể anh đang chứng kiến cảnh cô hấp hối, chỉ hiềm những gì trong ánh mắt toát ra toàn là nỗi căm hận đến xương tủy. Thời gian không rõ lâu hay chóng, cuối cùng, Giang Đào bải hoải nhắm mắt, nói:

- Em đi đi, ngay lập tức, tôi không muốn thấy em nữa. Đời này, kiếp sau, vĩnh viễn cuộc đời tôi không muốn gặp em thêm một lần nào nữa. Thực lòng tôi mong mình chưa bao giờ quen em, Phương Nghiên.

Bước ra khỏi tiệm bánh bao, gió đêm lạnh buốt phả vào người, gió lùa tóc cô rối bời. Nhớ lại ngày đó, hoa quế thơm lừng phảng phất nơi nơi, những hàng cây cao ngút tầm mắt, rợp sân trường, cảnh nổi cảnh, cây tiếp cây. Nắng tràn qua tán lá xum xuê, tỏa xuống thân họ, dát vàng long lanh. Những loài hoa nhỏ không biết tên, bung mình khoe sắc thắm nơi bãi cỏ, rung rinh khi gió về, tưởng đâu cũng là những rung động trong lồng ngực cô lúc bấy giờ.

Anh đứng đó nhìn cô, môi nở nụ cười. Giang Đào cầm tay cô, khụy một bên gối, cất giọng hỏi:

- Phương Nghiên, em bằng lòng làm vợ anh chứ?

Ánh mắt lúc ấy đầy ắp là mật ngọt yêu thương, khiến cô đắm chìm từ thuở đó.

Dường như bên tai vẫn nghe văng vẳng lời cầu hôn của anh: “Phương Nghiên, em bằng lòng làm vợ anh chứ?”. Âm thanh trầm bổng cùng khuôn mặt tuấn tú ấy như một bộ phim tua lại – từ cảnh xa đến cảnh gần, cho đến những khung hình quay chậm – đang lóe lên trong tâm trí cô. Cứ vẩn vơ nhớ để rồi nước mắt ở đâu cuộn cuộn chảy ra, khó cầm cho được. Thực ra, bao năm qua, cô đã nghiệm ra, khóc lóc quả là điều vô nghĩa nhất trần đời. Nhưng ngay lúc này, cô chẳng biết phải làm sao, ngoại trừ khóc.

Trần Duyệt Nhiên và Giang Đào gặp nhau tại buổi giao lưu của hội lưu học sinh. Do bận học, bận đi làm, nên anh không mấy rảnh rỗi để góp mặt cho những cuộc gặp gỡ, giao lưu. Ngày ấy đúng dịp tết Trung thu, lại được mấy anh em cùng trường nhiệt liệt mời gọi, anh bèn thuận tình tham gia. Đó là lần đầu tiên, Giang Đào đến dự những hành động kiểu này. Chỉ hiềm những người quen anh quá ít, đành ngồi bơ vơ nhìn người ta rôm rả chuyện trò.

- Em là Trần Duyệt Nhiên, anh tên gì? Lần đầu tiên anh tham gia giao lưu phải không? Trước kia em chưa thấy anh bao giờ.

Giang Đào và Trần Duyệt Nhiên đã quen nhau như thế. Khi buổi giao lưu kết thúc, hai người trao nhau cách thức liên lạc. Thực ra Giang Đào không mấy để tâm chuyện này, nhưng mấy ngày sau, khi Trần Duyệt

Nhiên tìm đến anh, thì đó quả là điều bất ngờ quá lớn đối với anh.

- Em đợi điện thoại của anh mấy ngày liền, mà chẳng thèm gọi điện, cũng chẳng buồn viết mail cho em. Anh chẳng ga-lăng gì cả, để con gái tìm đến tận nơi.

Nhắc thấy anh, Trần Duyệt Nhiên phụng phịu quở trách như thể hai người thật sự thân thiết.

Trần Duyệt Nhiên thường xuyên mang thực phẩm quê hương đến cho anh. Lần nào cô cũng nhanh nhẩu cướp lời, không để Giang Đào kịp từ chối:

- Mẹ em nhờ người mang qua, em sợ béo, không dám ăn. Nói thực ra, em mang cho anh, là để anh giúp em. Người Trung Quốc chúng mình, từ hồi lên ba đã biết, lãng phí lương thực là điều vô liêm sỉ.

Và cứ thế theo từng bước chân mình, cô đã tiếp cận cuộc sống của anh, lũng thũng bên anh ở một chừng mực nhất định, khiến anh không cách nào từ chối choặng. Mà thực ra, Giang Đào hiểu rõ lắm tâm ý của Trần Duyệt Nhiên. Thoạt đầu, Giang Đào còn giả tảng không hiểu, cố gắng giữ khoảng cách với cô. Nhưng Trần Duyệt Nhiên lại vờ như không biết, bất kể anh trốn tránh ra sao, cô vẫn luôn có cách tìm ra anh. Trước mặt anh, cô vẫn thản nhiên như không, vô tư như thường.

Kể cả sau này, Giang Đào từng nói:

- Trần Duyệt Nhiên, anh hiểu tấm lòng em dành cho anh. Nhưng anh rất tiếc, anh không thể nhận nó, bởi anh đã có bạn gái rồi.

Nghe Giang Đào từ chối mình, trên gương mặt cô vẫn là nụ cười chúm chím ngày nào, nhìn chàng trai đối diện, người mà cô thầm đem lòng ngưỡng mộ:

- Em biết chứ. Nhưng cô ấy, bây giờ cô ấy đang ở đâu? Quen anh bấy lâu mà em chưa từng thấy cô ấy gọi điện, mua quà, hoặc liên lạc với anh, nhẽ nào làm vậy cũng được cho là người yêu.

Giang Đào thoáng sững sờ, rồi sực nhớ tới Phương Nghiên, anh nghe lòng mình quặn đau tê tái. Vậy mà ngoài mặt vẫn điềm nhiên:

- Có một số việc em không hiểu đâu, mà em cũng không cần hiểu. Em chỉ cần biết rằng, có những việc dẫu có mấy thì cũng chỉ như đã trảng xe cát biển đông.

Trời cao thăm thẳm, mây lững lờ trôi bên ngoài cửa sổ, ánh mắt Trần Duyệt Nhiên dán trên người anh, gương mặt ấy vẫn bình lặng không gợn sóng. Song cô không lên tiếng, chỉ cười rồi mọi việc lại dẫu vào đấy.

Mọi chuyển biến xảy ra vào đúng đêm Bình an năm ấy. Ngày đó, tuyết bay ngang trời, phủ dày trên các mái nhà, trên những tòa nhà kiến trúc châu Âu, phản chiếu mưa tuyết lấp lánh khắp chốn đó đây. Cửa tiệm trên phố lộng lẫy, lấp lánh cùng bao món đồ trang trí, chú tuần lộc đáng yêu trong tư thế tung vó băng băng, những ông già Noel sinh động như thật, tưởng chừng ông vừa cười Husky băng qua gió tuyết.

Những vệt đèn ấm áp từ trong các khung cửa hắt ra, dòng người trên phố tuy vội vã trở về nhà, song không quên dành cho nhau câu chúc mừng, mặt mày ai nấy đều mang nét thanh thản, tươi vui. Bài ca giáng sinh len lỏi tới từng miền đất, giai điệu man mác buồn như vang vọng mãi nơi trái tim mỗi người. Vào thời khắc đó, những câu chuyện xa xưa, những con người năm nào vốn chôn sâu đáy lòng lại được đà khơi dậy trong tâm trí mỗi người.

Khi Trần Duyệt Nhiên đội tuyết tới gặp Giang Đào, anh có cảm tưởng mình gặp ảo giác. Dường như anh đã thấy hình ảnh Phương Nghiên dậm chân nơi đầu phố, chờ anh kết thúc giờ gia sư. Gương mặt đó hây hây, người phả hơi lạnh buốt, nhưng đôi mắt lại ấm áp niềm vui thích, nụ cười tỏa ra từ chính trái tim.

Không hiểu vì đâu, có thể là không khí ngày lễ, hoặc bởi nỗi đau luôn giấu trong tim, mà Giang Đào đã đồng ý đi ăn bữa tối đón giáng sinh với Trần Duyệt Nhiên. Nhà hàng mang đậm không khí lễ lạc, phục vụ ăn vận theo hơi hướm giáng sinh, chào hỏi hai người. Cây thông nhấp nhánh ánh đèn, tuôn màu rực rỡ. Thi thoảng lại vang lên tràng cười sảng khoái của những người trẻ tuổi hội tụ xung quanh.

Chủ nhà hàng tặng mỗi bàn một phần gà quay và sâm banh. Mọi người nhất loạt đứng dậy, vừa nâng ly vừa đồng thanh chúc nhau Merry Christmas, rồi chạm ly thân mật. Hòa trong không khí náo nức ấy, bắt gặp hình ảnh Phương Nghiên hiện lên trong tâm trí anh, anh nhớ lắm bóng hình, nhớ lắm nụ cười cô.

Trần Duyệt Nhiên khấp khởi chạy tới bên cây đàn dương cầm nằm thu mình trong một góc nhà hàng. Cô dạo bài Jingle Bells với giai điệu khá đơn giản rất hợp thời, một bài mà ai cũng biết. Nhưng ngón đàn lại khá ở mức điêu luyện, lực ngón tay như đàn ông. Dưới ngón tay cô, giai điệu đơn giản ấy được tấu lên đầy nghệ thuật, lạnh lốt vui tai, thu về bao tiếng trầm trồ than phục của khách khứa trong nhà hàng.

Giang Đào kinh ngạc hỏi cô:

- Sao em đàn hay thế?

Nghe anh hỏi, vẻ chưng hững ít nhiều hiện trên gương mặt cô:

- Nghề của em mà, chơi đàn cũng gần hai mươi năm rồi, thế mà anh cũng không biết.

Giang Đào thoáng sững sùng, cười trừ đáp:

- Anh chỉ biết em học âm nhạc thôi.

Hôm đó, họ ra về rất muộn, bấy giờ không khí huyền ảo đã lắng xuống phần nào, trên phố chỉ lác đác đôi ba kẻ say khướt, ngê ngao ca hát. Lúc gần đến nhà trọ, bỗng một kẻ nhảy bổ ra, tay cầm dao, chỉ loạn xạ về phía họ, đồng thời hét toáng lên chi đó.

Gã rất cao, trước mặt Giang Đào mà gã cao hơn hẳn một cái đầu, vóc dáng vạm vỡ, kiểu vạm vỡ điển hình của người phương Tây. Giang Đào nói gì đó khiến gã càng thêm hoang mang, nhằm đúng anh mà phang dao. Đứng ngay gần bên, Trần Duyệt Nhiên liền hét toáng lên. Vừa thấy mũi dao phản chiếu ánh tuyết, lóe lên trước mặt mình, cô liền vươn tay, túm lấy mũi dao mà không buồn đắn đo nghĩ ngợi.

Dòng máu đào đỏ tươi, còn nguyên hơi ấm chảy rờn rờn từ bàn tay cô, đập mình xuống tuyết trắng xóa, chói lóa đến choáng váng. Cô siết chặt lưỡi dao, miệng gọi vang tên Giang Đào. Dòng máu nóng bỏng như lửa nhỏ giọt trên người cô, nhỏ xuống đất. Cô trợn trừng mắt như một kẻ điên, tay nắm chặt mũi dao, kiên quyết không buông. Đến nỗi gã cướp kia phải chùn lòng, giật lùi mấy bước, chừng như kinh hoàng, rồi quay phắt người, chạy thục mạng.

Thấy gã chạy mất hút, Trần Duyệt Nhiên mới thả lỏng người, ngã phịch xuống nền tuyết, lưỡi dao vẫn lăm lăm trên tay. Máu tươi nhuộm đỏ áo quần, cùng đôi tay Giang Đào. Ôm cô trong lòng, anh nắm lấy bàn tay, tha thiết gọi tên. Bấy giờ Trần Duyệt Nhiên vẫn còn đôi chút tỉnh táo, cô nhìn anh, thì thào tên Giang Đào, lời chưa dứt, mà người đã lịm đi vì mất sức.

Trông bàn tay đầm đìa máu, lại nhìn gương mặt mê man của cô, trợn vật lộn khi nãy khiến tóc tai cô rối bời, quần áo thì xộc xệch, nom dáng vẻ nhếch nhác ấy yếu đuối, mỏng manh hơn một Trần Duyệt Nhiên xinh xắn của thường ngày. Tiếng còi cấp cứu hú vang từng hồi, Giang Đào bế Trần Duyệt Nhiên giữa đám đông ồn ã. Một anh cảnh sát to cao, phương phi hỏi anh điều gì đó, một cô cảnh sát tóc vàng tính đỡ Trần Duyệt Nhiên từ lòng anh, bỗng Giang Đào gạt phăng ra, rồi ghì cô vào lòng chặt hơn.

Về sau, cánh tay của Trần Duyệt Nhiên không còn chơi đàn được nữa, ngón tay cũng không thể nào co gập tự nhiên. Trong làn nước mắt như mưa của mẹ cô, Giang Đào nhớ lại khung cảnh dưới ánh đèn ngày đó, dáng vẻ cô bên cây đàn, gương mặt mãn nguyện, yên bình, dường như đó là việc quan trọng nhất cuộc đời cô. Giang Đào cũng nhớ lại vô số biểu cảm, vô số dáng vẻ đi liền với cô, nhưng xinh xắn, thanh thản nhất phải kể đến những khi cô có cây đàn dương cầm kề bên. Nhưng bởi anh, mà Trần Duyệt Nhiên phải chia xa cây đàn. Nhìn gương mặt tái nhợt, hốc hác trên giường bệnh của Trần Duyệt Nhiên, anh tự nhủ mình nên cho cô một lời hứa, bởi anh nợ cô một lời hứa.

24. Chương 24: Lời Thề Không Thốt Ra Câu

Dưới ánh đèn pha lê lộng lẫy của nhà hàng, Phương Nghiên đã thấy vết dao rạch trên tay Trần Duyệt Nhiên. Hôm ấy, Trần Duyệt Nhiên hẹn Phương Nghiên ra ngoài, phần khởi tâm sự chuyện hôn lễ giữa hai người. Trong tâm trạng hồ hởi và rạng ngời hạnh phúc, cô nâng thân mật khoác tay Phương Nghiên nói:

- Cảm ơn chị đã chia sẻ hạnh phúc với em.

Niềm vui ăm ắp trên cả khóe mắt đầu mày, đoạn cô tâm sự:

- Em thấy vui lắm chị ạ, được ở bên Giang Đào, là niềm hạnh phúc lớn nhất đời em.

Gương mặt cô rạng ngời tươi tắn, niềm hạnh phúc như con chim nhỏ sổ lồng, cất cánh từ chính trái tim. Bỗng nhìn Phương Nghiên, cô nằng ra chiều ngượng ngùng, lí nhí hỏi:

- Chị không cười em chứ? Nhưng quả thực em vui lắm, nhất định phải tìm người chia vui với mình. Mà ở trong nước, em chỉ có mình chị là bạn.

Trần Duyệt Nhiên cười mở kể lại câu chuyện giữa mình và Giang Đào, sau đó chìa tay cho Phương Nghiên xem. Đôi bàn tay chẳng chịt sẹo, vậy mà Trần Duyệt Nhiên lại điềm tĩnh nói, đó là minh chứng cho tình yêu của họ. Thu về đôi bàn tay của mình, cô nhìn Phương Nghiên, chúm chím cười nói:

- Nói thực, em không lấy làm tiếc, cũng không hề buồn. Em luôn sẵn lòng, nếu được làm điều gì đó vì anh ấy.

Sắc diện cô bình thản, cái nhìn trân trân, tưởng chừng thấu suốt cõi lòng Phương Nghiên. Nhưng sâu trong ánh mắt lại ẩn chứa ngụ ý đe dọa, tựa hồ cô đang gồng mình tự vệ. Song rất nhanh, Trần Duyệt Nhiên đã tươi cười trở lại như mọi khi:

- Tuy bây giờ em không chơi đàn được nữa, nhưng em lại thấy đây là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong đời. Bởi không phải người phụ nữ nào cũng có cơ hội được làm điều gì đó cho người đàn ông mình yêu.

Ánh đèn sáng loáng nhảy nhót trên gương mặt căng tràn nhựa sống của Trần Duyệt Nhiên, trong niềm hạnh phúc dạt dào của cô ấy, Phương Nghiên nghe lòng mình vụn vỡ tuyệt vọng. Cô nghĩ ngợi những gì Duyệt Nhiên đã từng hy sinh vì anh, còn mình chỉ dành cho anh sự phụ bạc. Trăm mối hy vọng huyền hoặc vốn tích tụ trong lòng, giờ phút này cũng tắt ngấm, hóa tàn tro. Cô chưa từng hy sinh vì anh, những gì cô mang lại chỉ có khó khăn, khổ sở, và cả bao đắng cay, oán hận. Cứ miên man nghĩ ngợi, rồi lòng buồn biết mấy, mắt cay xè, ứa lệ mà dạ vẫn man mác băng khuâng.

Thế là, cô sắp đánh mất Giang Đào thật rồi. Bất kể có mấy luyến tiếc, có mấy khổ đau, thì chẳng bao lâu nữa, anh sẽ thuộc về một cô gái từng hy sinh tương lai vì anh, từng đổ máu vì anh.

Phương Nghiên không ý thức được mình quay về xưởng may bằng cách nào. Khi đẩy cửa bước vào, Phó Nhã Lâm ngẩng đầu nhìn lên. Nhác trông đã giật mình, quỳnh quáng nắm bả vai cô, hỏi:

- Phương Nghiên, cậu làm sao thế này, sao tay lại lạnh như băng thế này?

Phương Nghiên ngơ ngác nhìn bạn, như thể không hề quen biết. Mãi một lúc, cô mới thốt được lên:

- À Nhã Lâm...

Mặt mày tươi tỉnh hơn chút đỉnh, song lời chưa dứt mà nước mắt đã lăn chã tuôn rơi. Cuối cùng, cô ôm chầm lấy Phó Nhã Lâm, bật khóc ngon lành.

- Nhã Lâm ơi, thực ra sau khi gặp lại Giang Đào, mình vẫn ôm hy vọng nhỏ nhoi. Những lúc buồn, mình thường tự an ủi mình, một ngày nào đó Giang Đào sẽ hiểu mình từng khổ sở, tủi thân ra sao, anh ấy sẽ hiểu mình thực tình không cố ý tránh mặt anh ấy. Chỉ mong Giang Đào biết, rồi anh ấy sẽ tha thứ ừ, sẽ thương mình, sẽ như trước kia, lại yêu nhau. Nhưng bây giờ hết rồi, hết thật rồi. Những thứ Trần Duyệt Nhiên hy sinh vì anh ấy. mình không bao giờ bì được.

Vừa khóc vừa kể lể, Phương Nghiên ôm chặt Phó Nhã Lâm, nước mắt hoen ướt, đầm đìa trên vai bạn. Có lẽ cô muốn nỗi bi thương trong mình trôi dạt theo dòng nước mắt. Cô khóc đến nỗi tuyệt vọng, dường như khóc là việc duy nhất cô có thể làm.

Không biết bao lâu sau, Phương Nghiên mới nín khóc. Sau màn nước mắt nhạt nhòa ấy, giờ đây mình mấy cô run lẩy bẩy bởi nghẹt thở, chẳng khác nào đứa trẻ sơ sinh. Đôi mắt tuy đẹp như vừa gột rửa, song chẳng thấy đâu ánh sáng của hy vọng. Nỗi khổ tâm tưởng chừng đứt ruột đứt gan, lại ở đáy cùng của tuyệt vọng, khiến con tim cô như quặn thắt, không gì ngoại trừ nỗi đau.

Tà dương le lói, rót vào căn phòng làm việc có vẻ bừa bộn, vãi vốc xếp chồng ngổn ngang. Bờ tường treo móc vài ba bộ quần áo đã hoàn chỉnh, nắng rọi lên đó lốm đốm ánh vàng. Bóng hình Phương Nghiên hắt lên một góc phòng, chập chờn, dường như chiếc bóng đang lặng lẽ tỏa ra một nỗi buồn miên man.

Những thứ cô từng hy vọng, từng mong ngóng, từng coi là niềm tin để gắng gượng trong cuộc sống vốn gian nan, rốt cuộc vào giây phút này, mọi thứ đã sụp đổ hoàn toàn.

Cứ thế, không rõ bao lâu sau, Phó Nhã Lâm mới nhìn cô và bảo:

- Chuyện đã đến nước này, chi bằng cứ nói thẳng với Giang Đào chuyện năm xưa, để xem anh ấy nói gì. Đầu ngày ấy cậu có chỗ không đúng, nhưng nói gì thì nói, cũng bởi anh ấy nên cậu mới ra nông nỗi này.

Phương Nghiên nghe rồi bần thần, hoang mang, không thốt lên lời. Thấy cô im lặng, Phó Nhã Lâm bèn cuống hỏi:

- Cậu có nghe mình nói không đấy?

Bấy giờ, Phương Nghiên mới ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt long lanh ăm ắp cảm kích, và cả nỗi khổ tâm vô vọng mà Phó Nhã Lâm không tài nào cất nghĩa được. Hồi lâu, Phương Nghiên mới lên tiếng

- Thôi, chuyện xưa từ mấy năm trước rồi, bây giờ, khó khăn lắm, anh ấy mới hạ quyết tâm sống trong thanh thản. Bao năm qua, anh ấy cũng đủ khổ sở rồi, mình không muốn làm anh ấy thêm rối lòng.

- Thế cậu thì tính sao? Cứ giương mắt nhìn anh ta và ả khác cao chạy xa bay à?

- Vì Giang Đào mà Duyệt Nhiên dám hy sinh đôi tay chơi đàn. Cứ cho Giang Đào biết chuyện năm xưa đi chẳng nữa thì đã sao?

Phải, kể cho anh nghe thì sẽ sao? Trời cao không vì bọn họ mà đảo dòng thời gian. Cô và anh không thể nào quay về như ngày xưa.

Phương Nghiên ngưng một thoáng, đoạn tiếp lời:

- Anh ấy có quyết định của đời mình, mình không muốn hủy hoại cuộc sống của anh ấy thêm một lần nữa.

Phó Nhã Lâm nhìn bạn, rồi bất giác thở dài, mãi sau mới mở lời:

- Vậy cậu thì tính sao? Tình yêu của cậu, rồi còn đời cậu nữa?

Nghe Phó Nhã Lâm hỏi, Phương Nghiên đắm chiêu. Ừ nhỉ, cô và Giang Đào thế là đã xong, nhưng còn cuộc đời cô, còn tình yêu của cô, tình yêu của cô thì phải làm sao đây?

- Nhã Lâm, cậu đừng lo ỉn, mình sẽ sống sao cho ổn nhất.

Phương Nghiên đáp lời, trên mặt vương vẩn nét cười, nhưng vẩn thoáng nỗi âu sầu. Cô như một cánh chim di trú lìa đàn đến từ ngàn dặm xa xôi trong ngày đông tháng giá. Tuy miệt mài sải cánh, song bóng chim ấy luôn canh cánh trong mình nỗi đau tuyệt vọng.

Khoảng thời gian này, Trần Duyệt Nhiên tỏ ra hứng khởi khác thường, cứ cách mấy hôm lại rủ Phương Nghiên đi mua quần áo. Lúc nào cô cũng rạng ngời, tươi tắn với nụ cười thường trực luôn đọng trên khóe môi. Bữa ấy, Phương Nghiên đưa cô đi thử áo cưới, không ngờ sẽ chạm mặt Giang Đào ở đó. Xem vẻ anh cũng bất ngờ, thoạt nhìn nhau mà không khỏi sửng sờ.

Trần Duyệt Nhiên khoác tay Giang Đào, bảo:

- Em muốn nhờ Phương Nghiên giúp em chọn váy cưới. Mắt thẩm mỹ của chị ấy vốn độc đáo, chỉ cần chị ấy khen đẹp, em mặc lên người cũng thêm phần tự tin. Với cả...

Trần Duyệt Nhiên bỗng bỏ lửng giữa chừng, vẻ cúi đầu e ấp một lát mới ngẩng lên nhìn hai người, ra chiều bẽn lèn tiếp lời:

- Với cả, còn bởi đôi chút hư vinh nhỏ nhoi của em. Em mừng quá, lại nóng lòng muốn khoe với tất cả mọi người niềm hạnh phúc của mình, cũng mong nhận được nhiều lời chúc phúc. Nhưng em chỉ quen có mình Phương Nghiên, còn Tô Nguyên Khải lại chẳng màng đếm xỉa, thôi thì em đành mặt dày kéo chị ấy đi suốt ngày vậy.

Nói đến đó, đôi gò má ửng hồng vì hạnh phúc, một thứ màu chỉ có ở những người thực sự hạnh phúc. Nhìn cô, Giang Đào cũng phớt nhẹ nụ cười, vươn tay vuốt bằng nếp nhăn nơi cổ áo, song ánh mắt không khỏi liếc sang Phương Nghiên.

Phương Nghiên đứng đó, nhìn Giang Đào và Trần Duyệt Nhiên, lòng bứt rứt cảm giác thừa thãi. Nhân viên cửa hàng ra ngoài từ lúc nào không rõ, để lại căn phòng lặng ngắt như tờ. Không gian rộng rãi chỉ còn lại ba người, nắng trời lặng lẽ tràn qua cửa sổ, đậu trên tà váy cưới dài miên man của Trần Duyệt Nhiên. Tấm gương phản chiếu bóng hình hai người, đầu mắt cuối mắt nồng nàn, đắm say. Nếu bớt đi cái bóng nhỏ nhoi của cô ở góc xa, thì đây quả là bức tranh khắc họa hạnh phúc tuyệt vời.

Qua tấm gương, Giang Đào thấy cô cúi thủi trong góc, nơi đó phẳng phất nổi sầu khó lòng giấu giếm. Cô vận trên người chiếc đầm màu xanh sẫm, nom gầy thấy rõ. Anh nhớ, xưa kia, họa hoàn hảo cô mới khoác lên người trang phục tối màu; thế mà giờ đây, hình như cô không ưa mặc những bộ đồ tươi tắn. Nghĩ đến đó, không hiểu vì đâu mà nổi đàng cạy dằm nghẹn trong lòng, nhất thời lấp đầy lồng ngực.

Anh khoác vai Trần Duyệt Nhiên, cười nói dù ánh mắt không hề liếc nhìn cô:

- Anh thấy cô Phương hình như mệt rồi, hay để cô ấy về trước.

Nghe anh nói vậy, Trần Duyệt Nhiên mới ngoảnh đầu, trông sang Phương Nghiên. Kinh ngạc hỏi:

- Chị mệt à?

Rồi lại tự trách:

- Trời ạ, em xin lỗi. Tại em cứ mãi vui một mình, nom mặt chị tái mét thế này mà chẳng nhận ra, chị có mệt lắm không?

Phương Nghiên đáp:

- Tôi không sao, nhưng có lẽ phải về trước đây.

Trần Duyệt Nhiên gật gù:

- Hay để Giang Đào đưa chị về nhé?

Phương Nghiên lập tức lắc đầu bảo:

- Thôi thôi, tôi ra ngoài gọi xe cho nhanh, không làm phiền hai bạn nữa.

Từ biệt Trần Duyệt Nhiên xong, cô lập tức ra về.

Nhìn bóng cô đã khuất xa, Trần Duyệt Nhiên mới xoay mình, ngược nhìn Giang Đào. Anh vẫn đang bồn chồn theo dõi lối Phương Nghiên đi. Cô bèn cười bảo:

- Anh Giang người ta đi xa lắm rồi, anh còn trông theo nữa, có cần đuổi theo không?

Vừa nói, Trần Duyệt Nhiên vừa lườm Giang Đào, tuy nghe giọng điệu pha trò dí dỏm nhưng ánh mắt lại sắc sảo thấy rõ. Nghe cô nói vậy, Giang Đào mới cúi đầu, nhếch môi cười bảo:

- Hôm nay anh đến thử đồ cưới với em cơ mà.

Bấy giờ, Trần Duyệt Nhiên mới nở nụ cười ngọt lịm. Nhưng chỉ thoáng chốc, cô đã chau mày, nói:

- Anh và chị Phương Nghiên quen nhau từ trước à? Lần nào gặp nhau, anh cũng oán hờn ra mặt, chị ấy làm gì có lỗi với anh à?

Giang Đào thoáng sửng sốt, anh đáp với vẻ băng quơ:

- Thế à?

- Ừm, nhưng chỉ là cảm giác của em thôi mà.

Trần Duyệt Nhiên gật gù nói:

- Bạn gái trước đây của anh trông như thế nào, bây giờ anh hỏi hương rồi, có liên lạc lại không?

- Chuyện ấy xưa lắm rồi, thậm chí anh cũng không nhớ nổi hình dáng cô ấy ra sao.

Khi nói ra câu đó, gương mặt anh thoáng trầm xuống, đoạn xoay sang mở tờ tạp chí trên bàn gần đó.

Trần Duyệt Nhiên nhìn anh nhún vai, rồi nói:

- Cũng đúng, chuyện xưa lắm rồi, bây giờ anh có em mới là quan trọng nhất. À mà em thấy Nguyên Khải thích Phương Nghiên thật lòng đó nhé. Từ nhỏ đến giờ, em chưa thấy anh ấy quan tâm cô nào đến vậy.

Giang Đào không nói gì, đứng đó nhìn chăm chăm vào một tấm ảnh nào đó trong tờ tạp chí đến xuất thần. Trần Duyệt Nhiên liếc mắt nhìn anh, không tránh khỏi rướn giọng:

- Em đang nói chuyện của Nguyên Khải và Phương Nghiên, anh nghe không đó?

- Anh vẫn đang nghe đây.

- Vậy anh bảo hai người bọn họ yêu nhau thì sẽ thế nào nhỉ? Tuy gia cảnh nhà Phương Nghiên hơi kém nhưng con người cũng ổn, quan trọng là Nguyên Khải thực lòng mến chị ấy. Giả sử họ lấy nhau thật, chắc cũng ổn, nhỉ?

Vừa nói, Trần Duyệt Nhiên vừa nhìn Giang Đào.

Thấy anh không lên tiếng, Trần Duyệt Nhiên không lấy làm vội, ánh mắt cô vẫn một mực không rời khỏi anh, đợi chờ được nghe ý kiến. Hồi lâu Giang Đào mới ngẩng đầu, cái nhìn vươn ra ngoài cửa sổ, nơi hai luồng xe hơi hă vụt qua, chẳng mấy đã khuất khỏi tầm mắt. Tuy xe cộ như mắc cửi bên ngoài cửa sổ, song nhờ cửa tiệm có khả năng cách âm à căn phòng tịnh không tiếng động, yên tĩnh thấy rõ.

Đút hai tay vào túi quần, anh cất tiếng:

- Đó là chuyện của Nguyên Khải, đừng hỏi ý kiến anh.

Giang Đào đưa Trần Duyệt Nhiên về nhà cũng lúc rất muộn. Cô hạ cửa kính xuống, gọi gió đêm ulla vào. Làn gió hiu hiu mơn man trên da mặt, gọi cảm giác thành thơi, thư thái. Cô mới nhắm mắt, chìa một tay ra cửa sổ, hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Gió thổi sáng khoái thật đấy.

Anh ngoảnh sang, gấp gáp nhắc cô:

- Em rút tay lại ngay, làm thế nguy hiểm lắm.

Trần Duyệt Nhiên ngoái đầu, ném cho anh cái lườm, đoạn hậm hực thu tay về, cáu mình nói:

- Cụt cả hứng.

Giang Đào nhếch môi cười mà không đáp. Anh nâng cửa kính lên ngang tầm, tập trung chạy xe về phía trước. Trần Duyệt Nhiên thở dài bảo:

- Giang Đào này, anh có thể thôi lý trí thế được không? Chẳng lẽ anh không thể chiều theo những việc làm điên rồ của em được à?

Ánh mắt Giang Đào đăm đăm nhìn về phía trước, nghe cô hỏi mà anh có cảm giác con đường phía trước như khuất đi đoạn cuối. Rất lâu sau anh mới hỏi lại:

- Anh như thế, em không thích sao?

Trần Duyệt Nhiên thoáng ngờ ngàng, ánh mắt dán lên người anh, chỉ thấy anh chăm chú cầm lái; cái nhìn sâu thẳm, hướng thẳng vào màn đêm, sống mũi thẳng tắp, cương nghị vô cùng, ngay cả mái tóc cũng ưa nhìn đến lạ. Người đàn ông như anh, có dùng tính từ nào để miêu tả cũng không gọi cảm giác quá đà. Đây là người mà cô yêu, người mà cô thương, anh xứng đáng để cô gác lại ước mơ, xứng đáng với dòng máu cô họ sinh. Hồi lâu, Trần Duyệt Nhiên mới nói:

- Ừ, thì em thích anh như vậy.

25. Chương 25: Lời Hỏi Thăm Sau Cùng

Bánh xe nghiêng nhựa đường nghe lạo xạo, tấu cùng gió đêm vi vút bên tai, thổi tung làn tóc rối, gọi lòng khắc khoải lo âu. Sau tiếng thở dài khó lòng kìm giữ, Trần Duyệt Nhiên cất lời, nửa như nói cùng Giang Đào, nửa như tự nhủ với mình:

- Chúng mình đang rất hạnh phúc, tuy rằng hạnh phúc, nhưng sao em cứ thấy thiếu thiếu thứ gì đó?

Không biết Giang Đào nghe rõ câu hỏi hay chưa mà chẳng thấy ừ hừ đáp lời. Chỉ thấy anh hối hả lái xe đưa Trần Duyệt Nhiên về nhà. Ba mẹ cô ra nước ngoài định cư lâu nay, đợt này cô theo Giang Đào về nước, mình cô bơ vơ trong căn nhà rộng thênh thang.

Giang Đào mở cửa xe, đặt môi mình lên má cô, dặn dò:

- Muộn rồi, em lên nhà ngủ sớm đi, mai anh sẽ gọi điện cho em.

Trần Duyệt Nhiên gật đầu, khoe môi mấp máy lời muốn nói, nhưng nhìn anh một chặp, rồi cuộc không nói gì. Đến khi rời đi được mấy bước, không cầm được lòng, cô bèn ngoảnh lại nhìn anh. Thấy anh dậm bước lên xe, cô bật miệng gọi:

- Giang Đào.

Nghe tiếng gọi, Giang Đào khựng lại, nhìn cô, hỏi:

- Sao thế?

Trần Duyệt Nhiên xoay gót chạy về phía đó. Tay mân mê vạt áo sơ mi trên người anh, vùi mặt vào lồng ngực ấy, đoạn nói:

- Hôm nay anh ở lại với em được không?

Giang Đào thoáng ngỡ ngàng, anh đỡ cô đứng thẳng dậy, mới bảo:

- Chúng mình sắp kết hôn rồi.

- Thế mới nói, anh ngủ lại thì có sao? Nói ra chắc chẳng ai tin, chúng mình vốn ở nước ngoài về, giá có ai biết chúng mình yêu nhau kiểu này, chắc họ lại tưởng hai đứa sống ở nước ngoài những năm thế kỷ mười sáu quá.

- Đó là bởi vì anh tôn trọng em.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt lộ vẻ bất mãn. Cô nói:

- Đương nhiên anh có thể viện cớ, nhưng em có cảm giác anh không muốn gần gũi em, không có khao khát với em.

Càng nói, Trần Duyệt Nhiên càng thêm bực bội, ánh mắt nhìn anh như thể chất vấn, cô nói:

- Anh nói đi, rốt cuộc anh có yêu em không? Trong tim anh có phải đang nghĩ tới người con gái khác không?

Nghe cô hỏi, anh bèn cười xòa, đỡ dành:

- Sao càng nói càng lạc đề thế, chúng mình sắp thành vợ chồng rồi. Hôm nay hẳn em phải mệt lắm, mau lên nhà ngủ đi.

Anh nói đến vậy, cô không nỡ nặng lời, bèn bảo:

- Nhưng một mình em sống ở đây, quả thực buồn lắm. Cả ngày không đi loanh quanh trên phố thì cũng ngồi ru rú ở nhà. Anh thì bận, không có thời gian đi chơi với em. Nếu là trước kia, em còn có cây đàn, bây giờ đến đánh đàn cũng khó.

Nỗi day dứt lập tức xâm chiếm trái tim anh theo lời cô nói. Anh nhìn cô, thì thào:

- Anh xin lỗi, tất cả là tại anh.

Thấy anh áy náy, cô cũng không thiết nói thêm, chỉ gật đầu, rồi lầm lũi lên nhà. Nhìn bóng cô bước vào nhà, anh mới mở cửa, leo lên xe.

Ngồi trong xe, gả người dựa vào lưng ghế, anh biết những gì Trần Duyệt Nhiên yêu cầu không hẳn là quá đáng, những người yêu nhau, sau rồi cũng tiến đến mức ấy, đó chỉ là chuyện nước chảy tắt thành sông. Hành động cự tuyệt, bất kể núp bóng dưới lý do gì đi chăng nữa thì đó cũng chỉ là một cái có thoái thác.

Bao lần thử sức, bao lần nỗ lực, nhưng đến phút chót, anh không thể tự chủ mình, thế rồi khựng lại. Giang Đào có cảm giác mình không thể nào gần gũi được với bất kỳ ai khác, bởi tình yêu thuần khiết trong anh, tuổi thanh xuân mãnh liệt nhất trong anh đã trôi xa mất rồi. Từng có một người, là niềm hy vọng, là ánh sáng đời anh. Bất kể là yêu hay hận, Giang Đào không thể tìm lại cái cảm giác chộn rộn, rạo rực thuở ban đầu. Giờ đây, không một ai khiến anh hưng phấn đến độ trần trọc mất ngủ. Không một nụ cười nào có thể để lại trong anh những nhớ nhung tha thiết, bịn rịn mãi không nguôi. Bởi Phương Nghiên đã khắc vào trái tim anh một vẻ đẹp thanh tân mơn mớn, mãi không phai. Không phải anh chưa từng cố gắng quên, nhưng có những người, có những việc sẽ mãi hằn sâu trong cuộc đời bạn. Dẫu bạn cố gắng quên đi hình dáng cô ấy, giọng nói cô ấy và cả khuôn mặt ấy, quên đi mọi thứ nhỏ nhặt, để bước tiếp cuộc đời. Nhưng con người đó và khoảng thời gian đó, vẫn luôn là ánh trăng rọi xuống tâm hồn bạn, như một vết thương mỹ miều.

Chợt nhớ, ngày đó anh ngồi trong phòng, đợi cô tìm quà. Bao lâu mới nghe tiếng sột soạt vang lên, cánh cửa bật mở và rồi cô bước ra.

Cô cầm tay anh áp lên ngực mình, thỏ thẻ nói:

- Giang Đào, em chính là món quà sinh nhật dành tặng anh.

Trong ánh mắt cô là những thiết tha nồng nàn, tưởng chừng vô bờ vô bến.

Giang Đào thờ người, nhìn ra màn đêm nặng nề, trải dài bao la bên ngoài cửa sổ. Con phố thênh thang không một bóng người, chỉ mỗi ánh đèn lặng lẽ tỏa xuống hai ven đường. Không hiểu vì sao, những vết sẹo vằn vện trên đôi bàn tay của Trần Duyệt Nhiên lại hiện lên trong đầu anh. Đôi bàn tay vốn có thể tấu lên những khúc nhạc mỹ miều, thì nay đã không thể nào co gập được tự nhiên. Sau rồi, anh nhớ tới dáng vẻ cô bên cây đàn, sao mà vui vẻ, thích thú đến thế. Và anh cũng nhớ lại ngày đó, không gian ngập tràn giai điệu giáng sinh, Trần Duyệt Nhiên nắm chặt con dao sắc nhọn, gọi vang tên anh. Cô nắm rất chặt, bất kể gã cướp vạm vỡ kia giằng ra cách gì, cô vẫn khăng khăng nắm lấy. Dòng máu đào đầm đìa trên tay, nhỏ giọt xuống con phố tuyết phủ trắng xóa, một màu đỏ kinh hoàng.

Giang Đào ngồi bần thần ở đó không rõ bao lâu, sau mới rút một miếng thuốc từ túi áo, đặt lên mũi hít hà, mà không buồn châm lửa. Màn đêm mỗi lúc một sậm, tựa tấm lưới tàng hình vây tròn quanh anh.

Ít lâu sau đó, Trần Duyệt Nhiên lại hẹn Phương Nghiên. Hôm ấy, cô không nhờ Phương Nghiên đi mua quần áo với mình, mà ngồi tâm sự đông dài:

- Chị ạ, em nhất định phải tìm người nói chuyện, bằng không em phát điên mất.

Nghe Trần Duyệt Nhiên mở lời, Phương Nghiên cũng khá sững sờ. Ngắc đầu lên bắt gặp quang mắt thâm đen, dáng vẻ uể oải, Phương Nghiên mới thắc mắc hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Nhìn cô, Trần Duyệt Nhiên thở dài thườn thượt, lát sau mới cất tiếng:

- Em thấy hình như Giang Đào có tâm sự gì đó giấu em.

Khi tâm sự, mắt cô ấy vẫn đắm đắm nhìn Phương Nghiên:

- Chẳng rõ căng thẳng vì sắp lấy vợ, hay bởi em đa nghi nữa? Lúc nào em cũng thấy Giang Đào không được toàn tâm toàn ý với mình. Chưa bao giờ anh ấy nhắc tới bạn gái cũ, cũng không muốn em hỏi. Không biết hai bọn họ từng xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt Trần Duyệt Nhiên không hề rời khỏi Phương Nghiên, tưởng như cô ấy có thể tìm ra câu trả lời từ chính Phương Nghiên.

- Thực ra Giang Đào đã rất chu đáo rồi, chẳng qua là do em quá yêu anh ấy. Em mong tình yêu của anh ấy cũng nhiều như của mình.

Mắt cô rơm rớm, lộ cảm giác bất lực lẫn băn khoăn. Nhìn Phương Nghiên, cô hỏi:

- Chị ơi, có phải em đòi hỏi quá nhiều không?

Tuy là hỏi Phương Nghiên, nhưng xem chừng cô đang tự vấn lòng mình rằng phải chăng là vậy. Nhìn gương mặt hần hững điều âu lo, suy tư ấy mà lòng Phương Nghiên rối bời, thật khó để diễn tả cảm xúc thành lời.

- Phương Nghiên này, chị từng yêu ai chưa? Chị có hiểu tình trạng khổ sở lúc này của em không?

Trần Duyệt Nhiên xúc động, hai tay bưng lấy mặt, nhìn cô đầy chán chường và hoang mang cùng cực.

Lặng lặng nhìn Trần Duyệt Nhiên, Phương Nghiên chợt ngẫm thân mình. Cô cũng từng yêu Giang Đào đến đắm say, cũng từng vui mừng tột độ khi anh cười, buồn rầu ảo não khi anh chau mày. Bất giác, cô ôm cánh tay Trần Duyệt Nhiên, an ủi:

- Tôi nghĩ có thể việc sắp lên xe hoa làm bạn căng thẳng. Theo tôi thấy thì những gì khi hai người ở bên nhau, anh Giang rất quan tâm bạn. Tôi tin anh ấy yêu bạn thực lòng, bởi kết hôn là lời cam kết chân thành nhất mà một người đàn ông muốn trao cho người phụ nữ của anh ta.

Nghe Phương Nghiên khuyên nhủ, mặt mày Trần Duyệt Nhiên mới dần nhẹ nhõm. Cô ôm chặt lấy Phương Nghiên, nói:

- Chị đúng là người tốt, nghe chị nói vậy, em thấy vui hơn hẳn. Chị nói chí phải, em không nên nghi ngờ Giang Đào, dù gì anh ấy cũng sắp là chồng em.

Phương Nghiên chết lặng trong vòng tay cô, bên tai vẫn vang vọng câu nói sau cùng: Dù gì anh ấy cũng sắp là chồng em. Bao khổ tâm, huyệt hẫng giấu trong lòng đều hóa đắng cay, rịn vào tim.

Hôm sau, nghe điện thoại đổ chuông, nhìn màn hình hiển thị thấy số máy của Phương Nghiên, Tô Nguyên Khải mới lấy làm ngạc nhiên, song cũng mừng thầm. Anh bắt máy, nói ngay:

- Em có chuyện gì?

Phương Nghiên hơi sững người:

- Nào có chuyện gì quan trọng.

- Em chủ động gọi cho anh, mà còn cãi là không có gì quan trọng.

Anh pha trò bằng giọng điệu dí dỏm, nhưng vẫn khiến cô nao nao gợn buồn. Trầm ngâm một lúc mới mở lời:

- Anh có thời gian không? Em mời anh bữa cơm.

- Mời cơm anh á?

Sau một chốc ngỡ ngàng, Tô Nguyên Khải mới gạn hỏi bằng giọng nghiêm túc hết mực:

- Em làm sao thế, Phương Nghiên?

- Em làm sao đâu, trước kia toàn do anh mời em, bây giờ em cũng muốn mời anh một bữa. Nếu có thời gian thì anh qua đón em được không?

Tô Nguyên Khải đồng ý rồi nhanh chóng cúp máy, lái xe tới đón Phương Nghiên tại xưởng may của cô. Tới nơi, đã thấy cô đứng đợi sẵn ngoài cửa. Thấy anh bước tới, cô nói:

- Mình đi thôi.

Theo lời chỉ dẫn của Phương Nghiên, Tô Nguyên Khải dừng xe trước một tiệm bánh bao. Anh xuống xe, nhìn ngó mặt tiền bé xíu gần như chưa từng đụng tay sửa sang, hai bên bờ tường đen sì do ám khói bếp lâu năm, mấy cái bàn cộc cạch bày lại với nhau, chỉ có một chàng trai trẻ như con thoi giữa những người thực khách. Lần đầu tiên đặt chân tới nơi này, anh thắc mắc hỏi Phương Nghiên:

- Em bảo mời anh ăn cơm mà, chẳng nhẽ lại cho anh ăn mấy cái bánh bao thôi à, hay để anh mời em?

Nghe anh nói vậy, Phương Nghiên chỉ cười, chốc sau mới nói:

- Món ngon nhất em từng được ăn là ở đây.

Trên gương mặt cô thoát ần thoát hiện nụ cười mơ màng, vậy mà con người vẫn bình thản, khiến Tô Nguyên Khải bất giác trầm tư hẳn đi.

Tiệm đang lúc vắng khách, hai lồng bánh bao mà Phương Nghiên gọi loáng cái đã được bưng ra. Phương Nghiên lấy hai chiếc đĩa con, đổ ít giấm, pha thêm bột ớt, đẩy về phía Tô Nguyên Khải:

- Anh ném xem có ngon không?

Tô Nguyên Khải bắt chước cô, chậm rãi cắn miếng bánh, nuốt xuống, đoạn gật gù:

- Đúng là ngon thật.

Nom điệu bộ có phần khoa trương của anh, cô không sao nhịn được cười. Đợi vẻ tươi tỉnh trên gương mặt cô dần lắng xuống, Tô Nguyên Khải mới hỏi:

- Hôm nay, em hẹn anh thế này, chắc không phải chỉ muốn mời anh ăn bánh bao đâu nhỉ?

Ánh đèn leo lét đổ xuống con đường chật hẹp bên ngoài cửa tiệm. Quán ăn bình dân mọc lên san sát hai ven đường, hơi ẩm tấp nập trong bầu không khí, đan quện đủ thứ mùi thức ăn. Thi thoảng lại có học sinh đạp xe phóng vù vù qua như một cơn gió, để lại tiếng chuông lanh canh cứ mãi ngân nga.

- Lần trước, anh nói chuyện muốn cưới em, giờ vẫn giữ lời chứ?

Nghe Phương Nghiên gợi chuyện mà Tô Nguyên Khải không khỏi choáng váng. Bánh bao kẹp nơi đầu dừa rơi tuột xuống. Anh tròn mắt nhìn Phương Nghiên, cái nhìn chực xuyên thấu cõi lòng cô, để xem rốt cuộc cô muốn thế nào.

Thấy anh thoáng thốt, cô bèn cười giải thích:

- Mấy ngày qua, em vẫn nghĩ, nếu đời này quả thực lấy được anh, với em mà nói, đó là ưu ái mà ông trời dành ỉn. Đây là cái kết có hậu cho em, và cũng là câu chuyện tuyệt vời nhất cho tất cả mọi người.

- Quyết định làm thế, em không sợ sau này mình sẽ hối hận sao?

- Câu này phải hỏi anh mới đúng. Tô Nguyên Khải, anh đừng quyết định chóng vánh như thế. Có ít việc em nhất định phải nói với anh, anh nên biết. Khi đã tường tỏ, anh hãy quyết định.

Nói đến đó, ánh mắt cô nhìn anh, thoáng ngập ngừng, đoạn tiếp lời:

- Em thích thầm một người, chắc anh cũng biết.

Tô Nguyên Khải gật đầu nhìn cô, đợi chờ câu chuyện sau đó.

- Người em thích, hơn em một khóa, cùng một mái trường đại học. Một lần đi lấy cơm, em hất văng hộp cơm của anh ấy. Lúc đó, em vẫn là cô nàng tiểu thư vô tâm vô tính, kiêu kỳ, xốc nổi, lại ngang bướng. Chẳng những không xin lỗi, mà còn mắng mỏ anh ấy. Khi đó, tuy anh ấy chỉ là một sinh viên nghèo, nhưng rất mực khảng khái. Sau đó, bọn em cãi vã một trận to.

Kể đến đây, cô liền bật cười, vẻ tươi tỉnh dịu dàng hiển hiện trên nét mặt, dường như cô đang quay lại thời kỳ đó. Ngưng ngang một lúc, cô mới kể tiếp:

- Sau này, vì muốn chống chế thầy cô, nên em tính bỏ tiền thuê anh ấy viết hộ một bài luận văn. Đương nhiên anh ấy từ chối thẳng thừng. Ngày ấy, e cần nộp bài gấp, nên chẳng mấy cân nhắc, cứ khóc lóc, năn nỉ anh ấy rat ay giúp đỡ. Dần dà, bọn em trở nên thân quen. Sau đó thì yêu nhau. Ngày ấy, quả thực chúng em rất hạnh phúc.

- Nhưng ba em không đồng ý cho hai đứa yêu nhau. Ba em nói, anh ấy là người có tự trọng, không chịu quy lụy, cả nể ai bao giờ. Em theo anh ấy sẽ khổ nhiều hơn là sướng. Còn em, tất nhiên không thể chịu được khổ, kết cuộc sẽ chẳng tốt đẹp gì. Em bất chấp tất cả để đi theo anh ấy. Hai đứa kiên quyết phải ở bên nhau. Nhưng cũng bởi ba em can thiệp mà anh ấy không tìm được việc làm, trong khi vẫn phải chăm sóc em. Em của hồi đó còn dại khờ, không chịu được cuộc sống kham khổ, bao bức bối trong lòng đều trút sang anh ấy. Nhưng anh ấy chưa một lần cáu bẳn, mà luôn cố gắng đáp ứng mọi đòi hỏi của em. Đổi lại, chỉ cần em không ép anh ấy phải nghe theo ba mình.

- Chuyện sau đó, chắc anh cũng đoán ra. Em không làm được như đã hứa. Sau này, nhà em xảy ra một vài biến cố, anh ấy bỏ đi, và thành ra như bây giờ.

- Khi còn yêu nhau, chúng em không có tiền để ăn những thứ ngon lành, nên thường ghé quán bánh bao này. Chủ cũ của nó vốn là một đôi vợ chồng. Hồi đó, anh ấy không tìm được việc trong suốt một khoảng thời gian dài, bọn em vẫn thường đùa rằng, mình cũng phải mở một tiệm bánh bao.

Kể đến đó, gương mặt cô vẫn bình lặng, thần thái điềm nhiên, như thể đang kể chuyện của ai đó. Trái ngược với cô, Tô Nguyên Khải lại nghe lòng bùi ngùi, xót xa vô hạn. Anh cầm tay cô dịu dàng áp lên mặt mình, cốt mong cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay cô. Nhưng bàn tay nuột nà, mềm mại ấy lại mang theo hơi mát lạnh, áp lên gương mặt anh.

Phương Nghiên không vùng ra, để mặc anh nắm tay mình, hồi lâu cô mới ngằn ngừ cất lời:

- Tô Nguyên Khải, người con trai ấy chính là Giang Đào.

26. Chương 26: Một Cái Tôi Khác

Lời chưa dứt mà Tô Nguyên Khải đã lặng người bàng hoàng. Chẳng rõ là vì tính thật thà đến độ khó tin của Phương Nghiên hay bởi một nguyên nhân nào khác mà khiến anh thoáng thốt ra mặt, nhìn cô chẳng nói năng nên lời. Về sống sót lộ lộ trên gương mặt anh, và cả thứ cảm xúc nào đó khó để diễn tả.

- Ngạc nhiên lắm à? Nhưng sự thực đúng là vậy.

Phương Nghiên ngẩng đầu trông lên, để rồi hai ánh mắt giao nhau. Cái nhìn của anh chạm đến cặp mắt trầm tĩnh, chẳng hề gợn đục ấy. Đôi đồng tử phản chiếu bóng hình anh, một cặp mắt trong veo, khiến người ta không dám đối diện.

- Bây giờ anh đã tỏ tường cả rồi, anh phải cân nhắc thật kỹ xem, liệu có phải chuyện cưới em là một trò đùa hay không. Em cũng phải thú thật rằng, em vẫn còn nặng lòng với Giang Đào, mấy năm qua, thực tình em luôn nhớ tới anh ấy. Nhưng giờ, em cũng hiểu rằng, chúng em không thể quay về bên nhau được nữa.

- Vào lúc này, lý do chủ yếu khiến em đưa ra quyết định này là vì Giang Đào. Vì anh ấy đã quyết định buông xuôi để sống thanh thản. Giang Đào sống khổ sở bao năm qua, chính sự ruồng rẫy của em đã khiến anh ấy luôn giày vò bản thân mình, để rồi cả thể xác lẫn tâm hồn đều bị tổn thương nặng nề, rồi cuộc lại làm ảnh hưởng đến mối quan hệ của anh ấy và Trần Duyệt Nhiên. Em biết những gì Duyệt Nhiên từng hy sinh vì Giang Đào, cô bé xứng đáng có được Giang Đào và tình yêu của anh ấy. Em hy vọng họ sẽ hạnh phúc bên nhau.

- Em biết mình lợi dụng tình cảm của anh như thế này là vô cùng ích kỷ, là không công bằng với anh, thế nên, anh đừng miễn cưỡng bản thân. Kể cả anh từ chối, không thêm đếm xỉa đến em, thì cũng là lẽ thường tình. Trong tim em, anh cũng như Nhã Lâm, là những người bạn hết mực quan tâm em. Nếu anh đồng ý, em cũng sẽ cố gắng hết sức mình, anh đối với em như thế nào, thì em cũng theo vậy. Em biết, có thể sẽ rất khó, bởi chúng mình chưa từng yêu nhau thực sự, chưa từng xuất hiện lứa xuân của nhau. Nhưng em sẵn sàng một lòng một dạ theo anh, chỉ cần anh không bỏ em, thì em sẽ mãi ở bên anh.

Nói xong một tràng, Phương Nghiên mới nhìn anh. Đôi mắt sáng long lanh như hai vì sao nổi giữa bầu trời đêm, điểm trên gương mặt ngây ngô mẫn sữ tựa bé thơ, khiến lòng anh khẽ nhói, dường như không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy. Bao nhiêu năm cuộc đời, trong số những người phụ nữ từng đến rồi từng đi, không thiếu những lần bèo nước tương phùng, mà chân tình say đắm cũng chẳng vắng. Nhưng chưa một ai trải lòng với anh chân thành thế. Anh thấy mình xao xuyến lay động, như một luồng sáng vô tình rẽ lối rơi vào lòng ngực. Vậy mà anh lại thấy chùn lòng khi đứng trước mối chân tình ấy.

Tô Nguyên Khải ôm cô vào lòng, cơ thể cô gầy gò đến xót xa. Gắng đè nén nỗi âu sầu trong lòng mình, giờ lâu, anh nói:

- Anh rất ngưỡng mộ Giang Đào, bởi cậu ta quen em từ những ngày xa xưa, bởi cậu ta có được sự trân trọng từ em. Nhưng anh thấy mình may mắn hơn cậu ta, bởi sau cùng, em đã thuộc về anh.

Nước mắt cô chẳng mấy chốc đã ngân ngấn theo lời anh nói. Cô nhìn anh rồi cười. Nắm chặt tay cô, anh cũng nhoẻn miệng cười theo. Không một ai lên tiếng, bốn bề yên ả, thì thoảng gió vút qua, phất phơ tà áo tung bay.

Tô Nguyên Khải mời Trần Duyệt Nhiên và Giang Đào ăn cơm. Trần Duyệt Nhiên đến trước, nhanh nhẩu nói:

- Giang Đào vương ít việc, muộn hơn mới đến, cứ gọi đồ ăn trước đi.

Nói đoạn, mới để ý Tô Nguyên Khải và Phương Nghiên đang tay trong tay, cô bèn tròn mắt, hí hửng nói:

- Anh, anh có tin tốt lành muốn tuyên bố với hai đứa em hả?

Vừa nói, cô vừa nháy mắt với cả hai.

Đang say sưa trò chuyện thì Giang Đào tới nơi. Nhắc thấy anh, cô liền khoe:

- Anh tới đúng lúc thế, Nguyên Khải sắp công bố tin tốt lành của anh ấy và Phương Nghiên.

- Tin tốt lành?

Giang Đào thắc mắc hỏi, đoạn ngẩng đầu nhìn Tô Nguyên Khải và Phương Nghiên. Và ngay lập tức, anh cũng sởn khi thấy Tô Nguyên Khải nắm tay Phương Nghiên. Đặt tay cô lên bàn, Tô Nguyên Khải phá lên cười. Anh quay sang nhìn Phương Nghiên rồi nói:

- Khỏi cần anh mất công tuyên bố, mấy đứa cũng thấy cả rồi.

- Không phải anh xấu hổ đấy chứ, quen nhau bao nhiêu năm rồi, quả thực chưa thấy anh mắc cỡ bao giờ.

Vừa nói, Trần Duyệt Nhiên vừa cười ngặt nghẽo, quay sang Giang Đào mới bảo:

- Coi như ông anh mình sau bao lâu bền chí chờ đợi, cuối cùng đã chiếm được trái tim Phương Nghiên.

Giang Đào không buồn lên tiếng. Anh ngược đầu, ánh mắt nhìn xoáy vào Phương Nghiên, dường như cô cũng đáp lại ánh mắt anh. Hai cái nhìn chạm nhau, nhưng chỉ một thoáng, cô đã nhanh chóng lảng tránh bằng nụ cười thẹn thùng, liếc chừng ba người, rồi bẽn lèn cúi đầu.

Thấy cô e thẹn, Tô Nguyên Khải bèn lên tiếng:

- Em đừng chấp Duyệt Nhiên, nó quen thói xốc nổi, đừng cả nể nó mãi.

- Đây Tô Nguyên Khải, sao anh lại bảo em quen thói xốc nổi.

Trần Duyệt Nhiên hăng giọng, nhìn Phương Nghiên, buông lời oán hờn:

- Đấy chị xem, anh trai em bênh chị chưa kìa, đến phận làm em gái cũng bị cho ra rìa. Nhưng mà không sao, em có Giang Đào rồi.

Nói rồi, cô liền kéo tay anh, nép mình sang bên ấy.

Kệ cho Trần Duyệt Nhiên kéo tay mình, Giang Đào vẫn ngồi im như một pho tượng, ánh mắt xoáy vào Tô Nguyên Khải và Phương Nghiên. Anh mở lời:

- Ngày vui thế này, chúng ta phải uống rượu mừng chứ nhỉ?

Dứt lời, anh bèn gọi phục vụ mang rượu lên. Rót hai ly sánh đầy cho họ, một ly ỳnh, rồi chờ đợi ai nói năng gì, anh đã nâng ly, chúc:

- Ly rượu này trước tiên tôi chúc mừng hai bạn.

Nói đoạn, anh liền ngửa cổ cạn sạch ly rượu chỉ bằng một hơi, liền đó đã rót thêm. Vừa nâng ly toan đổ rượu vào cổ họng, thì Trần Duyệt Nhiên ngăn lại, nhìn anh sững sốt nói:

- Giang Đào, anh sao thế, cứ uống liền tù tì, uống rượu gì mà nhanh thế?

Giang Đào cười khan, gạt Trần Duyệt Nhiên ra mà rằng:

- Vui mà, đương nhiên phải uống rượu góp vui rồi.

Dứt lời, anh lại nốc cạn ly rượu trong tay.

Tô Nguyên Khải không màng khước từ, bèn ngửa cổ uống cạn ly mình, đoạn quay sang cầm ly của Phương Nghiên lên:

- Phương Nghiên không quen uống rượu, ly này để tôi đỡ hộ cô ấy vậy.

Nói là làm, anh liền nâng ly rượu trước mặt cô, dợm kề môi thì Giang Đào cất tiếng:

- Nguyên Khải, đây là rượu mừng, anh uống thay thế thì ra thể thống gì nữa.

Khi đó, ánh mắt Giang Đào vẫn bám lấy Phương Nghiên, cái nhìn của anh hẳn vẻ khinh khỉnh, mỉa mai, và dường như còn muốn xét nét cô.

Đáp lại ánh mắt ấy, Phương Nghiên nhếch miệng cười, nói:

- Anh Giang nói quả là chí lý, lòng thành của anh, đích thân tôi phải nhận mới phải đạo.

Nhận lại ly rượu từ tay Nguyên Khải, cô nhanh chóng dốc cạn số rượu trong ly. Để anh thấy rõ, cô mới nói:

- Cảm ơn anh Giang đã chúc phúc cho chúng tôi.

Buổi tối trở về, bắt gặp Giang Đào đứng án ngữ trước cửa, Phương Nghiên ngơ ngẩn, nhưng chỉ một thoáng đã cất bước đi tiếp. Khi thấy cô về, ánh mắt anh đắm đắm nhìn cô bước về phía mình. Mái tóc hơi rối bởi làn gió lùa, con hẻm sâu hun hút chỉ lẻ loi mình cô, vẻ mong manh càng khắc sâu.

Dừng lại trước mặt anh, cô hỏi:

- Anh đến tìm em?

Giang Đào gật đầu rằng:

- Phải, tôi đến tìm em. Tôi muốn hỏi xem, vì sao em lại muốn lấy Tô Nguyên Khải.

Nghe anh hỏi, cô bèn ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sâu thăm thẳm của anh, lòng ngổn ngang trăm mối, song cũng chỉ đáp:

- Cuộc đời dài lắm, rồi em cũng phải lấy ai đó, không thể lẻ bóng mãi được. Anh ấy có lòng thì em có ý.

Giang Đào nhếch môi cười, nửa suy tư. Hồi lâu mới nhìn cô hỏi:

- Phương Nghiên, tôi hỏi em lần cuối, vì sao năm xưa em lại không chịu ra ngoài gặp tôi? Cho tôi một lý do, bất kể là gì, chỉ cần em nói rõ, tôi sẽ tha thứ cho em.

Phương Nghiên nhìn vào đôi mắt sâu hun hút, ăm ắp những mong đợi thiết tha. Ngàn vạn điều muốn nói chực buột thành lời, nhưng nhìn lại gương mặt tuấn tú của anh, Phương Nghiên gắng đè nén những cơn cào trong tâm khảm, những gì muốn nói chẳng hề thoát ra. Cô chậm rãi lên tiếng:

- Giang Đào, đó là chuyện xa xưa lắm rồi. Hà tất anh phải canh cánh trong lòng. Bây giờ, em và anh sắp bước sang trang mới của cuộc đời, hãy để quá khứ chìm vào quên lãng.

- Quên lãng.

Giang Đào thì thào lặp lại lời cô. Anh khẽ nhếch môi cười gần, tiếng cười mỗi lúc một vang, cho đến khi trước mặt nhập nhòa. Dời ánh mắt khỏi cô, anh quay phắt người bỏ đi.

Chiếc áo anh mặc căng phồng trong gió. Phương Nghiên không hiểu vì đâu mà mình lại có cảm giác cơ thể Giang Đào đang chấp chới bay lên, là bởi lệ chan hòa, hay bởi gió thổi thành thang. Anh rảo chân mỗi lúc một nhanh, đến nỗi suýt ngã nhào bởi thứ gì đó vướng dưới đất, song cũng chẳng thể nào ngăn nổi bước chân anh. Anh vẫn lao đi phăm phăm, lẫn mình vào đêm đen thăm thẳm.

Chẳng rõ mãi miết đi được bao lâu, anh mới dừng bước, rút ra một điếu thuốc. Giang Đào không nhớ nổi điếu thuốc đầu tiên trong cuộc đời mình là tự bao giờ. Và tự khi nào, anh bắt đầu nghiện mùi thuốc lá.

Thực ra không hẳn là thích, cái anh thích chỉ là cảm giác nắm một thứ gì đó trong tay, bởi thực sự, anh ghét để hai bàn tay mình trống trải.

Giang Đào trở nên nghiêm túc dồn tâm trí vào lễ cưới sắp diễn ra của mình và Trần Duyệt Nhiên. Anh chăm chút đến từng chi tiết một, đích thân anh bàn giao từng góc bài trí, từng món ăn, từng những khâu nhỏ nhặt với đại diện của phía công ty tổ chức sự kiện. Sự cầu kỳ của anh khiến Trần Duyệt Nhiên phải kinh ngạc đến nỗi phải thốt lên:

- Giang Đào, sao tự nhiên anh lại chuẩn bị lễ cưới cầu kỳ thế? Yêu cầu của anh còn cao hơn cả của em rồi đấy.

Nghe Trần Duyệt Nhiên thắc mắc, anh bèn cười trừ, mắt nhìn xa vắng, rất lâu sau mới đáp:

- Anh cầu kỳ như thế, em không vui à?

- đương nhiên không phải thế rồi.

Trần Duyệt Nhiên nở nụ cười ngọt ngào, đoạn nói:

- Em chỉ thấy anh chăm chút như thế, phải nói là quá chăm chút, khiến em có cảm giác không giống thật cho lắm.

Đoạn cô khoác tay anh:

- Nhưng mà kệ là thật hay giả, em vẫn thấy hạnh phúc.

Ngừng một chốc, cô lại tiếp lời:

- Giang Đào, lấy anh là việc hạnh phúc nhất trong cuộc đời em.

Nói rồi, mắt cô bỗng rơm rớm, ánh mắt chan chứa yêu thương chân tình, song có vẻ hơi kiêu cách. Giang Đào không ngăn nổi cánh tay mình kéo cô vào lòng. Nhưng rồi đột nhiên, không hiểu vì đâu mà những ngày tháng có Phương Nghiên ở bên lại ủa về trong anh, ôi hạnh phúc, hệt hăng, đắng cay. Và rồi con tim anh bỗng tràn dâng cảm giác chua chát, hòa lẫn trong âm thanh huyền ảo của thế tục.

Hôn lễ mỗi lúc một gần kề, vậy mà cái cảm giác chênh vênh trong tim lại phủ trùm lên anh, mỗi ngày một xâm lấn. Bất kể anh có cố gắng ra sao, bận bịu đến mấy, thì nỗi chông chênh bám rễ nơi tâm khảm vẫn lì lợm không chịu tan biến. Để rồi đôi khi, anh lại có cảm tưởng nét phôi pha đang điểm bạc trên mái đầu xanh, dường như cuộc đời anh đã trôi qua.

Tầm tối, Giang Đào làm việc tới muộn, lúc rời khỏi văn phòng thì trời đã tối mịt, màn đêm lộng lẫy trải rộng nơi nơi. Anh để tài xế về trước, còn mình mình lững thững bước xuống con phố vừa sáng đèn.

Những tòa cao ốc san sát nhấp nháy lên đèn. Vốn khoác lên mình lớp áo lạnh lùng vào ban ngày, nhưng khi màn đêm buông xuống, mấy tòa kiến trúc kia lại hiện ra với bao dáng vẻ khác lạ. Một ngọn đèn thấp sáng cũng là một viên đá quý được khảm nạm trong đêm. Muôn ánh đèn màu khiến khung cảnh thành phố thay da đổi thịt, khác hẳn hồi chiều. Bước chân người lại người qua đường như cũng chậm lại, không còn vẻ hối hả tất bật như ban ngày. Thi thoảng cũng có vài đôi tình nhân mặt mày phơi phơi lướt qua anh.

Giang Đào xách cặp công văn, gỡ một nút trên cổ áo sơ mi, lững thững thả bước trên con đường lộng lẫy ánh đèn. Rút thuốc lá và châm lửa, anh rít một hơi chậm rãi. Gió hiu hiu đùa tóc trên đỉnh đầu. Đốm đỏ trên đầu thuốc ánh lên lấp lờ, xe cộ nườm nượp lướt qua, ánh đèn xe hắt vào người, chập chờn biến hóa. Nhưng anh cũng chỉ đứng đó, phì phà rít thuốc. Vẫn tư thế vươn mình thẳng tắp năm nào, nhưng lại toát lên nỗi buồn khôn tả, khiến anh cô đơn thấy rõ trong gió đêm.

Lơ dễ bước vào quán rượu nhỏ, xem chừng khách khứa không đông. Giang Đào ngồi xuống một chỗ bất kỳ, gọi phục vụ mang rượu, một mình đắm chiêu thưởng thức. Nơi sân khấu chính giữa, có chàng thanh niên thì thào ngân nga bên cây đàn ghita, thi thoảng mới thu về vài tiếng vỗ tay lác lác. Song chàng không lấy làm bận lòng, vẫn say sưa hết bài này đến bài khác.

Giang Đào lặng lẽ dốc cạn mọi ly rượu bày ra trước mặt, men say mát rượi ngấm vào người, anh khẽ chau mày, vậy mà nỗi chua chát vẫn chất ngất trong lòng. Thành phố này rộng lớn biết bao, song lại không một nơi để đi, một hướng để về, những gì anh có chỉ là khoảng không chống chênh trong tim.

Bấy giờ, có mấy người chắc là khách quen bước vào quán rượu, mang theo tiếng cười nói rộn ràng. Quán vốn yên ả bỗng trở nên sống động, nao nức. Giang Đào ngược mắt trông lên, song chẳng buồn để ý, rất nhanh lại cúi xuống, nhâm nhi ly rượu trên tay.

Một cô gái lướt qua người anh, bất chợt khựng lại như nhớ ra điều gì. Cô quay phắt đầu, ngó anh bằng ánh mắt chăm chăm đầy vẻ khó tin, lát sau mới kinh ngạc thốt lên:

- Giang Đào?

Nghe có người gọi mình, anh bèn ngẩng đầu lên, không khỏi ngệt mặt:

- Phó Nhã Lâm?

- Một mình anh ngồi đây à?

Phó Nhã Lâm tranh thủ ngó quanh, thấy cốc bày la liệt trước mặt anh, cô thoáng thốt kêu lên:

- Sao anh lại uống nhiều thế này?

Giang Đào nhếch môi cười, chỉ vào chỗ trống đối diện, anh nói:

- Nào cô bạn, đã lâu không gặp, ngồi xuống làm một ly, hàn huyên cái nào.

Ngần ngừ ngồi xuống trước mặt anh, Phó Nhã Lâm cất tiếng hỏi:

- Không phải anh sắp lấy vợ à?

Nghe cô hỏi, Giang Đào liếc mắt nhìn cô một thoáng, đoạn gật đầu, thừa nhận:

- Phải, tôi sắp lấy vợ.

Vừa nói, anh vừa rót đầy ly rượu trước mặt, rồi rót thêm cho Phó Nhã Lâm một ly sánh miệng. Anh nâng ly nói:

- Cười xong, tôi sẽ về Mỹ. Không biết bao giờ mới gặp lại, nào, mình cạn ly.

- Về Mỹ á?

Phó Nhã Lâm sững sờ, kinh ngạc hỏi lại.

Thấy cô có vẻ ngạc nhiên, anh không nhịn được cười, đoạn bảo:

- Phải, sao nào?

- Không có gì, chỉ là ...

Nhìn anh, Phó Nhã Lâm mấp máy bờ môi, dường như đang đắn đo những gì muốn nói, phải chăng nên trút cả ra.

Giang Đào lơ đãng dốc cạn ly, rồi nói:

- Cô có gì muốn nói à, chuyện Phương Nghiên phải không?

Rất lâu sau anh mới tiếp tục:

- Phó Nhã Lâm này, cô đã từng yêu ai, từng hận ai chưa? Hận chính người mình yêu, hận đến thấu ruột thấu gan. Nhưng dù rất hận, cô vẫn không đành lòng giày vò cô ấy, song lại không thể tiếp tục yêu nhau. Cứ lấp lửng như thế, khiến cô mắc kẹt ở giữa, chỉ còn nước ra đi. Cô thấy ngoài cách đó, liệu còn con đường nào khác không?

Nhìn Giang Đào uống ừng ực mấy hớp rượu trong ly, cảm giác chénh choáng men say khiến anh hơi ngật ngừ, tóc lòa xòa rủ xuống trán. Ánh mắt đầy nỗi buồn đau, hệt hăng vô chừng. Phó Nhã Lâm sực có cảm giác, nỗi đau đeo bám nơi anh và Phương Nghiên là một, khiến lòng cô trào dâng nỗi xót xa khó kìm nén:

- Giang Đào ạ, thực ra chuyện năm xưa không hẳn như anh nghĩ đâu.

27. Chương 27: Khi Anh Nhớ Em

Nghe Phó Nhã Lâm nói, Giang Đào ngẩng phắt đầu, bàng hoàng nhìn cô, nhưng rất nhanh ánh mắt anh đã sụp xuống, cười vẻ tự giễu:

- Vậy chuyện thực sự là sao?

- Anh biết vì sao năm xưa Phương Nghiên không ra gặp anh chứ? Bởi khi bức thư đến tay cô ấy, thì anh đã đi mất rồi. Lúc đó bác trai cấp cứu trong bệnh viện, Phương Nghiên không có thời gian về nhà. Vì giúp anh tìm việc mà Phương Nghiên bị cấp dưới của ba cô ấy lừa, để lọt bản chiến lược kinh doanh quan trọng nhất vào tay kẻ khác. Rốt cuộc bác trai gặp cú shock lớn đến tính mạng cũng khó giữ, rồi công ty bị phá sản. Một mình Phương Nghiên thân cô thế cô lại thiếu hiểu biết, còn anh bỏ đi mất dạng. Cô ấy thôi học, làm thuê làm mướn khắp chốn, sống bơ vơ đến tận bây giờ.

- Cô nói gì thế?

Giang Đào sững sờ trước những gì được nghe. Nhìn cô mà hồi lâu mới bình tâm trở lại. Mỗi lời vang ra là một phát bom nổ trong gan ruột. Thì ra đây chính là sự thật mà anh khổ sở tìm kiếm bấy lâu. Thì ra bao nỗi băn khoăn, lẫn cảm hờn không cách nào xoa dịu trong anh lại bắt nguồn từ đó.

Nhất thời, vô vàn biểu thần thái hiển hiện trên gương mặt anh, ăn năn, sững sốt, xót xa, thấu hiểu,... Còn bụng dạ lại được thể nôn nao, như nồi lẩu sùng sục trên bếp, nhả vị ngào ngạt, biết bao thứ mùi.

- Vì sao Phương Nghiên lại không thú thực với tôi?

Từ lúc gặp lại đến giờ, anh luôn sánh vai bên người ta, anh bảo cô ấy thú thực kiểu gì?

Nghe Phó Nhã Lâm hỏi vặn, Giang Đào nhất thời ngẩn ra. Anh nghe tim mình nhói đau như dao trích, đau đến nghẹt thở, cứ nhói, nhói mãi.

Nhận được điện thoại của anh, Phương Nghiên vội vã chạy ào ra khỏi xưởng may. Thấy Giang Đào, cô mới buông chậm bước chân. Giang Đào đứng ngoài hút thuốc, ngẩng lên thì gặp Phương Nghiên, mắt bỗng nhòa đi, bao cảm xúc dào dạt ùa qua tim. Có lẽ mộng lung suy nghĩ rất lâu, song tưởng đâu chẳng cần nghĩ ngợi, anh vút điều thuốc trên tay, rảo bước chạy tới bên cô. Ôm Phương Nghiên vào lòng, anh nhả từng chữ:

- Xin lỗi em, là lỗi của anh, mới khiến em khổ sở bấy lâu.

Phương Nghiên thoáng ngây người, dòng nước mắt thoáng thốt tuôn rơi. Lệ chan hòa, ướt đầm vạt áo anh. Bấy nhiêu nước mắt, bấy nhiêu tủi hờn, tưởng chừng đã trút bằng sạch theo hai hàng nước mắt, giọt vắn giọt dài. Không biết rưng rức bao lâu, Phương Nghiên mới ngẩng được đầu lên.

Giang Đào nhìn cô bằng ánh mắt đầy xót xa, cũng như áy náy. Anh vươn tay, sẽ sàng lau đi những giọt nước mắt chưa kịp khô trên gương mặt cô.

- Phương Nghiên, chúng mình kết hôn nhé.

Nghe anh nói mà cô choáng váng cả người, chỉ biết nhìn anh bằng ánh mắt kinh ngạc. Trong giây phút ngắn ngủi ấy, cô thắc mắc không hiểu cảm giác của bản thân là thế nào, là xúc động hay chấn động, là mừng vui hay còn cảm xúc nào khác. Nhưng cho đến sau cùng, mọi nỗi niềm hội tụ, hợp thành cơn ầu sầu khôn tả.

Thấy Phương Nghiên đăm đăm nhìn mình mà không nói, biết trong lòng cô hẳn đang canh cánh chuyện Trần Duyệt Nhiên, anh bèn khuyên:

- Em đừng lo, chuyện chúng mình, anh sẽ giải thích với Duyệt Nhiên.

Cô không nén được ngỡ ngàng khi nhìn vào gương mặt thiết tha mong chờ của anh, dường như chàng trai hào sảng năm nào của thời đại học đang hiện diện trước mắt cô. Nhất thời, lòng sầu trăm mối, bao lời muốn nói mà chẳng biết bắt đầu từ đâu. Cô ngắm nghía gương mặt anh, ánh mắt chạm đến sợi tóc bạc ẩn mình bên thái dương, lòng bất chợt đau nhói. Thì ra biệt ly từng ấy năm, vận mệnh đã kịp khắc lên mỗi người dấu ấn thăng trầm của thời gian.

- Giang Đào, thực ra anh luôn chu đáo với em. Chỉ bởi lúc đó em quá nông cạn, không hiểu được sự nỗ lực và nhường nhịn của anh, để rồi khiến anh tổn thương hết lần này tới lần khác.
- Không, là anh sai. Phương Nghiên, những khi em cần thì anh lại không ở bên, những khi em nhọc nhằn thì anh lại vắng mặt. Bởi anh mà ba em mới...
- Thực ra, anh đừng áy náy quá, không hẳn là lỗi của anh. Tống Phương Như đã nung nấu ý định từ lâu, kể cả không xảy ra chuyện này thì cũng là chuyện khác, kết cuộc rồi cũng như nhau cả thôi.
- Em đừng an ủi anh, nói thì có thể nói như vậy, nhưng sự tình quả thực bắt nguồn từ anh. Anh biết bây giờ nói gì cũng vô ích. Bất kể anh làm gì, thì cũng không thể bù đắp được những tổn thương mà em trải qua. Nhưng dầu vậy, anh vẫn phải nói với bác trai một lời xin lỗi.

Dù lòng đắng cay khi nghe anh nói, song hạnh phúc vẫn rạng ngời trên bờ môi. Cô cất lời từ tốn:

- Chuyện gì mà chẳng có mặt tốt, mặt xấu của nó. Nếu không có những biến cố ấy, chắc suốt cuộc đời em không có ngày hôm nay. Thậm chí không biết thì ra mình lại có thể chấp nhận áp lực, chịu thương chịu khó như vậy. Nếu năm xưa, em được một phần trăm của bây giờ, biết đâu đã chẳng nên nổi.

Giang Đào mừng mừng tủi tủi, nhìn Phương Nghiên khẽ bảo:

- Nhưng anh thực lòng mong em ngông nghênh, kiêu kì như xưa. Bao năm qua anh mới vỡ ra, thực ra một người con gái sống vô tư tự tại mới đích thực là hạnh phúc. Còn hiểu biết, lý trí, nhún nhường, chẳng qua là bởi cuộc sống đa truân, vì cuộc sinh tồn mà buộc phải vậy.
- Kể với em cuộc sống của anh khi còn ở nước ngoài đi.
- Nói thực cũng chả có gì đáng kể. Ra nước ngoài, đương nhiên trước tiên là phải học, không khác gì so với hồi trong nước. Ngoài giờ lên lớp, anh vẫn hay lên thư viện và đi làm thêm. Có lẽ anh có duyên với học hành, nên mới lấy được hai học vị. Giáo sư cũng khá quan tâm, giới thiệu anh vào làm công ty của học trò cũ. Nhưng anh từ chối, anh muốn đầu quân vào ngành tài chính, tuy mạo hiểm nhưng nhanh chóng thành công. Anh khá là khát vọng thành công, bởi anh không muốn mất nhiều thời gian vào việc chờ đợi. Nhờ may mắn mà anh giành được mấy hạng mục liên tiếp, dần dà có được ít tiền tuổi, gây được chút ấn tượng với sếp. Cứ đà ấy, sau này làm việc cũng dễ dàng hơn, rồi sau đó, anh đã có ngày hôm nay.

Dù anh kể hết sức vắn tắt, ngắn gọn, song Phương Nghiên vẫn chăm chú lắng nghe. Anh kể xong, cô mới cười bảo:

- Bao nhiêu chuyện như thế, qua lời anh kể lại thành đơn giản, gầy gọn. Giỏi thật!

Giang Đào phá lên cười, nhưng tươi tỉnh chưa được bao lâu, anh lại trở lên dăm chiêu tức thì.

- Hồi ở nước ngoài, anh thường bắt giắc nhớ tới em. Nhớ cảnh em đứng bên cửa sổ phòng ngủ, mỉm cười với anh. Nhớ cảnh em trợn mắt, lườm anh trên đường tới căng – tin. Nhớ lúc em xuống bếp nấu mì, lóng nga lóng ngóng, cầm vung nồi mà không biết nên làm gì. Nhớ lúc em mặc áo ngủ, nhớ lần bác trai đánh em. Anh cũng nhớ, em đã khóc khi chạy ra khỏi phòng trọ. Mỗi lần nhớ nhưng, anh lại nghĩ thầm, vì sao lúc ấy chúng mình lại không đủ dũng cảm và bền bỉ để tiếp tục kiên trì, chỉ cần kiên trì bước tiếp, thì đâu ra nông nổi. Vì tình yêu đáng lẽ phải kiên trì. Nếu năm xưa, hai ta không chia xa, có lẽ cũng giống bao cặp vợ chồng khác, cùng mua nhà, sắm xe, cùng sinh con, rồi đau đầu vì tìm nhà trẻ cho con.

Nghe anh nói mà cô không sao kìm nén được, đành mặc cho nước mắt tuôn rơi. Qua màn lệ nhòa, gương mặt anh chực gần chực xa, chập chờn trước mắt. Phương Nghiên vẫn gắng căng mắt ra để nhìn, mong sao thấy được khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của anh một cách chân thực. Ánh sáng mờng lung trong đêm chiếu rọi sự khác biệt giữa họ và nơi đây. Bấy nhiêu năm, thời gian đã để lại trong mỗi người những dấu ấn khó phai mờ. Hoan hỉ bi thương, sinh ly tử biệt, năm tháng dãi dẫu, những người đã đi qua và những chuyện đã xảy ra, tất thấy đều góp phần biến đổi nét thanh tân trên dung nhan mỗi người. Bất kể lòng bịn rịn đến mấy, thì giờ đây đường đời rẽ lối đưa tách họ mỗi lúc một xa, xa đến nỗi chẳng thể nào hội tụ, dầu có mấy cố gắng.

Phương Nghiên nhìn anh thật lâu, dường như đã hạ quyết tâm, cô nói:

- Giang Đào, chúng mình không thể lấy nhau được đâu.

Nói rồi, cô liền rút từ trong túi áo chiếc khóa ngọc năm xưa anh trao mình, chìa ra trước mặt anh:

- Giang Đào, em biết chiếc khóa này rất có ý nghĩa với anh. Bây giờ, em trả lại nó cho anh.

Nhìn miếng ngọc trong ngần, tỏa ánh lấp lánh, hồi lâu anh mới dời ánh mắt sang cô. Anh cười nói mà không buồn nhận lại chiếc khóa:

- Không ngờ là em vẫn giữ nó.

Quệt nước mắt vương trên má, Phương Nghiên gắng gỏi nhoẻn miệng cười:

- Giang Đào, chuyện gì xảy ra thì cũng xảy ra rồi, giống như một số thứ, quá khứ là quá khứ. Không thể vì hối hận, vì trưởng thành, vì vỡ tan mà làm lại từ đầu. Nợ thì ắt phải trả, giống như nợ anh, anh nợ Trần Duyệt Nhiên. Anh đừng lo cho em, chúng ta hãy sống sao cho thật tốt. Em biết điều đó là rất khó, nhưng em sẽ cố để mình được hạnh phúc. Bao nhiêu năm cố gắng, ước mơ ban đầu của anh cuối cùng cũng thành hiện thực, thế nên anh nhất định phải sống hạnh phúc. Biết đâu mai này, khi già nua, chúng ta lại quay về trường, đi ăn bánh bao ngoài cổng Tây như những người bạn với nhau.

Nói xong, cô liền xoay mình rời bước. Con đường chật hẹp bên ngoài xưởng may trải dài hun hút, tà váy cô khẽ lật phật trong làn gió đêm. Giang Đào đứng chôn chân ở đó, theo dõi bóng hình mỏng manh cứ mỗi lúc một xa, cuối cùng khuất bóng nơi góc đường.

Anh đứng ẩn mình trong đêm, không rõ biểu cảm lúc đó ra sao. Một mình lẻ bóng trên con đường dài, những hoài niệm thời đại học bất chợt ủa về. Xưa kia theo đuổi sự nghiệp thành đạt, cuộc sống giàu sang, địa vị tôn kính, giờ đây anh đã có tất cả trong tay. Nhưng có sao, có sao niềm vui không tồn tại trong anh? Có sao hạnh phúc những mong lại rời bỏ anh, mỗi lúc một xa?

Sau một đêm gần như trần trọc, trời vừa tờ mờ sáng, anh đã lái xe tới nhà Trần Duyệt Nhiên. Bảy giờ phớt xá lác đác bóng người, đôi ba chiếc xe phóng vượt qua trong câm lặng. Trời xanh dần hửng sáng, lấp ló khoe ánh ban mai. Ánh mắt anh sáng rõ vẫn nhìn đau đáu về một phương trời duy nhất, tưởng chừng không có điểm cuối. Đường như không một mây may phân vân, anh chỉ biết cặm cụi lái xe.

Không ngờ mới sáng ra mà Giang Đào đã tới tìm mình, Trần Duyệt Nhiên không nén nổi kinh ngạc, cô hỏi:

- Sao sớm thế này, có chuyện gì hả anh?

Nhìn gương mặt lo âu của cô, Giang Đào mím môi cười, đoạn nói:

- Anh có chuyện này muốn bàn với em.

Thấy anh ngập ngừng, nhưng ánh mắt lại nói lên nỗi băn khoăn, đắn đo. Càng nhìn, cô càng bồn chồn trong dạ, bèn bảo:

- Để em rót cho anh cốc nước.

Trần Duyệt Nhiên bưng cốc đi rót nước, Giang Đào nhìn cô một hồi rồi mới nói:

- Duyệt Nhiên, anh nghĩ chúng ta không thể lấy nhau...

Lời chưa dứt mà chiếc cốc đã tuột khỏi tay, rơi xuống sàn, vỡ tan tành. Cô đứng lặng người, nhìn anh ứa nước mắt:

- Thì ra mới sáng tinh mơ, anh đến là để nói với em, anh không muốn làm đám cưới.

Lặng người nhìn Trần Duyệt Nhiên, Giang Đào thấy bút rút trong lòng, song không hề tiến bước, anh đứng tại chỗ hồi lâu, mới thốt ra từng chữ:

- Xin lỗi, Duyệt Nhiên.

- Xin lỗi?

Trần Duyệt Nhiên lăm thăm nhăm lại lời anh, chợt buông tiếng cười gằn rồi nói:

- Giang Đào này, rốt cuộc anh không giả vờ được nữa hả? Cuối cùng đã đến lúc anh chê em phiền hà rồi đúng không?

Cơn giận dữ kéo giọng cô cao vút mà chính bản thân cô không hề nhận ra. Do mới rời giường chưa được bao lâu, tóc tai cô rối bời, mặt trợn trừng, mặt nặng mày nhẹ, khác với dáng điệu nhu mì thường khi.

- Anh chưa bao giờ giả vờ, cũng không hề bảo em phiền hà.

Giang Đào phân trần, đoạn quỳ xuống nhặt mảnh vỡ dưới đất. Vừa lượm lật, anh vừa nói:

- Em muốn ăn sáng món gì, anh làm cho em nhé.

Vậy mà Trần Duyệt Nhiên cũng chỉ hừ lạnh, vung chân đá văng mấy mảnh vỡ:

- Anh đừng có mà vờ vĩnh nữa. Anh chẳng bảo không muốn cưới đây thôi, việc gì phải sắm vai tử tế nữa?

Cú vung chân quá mạnh, mảnh vỡ cửa vào tay Giang Đào, ứa giọt máu tươi. Giang Đào vẫn nín thính, lặng lẽ thu gom gọn ghẽ đồng vụn. Anh xuống bếp làm đồ ăn sáng. Chảo trứng chiên phát tiếng rì rì, mùi thơm thoang thoang ngấm vào không khí.

Trong mùi khói bếp tản mát yên ả, cuối cùng Trần Duyệt Nhiên òa lên khóc.

Buổi tối Giang Đào tan làm về nhà, vừa mở cửa đã thấy Trần Duyệt Nhiên hơn hờ ra đón. Cô quần tạp dề, tay cầm muống canh. Đứng trước mặt anh, cô nói:

- Anh về rồi à, mau rửa tay rồi chuẩn bị ăn cơm.

Giang Đào kinh ngạc nhìn cô, thắc mắc hỏi:

- Duyệt Nhiên, hôm nay em làm sao thế?

Thấy anh ngạc nhiên ra mặt, cô bèn cúi đầu thẹn thùng, đến gần anh hơn rồi thỏ thẻ:

- Sáng nay em hơi nóng tính, đáng lẽ em không nên nói như vậy. Anh đừng giận em nhé?

Giọng cô thấp hẳn đi, ánh mắt nhìn Giang Đào đầy e dè.

Giang Đào cười nụ:

- Anh không giận em, tự nhiên nói ra chuyện đó, em giận cũng phải.

Nghe anh nói, Trần Duyệt Nhiên mới tươi tỉnh hơn, cô vung chiếc muống trên tay, bảo anh:

- Hôm nay em nấu cơm cho anh ăn đấy.

Giang Đào nhìn cô, cười bảo:

- Đợi anh về rồi nấu cơm cũng được, em đừng động đến những việc này, coi chừng cái tay.

- Không sao.

Trần Duyệt Nhiên rút đôi tay lại, quay mình vào bếp, vừa đi vừa nói:

- Chúng mình chuẩn bị ăn cơm thôi.

Cô nấu rất nhiều món đa dạng, mặt mày tươi tỉnh phấn khởi. Vừa ăn vừa liếc nhìn anh, đoạn nói:

- Hôm nay em chọn xong mẫu thiệp mời rồi. Vốn định bàn với anh, nhưng anh bận đi làm, em đành tự mình quyết định.

Nghe Trần Duyệt Nhiên nói, vẻ hồ hởi lắng đọng dần trên gương mặt. Anh ngẩng đầu nhìn cô, chậm rãi mở lời:

- Duyệt Nhiên, anh rất hiểu tâm trạng của em. Anh có lỗi với em khi đưa ra đòi hỏi quá đường đột mà lại vào đúng khoảng thời gian này. Nhưng em vốn biết, trái tim anh luôn có một người mà anh yêu say đắm, một người anh luôn quyến luyến. Anh thật sự không thể lấy người khác làm vợ, mong em thông cảm cho anh.

Dứt lời, anh đưa mắt nhìn cô, bắt gặp ánh mắt cô cũng đang nhìn mình.

Thấy cô như vậy, anh bèn nói:

- Thôi chúng mình ăn cơm trước đã.

Nói đoạn, anh múc canh vào bát cho Trần Duyệt Nhiên. Múc xong, anh khẽ thổi một lúc, mới đặt xuống trước mặt cô.

Trần Duyệt Nhiên không buồn nhìn xuống bát canh Giang Đào đặt trước mặt mình, ánh mắt vẫn nhìn trân trân vào anh. Bỗng vụt đứng dậy, cô gắt hỏi:

- Anh nói đi, người trong trái tim anh là ai mà khiến anh mất hồn mất vía thế hả? Anh nói đi chứ, hôm nay anh nhất định phải nói cho ra lẽ.

Dưới ánh đèn trắng trong nhà, cơn giận trong cô được đà bùng nổ. Anh có thể thấy được những làn gân xanh loáng thoáng hằn trên gương mặt khi cô nổi giận. Lúc này, đôi mắt ấy trợn trừng nhìn Giang Đào, vẻ kiên quyết không chấp nhận. Nhưng trong đó cũng lăm lăm nổi ẩn ức, lệ rung rung nhìn Giang Đào, nửa cảm tức, nửa hoảng loạn.

Dẫu vậy, Giang Đào vẫn lẳng lặng gắp thức ăn vào bát cô. Liền đó, anh bưng bát cơm của mình lên và tiếp tục ăn.

Trần Duyệt Nhiên lạnh lùng nhìn anh, vung tay hất đổ bát canh, nước bát ngờ bắn tung tóe lên tay Giang Đào. Nước canh nóng hôi hổi khiến mu bàn tay anh đỏ lựng một mảng. Trần Duyệt Nhiên thản nhiên cười khẩy nói:

- Đau lắm phải không? Em nói cho anh biết, thế này chưa là gì đâu, em từng đau hơn thế này nhiều.

Giang Đào giận đến sững sờ, đôi mắt tư lự thoáng nhìn cô, loáng thoáng vút qua một thần thái phức tạp đến khó tả. Anh mấp máy môi toan nói, rồi cuộc lại thôi, sau rồi lặng lẽ quay người, thu dọn đồ đổ vỡ dưới sàn.

28. Chương 28: Mấy Mùa Đợi Anh

Có những việc một khi đã nổ ra thì không ai có thể kiểm soát nổi. Ví như một con sông xuôi dòng về phía Đông khi mùa xuân, sẽ không vì bất kỳ ai, bất kỳ sự nào mà đảo ngược dòng. Hoặc, một vẻ bình yên nhọc lòng giữ gìn, sau khi bị đâm thủng, cuối cùng đã bộc phát diện mạo dữ dằn vốn tiềm ẩn đã lâu.

Những trận cãi vã giữa Trần Duyệt Nhiên và Giang Đào xảy ra liên miên. Cô khốc lóc tưởng chừng không ngừng nghỉ, rồi lại tích cực nhận sai, cứ thế luẩn quẩn lặp đi lặp lại. Cuộc sống kiểu này khiến Giang Đào mệt mỏi khôn cùng, mà cũng phiền phức không sao kể xiết.

Hôm ấy đang họp trực tuyến cùng tổng bộ bên Mỹ, thì Trần Duyệt Nhiên gọi đến. Giang Đào đành xin lỗi mọi người rồi rời phòng họp, ra ngoài nghe điện thoại.

- Anh đang có cuộc họp quan trọng với tổng công ty bên Mỹ, em có việc gì để tan làm hãy nói, được không? Ở đầu dây bên kia, Trần Duyệt Nhiên cất giọng lạnh lùng:

- Ai mà biết anh có họp hành thật hay không, hay chỉ kiểm soát không nghe máy? Em đang khó chịu lắm, anh về nhà ngay đi.

Giang Đào phải giải thích rất lâu qua điện thoại, Trần Duyệt Nhiên vẫn khẳng khái không chịu hiểu. Trợ lý của anh đã mấy lần giục già, Giang Đào chỉ còn nước cúp máy, quay vào phòng họp.

Không ngờ điện thoại của Trần Duyệt Nhiên lại gọi tới dồn dập, cực chẳng đã, Giang Đào đành tắt máy. Kết thúc buổi họp, anh về văn phòng của mình, uể oải ngồi phịch xuống ghế. Ngắm tới cuộc sống hiện tại mà chỉ thấy chệnh vênh, tuyệt vọng đến cùng cực.

Căn phòng ngập nắng sáng bừng bừng. Mặt bàn làm việc vốn sạch sẽ gọn gàng, thơm trong nắng, tưởng như phát sáng. Giang Đào chống tay lên ghế, bàn tay đỡ ngang đầu. Buồng tiếng thở dài náo nê, anh nhắm nghiền mắt trong cơn mệt mỏi. Nắng tỏa xuống mặt, nom anh hốc hác, tiêu tụy thấy rõ. Anh ngồi tẩn ngẩn giữa căn phòng tĩnh không tiếng động, đôi mắt trũng sâu, gò má hốc hác gọi nổi xót xa.

Tan làm, Giang Đào không để tài xế đưa về, một mình ghé tiệm tạp hóa, mua một lon bia. Dừng trước một tòa nhà có bậc thềm trải rộng, anh ngẩng đầu trông lên tòa nhà sừng sững. Đoạn ngồi xuống bậc thềm, đặt cặp công văn sang một bên, bật nắp lon bia, đưa lên miệng.

Chất lỏng hổ phách chậm rãi tuôn vào cơ thể, anh nhũu mảy, ruột gan đắng nghét. Chốn thành thị xô bồ, chẳng có lấy một nơi để đi. Vốn có nhà là chốn đi về thì Trần Duyệt Nhiên lại cứ ở đó. Hết xin lỗi rồi khóc lóc, hết khóc lóc rồi lại hực hực đôi co, cứ dai dẳng liên miên, chỉ càng khiến anh thêm mệt mỏi. Dần dà, anh không biết phải đối diện với bộ mặt sùi sụt của cô ra sao nữa.

Giang Đào ngồi đó, tư lự uống bia một mình. Bao người đi đường không giấu nổi ánh mắt hiếu kỳ, thắc mắc không hiểu vì sao anh chàng khôi ngô kia lại ngồi đó uống rượu một mình. Nhìn vào màn đêm vô tận mà Giang Đào cũng không hiểu nổi mình đang ngẫm ngợi điều chi.

Rất lâu sau, anh mới rút điện thoại từ trong túi áo, mở máy mà tâm trí mông lung, không nén nổi nỗi nhớ nhung Phương Nghiên. Gương mặt thân thương đang ở ngay trước mắt mà không thể nào với tay tới được, thậm chí ngóng trông từ xa cũng trở nên quá đỗi xa xỉ.

Giang Đào ngửa cổ, tì tì uống cạn lon bia. Sau cùng, anh bấm số của Phương Nghiên. Vậy mà thay vì nói năng tâm tình, họ lại im lặng cảm nhận hơi thở của nhau qua đường dây điện thoại xa xôi. Lòng ngổn ngang trăm mối, trăm ngàn lời muốn trút nhưng không thành câu. Giờ lâu, Giang Đào mới phân trần:

- Không có chuyện gì đâu, chỉ là muốn gọi điện cho em thôi.

Phương Nghiên siết chặt điện thoại, tuy nấu ruột gan, nhưng cũng chỉ đáp lấy lệ:

- Giang Đào, muộn rồi, về nhà đi thôi.

Giang Đào ậm ừ rồi chậm rãi nói:

- Ủ, muộn rồi, anh phải về đây.

Anh gập máy, bàn tay siết chặt chiếc điện thoại bé nhỏ. Nhìn dòng xe cộ tấp nập ngược xuôi đôi ngã, sau cùng anh bấm bụng đứng dậy nhắc theo cặp công văn cạnh bên, rẽ hướng về nhà. Và giờ thì anh đã tin, thì ra với người mình yêu, những điều nói được ra chỉ toàn vấn vợ, mà những điều muốn nói lại chẳng thể thốt lên lời. Bao câu đường mật chỉ là để rót vào tai những kẻ chẳng là gì với nhau.

Những lần cãi cọ xảy ra triền miên như cơm bữa, hết ngày này sang ngày khác đã bào mòn toàn bộ tâm tư cũng như sự nhẫn nại trong anh. Cuối cùng, khi mục kích Trần Duyệt Nhiên lục lợi điện thoại của mình, gọi lại vào những số anh đã gọi hòng chất vấn này nọ, thì Giang Đào không thể nín lại được nữa.

Anh lao đến, giật điện thoại khỏi tay cô, quát lên:

- Em nhìn lại mình xem, em ra cái thể thống gì nữa? Chiếc máy này chủ yếu để liên lạc với đối tác và đồng nghiệp, em thích để người ta cười ới thôi à?

Trần Duyệt Nhiên nhìn anh, buông tiếng cười khan, đoạn nói:

- Em ra cái thể thống gì ấy à? Anh bắt đầu chê em rồi phải không? Vì đâu e, ra nông nổi này, ai khiến em thành nông nổi này? Anh nói xem, anh nói đi chứ. Một người phụ nữ không tìm được cảm giác an toàn từ người đàn ông của mình thì ắt sẽ hành xử như vậy, chứ sao nữa?

Đang nói, bất thành linh, Trần Duyệt Nhiên xông tới túm áo anh, giọng gắt gỏng.

Nhìn đôi tay cô nàng túm chặt vạt áo mình, Giang Đào nói:

- Duyệt Nhiên, không một ai có thể chi phối được số kiếp của nhau. Có lẽ em chịu ảnh hưởng lớn từ anh, nhưng thực sự khiến em thay đổi thì chỉ có bản thân em.

- Đồ nguỵ quân tử. Vì anh mà tôi hy sinh bản tay mình, hy sinh mộng tưởng. Bây giờ anh lại nói những lời giả tạo, vờ vĩnh với tôi. Anh có xứng với tôi không?

Nước mắt rịn theo cầu mắt xối xả. Cô chìa đôi tay chẳng chịt sọc ra trước mặt Giang Đào, rồi gào thét truy hỏi như một kẻ điên:

- Anh nói đi chứ, anh có xứng với tôi không? Có xứng không? Anh có đền được tay cho tôi không?

Ánh mắt Giang Đào chạm tới mái tóc xõa xượi, dờn xuống cái nhìn tha thiết, sau cùng, đậu trên đôi bàn tay vằn vết sẹo của Trần Duyệt Nhiên. Đoạn ngấm lại cuộc sống giữa hai người, lòng chứa chan hoài cảm, không hiểu về ánh mắt đau đáu xót xa ấy là vì mình hay vì cô.

Vẫn nhìn cô, anh cất lời:

- Chuyện đã đến nước này rồi, em còn muốn ra sao nữa? Đền tay cho em, hay muốn anh cưới em? Nếu làm vậy có thể giúp em phục hồi bàn tay, thực sự hạnh phúc thì tốt thôi, anh sẽ làm ngay.

Dứt lời, Giang Đào quơ con dao gọt hoa quả trên mặt bàn, nhét vào tay Trần Duyệt Nhiên. Đoạn giương tay mình lên ngang mặt cô, nói:

- Nếu làm vậy mà khiến em bớt hận anh, thì anh cũng cam tâm chấp nhận, em làm đi.

Trần Duyệt Nhiên cầm con dao trên tay, nhìn xuống đôi tay sần chắc của anh. Tay cô run lên, lấy bà lấy bầy. Sau cùng, cô quăng con dao xuống đất, òa khóc tức tưởi.

- Duyệt Nhiên, nếu kết hôn với em mà giải quyết được vấn đề giữa hai chúng ta, mà khiến em hạnh phúc thực sự, thì anh luôn sẵn sàng. Anh nói thật lòng, bởi những gì em đã hy sinh vì anh, đáng để anh làm như thế. Nhưng thực tế lại khác, dù hai đứa lấy nhau, sự ghen tuông lẫn đa nghi trong em không bao giờ lắng xuống. Cái em có được chỉ là thái độ thỏa mãn tạm thời, chứ không bao giờ có được hạnh phúc thực sự.

Lời vừa dứt cũng là lúc vai cô run lên từng chập thút thít. Cô hiểu những gì anh nói, nhưng không thể cắt nghĩa được vì sao mình lại mê muội nghĩ rằng, thà cứ nhùng nhằng theo anh, thà tình cảm sứt mẻ, để rồi hai người oán hận lẫn nhau, chứ quyết không chịu chia tay.

Thế rồi bỗng nhiên, cả hai cùng im băng, căn phòng vừa trải qua cuộc cãi vã kịch liệt bất chợt lặng hẫng đi. Tiếng sùi sụt của Trần Duyệt Nhiên càng tỏ rõ bầu không khí im lìm như ngưng đọng giữa hai người.

Hồi lâu, Giang Đào mới hạ quyết tâm, để cất lời:

- Duyệt Nhiên, chúng mình chia tay thôi.

Sau ít giây bàng hoàng, Trần Duyệt Nhiên phá ra cười khanh khách. Tiếng cười mỗi lúc một vang, cho đến khi lệ ứa mi, cô nói:

- Giang Đào, cuối cùng anh cũng chịu thốt ra câu này. Anh tính chia tay với em, để quay lại thăm thiết với Phương Nghiên phải không?

Giang Đào choáng váng cả người, nhìn Trần Duyệt Nhiên đầy kinh ngạc:

- Thì ra em biết cả rồi.

- Dĩ nhiên là biết, trước khi yêu em, anh thường lấy ảnh của chị ta ra ngắm, em biết ngay. Ánh mắt anh lúc ngắm ảnh chị ta tóe lửa. Còn bấy lâu nay, chưa một lần anh nhìn em bằng ánh mắt đó. Lần trước, hai người gặp nhau trong cửa hàng thời trang, anh có biết lúc đó anh trông thế nào không? Đến em là người ngoài cuộc mà còn cảm thấy xót cả ruột.

Đang nói chuyện, bỗng Trần Duyệt Nhiên khựng lại, buông tiếng cười khẩy, đoạn mới tiếp lời:

- Mà vậy thì đã sao nhỉ? Bây giờ anh là chồng chưa cưới của em, em chưa gặt đầu thì anh còn lâu mới thoát khỏi tay em.

Lời tuyên bố của cô khiến Giang Đào bàng hoàng đến lặng người. Anh há hốc mồm kinh ngạc, á khẩu nhìn Trần Duyệt Nhiên, như thể đó là một con người hoàn toàn xa lạ.

Tô Nguyên Khải đến thăm Phương Nghiên. Thấy anh bước vào, cô liền ngẩng đầu, nhướn miệng cười:

- Sao lại đến vào tầm này? Có việc gì à?

Tô Nguyên Khải mỉm cười rồi lắc đầu. Anh bước lại gần nói:

- Có gì đâu, muốn tới thăm em thôi.

Bỗng anh nhìn cô chăm chăm một lúc mới bảo:

- Em xem, em lại gầy đi này. Bây giờ đã ổn định rồi, sao em còn bán mạng cho công việc đến mức này?
- Thực ra vẫn như trước thôi, nhưng tại anh lo lắng nên mới thấy em gầy. Giờ đang lúc làm việc, làm gì có chuyện “bán mạng”.
- Em ấy à, kiểu gì cũng nói được.

Tô Nguyên Khải đột ngột nắm lấy tay cô.

Thấy anh như có lời muốn nói, Phương Nghiên bèn hỏi:

- Làm gì mà anh coi bộ nặng nề thế.

Nghe cô hỏi, Tô Nguyên Khải chưa vội đáp. Anh lẳng lặng nhìn Phương Nghiên, sau mới thở dài thườn thượt, kể:

- Tối qua, Duyệt Nhiên khóc lóc gọi điện cho anh, con bé nói Giang Đào đòi chia tay.

Phương Nghiên sững sờ, đứng nghệt mặt ra ở đó. Tức thì cô nghe nhộn nhạo trong lồng ngực, không hiểu là cảm giác gì. Nhìn cô như vậy, Tô Nguyên Khải bần khoản hỏi:

- Em sao thế, Phương Nghiên?

Bấy giờ, Phương Nghiên mới choàng tỉnh, đáp:

- Sao Giang Đào lại đòi chia tay? Đang yên lành thế cơ mà?
- Chuyện thực ra thế nào anh cũng không rõ. Nghe Duyệt Nhiên khóc rống như mưa trong điện thoại, nó kể Giang Đào không quên được cô bạn gái xưa kia, nặng nề đòi chia tay với nó.

Tô Nguyên Khải ngập ngừng nhìn Phương Nghiên, đoạn nói:

- Anh cũng khuyên, Duyệt Nhiên vì Giang Đào mà hy sinh nhiều thứ, hai đứa yêu nhau đã lâu, Giang Đào về tình về lý thì không nên bỏ rơi con bé.

Nghe anh kể mà lòng cô dấy lên đủ vị ngọt bùi cay đắng, vô vàn cảm xúc cồn cào trong lòng, người cũng bần thần. Rất lâu sau, cô mới lên tiếng:

- Mấy cặp yêu nhau mà không cãi cọ. Anh cứ từ từ khuyên bảo Trần Duyệt Nhiên, Giang Đào làm sao có chuyện chia tay cô ấy.

Tô Nguyên Khải gật gù:

- Anh cũng nghĩ thế, bởi tính khí con bé thì thoảng cũng hơi bốc đồng, hẳn Giang Đào giận lắm mới nói vậy.

Hai người nói chuyện thêm một lúc thì Tô Nguyên Khải nhìn đồng hồ đeo tay, bảo:

- Anh có việc, phải đi đây. Gặp em sau nhé. Em đừng nghĩ ngợi lung tung, chuyện giữa hai đứa nó chưa hẳn là vì em đâu.

Nghe anh dặn dò, cô bèn gật đầu, nhắc anh:

- Anh lái xe cẩn thận.

Tô Nguyên Khải mỉm cười đồng ý, đoạn thớm lên mái tóc cô:

- Anh đi đây.

Nói rồi, anh liền xoay mình bước ra ngoài.

Chưa được bao lâu, Phương Nghiên đã gọi giật anh lại. Tô Nguyên Khải dừng bước, quay người, thắc mắc hỏi cô:

- Có chuyện gì à?

Phương Nghiên không nén nổi cười, bước lại gần, nói:

- Anh xem, cúc ở cổ tay rồi ra rồi này. Để em khâu lại cho anh.

Bảo anh ngồi xuống, cô liền đi lấy kim chỉ, ngồi trước mặt anh, bảo:

- Anh đưa tay đây.

Thao tác cầm kim của cô rất thành thục, mũi lên mũi xuống thoăn thoắt đưa. Mắt nhìn chăm chăm tay áo, thần thái tập trung, dường như cô coi đó là một công việc vô cùng quan trọng. Tô Nguyên Khải lặng lẽ ngắm nhìn cô, lòng chứa chan cảm xúc khó cất nghĩa, tưởng như không dám nhìn thẳng vào gương mặt ấy.

Như cảm nhận được ánh mắt anh, Phương Nghiên bèn ngẩng đầu nhìn lên:

- Làm gì mà cứ nhìn em mãi thế?

Nói đoạn, cô liền chúm chím cười:

- Anh yên tâm, tay nghề của em khá lắm, không chích vào tay anh đâu. Sắp xong rồi đây.

Khi nói cười, ánh mắt cô pha chút tinh nghịch như bé thơ. Đôi mắt đen láy, sáng ngời nhìn anh không gợn lấy một vết nhơ, khiến lòng anh dâng trào bao cảm xúc, ây sào, ây náy, mủi lòng, hay còn điều gì khác nữa. Hồi lâu, anh mới khẽ gọi cô:

- Phương Nghiên...

Nghe anh gọi, cô bèn ngẩng lên, bắn khoăn nhìn anh, hỏi:

- Hôm nay anh làm sao thế?

Tô Nguyên Khải thoáng ngó người, vội vã lắc đầu, nói:

- Không, tự nhiên anh muốn gọi em thôi.

Phương Nghiên cười nụ, vừa thắt nút chỉ, dùng kéo cắt đoạn thừa, vừa nói:

- Xong rồi đây.

Nghe vậy, Tô Nguyên Khải liền giơ tay lên xem:

- Khâu khéo thật.

Phương Nghiên không nén nổi cười, mới bảo:

- Mấy đường chỉ đơn giản nhất ấy mà, làm gì được như anh khen.

Liền đó, cô đã giục anh:

- Anh có việc thì đi đi, kéo lỗ.

Tô Nguyên Khải về được một lúc, Phương Nghiên lại đứng thờ người.

Giang Đào lấy làm bất ngờ khi nhận được điện thoại của cô. Anh vội vã nhấc máy, nửa kinh ngạc, nửa khấp khởi:

- Em tìm anh à?

- Vâng, em muốn hỏi, tối nay anh có thời gian chứ, em mời anh ăn cơm.

Giang Đào ghệt mặt một chốc, mới đáp:

- Được, tối nay anh đến chỗ em.

Tan làm, Giang Đào đến nhà Phương Nghiên. Vừa mở cửa, cô liền đỡ lấy cặp công văn của anh, nói:

- Anh nghỉ ngơi đã, rồi chúng mình ăn cơm.

Giang Đào gật gù đồng ý, lúc ngẩng lên thấy cơm nước thơm tất trên bàn, căn nhà ngập tràn mùi vị êm ái, con tim anh như dịu hẳn đi. Đến gần chiếc bàn, nhận ra những món mình yêu thích, anh lại thêm ấm lòng. Song lẫn trong đó, còn có cả nỗi chua chát khó tả bày.

- Xong rồi, anh vào rửa tay rồi ăn cơm.

Phương Nghiên giục anh, khi vừa đặt âu canh lên bàn.

Giang Đào chúm chím nhìn cô, đoạn gật đầu. Xong xuôi bước ra ngoài, thấy cô ngồi đó đợi mình, anh liền ra bàn ngồi xuống. Nhìn bàn ăn thịnh soạn, anh hỏi:

- Một mình em nấu từng đấy món à?

29. Chương 29: Xin Em Hãy Đi Cùng Anh

Phương Nghiên gật đầu nói:

- Trước kia toàn ăn cơm anh nấu, hôm nay, em làm cơm mời anh.

Qua mâm cơm bốc khói thơm lừng, ánh mắt cả hai dừng lại rất lâu trên gương mặt đã trở nên thân thương quá đối với mình. Chợt nghe lòng băng khuâng, dâng niềm chua xót. Ôi những năm tháng đã qua, ôi bao lời hẹn thề đã từng, nay ủa về trong tim, kéo nhau dâng đầy trong mắt, để rồi lệ vỡ òa.

Giang Đào thử món cô nấu. Đoạn ngược đầu, mỉm cười khen:

- Ngon quá. Bao nhiêu năm, cuối cùng anh cũng được ăn cơm em nấu.

Anh cất lời nhẹ tênh, giọng điệu rầu rĩ vẫn vương hoài cảm, khiến cô bất chợt ngẩn người, sau rồi mới cười bảo:

- Bây giờ em biết làm nhiều món lắm.

Nói rồi, cả hai cùng đắm chiêu, lặng lẽ cúi đầu gấp thức ăn trước mặt. Thế mà, nước mắt không nén nổi mình, nhoe ướt bên khóe mi, lăn dài trên mặt, nhỏ xuống bát cơm.

Cơm nước xong, Giang Đào giúp Phương Nghiên thu dọn bát đĩa. Hai người vẫn im lặng không một lời trao đổi, chỉ nghe tiếng nước xối chảy từ đầu vòi. Giang Đào rửa bát, còn Phương Nghiên lau khô và sắp xếp gọn gàng. Thi thoảng, họ vẫn ngẩng đầu nhìn nhau, nếu hai ánh mắt có ngẫu nhiên gặp nhau, họ cũng chỉ cười nụ.

Thấy cô cất chiếc bát cuối cùng vào chạn, anh chậm rãi cất lời:

- Đây đúng là cuộc sống anh hằng mơ ước.

Nghe anh nói, cô quay người nhìn anh, bảo:

- Đây là lần cuối cùng em nấu cơm cho anh.

Lời vừa dứt, cô đã thấy vẻ thoáng thốt kinh ngạc hiện rõ trên gương mặt anh. Không để anh kịp lên tiếng, cô đã cướp lời:

- Bởi em sắp lấy Tô Nguyên Khải.

- Phương Nghiên, em hận anh ư? Cho nên em mới trừng phạt anh bằng cách này ư?

- Không, Giang Đào, em chưa bao giờ hận anh.

- Anh đã dàn xếp với Duyệt Nhiên rồi, em cho anh thư thả ít hôm. Đạo gần đây, ít khi anh đến tìm em là bởi anh thấy nếu không giải quyết sớm chuyện của Trần Duyệt Nhiên thì làm vậy là thiếu tôn trọng cả em lẫn cô ấy.

- Chuyện của anh và Duyệt Nhiên, em không muốn hỏi, dù anh giải quyết ra sao, thì quyết định lấy Tô Nguyên Khải của em vẫn vậy.

- Vì sao?

- Chẳng vì sao cả, vì em đã quá mệt mỏi. Những chuyện đã qua thì cho qua đi, giờ em chỉ muốn sống thanh thản.

Sự bồn chồn, hốt hắng hiện rõ trên gương mặt anh, cơ thể rần rỏ như bị thứ sức lực nào bất ngờ đánh gục, để rồi cơn tuyệt vọng cuốn phăng anh đi.

Nhìn anh mà Phương Nghiên chỉ thấy lòng buồn khôn tả, sau cùng đành thu lại ánh nhìn bằng cái ngoảnh đầu. Giang Đào bất ngờ nắm lấy tay cô, đặt lên mặt mình, dòng lệ nóng hổi trượt trên má cô.

- Không, Phương Nghiên, chúng mình đừng như thế, đây không phải là kết cuộc của hai ta.

Lắm nhảm những lời ấy trong miệng, anh một dạ khăng khăng nắm tay Phương Nghiên, dường như chỉ cần nắm được tay cô là anh đã có tất cả. Song cũng vì lực bất tòng tâm mà anh chỉ biết nắm tay cô như một con nít.

Gương mặt cô nhạt nhòa nước mắt. Qua làn nước mắt mênh mang, ánh mắt cô vẫn đắm đắm nhìn vào gương mặt anh, một gương mặt khô ngô như tạc. Thế rồi, giọt vắn giọt dài, gọi Phương Nghiên nhớ tới nhiều người, nhiều chuyện đã qua. Cô nhớ tới người cha đã qua đời đột ngột của mình, một người uy nghiêm, từng hô mưa gọi gió trên thương trường. Đoạn lại nhớ Trần Duyệt Nhiên, vì Giang Đào, người con gái ấy đã hy sinh đôi tay cùng mơ ước của bản thân. Và sau cùng, cô nghĩ tới Tô Nguyên Khải, người đàn ông tư phong đỉnh đạc, nặng tình với cô.

Cô giật lại tay mình khỏi bàn tay anh. Vậy mà anh siết chặt không buông, dường như anh đang gồng mình với toàn bộ sức lực. Còn Phương Nghiên, cái rụt tay cương quyết như dóc hết sức bình sinh.

Cây cối vươn mình chọc thẳng lên trời dọc hai bên lối về, tán cây râm mát nối nhau trải dài. Khiến Giang Đào bất chợt nhớ lại mái trường mà hai người theo học, cũng có một con đường tương tự như thế. Hồi ấy, anh và cô, tay trong tay, dạo bộ dưới bóng cây, niềm vui sao mà đơn giản đến vậy, chỉ mong những bước chân đưa hoài, không bao giờ chạm đến điểm kết. Khoang xe lan tỏa mùi ghế da đắt tiền, dường như còn một thứ mùi nào đó rất khó nói, lẫn trong bầu không khí lạnh ngắt như tờ. Bây giờ, con đường thừa thớt xe cộ, riêng mình xe anh thả ga, lao đi êm ru.

Về tới nhà, Giang Đào bất gặp Trần Duyệt Nhiên đang chăm chú ngồi xem thứ gì đó. Thấy anh bước vào, cô mới ngẩng đầu khoe:

- Em đang xem mấy bức ảnh hồi xưa của mình, anh có muốn xem cùng không?

Nghe cô đề nghị, Giang Đào đứng bất động nhìn cô. Trần Duyệt Nhiên đã sấn lại gần, cầm quyển album chìa ra trước mặt anh:

- Đây là bức ảnh chụp hồi năm tuổi, lần đầu tiên em học đàn. Anh xem, dạo đó em đáng yêu không này?

Nói đoạn, cô lại chỉ sang một bức ảnh khác:

- Đây là bức ảnh hồi em mười hai tuổi, lần ấy em đoạt giải trong cuộc thi dương cầm ở Hồng Kông. Lần đầu tiên được giải thưởng quan trọng đấy. Hồi đó, ba mẹ đưa em đi thi, lúc công bố kết quả, mẹ em còn xúc động bật khóc cơ mà. Một nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng trong hội đồng ban giám khảo đã khen em hết lời, cổ vũ em tiếp tục học đàn, tương lai sẽ tổ chức chương trình độc tấu của riêng mình.

Vừa kể, Trần Duyệt Nhiên vừa lật tiếp mấy bức ảnh sau đó, thuật lại câu chuyện đi liền với chúng. Cho đến bức cuối cùng, cô nói:

- Đây là ảnh hồi em còn đi học, trường tổ chức một buổi biểu diễn cá nhân, quy mô nhỏ cho em. Đây là buổi biểu diễn độc tấu đầu tiên của em, không ngờ cũng là lần cuối cùng.

Giang Đào lặng lẽ ngắm mấy bức ảnh. Trong ảnh, Trần Duyệt Nhiên mặc bộ lễ phục vai màu hồng. Bên cây đàn, cô ngoảnh đầu, môi hé cười đầy rạng rỡ và tự tin. Cô ngồi ngay ngắn trước cây đàn, tưởng như cây dương cầm màu đen đã trở thành một vật gắn liền với mình. Giang Đào vươn tay, vuốt nhẹ qua những bức ảnh, hồi lâu, anh mới ngẩng đầu nhìn Trần Duyệt Nhiên.

Cô cũng nhìn anh, bằng cái nhìn chứa chan xiết bao hy vọng, bịn rịn, van lơn... Cơ man cảm xúc dâng trào từ tận trái tim, rịn qua đôi mắt đỏ. Quyển album vẫn cầm trên tay, ánh mắt cô chăm chăm nhìn anh.

Còn ánh mắt anh lại lướt qua cô, trôi về nơi xa. Cái nhìn mỗi lúc một xa, ánh mắt mênh mang chừng như không một tiêu điểm. Căn phòng bỗng lặng ngắt như tờ, tưởng đâu bầu không khí đã ngưng đọng, chỉ còn tấm rèm chao mình theo gió bên cửa sổ.

Thời gian cứ trôi, chẳng rõ lâu hay mau cho đến khi ánh mắt anh quay trở về với cô. Anh nói:

- Duyệt Nhiên, anh hiểu rõ nỗi lòng em. Bao năm qua, tình cảm em dành cho anh, anh đều hiểu cả, quả thực anh không nỡ phụ em. Nhưng từ năm hai mươi tuổi, anh đã quen Phương Nghiên từ hồi đó, cô ấy hằng là thiên kim tiểu thư, ngông nghênh, bất cần, quen to tiếng với anh. Nhưng cũng rất đáng yêu và chân thật, cô ấy nài nỉ anh viết hộ một luận văn để nộp mà như một đứa trẻ.

Nói đến đó, khoe môi anh nở nụ cười, ánh mắt lại vươn đến nơi xa, dường như anh đang mừng tượng lại những chuyện đã qua.

- Ngày xưa anh nghèo lắm, thường phải đi làm thuê làm mướn. Cô ấy hay đứng ở ngoài đợi anh, có hôm trời rét căm căm mà cô ấy vẫn kiên gan đứng đợi, mặt đỏ ửng vì cóng, thấy anh liền băng băng chạy lại. Có lần biết anh làm thêm ở quán ăn, cô ấy đến ăn ủng hộ, nội trong một buổi chiều mà gọi mấy cái hamburger, ăn liên miên. Hồi đó, nhà cô ấy ở thành phố này, mỗi dịp cuối tuần, hai đứa anh thường tay trong tay, đưa cô ấy về nhà. Anh hằng nhớ con đường dẫn về nhà cô ấy, hai ven đường rợp cây cối. Mùa thu, lá khô rụng đầy, xào xạc dưới bước chân. Đã bao lần hai đứa đi đi về về trên con đường ấy, bịn rịn không nỡ xa nhau, nghĩ mà chỉ muốn đi mãi cho đến trọn đời, âu cũng hạnh phúc.

- Duyệt Nhiên, mọi mộng tưởng tình yêu của anh đều gửi gắm nơi Phương Nghiên. Anh từng hận, từng oán trách, nhưng chưa phút giây nào thôi nhớ nhung và yue thương cô ấy. Bọn anh chui rúc trong một căn nhà nghèo nàn, chật chội. Nhưng Phương Nghiên luôn chiếm trọn tình yêu trong trái tim anh và là người vợ lý tưởng anh hằng mơ ước. Chính cô ấy là người ở bên anh ngay lúc bắt đầu. Anh biết, anh và cô ấy không thể quay lại chốn cũ. Nhưng cô ấy vẫn ở đó, còn anh, thực tình không nỡ bỏ cô ấy mà đi. Duyệt Nhiên, van em hãy tác thành cho anh.

Nước mắt cô lăn chã tuôn rơi theo lời anh nói. Sau cùng, cảm lòng không đành, tiếng khóc bật ra nức nở. Nhìn anh mà nước mắt cô ràn rụa khắp mặt. Lòng ngậm ngùi bất mãn, trăm mối quặn thành một.

- Giang Đào, anh đừng ích kỷ thế, đừng làm vậy với em. Em cũng yêu anh như Phương Nghiên yêu anh mà.

Giang Đào bước lại gần, đỡ lấy bờ vai run rẩy vì sùi sụt của cô:

- Duyệt Nhiên, trái tim anh luôn khắc ghi tình cảm của em. Anh biết những gì em muốn. Em muốn hạnh phúc, không phải anh từ chối trao em, mà là anh không thể. Trừ Phương Nghiên ra, thực lòng anh không thể trao ai khác.

Nhìn anh qua dòng nước mắt nhạt nhòa, cô mở miệng định nói điều gì đó, nhưng rồi lại thôi. Và thay vào đó, đôi hàng lệ âm thầm lăn trên gò má. Ngoại trừ khóc ra, cô không biết mình có thể làm gì vào lúc này.

Giang Đào lau đi giọt nước mắt ướt đầm trên gương mặt cô, kiên định nói:

- Duyệt Nhiên, chưa bao giờ anh muốn làm tổn thương em. Tình ý em dành cho anh, anh trọn kiếp không thể trả hết. Trên đời này, không ai mong em hạnh phúc hơn anh. Em là cô gái ưu tú, em xứng đáng có được tình yêu chân thành hơn anh.

Trần Duyệt Nhiên bơ vơ trong căn nhà vắng bóng Giang Đào. Anh đã đi, còn cô ngồi đó, thần thờ nhìn bình hoa trên bàn. Loài hoa uất kim hương chúm chím hé nở, cắm trong chiếc bình đầy nước. Đóa hoa yêu kiều, điểm xuyết căn phòng bằng màu đỏ rực như lửa. Bầy hoa uất kim hương là thói quen của Giang Đào. Bất kể ở đâu, anh luôn thích trong phòng có một bó uất kim hương đang độ hé nở. Bấy lâu nay, cô cứ lấy làm lạ, hồi ở Mỹ, Giang Đào vẫn nghèo, nhưng lại có thói quen xa xỉ này. Về sau, khi thấy ký hiệu trên những bộ quần áo Phương Nghiên may, cô mới vỡ lẽ, thì ra uất kim hương là loài hoa yêu thích của chị ta.

Bao năm qua, anh luôn dùng cách thức lặng lẽ ấy để nhớ nhung Phương Nghiên. Ngày nối ngày, đêm nối đêm, bao mùa xuân hạ thu đông, bãi bể hóa nương dâu, tình yêu anh dành cho chị ta là bất di bất dịch.

Trần Duyệt Nhiên rời ghế sofa, bước đến bình hoa, nhìn trân trân vào nó rất lâu. Tay cô khẽ lướt qua những đóa hoa xinh tươi. Nhưng chỉ chốc sau, cô đã vung tay, hất văng nó xuống. Những bông hoa tươi tắn theo

chiếc bình đổ kênh xuống sàn, vốn tụ thành một bó, bỗng nhiên tan tác mỗi nơi một nhánh.

Nhìn Tô Nguyên Khải hồ hởi ngồi phía đối diện, Phương Nghiên thoáng kinh ngạc. Màn đêm lộng lẫy bao trùm bên ngoài, từ góc này nhìn ra, trung tâm thành phố thu gọn trong tầm mắt. Những tông màu vàng vào ban ngày, tuy vẫn chói lóa dưới ánh đèn rực rỡ của ban đêm, song đã dịu đi rất nhiều. Sắc màu gieo vào lòng mỗi người một cảm xúc khác nhau. Những luồng đèn giao thoa, hội tụ, tưởng đâu là đại dương ánh sáng.

Xiết bao sắc màu đang hắt sáng vào nhau, xanh, đỏ, tím, lam, chàm, bạc... muôn màu muôn vẻ, kỳ ảo khôn lường, dần trải tầng tầng lớp lớp, tựa viên kim cương sáng chói của màn đêm. Nhà hàng tĩnh không bóng người lạ, trừ anh và cô. Chùm đèn pha lê treo trên đỉnh đầu soi bóng xuống nền nhà bao sắc màu rực rỡ.

Cảnh trí lộng lẫy biết bao, lại yên tĩnh rất mực. Tô Nguyên Khải hơi gật đầu, ra hiệu ột nhân viên phục vụ giấu mình trong góc khuất, bỗng tiếng nhạc du dương cất lên. Âm thanh mỗi lúc một gần, thì ra có một ban nhạc nho nhỏ đang tiến về phía cô. Phương Nghiên ngạc nhiên không để đâu hết, đoạn thấy Tô Nguyên Khải lịch thiệp mời cô ra nhảy.

Phương Nghiên tùm tùm chìa tay. Theo giai điệu trầm bổng ngân nga, cô và anh chậm rãi tiến ra sàn nhảy. Quầy rượu phủ toàn mặt kính sau lưng phản chiếu bóng hình hai người. Phương Nghiên nhìn mình và Tô Nguyên Khải trong gương mà thấy thoáng ngây ngẩn. Thực ra, chẳng phải họ không xứng đôi, nhưng cứ vì điều gì đó mà lòng cứ buồn rười rượi, không sao xua đi được.

Giai điệu gần về cuối, Tô Nguyên Khải rút chiếc nhẫn từ trong túi áo, lịch lãm quỳ một chân trước mặt cô. Vần nụ cười trên môi, cô nhìn anh và cả viên kim cương sáng chói. Bất chợt, vô vàn ưu tư bỗng đâu ủa đến. Thực ra, kể từ lúc bước chân vào nhà hàng, cô đã có linh cảm, nhưng quả thực đến giờ phút này, ruột gan vẫn nôn nao khó hiểu. Xiết bao cay đắng ngọt bùi, cồn cào trong dạ, khiến bàn tay cô chùng như run rẩy.

Tô Nguyên Khải không mấy sốt ruột, anh kiên trì với tư thế quỳ của mình, để ngóng chờ cô. Phương Nghiên chum chim mỉm cười, đáp lại cái nhìn của anh bằng đôi mắt trong leo lẻo. Gương mặt thanh bình, thuần khiết ấy càng khiến cõi lòng anh thêm phần bồn chồn, lo âu.

Sau cùng, Phương Nghiên chìa tay đón nhận chiếc nhẫn. Cô nói:

- Nguyên Khải, em cảm ơn anh đã bỏ nhiều tâm sức vì em. Thực ra, dù anh không làm gì, thì em cũng đồng ý mà. Trên đời này, em đã chẳng còn ai thân thích, mẹ mất từ khi chào đời, sau này ba em cũng ra đi. Cảm ơn anh đã xuất hiện đúng vào lúc khó khăn nhất trong cuộc đời em, thậm chí anh đã mở lòng bao dung em. Tình cảm thâm thiết của anh, em nhất định sẽ báo đáp bằng cả tấm lòng.

Cặp mắt cô sáng ngời như sao, phản chiếu bóng hình nhỏ nhoi của anh qua đôi đồng tử đen láy. Gương mặt ngây thơ như trẻ nhỏ, khiến Tô Nguyên Khải như không dám nhìn vào đôi mắt ấy.

- Anh giúp em đeo nhẫn nhé.

Nói đoạn, cô liền chìa tay về phía anh. Đợi chờ một lúc mà Tô Nguyên Khải vẫn thờ người như tượng. Cô không giấu nổi ngạc nhiên, hỏi anh:

- Tô Nguyên Khải, anh sao thế?

Bấy giờ anh mới choàng tỉnh, rút nhẫn ra, nắm lấy tay cô, toan lồng vào đó chiếc nhẫn cầu hôn. Thao tác của anh khá chậm chạp, thần thái sắc mặt như có phần nặng nề, động tác chậm rì rì, dậm lòng nhấn vào ngón tay. Bỗng anh khựng lại, ngẩng đầu nhìn cô và nói:

- Phương Nghiên, có chuyện này anh phải kể với em.

Anh nói với vẻ mặt nghiêm túc hần hoi, tuy ánh mắt thoáng bồn chồn, nhưng vẫn tồn tại vẻ cương quyết. Đúng là chẳng mấy khi thấy anh sầm vẻ trịnh trọng, nụ cười trên môi cô dần tắt lịm. Cô hỏi:

- Chuyện gì vậy?

30. Chương 30: Những Tháng Ngày Trong Tim

Nhìn Phương Nghiên, Tô Nguyên Khải nín thính, đoạn nâng ly rượu trên bàn, nghẹn ngào nuốt trôi ngụm rượu. Bấy giờ, anh mới dám nhìn cô, mở đầu câu chuyện:

- Cha anh và cha Duyệt Nhiên đều là con một. Anh và con bé cũng là con một. Từ nhỏ bọn anh đã sống bên nhau, cùng nhau trưởng thành. Sau này Duyệt Nhiên sang Mỹ, tuy chia xa nhưng vẫn thân thiết, hầu như ngày nào cũng viết mail, gọi điện. Sau này anh sang Mỹ học, chính con bé đã giúp anh làm quen với môi trường bên Mỹ và trường học. Duyệt Nhiên hiểu anh, anh cũng hiểu nó. Nói đơn giản hơn thì, tuy là anh em họ, nhưng thực chất bọn anh không khác anh em ruột là bao.

Phương Nghiên gật đầu:

- Những chuyện này em đều biết cả, sao hôm nay anh lại nhắc đến những việc này?

Ánh mắt Tô Nguyên Khải nhìn Phương Nghiên đầy phức tạp, đặt ly rượu trên tay xuống, anh tiếp lời:

- Bốn năm trước, Duyệt Nhiên phắn khởi gọi điện cho anh, kể con bé đã yêu một người. Chừng như con bé đã dùng đến mọi hình dung tuyệt vời nhất để miêu tả người con trai ấy. Con người Duyệt Nhiên, anh rất hiểu, từ bé đến lớn, không ít con trai theo đuổi nó, nhưng con bé kén chọn lắm, nên chẳng để ý ai bao giờ. Duyệt Nhiên tâm sự, chàng trai khiến nó hy sinh tuổi xuân phải là người khiến nó xao lòng ngay từ cái nhìn đầu tiên. Ngày đó, trong điện thoại, Duyệt Nhiên đã kể, cuối cùng nó đã tìm thấy người ấy. Không bao giờ anh quên được giọng điệu phấn khích, hồ hởi của con bé vào ngày hôm đó. Tuy ở hai đầu điện thoại xa xôi, song anh vẫn cảm nhận được niềm vui hân hoan tột độ như ủa vào mình.

Nói đến đó, Tô Nguyên Khải thoáng ngập ngừng, không dám nhìn vào Phương Nghiên. Anh ngoảnh đầu, nhìn lảng ra ngoài cửa sổ, nơi sắc đêm vẫn lộng lẫy như thường khi. Bấy giờ, âm nhạc ngừng bật, nhà hàng thênh thang chỉ còn lại hai người, bỗng chốc trở nên lặng ngắt như tờ.

- Mấy ngày sau, Duyệt Nhiên lại gọi điện. Anh vốn tưởng con bé đã gạt hái được tin tức tốt lành. Không ngờ, nó lại ỉn dột kể với anh, cậu con trai kia đã yêu người khác. Con bé dùng đủ mọi cách, phí hoài bao tâm sức mà không chiếm được tình cảm của cậu ấy. Thoạt đầu, Duyệt Nhiên còn đinh ninh, cậu kia có thể là người lạnh nhạt trong tình cảm. Cho đến khi nó mực kích cậu ta ngắm ảnh người yêu. Tuy ánh mắt sâu hun hút có phần phức tạp, nhưng rất mực chuyên chú, cậu ta dịu dàng vuốt ve bức ảnh nhiều lần, chứng tỏ tình yêu của cậu ta khá sâu sắc.

- Nếu Duyệt Nhiên dừng lại ở đó, thì tình cảm cũng chỉ có vậy, cùng lắm thì nuôi tiếc, băng khuâng. Nhưng con bé không chịu. Nó sẵn sàng bỏ ra tất cả, chỉ để đổi lại tình cảm của cậu kia. Sau đó, vào một đêm giáng sinh, nhờ hy sinh đôi bàn tay mà cuối cùng nó đã giành được tình yêu của chàng trai đó. Thực ra, cậu ta cũng rất tử tế, cần cù chịu khó, có trách nhiệm và chí tiến thủ, lại rất quan tâm Duyệt Nhiên. Về lâu về dài, tuy Duyệt Nhiên chưa hẳn đã thỏa nguyện, song cũng thấy hạnh phúc phần nào, bởi cậu ta đối xử với nó rất mực ân cần. Sau đó, hai đứa hồi hương, vô tình gặp lại cô gái mà cậu ta hằng nhung nhớ.

Nghe vậy, Phương Nghiên vẫn gắng gượng duy trì tư thế trước đó. Mắt nhìn đăm đăm, đợi chờ Tô Nguyên Khải tiếp tục câu chuyện.

- Một hôm, con bé khóc lóc đến tìm anh, nhờ anh giúp nó bảo vệ tình yêu của mình. Nó kể, họ đã gặp cô gái kia, người đàn ông đã thuộc về nó, nay lại nhìn cô gái kia với ánh mắt nóng rực như lửa. Con bé kể, nó chưa từng hối hận khi mất đi đôi tay, thậm chí nó còn lấy làm mừng. Bởi nếu không có biến cố ấy, thì có lẽ cả đời này, không bao giờ nó có cơ hội giành được tình yêu của cậu ta. Nhưng nó sợ cậu ta sẽ bỏ nó mà đi, để rồi lao vào vòng tay cô gái mà cậu ta hằng yêu. Nó khóc tướng nẫu ruột gan, chưa bao giờ anh thấy em gái mình lại sợ hãi, lo lắng đến vậy. Lúc ấy anh đã quyết định, mình phải giúp Duyệt Nhiên, giúp đưa em gái duy nhất của mình, bảo vệ tình yêu mà nó phải khó khăn lắm mới có được.

Nghe anh kể, nét mặt cô dần trầm lắng. Sau cùng, cả gương mặt trắng nhợt, cái nhìn long lanh vụt biến mất, để thâm trầm lẫn lút trong đôi mắt ấy. Nhìn Tô Nguyên Khải, cô chậm rãi hỏi:

- Cho nên?

Không kịp để anh lên tiếng, cô đã tiếp lời:

- Cho nên anh mới xuất hiện trước mặt em, để tán tỉnh em, đúng không?

Tô Nguyên Khải nhìn cô, với gương mặt mang nhiều thần thái đan xen lẫn lộn. Thoáng ăn năn, thoáng buồn bã, hoặc có thể là nhẹ nhõm, hoặc một thứ cảm xúc nào đó, rất nhanh vụt qua gương mặt anh. Hồi lâu, anh mới thốt lên được:

- Phương Nghiên.

Giọt nước mắt âm thầm lăn trên má cô. Cô gắng gượng đè nén nỗi ê chề cay đắng nghẹn ứ trong lòng, gắng để bờ môi thôi lập cập, gắng để hỏi anh một câu thật bình tĩnh:

- Lần đầu chúng mình gặp nhau ở bậc thêm tam cấp, anh đã lên kế hoạch từ trước rồi, phải không?

- Phải, trước khi xuất hiện, anh đã quan sát em rất lâu. Biết em thường ngồi đó ngẩn ngơ một mình, hoặc đợi Nhã Lâm.

- Những gì anh từng nói với em, và cả những gì anh từng làm, đều theo kế hoạch, đúng không?

- Thoạt đầu thì như vậy, nhưng dần dà, chính anh cũng không biết là thật hay giả nữa. Còn một việc nữa, ngay lúc này đây, anh có thể khẳng định, anh thực lòng yêu em.

- Yêu...

Phương Nghiên thì thảo nhảm lại lời anh. Nỗi thất vọng bủa vây, vậy mà nụ cười vẫn ứa trên gương mặt đau đớn ê chề. Cứ cười để rồi nước mắt thoáng thốt tuôn rơi. Cô hỏi:

- Anh và Duyệt Nhiên nhìn em và Giang Đào sầm vai những người xa lạ, hẳn phải thấy buồn cười lắm hả?

Tô Nguyên Khải nhìn cô, không nén được tiếng thở dài rất khê. Anh lắc đầu, vẻ dờ dẩn một hồi, đoạn nhả từng chữ:

- Không, không buồn cười chút nào. Anh chỉ thấy trong dạ băng khuâng, bởi tình yêu đích thực lại phải giấu kín như bưng.

Không rõ phục vụ nhà hàng đã lui đi đâu, chum đèn pha lê treo lơ lửng trên trần lung linh phản chiếu ánh sáng. Ánh đèn trùm lên mọi vật, tưởng chừng chỉ là ảo ảnh. Phương Nghiên ngơ ngàng nghĩ thầm, à, vậy ra những thứ không giống thật ấy vốn là giả ư.

- Vì sao bây giờ anh lại thú nhận tất cả với em?

- Anh cũng không biết vì sao mình lại muốn thú thực với em. Có thể, dáng vẻ dớm đeo nhẵn khi nãy của em, cái vẻ trầm tĩnh ấy khiến anh sượng sùng. Anh nghĩ mình phải thú nhận toàn bộ sự thật với em, cứ coi như mình làm việc đó là vì bản thân. Duyệt Nhiên từng hỏi, rốt cuộc em có gì hay ho mà khiến Giang Đào nặng tình đến vậy, lại khiến anh say đắm nhường này. Thực ra, thì thoáng anh cũng tự hỏi mình câu đó. Người con gái như em, chỉ thuộc mức xinh xắn mà thôi, từng sống trong giàu có xa hoa, tính khí ngông nghênh, nhưng được cái lương thiện. Khi trở nên bần cùng, con người bỗng chốc trở nên chí khí, cự tuyệt lời giúp đỡ của anh, tự mình mở cửa hàng bán quần áo trên mạng với bạn, thậm chí còn thành công rực rỡ. Đôi khi rất thông minh, nhưng thì thoáng lại khá ngờ nghệch. Rốt cuộc, cô ấy có mặt nào đẹp, đến chính anh cũng không rõ. Kể từ lúc tán tỉnh em, anh đã biết, lần này mình chơi quá liều, cuối cùng lại đánh mất chính mình.

Một lần nữa, anh đẩy chiếc nhẵn tới trước mặt cô, đoạn tiếp lời:

- Anh quyết định thú nhận mọi việc với em. Anh biết rằng, mọi lời hối lỗi của anh không thể xoa dịu nỗi tổn thương trong em. Nhưng, anh vẫn muốn thử một lần. Phương Nghiên, anh thực lòng muốn cưới em làm vợ.

Phương Nghiên cúi đầu, ánh mắt lướt qua chiếc hộp nhỏ nhẵn. Viên đá quý trong suốt tỏa ánh hòa quang long lánh, lạnh lẽo. Hồi lâu, cô mới ngước lên, nhìn Tô Nguyên Khải và nói:

- Tô Nguyên Khải, cảm ơn anh đã tiết lộ với em toàn bộ mọi chuyện. Giờ đây khi biết được toàn bộ chân tướng sự việc, em cảm thấy rất nhẹ nhõm. Lúc này, em không nợ anh gì cả.

Dứt lời, cô lập tức đứng dậy.

Phương Nghiên bước ra ngoài, gió tấp vào mặt, thổi tung làn tóc rối. Gió lồng lộng thổi, khiến cô ứa cả nước mắt. Nỗi đau trong cô như chạm ngưỡng cao, cô thấy chán chường không sao kể xiết, như thể con tim đã nguội lạnh hoàn toàn. Thả những bước chân lơ đãng, cô thực sự không biết mình còn nơi nào để đi. Vốn định ninh, thời gian chầy trôi bấy lâu, cuối cùng cuộc đời ít nhiều đã mỉm cười với mình. Cô đã hạ quyết tâm, đã cố gắng bằng mọi cách, bất kể khó khăn thế nào cũng phải làm lại cuộc đời. Thế mà đến tận phút chót, mọi thứ lại lộ nguyên hình là một trò đùa kịch côm.

Bằng qua con phố sầm uất tấp nập, bằng qua đám đông ồn ã rộn ràng, bốn phía là xe và người. Chốn trần gian xô bồ, không một ai đoái hoài đến cô gái đứng chôn chân nơi đầu đường. Cô đang hoan hỷ, hay u buồn, chẳng một ai bận tâm, và dĩ nhiên, họ không thiết hiểu cho sự cô đơn, quạnh quẽ trong cô. Nơi ngã tư nườm nượp người qua lại, mình Phương Nghiên đứng đó bơ vơ.

Nhận được điện thoại của Tô Nguyên Khải, chưa kịp nghe anh trình bày đầu đuôi, Phó Nhã Lâm đã buột miệng mắng mỏ:

- Này Tô Nguyên Khải, anh đúng là thằng hèn hạ. Uống công tôi thường hay lấy lời ngon ngọt hòng vun vén cho anh với Phương Nghiên. Mấy người là cái thá gì mà dám đối xử tệ bạc với cô ấy như thế hả? Tốt nhất anh cứ cầu nguyện cho cô ấy được bình an vô sự đi, bằng không anh chết với tôi!

Phó Nhã Lâm vừa bực vừa lo, chẳng buồn đôi co với Tô Nguyên Khải, cô khẩn trương cúp máy rồi lao ra ngoài, tranh thủ đi tìm Phương Nghiên.

Cô đã lùng sục mọi nơi mà Phương Nghiên có thể đi, song tịnh không bóng dáng. Lòng nóng như lửa đốt, cô sốt ruột ngó tìm dấu dắc khắp nơi, đồng thời không quên gọi vào máy của Phương Nghiên hết cuộc này đến cuộc khác, không khi nào ngơi tay. Nhưng đáp lại cô ở đầu dây bên kia điện thoại là giọng một phụ nữ vô cùng nhỏ nhẹ: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”.

Phó Nhã Lâm thở hồng hộc, từ lo âu ban đầu dần dà chuyển sang nóng ruột, vậy mà lực bất tòng tâm, chỉ càng khiến cô nhấp nhồm như ngồi trên tổ kiến lửa. Cô không biết làm sao, ngoại trừ nhắm nhắm gọi điện thoại. Đột nhiên, Phó Nhã Lâm mới chợt nhớ tới Giang Đào. Cô luyến quỳnh bấm số của anh:

- Giang Đào, Phương Nghiên có ghé chỗ của anh không?

Nhận được điện thoại của cô, Giang Đào thoáng ngỡ một hồi, sau mới hỏi:

- Phương Nghiên? Cô ấy không tới đây, có chuyện gì thế?

Phó Nhã Lâm thấp thỏm hỏi:

- Vậy cô ấy có gọi điện cho anh không?

Nghe giọng điệu bồn chồn của Phó Nhã Lâm, bụng bảo dạ hẳn là có chuyện gì, anh bèn quỳnh quáng hỏi:

- Chuyện gì xảy ra với Phương Nghiên rồi? Cô đang ở đâu, tôi tới ngay.

Phó Nhã Lâm nghĩ ngợi rồi đọc địa chỉ của mình. Chỉ một lát sau, Giang Đào đã có mặt. Nhìn cô bằng ánh mắt đầy bất an, anh hỏi:

- Rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì?

Ngó vẻ mặt mù mờ của anh, Phó Nhã Lâm càng thêm bực bội trong người, bèn lừ mắt, chẳng thiết đáp lời. Cô đánh phủ đầu:

- Giang Đào ạ, mấy người bạn anh cũng gớm quá nhỉ? Phương Nghiên dễ dè đầu cười cổ thế cơ à? Hòa nhau lừa cô ấy, có quá quắt không chứ?

Giang Đào thoáng ngỡ ngàng, bèn hỏi:

- Cô đang nói cái gì thế?

Về ngơ ngác của anh càng đổ thêm dầu vào lửa, Phó Nhã Lâm tức mình, trợn mắt nhìn anh, mắng:

- Này, Giang Đào, đừng tưởng chỉ mình anh là người bị hại trong chuyện này. Cả ngày điếu cái điếu bộ Phương Nghiên là người có lỗi với anh, anh muốn điếu cho ai xem? Chỉ ít bây giờ anh cũng thành đạt, có người yêu mới đây thôi. Nhưng Phương Nghiên thì sao, cô ấy được gì sau mối tình với anh? Có ba thì ba mất, có học hành thì tới tám bằng tốt nghiệp còn chưa cầm tay. Bấy nhiêu đã đủ đền bù những thiệt hại tinh thần cho anh trong từng ấy năm rồi chứ? Anh và Trần Duyệt Nhiên sống hạnh phúc bên nhau, thậm chí Phương Nghiên chưa từng ghen tị, chưa từng nghĩ cách phá đám hai người. Trần Duyệt Nhiên việc gì phải kéo lão anh trai vào, sấm kịch tán tỉnh, đùa bỡn cô ấy? Phải rồi, giờ cô ấy đang sa sút, nhưng cô ấy cũng có lòng tự trọng của bản thân, không phải ai cũng chà đạp được đâu.

Nghe Phó Nhã Lâm xối xả trách móc, anh không hiểu nổi cảm xúc của bản thân nữa. Anh đang buồn, đang giận, hay đang đau? Anh chỉ biết giương mắt nhìn Phó Nhã Lâm, khẩn thiết hỏi:

- Phương Nghiên đâu, cô ấy đang ở đâu?

Phó Nhã Lâm lừ mắt, nói:

- Anh hỏi tôi, tôi phải hỏi anh thì có? Hôm nay Tô Nguyên Khải đến tìm Phương Nghiên, thú nhận mọi việc. Phương Nghiên nghe xong liền bỏ đi. Tôi đi tìm khắp nơi chưa thấy, không biết cô ấy đã xảy ra chuyện gì nữa.

Không đợi Phó Nhã Lâm kịp nói hết câu, Giang Đào đã chạy mất hút. Anh tìm đến nhiều nơi, sân trường đại học, thư viện trong trường, và cả con ngõ nhỏ họ từng sống chung, vậy mà không hề thấy bóng dáng cô đâu. Tức thì, anh sa vào tuyệt vọng, trong khoảnh khắc ảo não sầu thảm ấy, bỗng mắt anh sáng lên, sự nhớ ra còn một chỗ nữa.

Quả thật, anh đã tìm thấy cô ở tiệm bánh bao ngoài cổng Tây năm xưa. Phương Nghiên ngồi đó, ngó lom lom vào cặp đôi tình tứ chia nhau một chiếc bánh bao ở bàn đối diện. Nom cô một mình một bóng cô đơn quá chừng, nỗi bi thương như dòng nước chảy trên người cô.

Thấy cô lẻ loi mà anh xót ruột, bèn bước lại gần, ôm vai cô gọi:

- Phương Nghiên.

Nghe tiếng anh, Phương Nghiên mới ngẩng đầu trông lên, ánh mắt ngỡ ngàng như chưa từng quen. Giờ lâu mới thốt được câu:

- Giang Đào, là anh à?

Trên người cô phảng phất mùi rượu. Nhìn cô mà ruột gan anh xót như có ai xát muối. Giang Đào đỡ cô ra ngoài, hai người đứng trước cửa tiệm bánh bao. Trời tối mịt, chỉ có hai bên đèn đường đổ xuống nền đất những quang sáng vàng vọt. Vách tường màu xám, bao quanh trường học đối diện chạy dài hun hút tưởng chừng vô tận.

Giang Đào nắm tay cô, nói:

- Mình về nhà thôi.

- Về nhà?

Phương Nghiên lẩm nhẩm trong miệng, đoạn nói:

- Em làm gì ở nhà, biết phải về đâu? Anh về đi, khỏi cần lo cho em.

Nói rồi, cô liền vùng tay khỏi tay anh, dợm bỏ đi. Trong men say chênh choáng, bước chân cô loạng choạng bước về phía trước.

Giang Đào hốt hải đuổi theo, chẳng hiểu vướng chân vào đâu mà cô lao đảo ngã nhào xuống đất. Cô vùng vẫy toan đứng dậy, mà bất ngờ gượng mãi chẳng xong. Mãi rồi cực chẳng đã, nước mắt trực trào, giọt vắn giọt dài rơi xuống đất.

Giang Đào vội chạy lên, dìu cô dậy. Lòng anh sâu vô hạn, bụng dạ chan chứa biết bao điều không nói lên lời, đành ghì chặt lấy cô:

- Anh xin lỗi, Phương Nghiên, tất cả là lỗi tại anh, tại anh quá tệ bạc.

Lời anh nói kéo theo tiếng khóc cô vỡ òa tức tưởi. Vừa khóc, cô vừa siết chặt nắm tay, đâm thùm thụp vào ngực anh:

- Bao năm qua anh đã ở đâu, anh có biết em khổ sở nhường nào, em buồn và mệt mỏi lắm, anh biết không? Sao anh không tới tìm em? Mà lại giương mắt vô tình, nhìn người ta lừa bịp em. Anh có biết em nhớ anh nhiều lắm, vì sao anh không tới tìm em? Ngày đó quả thực em không cố tình tránh mặt anh, ba em ngã bệnh, sắp gần đất xa trời. Khi nhận được thư anh gửi, thì anh đã bỏ em đi mất rồi. Sao anh lại bỏ em, em hận anh, anh có biết không?

Trong làn nước mắt, cô cay đắng trút lời. Sau cùng chẳng thiết nói thêm, cô nức nở bật khóc. Nước mắt lăn xuống tay Giang Đào, thấm vào tim anh. Nhìn cô sụt sùi, anh nghe tim mình như bị dao khoét, cái đau khiến anh chùng như ngộp thở, cứ nhức nhối không thôi.

Giang Đào dìu cô lên xe, thất đại an toàn, khởi động máy. Có thể do quá mệt mà chẳng bao lâu sau đó, Phương Nghiên đã ngủ li bì. Ngoảnh sang thấy vẻ mặt say sưa ngủ của cô, bỗng gọi nhớ anh tới bóng dáng cô ngày tương phùng. Cô đứng trong tiệm, khom lưng giải thích với khách hàng đặc điểm của từng bộ quần áo bằng giọng nhỏ nhẹ. Và cả gương mặt bất cần trong lần đầu tiên gặp gỡ, cô đứng đó khi bóng ngả xế tà. Biết bao lần gặp gỡ vụt qua trước mắt anh. Nhớ khoảng thời gian còn nghiên cứu ở nước ngoài, hằng đêm ngồi lì trong thư viện đến ba giờ sáng. Nhớ mình lúc còn tha hương, phố phường lất phất tuyết rơi vào những ngày tháng chạp lạnh giá, anh lái một chiếc xe tồi tàn chẳng biết đã qua tay mấy đời, để giao báo đến từng hộ gia đình. Nhớ mình làm việc thuê đêm, từ nhân viên cấp thấp, thuận buồm xuôi gió bước vào thang máy chuyên dụng của quản lý cấp cao. Giờ đây anh đã là nhân viên thăng tiến nhanh nhất trong công ty tài chính hàng đầu thế giới, đồng thời cũng là quản lý cấp cao trẻ tuổi nhất.

Giang Đào lặng lẽ lái xe, vậy mà trong anh, bao nhiêu con sóng cồn cào nổi dậy. Từng ấy năm, dẫu khó khăn, song anh vẫn cắn răng chịu đựng, cốt đợi ngày thành đạt, giành lại những gì từng thuộc về mình. Cốt để bình đẳng trong tình yêu với cô. Cốt để người con gái mình yêu có được cuộc sống cô ấy hằng mơ tưởng. Giờ đây, anh đã thành công, vậy mà người con gái anh yêu, có gì đến nhà cũng không có để về. Có gì cô ấy lại buồn bã khóc lóc ngoài đường, một thân một mình.

Cứ miên man suy nghĩ để rồi nước mắt bất chợt tuôn rơi, giàn giụa không thôi. Sóng lòng dồn dập xô vào lồng ngực, vô vàn hình ảnh lóe lên trước mắt, khiến anh khó nén được mình, chực bật khóc. Anh không hiểu vì sao nước mắt mình lại rơi, có lẽ bởi Phương Nghiên, có lẽ bởi dĩ vãng, có lẽ bởi thời gian xói mòn. Anh cắn chặt nắm tay mình, một giọt nước mắt, hai giọt nước mắt nối đuôi nhau, lăn xuống mu bàn tay, lệ thấm vào tâm can

31. Chương 31: Duy Có Tình Là Còn Mãi

Hôm sau, Phương Nghiên tỉnh dậy thì đã gần trưa. Cô hoảng hốt vùng dậy khỏi giường, cúi đầu, nhìn xuống bộ đồ ngay ngắn trên người, con tim hoảng loạn bấy giờ mới lấy lại nhịp đập thường khi. Cô ngước đầu, nhìn quanh cách bày biện trong phòng, từng vật dụng quen thuộc thu trong tầm mắt. Bấy giờ cô mới vỡ lẽ, thì ra tối qua Giang Đào đón cô về. Bất chợt, cô bản khoăn không hiểu tâm trạng của mình ra sao, đang ngẩn người thì Giang Đào đẩy cửa, bước vào.

- Em tỉnh rồi à? Đau đầu không? Hay ăn chút gì trước nhé?

Nhìn anh, cô hồi tưởng lại tình cảnh của mình tối hôm qua, nhưng vắt óc mà không ra, đoạn bấm bụng bảo anh:

- Nếu tối qua em có gì thất lễ thì anh đừng để bụng nhé.

Nghe cô nói, anh mới nhìn chăm chú vào cô với ánh mắt an ủi, chan chứa yêu thương. Đoạn vươn tay vuốt ve mặt cô, anh nói:

- Không có gì, tối qua em không hề thất lễ, em buồn ngủ rồi lên xe đánh một giấc. Thấy em ngủ say, anh bèn đưa em về đây.

- Em ngủ ở chỗ anh cả tối hôm qua à?

Phương Nghiên buột miệng hỏi, rồi sức nhớ tới Phó Nhã Lâm. Cô bèn luống cuống tìm điện thoại gọi về cho bạn. Thấy cô cuống quýt, anh mới cười bảo:

- Anh đã gọi điện cho Phó Nhã Lâm, cô ấy biết em đang ở đây, em đừng lo.

- À...

Nghe Giang Đào nói vậy, cô mới thôi tìm kiếm, lí nhí đáp:

- Cảm ơn anh.

- Ăn cơm nào. Em ngủ một mạch đến tận giờ này, hẳn phải đói lắm, đánh răng rửa mặt rồi ăn cơm.

Phương Nghiên gật đầu làm theo lời anh nói. Xong xuôi bước ra, thấy mâm cơm thơm mát thoảng thoảng mùi hương quen thuộc do đích thân anh chuẩn bị. Mùi hương ấy đi cả vào những giấc mơ, đeo bám cô suốt từng ấy năm trời, nay mới có dịp thử lại. Thế rồi lòng lại sa vào bao mối cảm hoài khó nói, để ruột gan rối bời ưu tư.

Phương Nghiên không nói không rằng, lặng lẽ ngồi vào chỗ đối diện với anh. Giang Đào gấp thức ăn vào bát cô:

- Em ăn đi.

Cô gật đầu, thông thả gấp thức ăn lên miệng. Cho đến khi không thể ních thêm được nữa, mới buông bát đũa trên tay xuống bàn:

- Cảm ơn anh, bao năm rồi em không được thoải mái như ngày hôm nay. Ngủ một giấc đến trưa mới dậy, dậy một cái là có đồ ăn ngay, đúng là xa xỉ.

Anh nghe lồng ngực mình nhói buốt. Niềm cay đắng cứ thế trào dâng. Anh ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt tròn to, trong veo mất đi vẻ ngây thơ từ lúc nào, để dành chỗ cho biết bao ưu sầu. Cái tính ngông nghênh, bất cần xưa kia, sao lại biến thành trầm lặng như ngày hôm nay. Không hiểu con người ấy đã gặp biến cố kinh khủng nhường nào, cuộc đời đã lắm gian truân ra sao, để rồi trở nên thay đổi nhường này.

Anh nắm lấy bàn tay cô mà lời nghẹn ứ không thành câu. Sau cùng, bèn lí nhí:

- Xin lỗi em.

Cứ thế, họ đau đầu nhìn nhau, bao lời muốn nói như lắng tại ánh mắt không cách nào hòa tan. Không biết bao lâu sau đó, Phương Nghiên mới mở lời:

- Em phải về thôi, bằng không Nhã Lâm sẽ lo lắm. Hôm nay em cảm ơn anh.

Nói đoạn, cô liền xoay mình, dợm người bỏ đi.

Giang Đào túm lấy cánh tay cô:

- Phương Nghiên, chúng mình đã bỏ lỡ mười năm, nhẽ nào cứ bỏ phí như vậy sao?

Lời nói của anh kéo theo nước mắt cô trực trào. Bao nhiêu con người, bấy nhiêu câu chuyện, trăm mối tơ vò ngổn ngang quanh cô. Cô rút lại cánh tay, thấy anh không chịu buông, mới nhắc:

- Giang Đào, thả em ra, em phải về.

- Không, Phương Nghiên, chúng mình không thể bỏ cuộc, nếu nói “tình nhân rồi nên duyên vợ chồng”, vậy chúng mình đáng lẽ phải thành vợ chồng từ lâu rồi. Không ai, không điều gì có thể chia rẽ em và anh, kể cả số phận, anh cũng bất chấp.

Nói đoạn, anh thoáng ngừng lại, đoạn nhìn Phương Nghiên, tiếp lời:

- Anh biết em đã mệt, bây giờ để anh đưa em về nhà nghỉ ngơi, em đừng suy nghĩ lung tung gì cả, những việc còn lại cứ để anh giải quyết.

Phương Nghiên lặng lẽ nhìn anh, nhìn gương mặt dạn dày sương gió mà tháng năm đã tạc nên. Tuy cái thời thanh xuân phơi phới đã lùi xa, khi mà họ bước qua từng ấy biến cố thăng trầm, vậy mà khi nhìn vào ánh mắt sáng ngời của anh, cô vẫn bắt gặp chàng sinh viên năm nào.

Giang Đào tiễn Phương Nghiên về nhà, sau đó anh đánh xe tới nhà Duyệt Nhiên. Như có linh cảm Giang Đào sẽ tới, Trần Duyệt Nhiên ngồi trên ghế sofa, rót cafe và nói:

- Biết thế nào anh cũng tới, em pha ít cà phê ngon, vị mà anh thích đây này.

Giang Đào bước tới, không nói không rằng ngồi xuống trước mặt cô. Trần Duyệt Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, nụ cười tươi rói, đẩy tách cà phê về phía anh:

- Anh đến tìm em có việc gì thế? Tới để báo thù thay Phương Nghiên? Hay để chia tay em?

Gương mặt cô tươi tắn tỏ vẻ ung dung, phần son kiêu diễm như thường lệ, mà khung cảnh hiện tại không khác nào một cuộc hẹn hò giữa hai người. Và cả những điều đang nói cũng chỉ xoay quanh tán tỉnh, đá đưa giữa những người yêu nhau. Thấy Giang Đào không đoái hoài, cô bèn nhắc tách cà phê, nhâm nhi, đoạn cất lời:

- Cà phê có vị đậm lắm, anh không thử à? Trước kia em pha cà phê, anh thường khen ngon cơ mà.

Thay vì đáp lời, ánh mắt anh hằm hằm nhìn cô. Giờ lâu anh mới nói:

- Vì sao em lại làm vậy?

Nghe anh hỏi, cô chỉ nhếch mép nhìn anh, thủng thẳng đặt tách cà phê xuống, đoạn trả lời:

- Vậy anh bảo em phải làm thế nào? Cung kính dâng anh cho Phương Nghiên, hay lo đứng lo ngồi, cầu trời khẩn phật cho anh đừng bỏ em?

Ngừng một chốc, Trần Duyệt Nhiên nhìn Giang Đào, đoạn chum chim mỉm cười, sau mới tiếp:

- Giang Đào, anh phải hiểu rằng, đó không phải điều em sẽ làm. Vất vả bao lâu, em mới chiếm được anh, em không thể khoanh tay để rồi dễ dàng đánh mất anh.

Nghe có nói diêm nhiên như không, lại thêm điệu bộ nhàn nhã trước mặt mình, Giang Đào cố nén cơn giận đang sục sôi trong người. Anh siết chặt bàn tay thành nắm đấm, hỏi cô:

- Rốt cuộc em muốn thế nào?

Trần Duyệt Nhiên bèn phá ra cười ngặt nghèo như thể vừa nghe một câu chuyện cười khôi hài từ anh. Lúc sau, cô mới ngừng cười, đoạn nói:

- Em muốn gì, chẳng nhẽ anh không biết? Em muốn anh chứ gì nữa.

Nói rồi, cô liền sát lại gần, tình tứ nắm lấy vạt áo sơ mi trên người anh, khuôn mặt áp vào lồng ngực rộng.

Giang Đào đứng bất động, căn phòng cũng theo đó mà trầm lặng hẳn đi. Khoảng cách giữa hai người lúc này gần kề đến độ họ có thể nghe rõ từng nhịp thở của nhau. Tấm rèm màu xanh nhạt buông thong bên cửa sổ, thi thoảng gặp gió phất phơ lay mình. Tiếng kim đồng hồ đều đặn vang lên không biết mệt mỏi. Đỡ vai cô, Giang Đào tự động lùi lại phía sau, mắt nhìn cô đăm đăm, và bất gặp ánh mắt cô cũng đáp lại mình.

Bốn mắt nhìn nhau, chùng như muốn thấu tỏ rõ cõi lòng đối phương, song cũng ngậm thì gan, không một ai chịu nhường ai. Rất lâu sau đó, Trần Duyệt Nhiên mới thu lại ánh nhìn, để thay bằng vẻ bi thương từ sâu thẳm tâm can:

- Giang Đào, anh thực sự muốn chia tay ư?

Giang Đào gật đầu, đoạn nói:

- Duyệt Nhiên, thực ra, em không hiểu anh, và anh cũng không biết con người thật của em. Đôi khi, anh cảm thấy phân vân, không biết đâu mới là bản ngã thực sự của em. Nhưng bây giờ, điều đó không hề quan trọng, bởi cuộc chia tay này không thể bị ngăn cản bởi bất cứ điều gì, dù em làm gì đi chăng nữa.

Không kịp để anh nói trọn câu, Trần Duyệt Nhiên đã ngắt ngang bằng cách hét lên:

- Anh nói dối, nếu anh vẫn đang ở Mỹ, hoặc chỉ cần anh rời xa Phương Nghiên thì chúng mình vẫn yên ổn, không đời nào anh thay lòng đổi dạ.

Tiếng hét thất thanh vang vọng khắp căn nhà. Dung nhan trang nhã bỗng chốc xổ tung xõa xượi. Ánh mắt cô lờ lờ, để lộ hận thù như một lưỡi dao mỏng.

Dường như Giang Đào không có ý định lại gần. Thay vì dìu cô dậy và tìm lời an ủi như mọi khi, anh đứng đó, lạnh lùng nhìn Duyệt Nhiên. Thu vào mắt cảnh cô la hét, chứng kiến vẻ mặt dữ tợn chuyển biến nơi cô, và cả những giọt nước mắt sùi sụt sau đó. Cho đến khi căn phòng tìm lại vẻ bình yên vốn có, mà Giang Đào vẫn đứng chôn chân một chỗ. Trong ánh mắt đăm đăm của anh không rõ đang chứa điều gì, là thấu hiểu hay thương hại, ngăn ngấm hay điều gì khác. Và rồi, anh cất giọng nhẹ nhàng, rành rọt:

- Duyệt Nhiên, thực chất em cũng hiểu, chia tay vốn là chuyện tất nhiên, dù giữa hai ta có tồn tại Phương Nghiên hay không. Bởi lẽ cả anh và em đều mắc bệnh cầu toàn, nể nang nhân nhượng, nhưng về lâu về dài, rồi sẽ có một ngày, cái mẽ ngoài ôn hòa không bao giờ có thể khóa lấp được sự thật, rằng chúng ta không hề yêu thương nhau.

Sau cùng, Trần Duyệt Nhiên òa khóc nức nở trong tiếng sập cửa mà anh bỏ lại.

Nghĩa trang luôn chìm trong bầu không khí tĩnh mịch với những hàng mộ trắng toát giống nhau y tạc, dàn trải và đan xen. Những khi trời nổi gió, bên tai ào ào gió thổi. Nhiều ngôi mộ được phủ đầy hoa tươi, lẳng lẽ thả hương vào không gian. Thi thoảng vẫn có những người mang theo gương mặt buồn bã bước qua mặt cô.

Phương Nghiên ngồi trước mộ cha. Nhìn gương mặt phong độ khắc trên bia đá, những cung bậc cảm xúc đan xen, lẫn lộn bỗng rủ nhau ùa về trong tim. Người cha trong bức ảnh nhìn cô mỉm cười, dường như ánh mắt ấy luôn dõi theo cô. Phương Nghiên vươn tay, dịu dàng vuốt ve bức ảnh, nhoẻn cười với ba, cô nói:

- Ba, lâu rồi con không đến thăm ba, ba nhớ con lắm phải không?

- Ba biết không, khoảng thời gian này xảy ra biết bao nhiêu việc.

Giọng cô ngập ngừng, bất chợt, một cảm xúc bồi hồi dâng lên khó tả, không sao kìm nén được. Cô than trách số mệnh vô thường quá nghiệt ngã, khi mà năm xưa ông từng nghĩ đến trăm phương ngàn kế cốt ngăn cô và Giang Đào đến với nhau, chỉ bởi sợ cô theo anh sẽ vất vả cơ cực. Nếu ba biết được sau này cô đã nhận về biết bao ghê lạnh, chịu về mình biết bao thiệt thòi, không hiểu ông sẽ nghĩ gì.

Cuộc đời là vậy! Chúng ta không thể đỡ được một trò đùa cợt của số phận, hòng tạo nên mọi biến động, thăng trầm trong cuộc đời mỗi người, bất kể chúng ta cân nhắc thấu đáo đến đâu.

Rất lâu sau đó, Phương Nghiên mới tiếp tục:

- Giang Đào đã quay về, và đúng như ba dự đoán, anh ấy đã thành công. Bao năm qua, con luôn nghe lời ba, kiên quyết không tìm anh ấy, không đến với anh ấy. Nhưng ba ơi, con vẫn nhớ anh ấy nhiều lắm, và con muốn ở bên anh ấy nữa.

Phương Nghiên chậm rãi nói, cô áp mặt mình lên bức ảnh trên bia đá, như thể Phương Bình Sơn yên nghỉ trong đó vẫn có thể nghe thấy lời thủ thỉ tâm tình của cô. Nắng trời rực rỡ rót xuống lăng mộ trắng, loang loáng phản chiếu.

Ngày lại ngày cứ thế trôi qua, kể từ hôm tiễn Phương Nghiên về nhà, Giang Đào không hề liên lạc với cô, dường như mọi thứ đã quay trở về nguyên bản của nó.

Hôm ấy, Phương Nghiên đang cầm cùi may quần áo tại xưởng thì Giang Đào bất chợt xuất hiện. Anh hồ hởi nắm tay cô, kéo ra ngoài. Con người anh vốn già dặn chừng chạc, thật hiếm khi anh thể hiện nội tâm qua nét mặt. Phương Nghiên thấp thỏm chạy theo anh, không khỏi thắc mắc:

- Giang Đào, anh định dắt em đi đâu thế?

Nghe cô hỏi, anh mới ngoảnh đầu nhoẻn cười, song vẫn kín như bưng. Anh dắt cô lên xe, dọc đường đi lao vun vút. Ngồi trên xe, nhìn cảnh vật xung quanh trôi vút về phía đằng sau, cô ngoảnh đầu, bắn khoăn nhìn anh, không hiểu anh định đưa mình đi đâu.

Giang Đào tập trung lái xe, không hề nhìn cô, ánh mắt sâu hun hút vẫn hướng về phương trời phía trước. Không hiểu vì đâu mà lòng cô lại thanh thản đến lạ lùng khi thấy anh như vậy. Cô yên chí ngồi trên xe,

bằng lòng theo anh.

Không biết xe chạy bao lâu, Phương Nghiên chợt nhận ra cảnh vật phía trước quá đổi quen thuộc. Vẫn con đường trải dài miên man, hàng cây liền gốc tường chùng ngút ngàn ấy.

Bầu không khí trong lành, thân thương khiến Phương Nghiên định ninh mình đang nằm mơ. Vô vàn đêm thâu, con đường từng hiện lên trong những giấc mơ của cô. Thi thoảng cô và anh dắt tay nhau đi trên con đường này. Khi thì mình cô hăm hở tiến về phía trước, lòng cầm chắc đích về. Đúng là con đường về nhà mà cô hằng thương nhớ đây rồi.

Giang Đào cho xe giảm tốc độ, bánh xe mài xuống mặt đường bằng phẳng, sần sật vang tiếng. Cảnh tượng trước mắt mỗi lúc một rõ rệt, vậy mà mắt cô cứ nhòa dần đi.

Phương Nghiên có cảm tưởng con đường dài hơn, tĩnh mịch hơn. Hàng cây ven đường vươn mình cao vút, gốc to cứng cáp. Gió mưa từng ấy năm trời, chùng như khiến chúng mập mạp hơn nhiều. Con đường đưa lối về nhà, ôi đáng đáng.

Cuối cùng, xe dừng bánh trước một tòa nhà rất đổi thân quen với cô. Ngồi trên xe, cô ngược nhìn ra bên ngoài. Vẫn dáng vẻ năm nào, vẫn bờ tường màu vàng nhạt, và cả ban công rậm rạp loài cây cô vốn yêu thích, chính nơi cô từng ngắm trông anh, giờ đây lá trâm bầu quần quýt, màu xanh mơn mớn mặc sức sinh trưởng.

Vẫn ngồi trên xe, Phương Nghiên quay sang, bắn khoắn ngó anh. Giang Đào đứng ngoài xe, mỉm cười âu yếm đáp lại ánh nhìn của cô, trong đó đọng đầy yêu thương và khích lệ.

Phương Nghiên siết chặt tay nắm cửa xe, chỉ cần mạnh dạn hơn, một chút nữa thôi là cô có thể ra ngoài. Tay cô run run, mãi mà thứ sức lực ít ỏi kia không tài nào gắng được. Nhìn lên tòa nhà cao vút, bỗng sợ hãi ở đâu ủa về, vô vàn cảm xúc phức tạp trào dâng trong tâm trí cô, thật khó diễn tả.

Giang Đào giúp cô mở cửa xe. Anh cúi xuống, nhìn cô, dịu dàng cất tiếng:

- Phương Nghiên, chúng mình vào xem nhé.

Nghe anh nói, cô bèn ngẩng đầu, nhìn anh một thoáng, sau cùng đành bước xuống xe. Đứng trước tòa nhà mình từng sống mười mấy năm trong đời, cô thấy lòng mình nao nao không xiết, ứa cả vành mi.

Bài trí trong nhà vẫn nguyên trạng năm nào. Thậm chí chiếc đồng hồ để bàn màu đồng vẫn là kiểu dáng khi xưa, kim đồng hồ tích tắc gõ nhịp thời gian theo vòng quay của mình. Hết thấy mọi vật đều mang đậm dấu ấn trong cuộc đời Phương Nghiên. Ngay cả dấu mực nhạt màu gột mãi không hết mà cô đã từng đổ vẩy lên ghế sofa, đến nay vẫn nằm ở đó.

Phương Nghiên có cảm giác mình đang bước vào cõi mộng. Cô kinh ngạc ngấm ngấm từng món đồ đặc bày biện trong nhà. Từ phòng khách đến phòng ngủ, đoạn lững thững bước vào phòng mình. Mọi thứ hăng nguyên vẹn như xưa, vẫn tấm rèm hoa năm nào, trên bàn đặt cuốn sổ ghi chép của cô, và tấm ảnh của mẹ vẫn nằm im trên bàn học.

Phòng vệ sinh còn nguyên tuýp kem đánh răng mà cô dùng dở, vút chổng chơ bên cạnh bồn rửa mặt. Như thể cô bận việc chi đó, chỉ bỏ ra ngoài một lát, rồi sẽ quay về liền.

Giang Đào đứng bên, lặng lẽ chứng kiến vẻ kinh ngạc lẫn xúc động nơi cô, mà dạ cũng bồi hồi nôn nao.

Hồi lâu, Phương Nghiên mới gác lại những xốn xang trong lòng. Nhìn Giang Đào, cô nói:

- Giang Đào, em có cảm giác mọi thứ như mơ vậy. Anh đã làm kiểu gì vậy?

Nghe cô thắc mắc, thoạt nhiên anh mỉm cười, sau mới đáp:

- Anh từng nói với em rồi, lĩnh vực của anh là đầu tư. Chuyện thương trường cũng chỉ có vậy, luôn tồn tại một vài cơ hội, đồng thời luôn có luồn lách. Anh tranh thủ cơ hội, và cũng luồn lách, cốt đòi những thứ vốn thuộc về em.

- Ý anh là nhắm vào Tổng Phương Như ư?

- Không thể nói là anh cố tình chĩa mũi vào ai, anh chỉ muốn giúp em đòi lại công bằng năm xưa thôi. Chỉ hiềm, bất kể anh có làm gì, thì cũng không thể khiến ba em sống lại được.

- Để làm được những điều đó hẳn không dễ dàng gì, chắc chắn anh phải mạo hiểm nhiều lắm.

Anh cười băng quơ, đoạn trả lời:

- Anh vốn là kẻ tay trắng, anh không sợ khổ, không sợ nghèo, không sợ tay trắng làm lại từ đầu. Nhưng, anh không thể để em không nơi chốn đi về.

Phương Nghiên bần khoản không hiểu cảm giác lúc này của mình là gì. Cô tần ngần ngẫm nghĩ căn nhà, bước ra ngoài ban công, nhìn xuống dưới lầu, nơi anh từng bao lần đứng ngóng nhìn cô.

Không hiểu bần thần bao lâu, mãi tới khi Giang Đào bước ra, nhìn theo ánh mắt cô, cười bảo:

- Hồi đó, anh đứng kia, em đứng đây, hai đứa không nói không rằng, chỉ biết nhìn nhau rồi cười, đứng bao lâu không biết chán.

Theo lời anh kể, dường như cô cũng nhớ lại quãng thời gian đó, rồi cất tiếng cười vang.

Rất lâu sau đó, Phương Nghiên mới xoay lưng, nhìn anh, hỏi:

- Vì em, mà anh hao tâm tổn trí, đòi lại căn nhà này ư?

Nghe cô hỏi, anh không lập tức trả lời, nét mặt vẽ lên nhiều sắc thái. Hồi lâu mới đáp:

- Tất cả không hẳn là vì em, bởi lẽ toàn bộ tình yêu đẹp nhất trong cuộc đời anh đều diễn ra ở đây.

Anh cất lời nhẹ nhàng, mà như sấm sét giáng xuống tim cô. Nhớ lại ngày đó, chính sinh nhật anh, cô vào nhà vệ sinh thay quần áo, lẫn trong niềm vui khắp khối cũng có hồi hộp và lo sợ. Cô thay đi thay lại hai bộ quần áo không biết bao lần, ngẫm nghĩ mình trong gương mà nửa vui nửa thẹn.

Cho đến khi Giang Đào giục giã, cô mới luỳnh quỳnh chân tay, lật đật chạy ra khỏi phòng. Phương Nghiên hằng nhớ về kinh ngạc của anh vào giây phút nhìn thấy mình, và cả những giọt nước mắt anh đánh rơi trên thân thể cô. Cô nhớ như in ngày đó trắng sáng vắng vặc, tràn qua cửa sổ, rọi tỏ căn phòng. Cô hằng nhớ rèm cửa phất phơ trong gió đêm đó, như loài yêu tinh nhảy nhót tinh nghịch.

Họ đã yêu nhau bằng cả tấm lòng thành, trao nhau thứ tình yêu khắc cốt ghi tâm.

Đứng trong căn phòng, không một ai lên tiếng. Hồi lâu mới ngược nhìn nhau. Đôi cặp mắt ánh lên vẻ thấu hiểu. Ở hai đầu khoảng cách ngắn ngủi, họ nhìn nhau và mỉm cười.

Trong nụ cười phớt nhẹ, dĩ vãng bất chợt ứa về, ruột gan sao mà chua chát.

Giang Đào ôm lấy vai cô, trong cặp mắt long lanh hấp háy niềm vui của anh thoáng rớm lệ. Anh cúi đầu, nói:

- Phương Nghiên, hãy để chúng mình được làm lại từ đầu nhé.

Giọt nước mắt chực trào từ khóe mắt Phương Nghiên. Lòng dâng ngập bao đắng cay ngọt bùi, cô ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú của anh, nhìn những sương gió dạn dày mà năm tháng để lại trong đôi mắt ấy. Người đàn ông này, chính là người mà cô đã khắc khoải nhớ nhung từ thuở thiếu nữ đến giờ.

Cô nhón chân, đặt nụ hôn lên gương mặt anh. Anh ôm lấy gương mặt cô, gấn chặt môi mình lên môi cô. Cuối cùng, tình yêu đã vượt qua từng ấy năm tháng, vượt qua từng ấy thăng trầm, đáp đậu bên cuối nơi họ.

Giang Đào không biết tình yêu giữa anh và Phương Nghiên được miêu tả ra sao. Là ngọt ngào, ưu tư, hay một điều gì khác, song tất cả đã không còn quan trọng nữa rồi.

Bấy nhiêu năm, dấu vận mệnh vẫn vò, dấu việc đời dai dẳng, nhưng anh vẫn yêu cô rất mực, để gọi trong ánh mắt anh ngàn tia khát vọng. Và đây, niềm ao ước bấy lâu nay đã thỏa nỗi chờ mong, giây phút này, cuối cùng cô đã thuộc về anh.

Phương Nghiên thấy đau, nhưng nhiều hơn thế là niềm hạnh phúc vô bờ. Cô nâng niu từng li từng tí những yêu thương từ anh, nâng niu đến cả nụ hôn cháy bỏng. Cô có cảm tưởng sự tiếp xúc của anh là lùm dây tường xuân bám trên bờ tường, chúng bò lan chậm chậm, nhưng chỉ chớp mắt đã phủ trùm lấy cô. Cô thấu tỏ nỗi khát khao trong anh, những nơi anh chạm đến như mang theo ngọn lửa, nháy mắt đã thiêu đốt từng tấc trong cô, như mang theo sự ấm ướt và sinh mệnh.

Anh ghì chặt cô bằng mọi sức lực có thể. Anh đã trao cô một vòng ôm khiến người ta phải ngộp thở. Và rồi họ có nhau trong vòng tay. Khoảnh khắc ấy, cả hai bỗng có suy nghĩ, biết đâu, người mà mình ôm trong lòng chính là người mà số mệnh đã an bài cho họ. Biết bao thăng trầm biến cố, biết bao giọt lệ đã rơi trên những năm tháng mệt mỏi, song cũng chỉ là đoạn mở đầu được cất bút bởi số phận, là để cả hai học cách tin tưởng lẫn nhau, từ đó có nhau trọn đời.

32. Chương 32: Kết Thúc

Ngày đó, Phương Nghiên và Giang Đào hẹn nhau đến xem hội trường đám cưới. Dù Phương Nghiên đã phản đối năm lần bảy lượt, song Giang Đào vẫn khẳng khái tổ chức một lễ cưới cực kỳ long trọng. Anh giải thích, cả đời mới có một lần kết hôn, tổ chức linh đình chút đỉnh vẫn trong vòng chấp nhận được. Anh nói, đàn ông muốn dành tặng người con gái anh ta yêu một đám cưới xa hoa, như những câu chuyện cổ tích hồi bé từng đọc. Bây giờ anh đủ khả năng làm điều đó, nên anh nhất định phải biến nó thành hiện thực.

Trên đường đi, Phương Nghiên tươi cười, nói chuyện qua điện thoại với Giang Đào:

- Em ra ngoài rồi đây. Cứ để em bắt xe cho tiện, anh không phải tới đón đâu. Anh chẳng nói sắp có cuộc họp là gì?

Giang Đào nghe cô nói, hình như anh còn trên gì đó khiến Phương Nghiên cất tiếng cười giòn tan. Sau cùng, cô đành phụng phịu trách:

- Anh có chịu thôi đi không? Xem mà lái xe cẩn thận vào, chốc nữa chẳng gặp nhau rồi còn gì? Trước kia có thấy anh lắm lời thế đâu.

Nói rồi, Phương Nghiên liền cúp máy, trên gương mặt vẫn vẹn nguyên nụ cười mãn nguyện, bước chân thoăn thoắt trên con đường tấp nập người qua lại. Đến khi gặp Tô Nguyên Khải, nụ cười đọng lại nơi khóe miệng mới nhạt dần. Thực ra gặp gỡ hoặc vô tình chạm mặt anh không hẳn là điều bất ngờ với cô, chỉ hiem Phương Nghiên không nghĩ mình sẽ gặp anh trong tình cảnh này.

Dừng bước chân, cô nhìn anh. Không gặp ít lâu ma nom Tô Nguyên Khải gầy rộc đi, song đàn ông bánh bao, trước sau gì vẫn cứ bánh bao, cứ thế nào vẫn đẹp.

Tô Nguyên Khải nhìn cô, mỉm cười nói:

- Anh có chuyện muốn nói với em, được không?

Nhìn anh một thoáng, cô đưa tay xem đồng hồ, đoán bảo:

- Đừng lâu quá, bởi em còn có cái hẹn với người khác.

Tô Nguyên Khải gật đầu:

- Không sao, anh chỉ nói mấy câu thôi.

Hai người tạt vào một quán cà phê ven đường, vốn là một quán khá nhỏ, chỉ vồn vẹn mấy vị khác ngồi ngây người trong quán. Nhân viên đứng quầy lơ đãng đưa mắt nhìn quanh, thì thào nói gì đó với một người trẻ tuổi, tướng tá cũng như phục vụ.

Phương Nghiên bưng cốc trước mặt, nhấp ngụm nước. Đặt cốc xuống, cô mới nhìn Tô Nguyên Khải, hỏi:

- Anh có chuyện gì thì nói đi.

- Nghe nói em sắp lấy chồng?

Phương Nghiên thoáng ngây người, nhưng rất nhanh đã đáp lại anh bằng một cái gật đầu khẳng định:

- Phải, em sẽ lấy Giang Đào.

Không ngờ câu trả lời của cô lại bộc trực đến vậy, bất giác, anh không nén được cười, đoạn nói:

- Cũng không có gì đặc biệt đâu, anh chỉ muốn gặp em nói câu chúc mừng thôi.

Phương Nghiên ngẩng đầu nhìn Tô Nguyên Khải, bắt gặp ánh mắt si mê, chất chứa nỗi niềm luyến tiếc của anh đang đắm đắm nhìn mình. Giờ lâu, Phương Nghiên mới cất lời:

- Cảm ơn anh, em biết anh thực lòng.

- Vậy em còn hận anh không?

Nghe anh hỏi, cô khẽ cười trừ, lắc đầu, đáp:

- Em không hận anh, thật sự là vậy.

Tô Nguyên Khải phá lên cười, đoạn nhìn Phương Nghiên, anh nói:

- Là bởi em không yêu anh.

Ánh mắt cô rời khỏi gương mặt anh, trôi về nơi nào đó, rất lâu sau, ánh mắt mới trở lại trên gương mặt anh. Cô nói:

- Quảng thời gian đẹp nhất đời em, và cả những tình cảm chân thành nhất đều khởi nguồn từ lúc yêu Giang Đào. Em chưa từng nghĩ mình sẽ yêu một ai khác. Anh có thể nói em không yêu anh, nhưng thời điểm đó, thực lòng em đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng để sống bên anh.

Nghe vậy, anh liền chậm rãi cúi đầu. Khi anh cúi xuống, cô không còn thấy rõ biểu cảm trên gương mặt đó nữa, mà trông anh chỉ còn nỗi buồn rười rượi.

Rất lâu sau, anh mới ngẩng đầu, nói:

- Cảm ơn em, Phương Nghiên, nếu không có em, chắc anh vẫn là một gã lãng tử tình trường. Cũng phải cảm ơn em và Giang Đào, nhờ có hai người, anh mới tin vào điều tuyệt vời của tình yêu, và khiến anh đủ dũng khí để ấp ủ tình yêu.

Nghe anh nói mà Phương Nghiên bật cười. Quán cà phê vang lên một bài hát cũ của Whitney “I will always love you”. Giai điệu lúc du dương, lúc cao trào vang vọng khắp quán nhỏ bé, bốn bề đắm chìm trong giọng cao tuyệt vời của nữ ca sĩ da màu. Phương Nghiên nhìn xuống đồng hồ đeo tay, đoạn nói:

- Xin lỗi anh, em phải đi bây giờ. Tách cà phê này, anh mời em nhé.

Thấy cô thông thả đứng dậy, khoác áo lên người. Hôm nay cô mặc bộ đầm dài đến mắt cá chân, bên ngoài khoác áo màu trắng, nom xinh xắn, tao nhã rất mực.

Tô Nguyên Khải vẫn ngồi ngây như phỗng. Phương Nghiên đi lướt qua anh, bỗng dừng bước, vỗ vai anh nói:

- Tô Nguyên Khải, em đã tìm thấy hạnh phúc của mình rồi. Anh cũng phải cố gắng, tranh thủ tìm hạnh phúc của mình nhé.

Dứt lời, Phương Nghiên liền rảo chân đi ngay. Rời quán cà phê, gió mát lành thoảng tới, tà váy thướt tha khẽ phất phơ theo ngọn gió.

Giang Đào đứng bên đường, lặng lẽ chờ Phương Nghiên. Cho đến khi bóng hình yêu kiều xuất hiện trước mặt anh, anh nhìn cô, tủm tỉm cười, chỉ vào đồng hồ của mình:

- Sao muộn thế này?

Phương Nghiên nhìn thật sâu vào mắt anh, đáp:

- Tình cờ gặp bạn cũ, anh ấy chúc em hạnh phúc. Anh xem, còn khối người thâm thương trọng nhỡ em đấy. Anh phải biết trân trọng, nâng niu em, bằng không, em cho anh ra rìa đấy.

Về mặt cô lém lỉnh như trẻ nhỏ khiến Giang Đào không nén được, bèn phá ra cười:

- Chắc chắn anh sẽ nghe lời vợ, luôn theo vợ.

Đang cười nói, bỗng một bóng người xuất hiện, khiến Giang Đào lẫn Phương Nghiên không khỏi sửng sốt. Nhưng rất nhanh, anh đã lấy lại tinh thần, gọi:

- Duyệt Nhiên.

Trần Duyệt Nhiên nhìn hai người bằng một thần thái phức tạp, sau đó, anh mắt dừng ở Giang Đào, cô nói:

- Em sắp về Mỹ.

Giang Đào mỉm cười gật đầu, ngụ ý mình đã biết. Trần Duyệt Nhiên nhìn anh một chốc, đoạn tiếp:

- Em nghĩ chắc anh sẽ không ra sân bay tiễn em, nên em tới chào anh.

Nghe cô nói, anh cũng chỉ nhìn cô cười trừ, không màng giải thích việc anh sắp xếp một dì giúp việc đến chăm sóc cô. Thậm chí còn tham khảo ý kiến của bác sĩ tâm lý về trường hợp của Trần Duyệt Nhiên.

Nhưng những chuyện đó, Giang Đào không hề hé răng nửa lời. Anh nhìn cô, hỏi:

- Anh nghĩ những gì mình làm là đúng, Duyệt Nhiên, xem ra em vẫn ổn.

- Vậy à?

Trần Duyệt Nhiên nhún vai, đoạn nói:

- Ai mà biết?

- Duyệt Nhiên, anh sắp kết hôn rồi. Anh sẽ lấy Phương Nghiên.

Vẫn nụ cười thường trực, anh nhìn Trần Duyệt Nhiên, mặt thoáng niềm hạnh phúc thiết tha.

Trần Duyệt Nhiên không nói không rằng, lẳng lặng nhìn anh. Anh đứng ngay trước mặt cô, phong thái đĩnh đạc khiến ai nấy đều cảm nhận được vẻ trưởng thành, rắn rỏi nơi anh. Đôi mắt anh sáng ngời, mang theo sắc thái lạ lẫm mà cô chưa một lần bắt gặp. Đáp lại cái nhìn của cô, là ánh mắt điềm đạm, ôn tồn, thân thiện của anh.

Trần Duyệt Nhiên nghe lòng ngậm ngùi khôn xiết, trong cặp mắt chứa chan bao điều phức tạp khó nói nên lời:

- Em muốn nói chuyện riêng với Phương Nghiên, có được không?

Giang Đào thoáng ngỡ ngàng, bắn khoăn nhìn Trần Duyệt Nhiên. Chưa kịp đồng ý hay không thì Phương Nghiên đã cất tiếng:

- Được.

Dứt lời, cô liền cất bước về phía Trần Duyệt Nhiên. Thấy vậy, Giang Đào bèn xoay người, lánh sang một bên.

Thấy Giang Đào dần khuất xa, Trần Duyệt Nhiên mới nhìn sang Phương Nghiên, nói:

- Chị có gì hay ho mà cả Giang Đào lẫn Tô Nguyên Khải đều lưu luyến không rời? Tôi hận chị đến tận xương tủy. Nếu không vì chị thì Giang Đào đã chẳng đến nỗi đòi chia tay, dù yêu hay không. Nếu không vì chị thì tôi và Tô Nguyên Khải đã chẳng xích mích.

Thay vì trả lời, Phương Nghiên chỉ tủm tỉm cười. Lâu sau mới cất tiếng:

- Thực ra tôi thấy mình chẳng có gì hay ho cả. Nhưng Giang Đào đã tha thiết đến vậy, thì tôi cũng không thể nào phụ anh ấy. Đời người mấy chục năm, bảo dài thì chưa hẳn, mà bảo ngắn thì không đến nỗi. Có thể sống được ngày nào, có thể được ở bên người mình yêu ngày nào, thì ta hãy nên vui vẻ hưởng thụ ngày đó. Khó khăn lắm tôi mới nghiệm ra điều này, tôi mong bạn cũng sớm nhận ra.

Nghe Phương Nghiên nói mà Trần Duyệt Nhiên sửng sốt. Bấy giờ, Giang Đào đến gần, khoác tay Phương Nghiên, nói:

- Bọn anh phải đi rồi, bên công ty tổ chức sự kiện gọi điện giục mấy lần.

Phương Nghiên nói:

- Vậy tạm biệt bạn.

Trần Duyệt Nhiên gật đầu với hai người, rồi xoay mình bước đi. Giang Đào và Phương Nghiên nhìn theo bóng cô ấy mỗi lúc một xa, đến khi nhòa vào biển người mênh mang. Đám đông tập nập, rải những bước chân thoăn thoắt, đổ về mọi ngả mà họ mong mỏi. Mặt trời ló qua hai dãy nhà cao tầng ven đường, tỏa xuống mỗi người một quãng sáng dát vàng lấp lánh, dường như hy vọng đang căng tràn trong vạn vật.

Cuộc sống kỳ diệu vậy đó, nó thay đổi bằng chính đôi bàn tay vô hình của mình. Đến cả cái may trong cuộc đời cũng lạ, nó khiến ta trưởng thành, chững chạc, vỡ òa trong nước mắt và thăng trầm.

Thấy cô tủm tỉm, Giang Đào bèn hỏi:

- Duyệt Nhiên nói gì với em vậy?

Phương Nghiên chím chím môi cười, nguyền anh, đoạn nói:

- Không thèm nói với anh.

Nói đoạn, cô liền băng băng tiến về phía trước.

Hôm lễ cưới, đứng đối diện nhau mà cả anh lẫn Phương Nghiên đều không khỏi ngây ngẩn, có giọt nước mắt hạnh phúc ứa nhòe khóe mi. Đó là bộ lễ phục mà cô đã bỏ nhiều tâm sức, cặm cụi thêu thùa từng đường kim mũi chỉ. Đó cũng là bộ áo mà anh mòn mỏi chờ mong bấy lâu, giây phút này, khi khoác lên mình, dường như nó đã mang tới một niềm hạnh phúc ngỡ tưởng chỉ có trong mơ.

Giang Đào quỳ xuống, giúp cô sửa lại tà váy, những chuyện xưa cũ cùng lúc ùa về trong tim. Ôi chao bấy nhiêu năm đằng đẳng, cuối cùng anh đã đợi được cái ngày Phương Nghiên là cô dâu của mình. Cuối cùng, anh cũng đã khoác lên mình bộ vest do chính tay cô may.

Phương Nghiên cúi xuống, nhìn bàn tay anh khê khằng lướt qua tà váy. Ánh mắt chạm đến mái tóc đen láy của anh, nhìn người đàn ông mà cô vẫn luôn một lòng yêu thương từ thuở thanh xuân, cuối cùng, ngày hôm nay, cô đã trở thành cô dâu của anh.

Nếu gian nan là con đường bắt buộc, nếu nước mắt là cái giá phải trả, vậy thì, họ luôn sẵn sàng trải qua con đường nhiều nỗi truân chuyên ấy, cốt để có nhau trọn đời.

Giang Đào nhovn miệng cười, đứng dậy. Ánh mắt dán mãi trên người Phương Nghiên, cô dâu xinh đẹp duy nhất mà anh vất vả kiếm tìm, bên lòng chờ đợi, đồng thời cũng hết mực yêu thương.

Nắm tay cô, anh từ từ cúi xuống. Trong màn lệ nhòe, anh nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên môi cô dâu của đời mình.

——HẾT——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-lai-tu-dau>